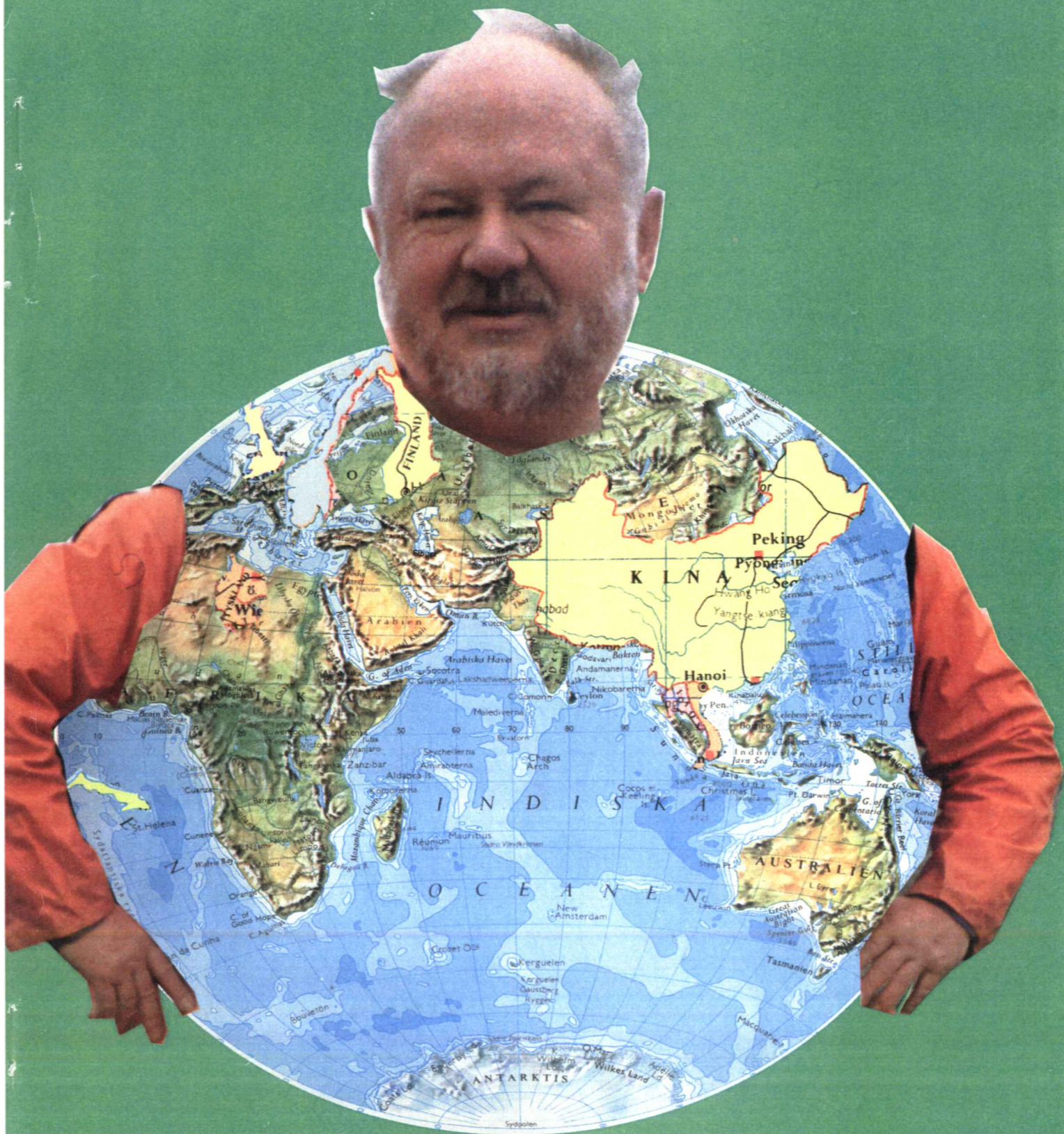

Festskrift Per Solemdal 60 år

Motto 1: Mat er den sikreste glede

Festskrift

Ole Solemdal

60 år

Født i Harstad 8. februar 1941

Bidrag av:

*Jens Bjørneboe,
Ole J. Solemdal og hans sønn Per*

Bergen 8. februar 2001

Motto 2: Mat er fremdeles den sikreste glede

Om steder på jorden og mat jeg liker

Av Jens Bjørneboe (Fra boka: En sangfugl i en snare gikk, Jens Bjørneboe i utvalg)

På Nordishavet
ved de store banker
tok vi på et kvarter
torsk til et ferskt måltid.
Vi åt den en time etterpå,
og de store, snehvite skiver
var krøllete og stive
der de lå som fajancer
på fatet.

Dette kjøtt
var hårdt og frydefullt
og sprellet mot ganen.

Vi overgjøt det
med smeltet smør
og pepret
forsiktig.

Dertil leveren!
Kokt i eddikvann,
saltet, pepret.

Aldri så jeg på norsk båt
frommere mannskap.
Nordishavets dybde og
uhyre mysterier
smakte vi der.

Ved Stureplan i Stockholm
åt jeg et torskehode
så stort som et syvårs barn,
rykende varmt
og med iskoldt Jägarebrännvin
og ungt øl.

Det torskehode stirret på mig
som et fakultet.

Derpå spiste jeg det:
Tungen, nakken,
det ufattelige bak øynene,
hjernen!

Jeg skrek
da jeg spiste dette.

I Würzburg
åt jeg en karpe, blau gesotten,
i dens eget fett. Den passerte ganen,
striefet tårekjertlene
og gikk i et lynglimt
gjennom hjernen.
Til det drakk jeg Mosel.
Under dette måltid var jeg
bevisstløs.

På øen Sylt
i Nordsjøen
åt jeg en sjøtunge som
oppveiet meget
av mitt ellers forspilte liv.
I det hele tatt kan man
i Sønderjylland, Schleswig og Ditmarsken
godt våge
et måltid.
I Ribe
på Hotel Dagmar
spiste jeg en bouillabaisse
som trøstet mig.

La mig ikke fortie
et måltid i Freiburg
av hvite vinbergnegler,
flytende i fett og hvitløk,
skyllet ned i en åpen
vin fra stedet.
I den vin smakte man
jordbunn, sol,
regnvær og sten.

I Basel
fikk jeg en kald novemberdag
en rykende pot au feu
som ikke skal glemmes.
Min tapte ungdom
gjenvant jeg i den.

I en fransk småby ved havet
åt jeg fiskesuppe
av krabber og havsnegler!
I Paris påtraff jeg
en kalvehjerne
som ikke skal
hemmeligholdes.
Men stort sett
foretrekker jeg kysten.

I Venezia
spiste jeg
fiskesuppe av blåskjell,
østers, reker, hummer,
albueskjell, scampi, blekksprut, sjøhest
og flere slags fisk,
satt sammen som det fineste
immaterielle mosaikkarbeide
fra byen Ravenna.
Der spiste jeg også

en languster –
et halvkilos stykke
snehvitt og rosenrødt
krepseydyr.
Salat. Vin. Olje. Citron.
Ved dette måltid
mistet døden sin brodd.

På vestsiden
av Apeninnene
i en fiskerby ved navn
Comoglie
fikk jeg samme år en
in salato del mare
av kolde, sprøstekte reker
blekksprut
små som vårens blåveis!
stekt på spidd
bitte små fisk stekt i olje
blåskjell, ukjente muslinger
stekt i olje, men kaldt
med saften av en citron
krystet over sig
ramsalte oliven og hvitvin!

Aldri var jeg mere ophisset
enn ved dette måltid.
Bannende
sprang verten i kjelleren
og fylte min vinkanne
gang etter gang.
Derpå:
Stekt, blandet småfisk
med hvittingkjøtt
og rovdryrhoder.
Salat. Ost.
Sort, arabisk kaffe.
Ferskenes med brennevin.

I innlandet
Siena, bak domen
åt jeg fra spidd
oksekjøtt
dryppende, rødt
tomater, olje, citron
rød vin
ost
Bel Paese
og en ubeskrivelig
røkt fåreost
fra fjellene.
Denne middag kostet mig
min forstand.

Jeg har også en gang
i Pisa
fortært en indrefilet
svidd av levende ild utenpå
og rød som det flammende
helvete innvendig.
Bistått av en liter
gammel Chianti
undlot den ikke å nedsenke mig
i sløvsind
uten evne til å tale sammenhengende.
Til den sortviolette
kaffe:
myke valnøtter, frukt
ferske dadler, fiken
og mere kaffe
for å gjenvinne
den tapte balanse.

Men i Pavia
spiste jeg oliven
sprø kylling, salat
og hvitvin, – derpå
med hud og hår en
englenderinne.
Hun pep av fryd.

Ai, men jeg gjemmer
de enklere gleder:
rett og slett
kastanjer
i en liten fjellby,
og fårekjøtt i glørne
lukten av brent tre,
hvitløk, tomat og olje!
Pærer og
vin fra landsbyen.
Så enkel mat
rystet ofte mitt hjerte.

Levende skaldyr
åt jeg fra vogn
i Napoli,
fikk dem i hånden,
åpnet dem med kniv,
presset citron over dem
og drakk dem
ut av skallet.
ustø på føttene
av salighet.
Som saltvann, vind
og stjernenerter
smakte dette.
(Jeg blev blind
etterpå.
Men angret ikke et sekund.
Efter noen uker
fikk jeg da også
synet igjen.
Hvad jeg nu skulle med det.
Jeg har sett nok.)

Middelhavet!
Dine fullkomne måltider
pryder min kjærlighet
til dig!
Selv det enkleste:
oliven, brød, vin
i den varme natt
med fred i sjelen, måneskinn
og det gamle vannhjul!

Å, borgere av Bonassola!
Husker dere stadig
den kolossale latter
min danske venn slog op
ved synet av månen
i Liguria?

I Amerika
åt jeg
skoldhete maiskolber
i rørt smør,
solgt på gaten fra vogn
som pølser i Tyskland
kastanjer i Milano
muslinger i Napoli.

I Brooklyn
staten New York
spiste jeg
gin og Irish Stew
inntil jeg ikke lenger var
til å skjelve fra stuingen!
Også til kineserne gikk jeg
og spiste Chop Sui
med glede.

I hansabyen Hamburg
fortærte jeg
kanadisk whisky
røkelaks, kaukasisk hummerkrabbe
vodka og kaviar
inntil jeg våknet
på toget til København
med en flaske vodka
i hånden,
en forargelse for
sovevognskonduktøren.

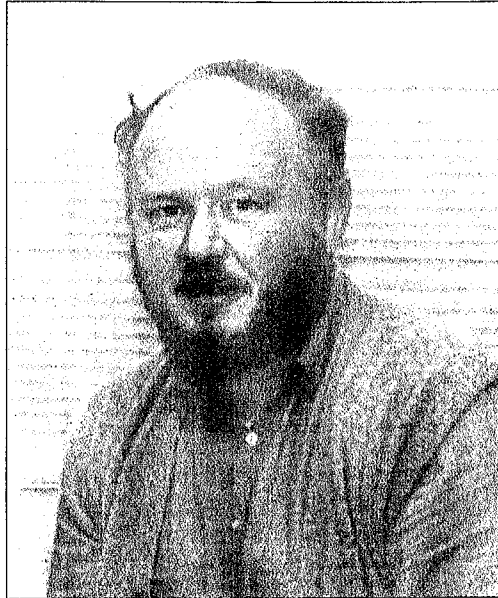
I Rom har jeg engang
nydt en artisjokk
hvorpå *alt* var spiselig.
Den var som kjærligheten.
Skoldhet lutefisk,
hvit som Hardanger-
jøkelen
gjennemsiktig, skjelvende
klar
badet i smør, engelsk sennep og pepper
åt jeg i ti dager

hos skalden Gabriel Scott
med øl og sprit.
Lutefisken
var som en lavine
gjennom mitt hode.
Og verten
den gamle løve
mol med strittende bart
en fenomenal
skipperløgn
om en fremragende
lutefisk
han en gang hadde spist
lang inne i det mørkeste
Bayern
med Steinhäger og Edelbräu.
Jeg trodde ham
der jeg satt.

Videre har jeg
i det gamle, regnvåte Norge spist
de to ting
som har opphøyet
landet
til kulturnasjon:
Rakørret og
gammelost.
Mat for hertuger og frie bønder!

Ofte åt jeg også i mitt
fedreland:
Selvfisket fjellørret, rå
filert, med fjernet ryggrad,
bare en natt gammel,
tilbragt i salt, pepper,
sukker, salpeter
og et hav av dill,
til frokost.
Eller avkokt, med
nye poteter (i dill!)
med agurksalat
og smeltet smør.
Ofte drev det tårene
frem!

Meget av den livets
metafysiske uhygge
som ellers
omklammer vår eksistens
har jeg siden for kortere
stunder fordrevet
ved hjelp av
lutefisk.
Hvilken lykke er det ikke
å ha en fordøyelse som min!
Desto mere
besynderlig er det
at jeg alltid har lidt av
uforklarlig sorg
og uheldredelig tungsind.

Kjære leser!

Min tilblivelse

En gammel drøm om en hyllemeter samlede verker blekner nå som en vakker, rød aftensky. Ambisjonen har nok vært tilstede helt fra fødselen av, men av diverse grunner har den ikke latt seg realisere. Først og fremst fordi ambisjonsnivået var for overveldende, mitt store hode til tross.

Våre foreldre, Ole og Gerd, skal både ha takk og blomster for at de turde sette i gang et så hasardiøst prosjekt i vanskelige tider.

Jeg skylder i denne forbindelse å informere mine gjester og lesere om den kompliserte fødselen på Harstad Sykehus 8 februar i det forferdelige år 1941, en fødsel som først og sist gikk ut over min førstegangsfødende mor. Da de endelig fikk halt meg ut med en svært høy tang, løp en sykepleier øyeblikkelig etter et målebånd: et så stort hode hadde tidligere aldri sett dagens lys på Harstad Sykehus! Tidligere leder av fødselsregisteret hr. Bakketeig fortalte meg omkring 1970 at pr. dagens definisjon skulle jeg vært død ved en slik fødsel. Eller mer presist: de skulle latt meg dø for å redde min mors liv. Jeg ble altså født i rett periode.

Det var i juni 1941 Nazi – Tyskland angrep Sovjetunionen på bred front og nesten fikk den russiske bjørn i kne. De desillusjonerte tyske soldatene i Harstad, som trodde de forsvarte Norge mot den engelske fare, hadde alltid en bon-bon til oss barn. Etterpå dro vi til de utmagrete russiske krigsfangene med en matbit. Det var ambivalente tider for en 3–4-åring.

På havnen i Harstad lå det en kullbåt fra Longyearbyen og brant. Det varte i dager og uker før brannen slukket og den kolossale svarte røykskyen forsvant. Om hele lasten brant ut eller ble slukket kan ikke 2-åringen svare på. Men jeg fikk vite at skipet tilhørte rederiet Jakob Kjøde A/S med hovedkontor på Paradis. Navnet var Inger, forhåpentligvis 3.

Kjære leser, før du leser videre må du stoppe opp et øyeblikk og prøve å se for deg denne spesielle dagen i Harstad da jeg ble født i det herrens år 1941.

Mitt ambisjonsnivå viste seg snart å være av en så himmelstormende karakter at ikke noe menneskehode ville hatt en sjanse for å realisere det. Med en slik ubalanse mellom det jeg ville og det som gikk an ble de faktiske resultatene, mildt sagt, en smule vari-

erende. I heldige tilfeller kunne jeg klare å holde ambisjonsnivået i sjakk og dermed gjennomføre noe som lå innenfor mine «jordiske» evner. Men om grepet omkring mitt patologiske ambisjonsnivå glapp underveis var det bare å gi opp og resultatene uteble. Ja, det ble mye verre enn intet resultat. I slike stunder begynte jeg å gi fra meg doble signaler, slik at ingen forsto hva jeg egentlig mente. Jeg beklager det sterkt, og unnskylder meg med at jeg var under dobbel kommando, av det uhyggelige ambisjonsnivået og mitt eget lille jeg. Det må ha vært ille for andre og utsette for denne type terror, men jeg tror det i lengden var aller verst for meg selv. Denne uvanen har jeg etter intenst arbeid gjennom mange år klart å kvitte meg med. Ikke fordi mitt himmelske ambisjonsnivå er blitt parret med mitt «lille jeg». Så langt ifra! Men jeg lærte av mine mange opphold på Psykiatrisk klinikk, blant venner kalt «hotellet» tilslutt metoden som går under navnet «å arbeide med seg selv». Det er et vanskelig definert begrep, men effektivt for å få aldri så lite styring på skuta. Kjære lesere, dere kan derfor nå, inntil visshet, være sikker på at et ja er et ja osv. Men når det gjelder intrikate språklige muligheter, selv på norsk, er jeg ikke bare engelsk svigerfar men også en beundrer av engelsk statements-kunst.

Et forsøk på en helhetsvurdering av min personlighet vil komme tilslutt, og her kommer årsaken til denne metoden.

I 14-års alderen spanderte vår elskelige mormor på Hop, naboen til Nordahl Grieg, et korrespondansekurs i journalistikk på meg. Typisk nok ble jeg aldri ferdig med kurset, men skrivergleden var allerede på den tiden min lille pasjon. Men den faderlige zoologi-påvirkningen vant i første og avgjørende omgang. Denne faderlige makt kommer jeg tilbake til. Jeg gikk nemlig også på et journalistkurs i Fredrikstad i voksenalder, sammen med kolleger og bl.a. den store norske psykiateren Einar Kringlen. Her lærte jeg meg spesielt skriveteknikken Halen. Det gjelder å antyde en spenning, men ikke utløse den før til slutt i artikkelen. På den måten blir leseren lurt til å lese hele «brødteksten», som den mer kjedelige teksten kalles på journalistsjargong. Jeg håper det fungerer her også. For også i brødteksten kan det forekomme små edelstener, om ikke akkurat diamanter. Vi får se!

Her begynner min 60-års hale.

Det har ikke stått på forsøk på å redusere mitt ambisjonsnivå. Denne kampen begynte for 30 år siden. I alle disse årene har landets ypperste psykiatere og psykologekspertise pluss en hærskare av sykepleiere og psykiatriske sykepleiere arbeidet med dette ene for øyet. Og ikke å forglemme alle medikamentene fra de multinasjonale kapitalistiske medisinindustrier som også ble satt inn i kampen. Når jeg ser tilbake på alt dette og de 30 innleggelsene i lukket avdeling, så tør jeg ikke tenke på hva dette må ha kostet norske skattebetalere, inkludert meg selv. Jeg er kanskje skyld i både pasientkøer, legeflukt fra det offentlige, korridorpasienter og det som er enda mye dyrere. Kanskje kan min ringe person ha vært av interesse både i dollar, rubler og andre internasjonale valutaer. Pytt, pytt, i vårt kapitalistiske system er det viktigste at mynten sirkulerer!

Av journalistiske grunner forlater jeg dette tema i denne omgang, og går løs på alle de andre faktorene som har ført meg hit jeg nå står, altså uten en hyllemeter!

Åpenbart for alle som har vært i mine nærområder er min gjennomførte uorden, grensende til kaos. I min forskning har dette svært ofte ført til at interessante resultater forsvant, og først dukket opp når det var for sent eller at jeg hadde mistet interessen for dem.

Til mitt forsvar må jeg få innskyte at jeg i alt mitt rot har utviklet et slags system som gjør det mulig å holde oversikten over de viktigste tingene i livet og på den måten klare meg selv. Jeg tømmer vaske-maskinen før klærene blir sure, fjerner bosset før det går omkring av seg selv og sørger for busspenger. Jakten på småpenger under bord, senger, ommer etc. er min selvpålagte morgengymnastikk, og resulterer utrolig ofte i de nødvendige 20 kroner.

Men også for denne type orden er det grenser. Skifter jeg bukse er faren stor for at jeg glemmer å flytte nøklene over i den rene buksen. Av sikkerhetsgrunner skifter jeg derfor ikke så ofte bukse! Den rette nøkkel er god å ha! Men i siste instans holder kollektivet sin reddende hånd over meg, enten som nabo eller formann i selveierlaget (det eneste store jeg eier, bortsett fra noen arvede aksjer i Borregaard. Kan noen være behjelpelig å selge dem, til god profitt, naturligvis)

Idésyken

Periodevis har jeg en stor flom av idéer, altfor stor. Det er vanskelig å si om det er gode idéer da jeg bare har prøvd ut noen få. Men jeg tror ikke det er så ille som omtalen av en forsker en gang lød: Han har tolv idéer, hvorav tretten er ubrukelige!

Av om til klarer jeg å holde fast på en idé og prøver å studere den nærmere. Det betyr at min selvdisiplin periodevis kan være forbausende sterk. Tidvis er den grensende til det rene fagidioti, særlig i yngre dager. I moden alder har det i stadig større grad gått opp for meg at fagidioter ser ut til å være de mest fremgangsrike forskerne, en meget betenkelig utvikling som kan føre oss alle i avgrunnen.

Men selvdisiplin er så mangt. Jeg må vel klassifiseres som en disiplinsprinter. Ofte er min aktive deltagelse i et prosjekt ferdig fra min side lenge før arbeidet er ferdig.

I forbifarten kan jeg styre min begeistring for det overhåndtagende prosjekteri, som kveler forskerne i pedantiske søknader og omstendelige «fremdrifts»-rapporter som naturligvis ingen gidder å lese. Men dette er jo også en god metode for å øde øde folks tid og entusiasme.

Tid = tanke = forandring.

Når man ser på disse store EU-søknadene, som mer og mer okkuperer vårt personale og fartøyer, har jeg ofte undret meg på om det er vår egen fiskerinæring vi arbeider for eller andres? Og undring har jeg også når det gjelder den ulandsvirksomheten Havforskningsinstituttet administrerer og bemanner. I starten var profilen klart i favør av de fattige land. Nå utvikler det seg langsomt til akademiske høyteknologisk forskning, muligens med doktorgrader i sikte, men med mindre og mindre kollektiv effekt for de trengende. Og HI prostutuerer seg grovt fra Norads åpne lommer.

Heldigvis hender det at noen av mine idéer blir til undersøkelser og kommer så langt som til en rapport, men nå for tiden sjelden lenger. Denslags er hovedsakelig for ungdommer.

I den vitenskapelige verden er slike rapporter så å si ikke eksisterende. Men jeg har nå alltid levd i det lønnlige håp at interesserte kan lese tekst på vanlig papir og vurdere resultatene selv uten hjelp.

Men disse arbeidsvaner og uvaner ble redningen i moden alder historikkskrivingen, som dette festskriftet har mange eksempler på. Litteraturstudiene og skrivingen av en slik artikkel passer meg som hånd i hanske. Når artikkelen er ferdig, er jeg også delvis ferdig. Og så kommer de så fort på trykk i Fiskets Gang, med fine bilder og layout. Redaksjonen i det bladet er

jeg godt kjent med, og litt innpass har jeg pga historikken fått hos boktrykker Grieg. Synd FG skal på internett. For mitt vedkommende betyr det at både skrivingen og lesningen der i gården er forbi. Inspirasjonen lå i at bladet nådde fram til den ønskete målgruppen. Det tviler jeg på nettverket vil gjøre. Vi har vel et eksempel på Onkel Skruementaliteten i verdens feitesten fettklump. Også er det naturligvis alltid de svakeste det går ut over, vaskepersonell, fiskere, negre, etc.

Arbeidet i Havforskerlagets kollokvieutvalg er en annen tidtrøyte som har passet mitt sinn svært godt. I perioder med tunge bakholdsbombardementer, og dem var det mange av i 80 og begynnelsen av 90-årene, var jobben i kollokvieutvalget akkurat nok for meg. I lange perioder gjorde jeg vel ikke noe annet. Dermed var det viktig å gi virksomheten et nytt ansikt, som naturligvis for endel måtte bli mitt. Det viste seg at mange av kollegene var lite interessert i fiskerinæringen som økonomiske og sosiale realiteter, for ikke snakke om verden forøvrig. En slags langsom, smilende revolusjon var over før noen ante uråd. Her fikk jeg utprøvd min revolusjonære metode før den skal brukes i virkelig stor skala. Kollokvieutvalget var virkelig et pilotprosjekt. Mens jeg ble fastboende i utvalget fikk jeg gleden av å bli nærmere kjent med men også å påvirke de ennå ikke helt befestete unge forskersjeler. Flere er absolutt brukbare i andre oppdrag.

Men først og sist har jeg prøvd å løse opp litt av stemningen mellom de ansatte på instituttet. Min kongstanke har alltid vært å få eksponert den kolossale mentale kapasitet som finns også når vi møtes ved Ukens Orientering. Når kan samtlige ellers samles. Men kongstanken må desverre bli en utopi. I ti år har jeg foreslått et spesialkurs for å få alle til å synge med sitt nebb, men det er fremdeles under planlegging. Imens fortsetter diskusjonene med et par toneangivende konger, noen løpere – og resten bønder? Vi får være glad for at kongegruppen ikke bare bærer sine ytre pontifikalier, men også har store mentale kvaliteter. Men bondehæren må trimmes, ikke i vanlig våpenbruk, men i frimodighet og forsøk på helhet. Det er ikke lett!

Forsåvidt er jeg fornøyd med mine bidrag i forskningen. Det har vært mange gode stunder, spesielt naturligvis når det viste seg at naturen oppførte seg slik jeg hadde bestemt. Jeg har også ved et par anledninger vært velsignet med faglige diskusjoner som jeg den dag i dag kan lese svart på hvitt fra den tiden mine virksomheter ble omskapt til produkter i «velrennomerte» tidsskrifter. Den tiden er, som tidligere nevnt, for lengst forbi. Når resultatene viste andre tendenser enn mine forventninger

har jeg ofte nektet å ta et nei for et nei. I min faglige gjerning har det gitt seg ekstreme utslag når det gjelder fiskeeggets egenskaper, særlig torskeegget. I 33 år har jeg holdt fast ved dette forskningsobjektet, riktignok med varierende lidenskap. Her er vi igjen inne på begrepet trofasthet, som i denne sammenheng ikke kan regnes som en dyd. Onde tunger ville vel heller mene mangel på ideer, men her vil jeg slå i bordet. Forskere med overdreven faglig trofasthet må langsomt overtales til å gå over i nye fagfelt og problemstillinger med jevne mellomrom, om nødvendig med makt. Hvis ikke vil de fortsette i samme spor til pensjonsalderen, videre som seniorstipendiat og eventuelt videre. Det er ingen ende på hva en kan finne interessant i et torskeegg. Spørsmålet er om det gagnar noen eller noe, eller om skattepengene med fordel kunne vært benyttet på andre felt. Jeg regner meg selv som et klassisk eksempel på en patologisk trofast fagmann, gjerne idiot. Men for mitt vedkommende resulterte denne egenskapen altså ikke i en fet CV. Hemmelighet nr. 2 blir derfor at det ikke foreligger noen CV overhode fra undertegnede! Siden jeg ikke har vært brukt i offentlige sammenhenger er mitt navn omtrent fraværende i arkivet også. Det kan faktisk se ut som jeg ikke har gjort noe på de 33 år jeg har vandret omkring i etasjene på Havforskningsinstituttet. Faren for helt å forsvinne når min tid er ute har jeg prøvet å rette på de siste årene. Nå for tiden ber jeg om journalnummer til arkivet til alt jeg skriver, fra foredragsattest til den yrkesforbudte fabrikktråler – ekspert Torstein Hansen til takk for hjelpen til bruksvaktskøyte «Sjøveien» ved Kystvakten for innsamling av torskeegg for russeren Makhotin og oss andre, med innrammede tegninger av torskeeggets utvikling utført av G.O. Sars som presang. I forbifarten kunne jeg også nevne brev fra formannen i Harstad Fiskarlag, hr. Enoksen. I mitt svar toer jeg mine hender for ikke å være enig med hans begrunnelse for å redusere snurrevadfisket i Lofoten, men gir han noen andre momenter enn forstyrrelse av gytprosessen som kanskje kan føre frem hos forvalterne i kampen mot dette utskjelte fiskeredskapet.

Siden jeg har hatt min meget begunstige outsiderposisjon ved Havforskningsinstituttet har jeg i alle år stilt meg samme spørsmål: Er det de store eller små fiskene jeg skal passe på. Og videre: Er det de store eller små fiskerne jeg skal passe på eventuelt hjelpe? Mine svar på disse grunnleggende spørsmål (miljøet er det heldigvis solide kolleger som tar seg av).

Den hemmelig trofaste

For å komme videre i dette forordet eller bekjennelsesskrivet er tiden inn til et sitat

fra vår mester G.O.Sars der han beskriver sin metode og sine kvaler over sin eksistensiell berettigelse (det burde vi kanskje alle en gang i blant):

«For at imidlertid disse undersøgelserne skulde kunne iværksættes med held, indsaas jeg snart at ledes paa for mange punkter ad gangen, og den hele undersøgelse derved blive overfladisk»

Og videre;

«Gives der her nogenlunde valuta for de Penge, Staten ofrer til praktisk – videnskapelige Undersøgelser af vore Fiskerier? Til dem, som have ventet, at det allerede de første aar maatte komme vigtige praktiske Resultater frem, ligesom om disse saa at sige laa fuldt færdige og blot behøvde simpeltpvæk uden nogen Forberedelse bringe til Lyset kan det vistnok ikke nytte mig at tale....

Bedre er det at gaa langsomt, men sikkert frem, selv om man med Møje maa tilkjæmpe sig hver Fofbreds Terræn. Man kan da ialdfald sige, at hvad der paa denne Maade er udrettet, er en virkelig indbunden Kapital, hvorpaa der fremdeles kan bygges videre».

Faren for å bli overfladisk er alltid stor hva man enn skriver. Jeg vil derfor raskt dukke ned i mitt sinn. Der finnes som bekjent essensen av vårt vesen. Av såkalte alvorlig sinnslidenede kan man selvsagt vente ekstra godbiter. Merk at jeg refererer bare andres beskrivelse, ikke egen erfaring. Egentlig finnes det ingen sinnslidende, bare personer som har dukket for dypt i sitt sinn (dydydykk, heia Kjellrun!), blitt redd og kaver desperat for å komme tilbake til den såkalte normalitet. Jeg innrømmer at det kan virke uhyggelig på folk som ikke vet hva angst er. Angsten inneholder nemlig en masse spennende opplevelser, kanskje litt uhyggelige, før man blir vant til den. Husk at Søren Kierkegaard i sin vanskelige bok «Begrebet angst» anser at folk som ikke har et forhold til angsten heller ikke noen sjel av betydning. Jeg liker ordet sinn bedre, det høres ikke så religiøst ut. Og noen preken skal vi absolutt ikke ha hverken i kveld eller ved senere anledninger.

La meg ta et par stikkord fra mitt sinns flosshatt, ord som jeg har vært trofast mot hele mitt liv andre enn torskkeegg, for eksempel mennesker, duer, sengestolper, lokomotiver, idéer og idealer, etc. etc. Uttrykk for en egenskap eksisterer oftest i form av sin motsetning. Trofast kan ofte vise seg ved nærmere disseksjon å bety avhengig, og vise versa, o.s.v.. Med mitt langsomt reagerende og ekstremt følsomme sinn har avhengighet utviklet seg til trofasthet over lang tid. Når det gjaldt far

ble det en ekstra påtvunget avhengighet som har utviklet seg forbi trofastnivået, og som i hele mitt voksne liv er et klart fadermoder-hevnemotiv.

Senere i dette jubileumsheftet finnes et brev til min og ukens orienterings gode venn fysikeren og filosofen og kanskje aller mest mannen fra Cornwall, Ralph Jewell. I dette brevet prøver jeg å lokke min religiøse følelse, som vi alle har, til overflaten og uskadeliggjøre den. Noen av dens ytringsformer, kirke etc, har nemlig gjort nesten ubotelig skade på store deler av menneskeheten.

Det store spranget i mitt liv var fars plutselige, uforklarlige død i 1955. Jeg var 14, fjortis, med trassalderen foran meg. Mitt livs hovedlærer var borte, tiden var uhyggelig med overvåking av fars politiske venner. Politiske mord hørte man om i utlandet, men i Norge var det stille om slik terror. Min fantasi hadde ikke noe problem med slik løsning. Hevnen startet med politisk engasement på venstresiden. Men ettersom tiden gikk og jeg snakket med andre venner og gode mennesker begynte mordtankene å blekne. Jeg hadde god ryggdekning hjemme i en ikkekristen overbevisning. Med min erfaring, og jeg skulle tro også andres, må gud fremstå først og fremst dersom en morder. En ikketroende som vurderer guds virksomhet vil bli overbevist at hendelsene på jorden er for bagatellmessige for hans oppmerksomhet. Han stiller med universet. Petter Dass gir klart uttrykk for et slikt syn i sin mektige salme:

«Gud er gud om alle mand var døde

Gud er gud om alle land lå øde».

Som ikke-kristen, men indoktrinert med hele det kristne anekdotelageret i den norske folkeskolen, ble mitt liv en kamp til forsvar for hjemmets verdier. Og trassen ble rettet mot ny far: – gud! Jeg følte ikke at jeg konkurrerte med Jesus. Han har jeg alltid sett på spm et helt normalt menneske, lidende av det manisk-depressive syndrom som meg selv.

Kampen mellom gud og undertegnede ble lang, en utmattelseskrig. Hadde jeg visst hva denne kampen førte med seg av mislykket sosialt liv hadde jeg ikke gitt meg i kast med den kampen. Mange ganger følte jeg at ambisjonene var mer enn store nok til å gå av med seieren, men påkjenningen ble tilslutt for stor. Da ble jeg såkalt gal og lot meg frivillig stenge inne. Enda verre var det når tapet var et faktum. Depresjonene som fulgte var ofte for tunge til å bære i sin egen stue. lik gikk det omkamp etter omkamp til seieren endelig kom. Jeg vant, geografisk bestemt på den biologiske stasjonen til Moskva Statsuniversitet ved Kvitsjøen, i 1996. Mitt liv er nå over i en ny fase slik min yndlingspsykiater Kjell Rhode fortalte meg omkring 1980: Når du kommer i slutten av 50-årsalderen

vil dine plager bli vesentlig lettere å bære.» Nå er ikke jeg den første person som har bekjempet den såkalte allmektige gud til sitt rette krypinn, som et sinnets fantasimisfoster. Å bekjempe gud er ingen allemannsidrett, og krever litt spesielle begavelse som vi manisk depressive har. Men det er viktig at det stadig er personer som vil ta denne fighten, fortelle om sine opplevelser, og dermed er med på den langsomme veien mot en ny tid.

Når det gjelder mor var nok starten en uvanlig sterk avhengighet. Den naturlige utviklingen mot trofasthet og kjærlighet ble brutalt fortrent. Resultatet ble en skyldfølelse og en fortrenning som har vart til det siste. I disse hvite vinterdager ser den kvinnelige dimensjon endelig ut til å spire og kanskje gi mitt liv en ny mental retning, bort fra torskkeegg over i den språklige leiren, men aldri med en følelse av kall, slik som mitt stadig langsomme sinn nå tydelig forteller meg.

I parantes bemerket og litt utenfor dette skrivs disposisjon må jeg røpe en hemmelighet nr. 2 (2) for mine lesere: I forbindelse med de problemer som mitt himmelske anbisjonsnivå ga meg, var også et stadig bakholdsbombardement fra den ubevisste delen av mitt eget hode (j.fr. hodes-tørrelsen, Harstad Sykehus, 8. februar 1941). Slike bakholdsangrep nattestider var det ikke noe å gjøre med i begynnelsen, men etter hvert utviklet jeg en effektiv måte å likvidere bandittene, en etter en. Jeg går ikke her inn på metoden, men populært sagt er det utviklingen av bevisste snikskyttere under min kommando. Kvinnebevegelsens bevisstgjøringsprosess er et viktig stikkord. For å gjøre en 30-årig historie kort. Det har lyktes meg i å tømme mitt ubevisste for all angst, troll av alle slag, systematisk påført skyldfølelse, grisete hjernevask og alt annet som ikke er i min interesse. Mitt ubevisste sinn er i dag å likne med et fullstendig gjennomluftet tørkeloft. Fra et slikt ubevisst «tørkeloft» kommer det bare impulser som jeg ikke bare bør lytte til med interesse, men likegodt følge. Jeg smaker vel litt på impulsen før jeg lar den passere mine lepper, men justeringer er sjelden aktuelle. Med dette neste hemmelige våpen angriper jeg nå mine mange fiender på svært bred front. Mitt virkelig hemmelige våpen og prognosen for utfallet av krigen skal ikke røpes ennå (j.fr. journalistisk metode Halen).

Mannlige venner fra barndom og ungdom har jeg fremdeles, og må vel dermed kalles trofast. En stor evne til å få kontakt fører til at jeg får raske bekjentskaper, som øker i antall omtrent som min store assosieringsflom. Men det blir umulig å være trofast mot dem alle, selv om jeg gjør så godt jeg

kan. Jeg glemmer ingen. Desverre er det ikke alltid jeg er like trofast mot meg selv, med dårlig resultat

Forholdet til kvinner viser svært tydelig hvordan intimitet fører til avhengighet, et klart uttrykk av den store skyldfølelse til mor. Derfor har den slags forhold aldri vært særlig fruktbare for mitt vedkommende. De vil ha nærhet, jeg litt distanse. For noen er dette et lite problem, for meg og mange andre, er det et stort problem. Men når de er overstått trer trofastheten i kraft, og det kan se ut som om den vil vare livet ut. Denne type trofasthet er heller ikke særlig fruktbar, men har vel sin rot i min håpløst romantiske grunnholdning til kjærligheten. Min engelske kollegas ide om adoptivdøtre i stedet for unge elskerinner for desperate 50-åringer er mer spennende, mindre forpliktende og har større opplevelsvidde. En organisert adoptivdøtregruppe kan også bli viktig fremover. Som alle muligens vet, er jeg overbevist om at det er kvinnene som langsomt overtar dette vanviddet av en mannsødelagt jord.

Slekt

Mine fjerne slektninger på farssiden i Solemdalen har jeg regelmessig kontakt med. Jeg fylles alltid av en sterk hjemfølelse når jeg kommer dit! Det er godt å ha et sted å vise til, selv om min fordums Nordahl Griegnasjonalisme i løpet av meget kort tid skrumper inn i konkurransen med den store verden. Men den holder visst, ennå såvidt.

Mine nære slektninger har jeg, stort sett, et avslappet forhold til. Som den første-fødte og eneste gutt regner jeg det som en fordel, på samme måte som Henrik Wergeland påpekte det samme for utviklingen av sitt geni.

Mors fjerne slektninger i Sveits har vi aldri hatt kontakt med, men snakker stadig om en ekspedisjon!

Når det gjelder mine søstre er jeg spesielt takknemlig for at de aldri støttet meg på min utanselige syting om at jeg var syk, men bare «korrekt» påpekte mitt altfor store ambisjonsnivå. Ettersom vi tre mindreårige søsken var utsatt for en atomeksplosjon i 1955 utviklet det seg en spesiell trofasthet, som idag krever litt distanse. Det ble for tett og utrygt. Men vi bor fremdeles fysisk i nærheten av hverandre, hvis noe skulle skje! Det er vanskelig å forstå alle sider ved denne søskengruppen, men trofast er de, og en ting til: Mentalt skadet er vi og, i varierende grad. Jeg tok meg litt av dem som barn, så utdannet de seg som småbarnpedagoger og kunne ta hånd om sin 113 kilos kjempebabybror når det trængtes. For øvrig anser jeg mine søstre, som ikke fikk skikkelig oppdragelse som meg, og være trivielle i den store USA-konspirasjonen

Når det gjelder mine barn er det vel ikke akkurat trofasthet som preger mitt forhold til dem. Igjen er det mitt himmelske ambisjonsnivå som trer inn på arenaen. En kort periode var det overenstemmelse mellom mine faktiske evner og mitt ambisjonsnivå, men det krevde at jeg brukte all min tid på prosjektet, også den de eldste barna skulle hatt. For at leseren skal forstå situasjonen, gjentar min exkone stadig spørsmålet: Når regner du med å få Nobelprisen? Uten å si for mye er det enklere for en far med døtre enn med sønner. Jeg er sværtglad over Finns musikkklidensjap, som har utvidet min egen musikkinteresse milelangt utover Ludwigs skjebnetunge ta.ta.ta.taaa.

Når det gjelder Peter kom han inn i livet under en periode med de tyngste og mest lang varige mentale bakholdsangrep noensinne. Han er i kraftig opposisjon til både samfunn og sine foreldre. Jeg er overbevist at det vil dukke opp en overraskelse for oss alle fra den gutten!!!!

Når jeg har brukt så mye spalteplass på begrepene trofast/avhengig må det bety noe spesielt for meg. Jeg antydet i begynnelsen at jeg viste trofasthet overfor andre ting også, f.eks. en seng. Sengen på Hop var lys grønn og hadde stolper som endte i muslimske minaretløk-formete ender. (Her kommer hemmelighet nr. 4. I løpet av min barndom har jeg bodd tre steder: Harstad(1941–46), Hop (1947–48) og Øvsttun (1948–69). Det er idag helt uproblematisk å svare Harstad om noen spør hvor jeg kommer fra. På andre plass kommer nok Hop. Husk mormor og morfar var naboen til Griegfamilien, og mormor hadde stadig Nordahls tante, Signe Vollan, til te. På minneplaten mellom de to husene står følgende vers:

«Og birken der opp og huset
to elskende kind mot kind
Nikker i vestensuset
vor søn han er din og min».

Jeg trodde nok at folk ofte tok feil av husene, ettersom mormor og morfar også hadde en stor bjerk i hagen. Da de tilogmed saget ned bjerken hos Grieg var jeg overbevist at forbipasserende måtte tro at mormors hus var Griegs. Motivasjon kan nøstes tilbake til de mest overraskende øyeblikk.

Da vi skulle flytte til Øvsttun i 1948 saget min far av disse løkene på den lysegrønne sengen. Dette tok jeg svært tungt, gråt mye, mest i hemmelighet. Denne milelange gråtingen var også en viktig ingrediens i min sykelige hjemlengsel, som plaget meg langt opp i voksen alder. På sommerferie på Hamagrø med mors søster, vår kjæreste tante Alla, maleren onkel Lorentz og kusine Sidsel, gråt jeg hele dagen av hjemlengsel, men ville ikke si det. Jeg

hadde fått rusk i øyet, og det rusket varte helt til jeg var hjemme igjen. Det var den samme onkel Lorentz som hver 1. Juledag satte radioen på fullt under høymessen for å høre om det var noe nytt om Jesus!

Men det underlige var at denne gråtingen pågikk også på Øvsttun i perioder. Jeg hadde ikke noe svar på hvorfor, og mine foreldre ble ofte irritert. Jeg kunne være 10–12 år. I ettertid har jeg lurt på hva jeg savnet, hva som lå bak min trofaste gråt. Jeg kjenner ikke svaret, men denne gråten er ihvertfall en dokumentasjon på et meget følsomt sinn.

Kanskje var det en uvanlig sterk påvirkning av lyd, som mor beskriver fra en av reisene med gamle «Nordstjernen» fra Harstad til Bergen under krigen. Det vakre skippet som endtesne dager mot ennbilt landskygge i Raftsundet, var bygget i Fredrikstad i 1937. Da jeg i voksen alder ringte Bergenske for å få vite tonen i fløyten gjorde vedkommende faktisk et forsøk på å undersøke saken, men var vel overbevist om min galskap allerede på et tidlig tidspunkt. Skjønt gal? Det er mange, både barn og voksne, som blir skremt av spesielle lyder.

Mitt politiske liv

Før jeg begynner på det som jeg regner som mitt hovedvirke, skjønt forholdsvis skjult fra offentlighetens lys, samfunnsforhold og politikk, særlig internasjonale forhold, må jeg avsløre hemmelighet nr. 5:

Jeg trives best på offensiven, og tilsvarende dårlig som forsvarer.

En slik uttalelse kan tolkes negativt («han bare kritiserer og har ingenting å sette i stedet»). Men som deltaker i en utvikling er min type også en nødvendighet. Det kan være nok å referere til Nordahl Griegs skuespill «Nederlaget» der en av hovedpersonene uttaler at revolusjonen trenger både dem som river ned det bestående og andre som bygger opp det nye.

Jeg har en visjon om et sosialistisk verdenssamfunn i FN's ånd, som en nødvendighet for denne jords langsiktige eksistens (se intervjuet med Jens Evensen senere i skriftet) Mange har allerede lagt fundamentet for en slik utvikling, mange er i arbeid og flere og flere vil slutte seg til. At situasjonen i dag bare ser ut til å styrke vårt utbytende økonomiske system er ikke avgjørende. Det som teller i det lange løp er, på den ene side, verdens majoritet, de utbytete milliarder, som ikke har noe å tap men alt å vinne på en fundamental forandring. På den andre siden, den tunge moralske bøl som hviler på dem som er skyld i denne utbyttingen. Avviklingen av vårt nåværende økonomiske system vil derfor være en absolutt nødvendighet for å komme videre i utviklingen av et verdens-

samfunn uten rasisme, grusomheter og urettferdighet. En slik fundamental endring krever en sinnets revolusjon av en typen som er mulig å gjennomføre i løpet av forholdsvis kort tid, slik jeg ser det.

La meg oppsummere min egen politisk virksomhet, som absolutt er preget av trofasthet til idéer og deres bevegelser i den grad at jeg, korrekt, regnes blant de såkalte sosialistiske museumsvokterne, som er spesielt trofast mot Karl Marx, filosofen som ga den vitenskapelige beskrivelse av vårt økonomiske system, kapitalismen. Dette økonomiske systemet, som har monopol på alle medier, bruker ikke ordet kapitalisme, ment tildekker seg med flotte ord som markedsøkonomi, mafia etc.

Det er hovedsakelig holdninger hjemme fra, felles for mor og far, som har vært toneangivende. Min marxistiske forståelse av det kapitalistiske system må jeg ha blitt indoktrinert som barn, uten at jeg var klar over hvordan det foregikk. Selv har jeg aldri studert «Kapitalen» systematisk. Folkeskolens kristendomsparagraf og undervisning førte til en konflikt som for meg passerte den intellektuelle lekestue og tvang seg bolig i mer private omgivelser, uten noen gang å erobre seg en dominerende plass. Før prøvde å skape et kompromiss mellom ateisten og vårherres representant ved å påpeke at «Jesus var den første kommunist». Men plutselig døde han uten å ha lært meg de nødvendige politiske spilleregler, debattmetoder etc. Hans store ambisjon med meg som politiker, like stor som for biologen, ble aldri satt ut i livet. Jeg sto foran en meget viktig periode, trassalderen, som jeg aldri fikk leve ut, i hvert fall ikke på normal måte. Jeg var (delvis) overbevist om at min farr ble politisk likvidert, men har ikke kunnet dokumentere det, slik forskere skal. Langsamt ble virkeligheten fordreiet slik at min trass ble rettet mot den påståtte store far i himmelen. Mentalt sett har jeg til de aller siste årene vært en trassig 14-åring som ble ferdig med farskomplekset i 1996, 56 år gammel, med den endelige likvidering av den allmektige far.

Det må uten videre være klart at disse hendelsene skapte et noe hysterisk syn på verden, sosialismen og min oppgave i denne utviklingen. For ikke å ta for hardt i oppfattet jeg det slik at størsteparten av børen for realisering av vårt sosialistiske verdenssamfunn lå på mine skuldre. Jeg håper at min fremstilling er så klar at leseren forstår at mitt liv måtte bli en kontinuerlig rekke av meget svake og meget sterke perioder. Nå er kontrollen gjenvunnet, men det himmelske ambisjonsnivået ligger fremdeles og ulmer, og jeg rer visst i live ennå.

Tredve års behandling ser derfor ikke ut til å redusert mitt vanvittige ambisjonsnivå. Egentlig hadde vel ikke ekspertene ventet noe slikt. Det er vanskelig å forandrec på de fundamentale trekkene i et mennekesinn.

Men av vane kjennes børen på mine skuldre mer overkommelig ettersom den kollektive erkjennelse og betydning endelig har nådd også mitt sinn.

Min politiske kurs og pasjon ble i gymnas-tiden først og fremst justert av Nordahl Grieg, nabo til mormor og morfar, nasjonal, internasjonal og kommunist. Han hadde et sterkt grep på meg gjennom sin store kjærlighet til landet, sine kraftige skuespill (min teaterinteresse var allerede våknet) og enmannstidsskriftet «Veien frem» i 30-årene. Han skrev om de viktige sakene, som borgerpressen alltid fortidde eller løy bort, og representerte den åpne råk i vårt åndsliv. Tidsskriftets navn antyder også hans evne til å gi folk fremtidshåp om den nye tid, tross Moskvaprosesser og mange negative sider ved den da faktisk eksisterende sosialismen. Et slagord fra hans håne lød: Vi må kjempe og tro.

Dagens borgerpresse er om mulig enda verre enn dengang. Desinformasjon, fokusering på uvesentligheter, løgner, fortellinger og ideologiske briller som i beste fall kan kalles annonseideologiske.

I sosialistisk Studentlag i Bergen i begynnelsen av 60-årene prøvde jeg etter beste evne å leve opp til Nordahls ord. Med vårt enkle skrift «Alternativ» klarte vi i hvert fall å profilere oss i studentmiljøet, og en av oss, Svein Johansen, ble formann i Studentersamfunnet. Viktigere på lang sikt ble vennskapet som utviklet seg mellom botanikeren og lektoren Hartvig Sætre, historikeren og sjarkefiskeren Svein og undertegnede. Av særlig betydning var Hartvigs pionerbok «Den økopolitiske sosialismen» og «Jamvektssamfunnet er ikke noko urte-selskap» som førte økologisk og ressurs-tenkegang inn i den sosialistiske diskusjonen. Dette trekløveret har i de siste 10 årene stadig øket sine kontakter. Vi regner oss som en moderne treenighet og er i full gang med organiseringen av det sosialistiske verdenssamfunnet, basert på alle brukbare erfaringer og den mest oppdaterte kunnskap både om mennesker, planter og dyr. En bedre beskrivelse av oss ville være påvirkningsagenter, et begrep som negativt ble brukt på Arne treholt. Vi regner det som et demokratisk honnrord som cvi lover å holde i hevd.

Vi har ingen hemmeligheter oss i mellom eller overfor verden forøvrig. Ålesunderen Harald Grytten, som var en oppmuntring for oss under Infernoårene da han bodde på hybel på Øvsttun, hadde også en

fot innom trekløveret. Han gikk andre veier, ble byhistoriker med Ålesundbrannen som spesialitet. Om ikke akkurat Ålesunds apostel, så ihvertfall byens maskot!

Interessante land

Mao's historiske bragd da han både jaget de imperialistiske parasittene ut av landet og fikk opprettet Folkerepublikken Kina i 1949, er for meg stadig den største hendelse i det hundreåret som nå nettopp er over. I motsetning til mitt mer fjerne forhold til Karl Marx ble Mao Tse Tung naturligvis en mer levende person for meg.

Far viste en nærmest lidenskapelig interesse for det nye Kina. Han var nok overbevist om at Mao hadde satt i gang en utvikling som langsamt skulle favne hele verden. Allerede i 1954 skrev han et foredrag om Kina, som er gjengitt i dette skriftet. Han var aktiv på Ap's venstrefløy, som den gang ble ledet av kringkastingssjef Torolf Elster. Foredraget ble levert til Nesttun Arbeidersamfunn til gjennomsyn. Resultatet ble at han ikke fikk lov å holde foredraget. Dette var i 1954, da etterretningsvesener fra USA og Norge spilte godt på lag med sentrale organer i Ap, et griseri som nor aldri blir oppklart, uansett antall Lundkommisjoner.

Idag er det in å kaste skitt på Folkerepublikken Kina. På dene ene side kritiseres kommuniststyret for å være diktatorisk, på den andre siden kritiseres lederskapet for at utviklingen er for kapitalistisk. Ingen vet hvordan dette vil ende. Slik jeg ser det velger Kina en makeligere vei til sosialismen enn Sovjet-Unionen, og tar i bruk vestens overdådige teknologi. Det er utelukket at Kina kan bli et nytt USA. Kina er et kulturland, og landets ledelse vet nok, av dyrekjøpt erfaring, å kvitte seg med den utenlandske innflytelsen når utbyggingen av dette enorme landet er over.

Jeg har også ferdes endel i daværende Sovjet-Unionen og forsto at oppbyggingen av en moderne industristat for egne krefter fra bunnen av og med bare fiender omkring seg, hadde sprengt befolkningen. Endringen i 1991 har ført til at landet totalt ligger nede for telling. For å komme ut av dette uføret må den russiske bjørn slutte å slikke vestlig honning med høyre labb, men i stedet begynne å vinke med den venstre slik at intelligensen får øynene opp for hva som må gjøres og gjør det.

I skriftet finnes også en artikkel som hovedsakelig skildrer et bryllup på Cuba. Det kan være et symbol på et land som inneholder de fleste ingredienser som treenigheten Johansen, Sætra og Solemdal ser for seg spre seg over den fattige verden, og dermed

langsomt få de utbyttete milliardene til å løfte hodet og se.

Jeg vil sterkt anbefale mine venner å delta i en arbeidsbrigade på Cuba, f.eks. Brigada Nordica. Man lever primitivt, plukker litt appelsiner, ser landet innenfra og får mange venner. Siden vi bodde så tett, 8 på rommet, ble vi 80 norske personer en gruppe som jeg aldri har opplevd maken til.

Opplevelsen finnes i egen artikkel.

Besøket ved Che Guevarra-monumentet i revolusjonsbyen Santa Clara var også storartet. Det er bra med et land som gjør litt stas på sin store revolusjonære, ikke skyter dem som andre steder, j.f.t. Lumumba i Kongo.

Mitt sted på jorden

Vi har alle et sted på jorden vi er spesielt bundet til. De som eventuelt ikke har et slikt sted, et «land», er dårlig stelt. Mitt sted heter Huglo, en liten øy, som en tåre, mellom Tysnes og Stord. Adkomsten er buss-ferge-buss-ferge-haik. I 26 år har jeg hatt tilhold på øyen, de siste 20 årene som leilending på husmannsplassen Grovo (liten bekk) under Albert og Astrid Eike-land. Når det gjelder opplevelser er det øyeblikkets opplevelser som gir meg mest, selv om jeg også er svak for minnenes melodi

Jeg hadde som barn lykken av å bli opplært av en person med uvanlige kunnskaper om naturen, store pedagogiske evner og musikalitet. Det eneste jeg vil kritisere mine foreldre for er at de ikke fikk lokket

meg i instrumentlære. Men så fikk jeg selv en lidenskapelig musiker, en rockemusiker. Jeg holder på å vri meg ut av Beethoven-vangstrøyen, for en ting er sikkert: Musikken er det eneste som kan få den Kloden på rett kjøll!

Det gjelder å sitte stille ute i naturen om du skal ha sjanse på interessante opplevelser. Husk at alle dyr er redde oss, ingen tanke å glede seg over akkurat!

I min svært gamle husmannsplass Grovo, men med elektrisk strøm, ys, kom-fyr, radio, fjernsyn, dusj og en Jøtulpeis nr.4 som ingen vinter bør prøve seg på!!!!

I Grovo er det gjerdesmetten som rår, denne lille fuglen med en sang så lang og sammenhengende at man undres hvordan den ørlille fuglen får luft nok..

Lønnetrærne utenfor stuevinduet har ikke forstått å holde seg unna utsikten over Langnuen med alle fraktskutene, «Bergen», «Jupiter» og alle de store turistbåtene om sommeren..Jeg vant en sag på en basar, tok det som et tegn, og nå skal lønnen settes på plass. Men det blir litt trist også.

Huglo har Sortland Møbelfabrikk, som lager både dobbeltsenger og benker, og absolutt ikke bare for øyas 150 innbyggere. Avansert produksjonsutstyr gir jevn produksjon, sjelden permitteringer og eksport til både inn og utland

Men posthuset forsvant og landhandelen er heller ikke helt stø på beina. Men barneproduksjonen og dermed skolen holdes ennå i fin hevd, so det går vel langsomt rette veien. Som Nordahl Grieg sa: «Langsomt ble landet vårt eget».

Basarene er storveies. Det er gevinster nok til alle. Albert handterer «trekkemaskinen» og barna piler med gevinster til de lykkelige vinnere øst og vest i gymnastikk-salen

Og glem aldri Mor Åse. Jeg har vært på øya siden 1974, da min gamle barndomsvenn Dag Willgohs kjøpte gården. Våre fedre studerte sammen, med samme pasjon for fuglelivet.

Jeg tenker med gru den tanke at Åse ikke likte meg, ikke ville ha meg i hus, Slikt har jo skjedd før, i de beste familier. Det ville vært det rene helvete på jorden, ihvertfall på Huglo! Hun er nemlig husstellærerinne, og hennes matstell er stadig også til glede for meg. Stadig.

Nå er vi tilbake til mitt hovedmotto på forsiden av dette muligens noe forvirrende skrift: Mat er (og blir) den sikreste glede. Jeg er sikker på at det gjelder andre enn meg, spesielt oss godt voksne. Naturen er nå engang slik at livets gleder endrer seg langsomt med årene!

Uten å skryte vil jeg helt tilslutt minne om at Huglo feiret ifjor et interessant 20-årsjubileum. Huglos havrettsaften, oppkalt dels til ære for Jens Evensen (mitt nåværende ideal) men mest til ære for våre ganer, er blitt tradisjon. Siden jeg i sin tid lærte ungdommene på Huglo å tilberede akkar, får jeg lov å si noen noen tenksomme, men alltid med en grovis tilslutt. Hva vi feirer? God mat! Og så tiden som tikker, naturligvis – tikk – takk – tikk – takk !!!!

Konklusjon: den store hemmeligheten.

Om «De tre riddere» og andre sentrale personer fra norsk havforsknings gullalder

Av Per Solemdal, Havforskningsinstituttet

Denne artikkelsamlingen er skrevet hovedsakelig til Fiskets Gang, altså et ikke-faglig publikum. Hovedformålet har vært å formidle de viktigste forskningsområdene i gullalderperioden fra 1900 – 1918, med særlig vekt på den gjensidige påvirkning i de praktisk-vitenskapelige undersøkelsene og, ikke minst, tilfeldighetene

Den såkalte gullalderen i norsk havforskning varte en kort periode fra århundreskiftet frem til første verdenskrig. I løpet av denne perioden vokste det frem et enormt faglig kraftfelt rundt den dynamiske biologen Johan Hjort, som ble både havforsknings- og fiskeridirektør. Andre faktorer bidro også til å løfte denne unge forskningsgrenen opp til sitt høye internasjonale nivå. Kanskje først og fremst den nasjonale kraft som utviklet seg frem mot unionsoppløsningen, og som ga så stor grøde i litteratur, malerkunst og på andre felt.

År 1900 fikk Norge sitt første havgående forskningsfartøy, «Michael Sars», som arbeidet i områder som var ansett for å være norske interesseområder; Norskehavet, farvannene rundt Island og det nordlige Nordsjøen. Et viktig bidrag til gullalderens resultater kom gjennom de internasjonale havforskerkursene

som startet i 1902. Siden Bergensmiljøet allerede hadde oppnådd internasjonalt ry, var det mange dyktige, veletablerte forskere som deltok. Og Johan Hjort selv var en moderne mann, som headhunted personer han var spesielt interessert i, og som arbeidet i Bergen i kortere eller lengre perioder. En meget viktig faktor i Bergensmiljøet var den pionerånden som hersket, spesielt i de første årene. Forskningen oppslukte dem helt og det var mye ukjent å ta fatt på.

I bind to av verket «Havet og våre fisker», som ble utgitt i 1962 med tidligere direktør Gunnar Rollesen som sjefsredaktør, forekommer et enslig bidrag som kaster lys over gullalderens indre liv, fortalt av to av de impliserte, Hjalmar Broch og Einar Kofoed. I sin artikkel gjengir de til slutt en tale holdt av rektor W.C. Brøgger ved Oslo Universitet på en fest Hjort arrangerte for utenlandske kolleger like før utbruddet av annen verdenskrig.

«Du tok som ledetråd i ditt arbeid at vitenskapen skulle stille seg i det praktiske livs tjeneste, mens jeg holdt på vitenskapen for vitenskapens skyld. Hadde jeg ved Universitetet tatt opp din linje, ville universitetet stått uendelig mye bedre i vårt folk enn det gjør i dag».

Kjære leser!

Havforsker Per Solemdal har i en årrekke vært en trofast og flittig bidragsyter til Fiskets Gangs spalter. I samarbeid med Victor Øiestad ved Norges Fiskerihøgskole i Tromsø har Solemdal bl.a. skrevet en rekke artikler med utgangspunkt i framveksten av det norske havforskningsmiljøet.

I anledning Fiskeridirektoratets og Havforskningsinstituttets 100 års jubileum har redaksjonen besluttet å trykke opp et utvalg av de historiske artiklene som har stått på trykk i Fiskets Gang i årenes løp.

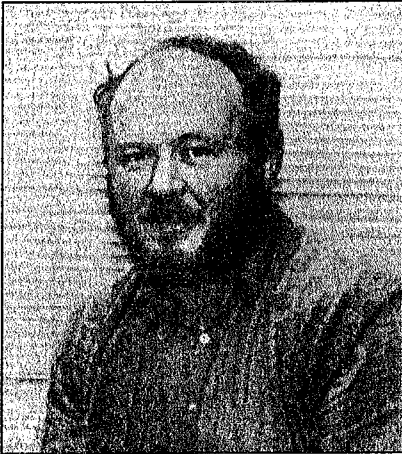
God lesning!

Med hilsen redaksjonen

Norske undersøkelser av de tidligste stadiene i torskens liv, Del I

Pionerer og faglig uenighet

av Per Solemdal

Per Solemdal

Forsker Per Solemdal arbeider ved Havforskningsinstituttet's avdeling for biologisk og fysisk oseanografi. De siste årene har han spesielt vært opptatt av prosjekt som vedrører torskelarvenes første leveår, og gjennom dette arbeidet har han lært de gamle «fedre» godt å kjenne.

I to artikler presenterer han oss for pionerene i norsk torskelarveforskning og han tar samtidig for seg utviklingen i denne delen av havforskningen.

Bakgrunn

Norsk havforskning har til alle tider hatt et dominerende innslag av zoologer; i den første tiden var de enerådende. Denne faglige ubalansen har nok ført til at de forskjellige hypoteser som har dannet grunnlaget for mange større undersøkelser har fått sterk slagside. Dette var ikke så avgjørende i starten, da undersøkelsene var mer beskrivende og forskerne mer generelt utdannet og dessuten personer med ekstraordinær arbeidskraft og ressurser. Men etter hvert som kravet til spesialisering økte, ble ubalansen mer iøyenfallende,

selv om en tidlig prøvde å organisere tverrfaglige forskergrupper. Tverrfaglig virksomhet er ikke først og fremst et spørsmål om administrasjon. Det er sammentreffet av at de rette personer med den rette faglige bakgrunn møttes på et tidspunkt da de materielle forutsetninger er til stede, at en reell tverrfaglig virksomhet er mulig.

Som det senere vil framgå var det bare en kort periode at alle disse forutsetningene var til stede, nemlig i den såkalte «gullalderperioden», fra århundreskiftet fram til første verdenskrig. Siden den tid har den reelle tverrfaglige virksomhet vært varierende med en økende trend etter siste krig.

Det var ustabiliteten i fiskeriene som førte til at myndighetene så smått begynte å satse på naturvitenskapen i midten av forrige århundre. I første omgang ble det opprettet to stipendiatstillinger.

Det var ingen tilfeldighet at Norge ble en pionér i moderne fiskeriforskning, med sine store økonomiske og bosetningsmessige interesser knyttet til fiskeriene. Det var heller ingen tilfeldighet at de første undersøkelsene angikk de tidligste stadiene i livet til torsk og sild. Både teknisk og fartøymessig lå undersøkelser av denne art best til rette.

At Vestfjorden ble senteret for de fleste undersøkelsene over de tidligste stadier av torskens liv er naturlig, både fordi fjorden er hovedgyteområde for vår viktigste torskestamme, den norskarktiske (skrei), og fordi utviklingen i dette fisket er kjent langt bakover i tiden.

I det følgende vil vi prøve å gi noen riss av de mest markante personer som har arbeidet med problemer i tilknytning til torskens tidlige stadier: G. O. Sars (1837–1927), G. M. Dannevig (1841–1911), Johan Hjort (1869–1948), Jens Eggvin (1899–), Gunnar Rollfsen (1899–1976) og Kristian Fredrik Wiborg (1914–).

Vi vil særlig legge vekt på de forestil-

linger og hypoteser de arbeidet etter, deres arbeidsmetoder og hvordan de påvirket miljøet omkring seg, både nasjonalt og internasjonalt.

Georg Sars

Georg Ossian Sars (1837–1927) var sønn av presten Michael Sars, en av samtidens store zoologer, som nevnes sammen med Charles Darwin som en av grunnleggerne av den moderne zoologi.

Han var som forsker den nøyaktige beskriver, men også med kunstneriske evner både i tegning, musikk og skriveferdighet. Hans «Indberetninger til Departementet for det Indre», som han ga ut i 1879, er en blanding av grunnleggende observasjoner, praktiske råd og beskrivelser av naturfenomener med en kunstners opplevelsesevne og penn. Boken anbefales for alle som har interesse for livet i havet.

Av natur var Sars uhyre arbeidssom og punktlig. Det sies at man kunne stille klokken etter han når han forlot Universitetet, som ble hans arbeidssted fra 1893. Han var tilknyttet norske fiskeriundersøkelser fra 1864, som statsstipendiat, senere som leder for fiskeristyrelsen samtidig som han ble utnevnt til professor ved Universitetet i Kristiania i 1874.

Det er uforståelig for oss «velferds-mennesker» hva en slik person fikk utrettet i sitt liv. Noe av forklaringen ligger kanskje i det faktum at han hadde all tid til egen disposisjon; lønnen ga han hver måned til sin mor, senere til sin søster.

I faglig sammenheng var Sars først og fremst «den ensomme ulv» og den store ener. I denne perioden var det ikke muligheter for andre forskertyper; fagmiljøet var lite og kommunikasjonene dårlige.

Når det gjelder Sars's studier av «vintertorskens liv» som foregikk i sesongene fra 1864 til 1870, er dette et pionérarbeid.

G. O. Sars tar en velfortjent røykepause i sitt laboratorium.

I utgangspunktet framsetter han ingen hypoteser, men ønsker ved selv-sym og samtaler å sette seg inn i problemene. Undersøkelsen blir derfor i første omgang rent beskrivende, senere mer problemorientert. Hvordan han angriper dette mangslunne forskningsfelt beskriver han slik:

«For at imidlertid disse undersøgelser skulde kunne iværksættes med held, innsaa jeg snart at man maatte gaa frem efter en systematisk anlagt plan, for at ikke opmærksomheden skulde hendledes paa for mange punkter ad gangen, og den hele undersøgelse derved blive overfladisk».

Når det gjelder den konkrete arbeidsform i felten er den fysisk begrenset til robåt og planktonhåv. Hvordan han arbeidet på sjøen framgår tydelig av følgende sitat:

Den direkte observasjon

«Saaledes observerede jeg en stille vakker dag nogen tid derefter (den 20de mai) i de grunde, med lys sandbund forsynende sund og viger paa østsiden af Skraaven, store mængder af dem i overfladen af sjøen. Dette var første gang jeg fik observere dem i fri tilstand; hidtil havde jeg kun maattet indskrenke meg til at iagttage deres liv i mine glasser».

Hans vitenskapelige metoder kan vi derfor kalle den direkte observasjon. Han observerte faktisk de 5–6 mm store torskelarvene direkte, takket være godt vær og liten båt. Det er derfor ikke rart at uttrykket «en stille vakker dag» går igjen i samtlige beretninger som omhandler oppdagelser på sjøen. Denne form for observasjon er umulig med våre fartøyer i dag. I stedet

har vi utviklet andre måter å samle inn materiale på. Men det spørs om ikke vi også burde ta litt mer hensyn til værforholdene når vi samler inn våre prøver. Både vi og våre fartøyer er sjødyktige nok til å tåle alle værforhold. Men det viser seg at egg og larver av fisk endrer sine typiske fordelingsmønstre når været forandrer seg. Det er i godvær at disse små organismene har sjanse til å vise hva de egentlig vil, og derfor blir godværssituasjonen spesielt viktig.

De første sesongene ga Sars detaljerte beskrivelser av eggets og larvens utviklingsstadier. Han var den første som beskrev det pelagiske fiskeegg, og klarte også, etter mye strev, å følge torsken gjennom det første år av sitt liv. Etterhvert tar han opp problemstillinger som er aktuelle fremdeles: vertikalvandring, fordeling av yngel i forhold til åtekonsentrasjoner, fiender (måse og sei), skreigytting utenfor Lofoten, etc.

Når det gjelder tallrikheten av en årsklasse trodde Sars at eggdødeligheten var en viktig faktor. Han hadde selv sett eggmengder skyllet på land etter storm. Sars hadde ingen tanker om at sult kunne være en viktig dødelighetsfaktor. Utstyret han brukte var ikke egnet til studier av nauplier (yngel av raudåte), hverken størrelse, fordeling eller trethet. Han var heller ikke klar over at størsteparten av torskelarvene drev ut fjorden, før ved avslutningen av undersøkelsen. Videre trodde han at eggene gytt i Vestfjordens sidefjorder, f.eks. Austnesfjorden, hadde bedre overlevingsmuligheter enn egg gytt i hovedfjorden. Når det gjaldt rekrutteringen til Lofotfisket trodde han at bestanden som vokste opp i sidefjordene bidro vesentlig. Det er bl.a. på denne bakgrunn at Sars allerede i den første beretningen kommer med følgende forslag:

«Ja der kunde være Spørgsmaal, om man ikke her ved Kunst burde komme Naturen tilhjælp for at sikre sig for Fremtiden mod hine Uaar i Fiskerierne, der have en saa følgelig Indvirkning ikke alene paa de umiddelbart heri Interesserede, men ogsaa paa det hele Lands Velstand. Jeg sigter her til den kunstige Fiskeudklækning.»

Kunstig utklekking av yngel av saltvannsfisk var på dette tidspunkt ikke

prøvet i større skala, og effekten av utsettingen var naturligvis ukjent. Sars henviste til kultivering av ferskvannsfisk.

Med kjennskap til Sars' kritiske sans og systematiske natur, er det underlig at han kommer med et slikt praktisk råd så tidlig i denne meget omfattende undersøkelsen. Det ligger nær å anta at årsaken ligger i det press han følte som statsstipendiat for en praktisk-vitenskapelig undersøkelse.

Dette kommer også tydelig fram i siste del av beretningen fra 1865, der det bl.a. heter:

«Gives der her nogenlunde Valuta for de Penge, Staten ofrer til praktisk-videnskapelig Undersøkelser af vore Fiskerier. Til dem, som have ventet, at der allerede de første Aar maatte komme vigtige praktiske Resultater frem, ligesom om disse saa at sige laa fuldt færdige og blot behøvde simpeltvæk uden nogen Forberedelse at bringes for Lyset, kan det vistnok ikke nytte mig at tale. . . .

Bedre er det at gaa langsomt, men sikkert frem, selv om man med Møie maa tilkjæmpe sig hver Fodbreds Terræn. Man kan da ialfald sige, at, hvad der paa denne maade er udrettet, er en virkelig indbunden Kapital, hvorpaa der fremdeles kan bygges videre.»

I dette klassiske dilemma, med krav om praktiske resultater fra myndighetene og sine egne krav til vitenskapelig arbeidsmåte, viser det seg heldigvis i samtlige beretninger, fra 1864–70, at han arbeidet etter den siste metoden.

Hans praktiske råd fra 1864 fikk imidlertid så store konsekvenser for det videre studiet av torskens tidlige stadier, at det må omtales nærmere.

Gunder Mathiesen Dannevig, 1841–1911

G. M. Dannevig vokste opp på Hissøy, gikk til sjøs i 12-års alderen og ble skipsfører i 1866. Når fartøyene lå i opplag om vinteren drev han fiske og fikk et førstehånds kjennskap til kystfisket på Sørlandet og de forestillinger som hersket blant fiskerne på denne tiden. Den gjengse oppfatning var at fiskebestandene langs kysten var på nedadgående. Det som forelå av dokumentasjon fra Sørlandsområdet var rundspøringer; fiskeristatistikken var

upålitelig. Synet på fiskebestandene falt overens med konklusjonen til en statlig kommisjon som i 1852 uttaler:

«Med uagtet de større kvantiteter fisk, der formedelst bedriftens udvikling aar om andet i senere tid produceres, antager kommissionen ikke desto mindre, at de fleste vigtigere fiskearter, der ere gjenstand for de daglige fiskerier, i længere til have været i kjendeligt aftagende».

Grunnlaget for denne konklusjon er også rundspøringer. Botemidlene er først og fremst forbud mot de nyeste redskapene, forskjellige typer vad og trål. Dette førte til stridigheter mellom fiskerne, og idéer som kunne tenkes å bedre fiskebestandene på annen måte enn ved forbud hadde nå sin sjanse.

Den 15. november 1882 ble Arendal Fiskeriselskab stiftet samtidig som det forelå søknad fra G. M. Dannevig om «Oprettelse af en Udklækningsanstalt for Saltvandsfisk – særlig Torsk». Søknaden var anbefalt av en rekke autoriteter, bl.a. G. O. Sars. Søknaden vedtas og allerede i desember samme år sendes ut innbydelse til «tegnning af bidrag til en udklækningsanstalt «etter amerikansk mønster»». Sars' idé om utsetting av yngel i beskyttede områder først slått rot i U.S.A. og et klekkeri var igang i 1878. Ved å henvise til dette ville Dannevig unngå kritikken som ville komme om de tekniske vanskelighetene i forbindelse med et slikt anlegg. Det viste seg imidlertid at amerikanerne

ikke hadde funnet løsninger på disse problemene, og anstaltene i Flødevigen fremsto derfor som en prototyp på verdensbasis. Anstalten sto ferdig tidlig i 1884. Dannevig hadde klart å mobilisere borgerånden i Arendal, og i årenes løp ble store summer samlet inn av Fiskeriselskabets skiftende direksjoner.

Med et stort kontaktnett blant fiskere, innflytelsesrike personer innen Arendals borgerskap, faglige autoriteter som G. O. Sars og rikspolitkere var det naturlig at han tidlig lyktes å få statstøtte til anstalten. Slik støtte var vanskelig å oppnå på den tiden, og en må beundre Dannevigs evner til å skaffe penger til dette store, og tross alt, hasardiøse foretagendet.

Man om Dannevig spilte sine kort aldri så godt, var motstanden mot utklekkingsanstalten stor blant folk allerede fra begynnelsen av. Alf Dannevig, sønn og styrer etter G. M. Dannevig, siterer Vestlandske Tidende for 8. oktober 1909 i en artikkel om Anstaltens 50-årsjubileum i 1932:

«Hr. Redaktør! I deres ærede Blad for 2den dns. – sees der, at en er fremme for at anbefale Hr. Blakstad som Repræsentant for Nedenes Kreds, samt anbefaler at samle sig om ham paa Valgdagen. Hvis Vælgerne vil opretholde den gamle Kir-

G. M. Dannevig ved sin ståpult, Flødevigens Udklækningsanstalt.

G. M. Dannevig inspiserer en strandnotfangst under yngelundersøkelsene i 1907.

keordning, samt støtte Flødevigens Udklækningsanstalt, bør Stemmerne lyde paa ham imodst Fald paa Hr. L. O. Skjulestad. Dog vil jeg tilraade enhver at overveie dette før de lægger Stemmesedlen sin i Urnen.

For de «ikke troende» var utklekningen og Dannevig en vederstyggelighet. For store dele av de «troende» blev utklekningen en amerikansk patentmedisin hvorav man ventet alt – den kunde brukes mot alle skavanker i fiskeriene.»

I den første perioden dukket det også opp innflytelsesrike personer, som prøvde å konkurrere med Dannevig. En journalist, som fikk økonomisk støtte fra Fiskeriselskapet i Bergen, mente at hovedoppgaven i utklekkings-saken var å «lagre Rognens Livskraft» (ved å holde temperaturen under 2°C. Etter denne metoden skulle så rogn fra Lofoten sendes i «spundsede Fade», og brukes hvorsomhelst, også i utlandet. Utklekking etter denne metoden var naturligvis resultatløs!

I denne perioden da utsetting av plommesekklarver gikk for fullt varierte antallet mellom 200 og 400 millioner. Larvene ble utsatt på tradisjonelle gyteplasser, mest i farvannet omkring Arendal, men også en rekke fjorder, også Oslofjorden.

Effekten av utsettingene ble i den første perioden undersøkt ved hjelp av rundspøringer. Dannevig var lite interessert i å sette igang større forsøk for å vise effekten av utsettingen. Den var omtrent udiskutabel.

Men andre problemer fikk sin løsning, særlig de mer praktiske. Spørsmålet om plommesekklarvene var levedyktige ble undersøkt i 1885 ved å sette 1/2 mill. larver ut i et nyoppført basseng, et av dem som fra 1975 er tatt i bruk i larvestudier.

Problemet med liten gyting var først og fremst et spørsmål om temperatur og saltholdighet, men også et spørsmål om å la stamfiskene gyte frivillig i et stort basseng som sto ferdig i 1890.

Etter påtrykk fra Stortinget ble det i 1908 laget en protokoll som sammenfattet alle opplysninger om nytten av utsettingene. Her finnes samtlige svar, nasjonale og internasjonale, på spørsmålet om fiskebestandene har blitt mindre. Alle svar på spørsmålet om utsettingen har hatt noen effekt er også tatt med. Vi gjengir en erklæring fra Arendal Handelsforening etter at 108 fiskere fra Arendal og omegn har sendt note til Stortinget om at utklekkingsanstalten bør nedlegges:

«En af ca. 100 Fiskere herfra til Stortinget oversendte Protest mod Flødevigen har i Forretnings- og Handelskredse vakt Forundring og Uvillie, hvorfor i Sagens Anledning afholdt Møde i Handelsforeningen 11te ds. Under dette protesteredes skarpt mod nævnte Adresse. Arendals Fiskebrygge afgav daglig det bedste Bevis for Torskemængdens Forøgelse, – at Anstalten er en høist paakrævet og gavnlig Institution, som bør nyde godt af Statsmagter-

nes Velvilje, om muligt i end højere Grad end hidtil».

Presisjonsnivået er her ikke alt for imponerende, og når det gjelder de 108 fiskernes motiv for nedleggelse var den ikke begrunnet ut fra effekten av torskeutklekkingen. Det var Dannevigs syn på hummerfredning som hadde tent deres vrede!

Protokollen inneholder også en rekke uttalelser av «autoriteter» som for svarte nytten av utsettingen. G. O. Sars uttalte så sent som i 1907:

«Det er min personlige Formening at kunstig Udklækning og Opdrætning af Saltvandsfisk har en stor Fremtid for sig, og at vi her har et Middel til paa en meget effektiv Maade at kunne ophjælpe de lokale Fiskerier, specielt i vore indelukkede Fjorde. Jeg vilde derfor anse det som meget beklageligt, om den med saa stor Dygtighed ledede Udklækningsanstalt i Flødevigen af Mangel paa offentlig Understøttelse skulde blive nødt til at indstille sin Virksomhed.»

Allerede i 1899 kom den første faglige kritikken mot utsetting av plommesekklarver i boken «Fiskeforsøg i Norske Fjorde» av Johan Hjort og Knut Dahl. Den kritiske grunnholdning, både til autoritetene, f.eks. den tidligere omtalte kommisjonsinnstilling fra 1852 om fiskebestandenes nedgang, og til utsettingen av plommesekklarver, er et karakteristisk trekk ved boka. Det er på bakgrunn av de meget små mengder yngel i fjordene at forfatteren mener at egg og yngel transporteres bort fra gyteplassene, og derfor i liten grad rekrutterer til den lokale bestanden. Om virksomheten i Flødevigen sier han:

«Den bør foreløpig betragtes som et studium og ikke som det praktiske resultat af et saadant.»

Saken førte til strid mellom Hjort og Dannevig. Denne resulterte i at Dannevig og Dahl foretok en rekke forsøk med utsetting og gjenfangst. Dannevig ledet undersøkelsen og Dahl skulle kontrollere metoden og tallene. Det ble avgitt to betenkninger, og nedenfor gjengis hovedslutningene.

Dahls hovedkonklusjon:

«Jeg mener nemlig, at det allerede nu er bevist, at en saadan udsætning ikke i paaviselig grad kan paavirke selv et lidet og begrænset farvands naturlige yngelbestand, og endmindre at den formaar i merkbar grad at forøge fiskeriet i et saadant farvand.»

Dannevigs hovedkonklusjon:

«Resultatet af de nu afsluttede undersøgelser er et nyt bevis for rigtigheden af vor saa ofte fremholdte paastand, at kunstig udklækning ikke alene er det viktigste, men ogsaa det eneste middel til at vedligeholde og forbedre fiskeforholdene i vore fjorde, samt at pengene med større fordel kan anvendes til en forøgelse af yngelproduktion, end til undersøgelser, hvis resultat er givet paa forhaand.»

Tilliten er minimal, men troen sterk! Tross Hjorts iherdige anstrengelser for å få endret virksomheten i Flødevigen, kommer majoriteten av en departemental komité i 1911 til følgende konklusjon:

«... vil derfor bestemt fraraade at arbeidet standses, selv om man anser det mulig eller sandsynlig, at den naa anvendte metode (masseproduksjon og utslipning av yngel) senere vil kunne avløses av fullkomnere metoder.»

Utsettingen av plommeseklarver fortsatte i stor målestokk, men videre utvidelser ble ikke foretatt. Derimot ble det satt igang en utklekkingsanstalt i Trondheim med formål å sette ut rødspetteyngel. Også dette prosjektet fikk Sars' varmeste anbefaling i 1891. Noe direkte sammenstøt mellom Sars og Hjort i utklekkings-saken forekom aldri, skjønt grunnlaget absolutt var til stede. Beundringen for den gamle «ensomme ulv» var nærmest nesegrus.

Utsetting av plommeseklarver i Flødevigen fortsatte faktisk helt til 1960-årene. For oss som nå arbeider med de tidligste stadier av torskens liv er det påfallende hvor lite grunnleggende viten som 80 års torskutklekking resulterte i.

Likevel vil vi fremheve Dannevig som en viktig person for utforskning av torskens tidlige stadier. Han var en praktisk person, som utnyttet sine muligheter maksimalt for å realisere sitt mål. «Udklækningsanstalten» i Flødevigen var en realitet som fagfolk ble tvunget til å ta stilling til.

Virksomheten i Flødevigen førte til at de metodiske spørsmål i forbindelse med innsamling av yngel, og måten å gjennomføre sammenlignende yngelstudier på ble vurdert kritisk. Transport av pelagiske organismer i fjordsystemene reiste vanskelige oseanografiske spørsmål, som ingen tidligere hadde hatt grunn til å undersøke.

Det fundamentale spørsmål for å vurdere effekten av utsetting ligger i dagen når en ser på millionene av egg i klekkekarene. På hvilket stadium foregår den store dødeligheten? Dette spørsmålet ble delvis besvart i 1914, sammen med et forslag om hva som kunne være årsaken av den mest markante personligheten i norsk havforsknings gullalderperiode, Johan Hjort.

(Slutt første del)

Australia tjener mindre på fisk

Australia hadde i fjor en nedgang i eksportverdien på sine fiskeriprodukter. Landet solgte for 250 millioner dollar, og dette er en nedgang på 6 millioner.

Verdien av de importerte fiskeriproduktene steg merkbart samme periode. Det er registrert en økning på hele 2% eller 36 millioner dollar. Totalimporten hadde i 1980/81 en verdi av 198 millioner dollar.

Mye av årsaken til denne dramatiske økningen er at kursen på australske dollaren har økt sterkt i forhold til valutaen i de landene som er hovedleverandører til det australske markedet.

Verdi av utførsel av fisk og fiskeprodukter, selfangst- og hvalfangstprodukter desember 1981

	Jan.-des. 1981 kr. 1 000
Fisk og fiskeprodukter	
Fisk, krepsdyr og bløtdyr	3 790 741
Fisk, krepsdyr og bløtdyr, tilberedt eller konserveret	879 701
Sildolje og annen fiskeolje	241 409
Tran (herunder haitran og høyvitaminholdig tran og olje) ...	51 425
Herdet fett (fra fisk og sjøpattedyr	177 529
Mjøl og pulver av fisk, krepsdyr eller bløtdyr	769 875
Tang- og taremjøl	4 541
Andre fiskeprodukter	87 627
I alt	6 002 848
I alt januar-des. 1980	5 120 313

Hvalfangstprodukter:

Hvalkjøtt	8 004
Hvalolje	—
Sperm- og bottlenoseolje	1 794
Hvalkjøttekstrakt	—
Kjøttmjøl	—
Andre hvalfangstprodukter	1 722
I alt	11 520
I alt januar-des. 1980	10 966

Selfangstprodukter:

Selolje	10
Rå og beredte pelsskinn av sel, kobbe eller klappmyss	51 582
I alt	51 592
I alt januar-des. 1980	52 997

KUNNGJØRING

FRA GARANTIKASSEN FOR FISKERE

Garantiperioden for 1982 er fastsatt til periodene 02.01.–30.04., 01.05.–31.08. og 01.09.–23.12.

Den maksimale garanti er 12 uker for hver periode og gjelder alle fiskerier.

I henhold til forskriftene for minstelott § 7.4 kan styret med godkjenning fra Fiskeridepartementet fastsette avvikende garantiperiodebestemmelser for bestemte fiskerier eller bestemte fartøyer dersom dette av spesielle grunner ansees nødvendig.

Frist for innsending av krav om minstelott er 6 uker etter garantiperiodens utløp.

Gullalder, ressurssvikt — og ny fokusering

av Per Solemdal

Johan Hjort (1869–1948)

Johan Hjort studerte i München og Napoli, først medisin, senere zoologi, og tok doktorgrad i München i 1892.

I 1893 fikk han en konservatorstilling ved universitetet i Kristiania, samtidig som han ble G. O. Sars' etterfølger i de praktisk-vitenskapelige fiskeriundersøkelser. I 1897 ble han bestyrer av den biologiske stasjonen i Drøbak. I løpet av de 2 følgende år la han grunnlaget for det som er kalt gullalderen i norsk havforskning.

Johan Hjort arbeidet i en periode da norsk fiskerinæring var i rask ekspansjon, både teknisk og når det gjaldt fiskefelt. Det moderne havfisket utviklet seg raskt.

Hjorts kongstanke var å bygge opp en frittstående institusjon som skulle dekke de fleste fagfelt innen fiskeriene. Han var en handlingens mann med jernvilje, og med stor sans for det praktiske liv. Myndighetenes godvilje fikk han bl.a. etter å ha påvist store forekomster av reke på dypt vann som kunne fanges med trål.

Han begynte tidlig aktivt å knytte faglige forbindelser, først i Oslo, senere i Bergen. Da fiskeristyrelsen flyttet til Bergen, fulgte en del av Oslokollegæne med. Av medarbeiderne hans i Bergen må nevnes: Haakon Hasberg Gran (botaniker), Bjørn Helland-Hansen (oseanograf), Alf Wollebæk (zoolog), Knut Dahl (zoolog), Einar Koefoed (zoolog), Oscar Sund (zoolog) og Thor Iversen (skipper på «Michael Sars» og leder for de praktiske fiskeforsøk).

I 1899 søkte Hjort om midler til å bygge et havgående forskningsfartøy. Hjort ble advart mot å søke midler til en stor båt. Han svarte at hvis han søkte om et lite beløp risikerte han ikke å få noe i det hele tatt. Søknaden ble innvilget og året etter var «Michael Sars» operasjonsklar. Det ble satt igang grunnleggende undersøkelser av fjorder, skjærgård og fiskebanker. I laboratoriet var det særlig metoder for

Per Solemdal gir i denne artikkelen et riss av personer som har markert seg sterkt i arbeidet med problemer i tilknytning til torskens tidligste stadier. Første del av artikkelen ble trykket i Fiskets Gang nr 3.

aldersbestemmelse av fisk som fikk sitt definitive gjennombrudd. Omfattende analyser av alderen i flere fiskebestander over en årrekke avslørte, som tidligere omtalt, at tallrikheten av en årsklasse er bestemt på et tidlig stadium i fiskens liv. På denne bakgrunn, og med striden om nytten av torskeutklekkingen i friskt minne, formulerer han hypotesen om det «kritiske stadium» og sult som årsak til massedødelighet hos torskelarver. Dette var i 1914. Det skulle altså gå 50 år fra G. O. Sars' oppdagelse av de pelagiske egg og torskelarver i Vestfjorden til det formuleres en hypotese om årsakene til dødelighet. For Hjorts vedkommende blir det med hypotesen; han gjør ingen forsøk på å undersøke om det stemmer.

Johan Hjort innførte systematiske undersøkelser (surveys) i norsk havforskning, bl.a. for å få en systematisk oversikt av gyteområder og en kvantitativ fordeling av de forskjellige stadier av torskens tidligste stadier.

Bergen ble i perioden fram mot første verdenskrig et sentrum for internasjonal havforskning, ikke minst p.g.a. de internasjonale havforskerkursene, som startet i 1903. Kursene underviste i samtlige fagdisipliner og var organisert av Hjort.

Hjort var en meget sammensatt natur. Broch og Kofoed forteller i sin artikkel «Mennene i den gamle Garde»:

«Kom det en strålende solskinsdag etter en regnværsperiode, pleide Hjort å si: «Nå går vi på Bellevue, spiller kegler og spiser biff!»

De samme herrer summerer opp sine erfaringer med Johan Hjort slik:

«Noe av det som ikke minst stimulerte vårt arbeid i de gamle laboratoriene, var Hjorts store evne til å gi hver av oss en følelse av at vi arbeidet fritt og selvstendig med våre oppgaver. Samtidig holdt han oss stadig i kontakt med det praktiske liv og inntok derved noe av en særstilling i den tiden».

Gullalderen i norsk havforskning ble kort. I 1914 ble «Michael Sars» rekvirert av marinen til nøytralitetsvakt og kom aldri tilbake til havforskningen. Først i 1950 fikk instituttet et havgående fartøy, den gamle «G. O. Sars». I 1916 tok Johan Hort, som var fiskeridi-

Johan Hjort på sine gamle dager.

rektør, avskjed p.g.a. uoverensstemmelser med de politiske myndigheter i forbindelse med engelske oppkjøp av norsk fisk. Avtalen skulle holdes hemmelig p.g.a. nøytraliteten, men Hjort ville ha full åpenhet.

Han kom aldri tilbake til fiskeriforskningen.

Gunnar Rollesen (1899–1976)

Mellomkrigstiden var karakterisert av avsetningsvansker og store økonomiske problemer i fiskerinæringen. Bevilgningene til fiskeriforskningen var små, noe som sterkt påvirket både undersøkelsenes omfang og område. De forskere som arbeidet i denne perioden hadde derfor mange forskjellige problemer å stri med. Forholdene var så pass spartanske at forskerne for det meste måtte arbeide individuelt, hver med sin art.

Virksomheten innskrenket seg stort sett til de kystnære farvann, da Fiskeridirektoratet bare disponerte den 79-fots store kutteren «Johan Hjort».

Men det er nettopp i de kystnære farvann at årsklassenes tallrikhet fastlegges, og undersøkelsene ble snart fokusert på disse problemene. Det er i denne perioden at det utvikles metoder for å teste de hypoteser som var framsatt både m.h.t. betydningen av eggdødelighet, som Dannevig tok for gitt, og Hjorts hypotese om sult i det kritiske stadium av fiskelarvens liv.

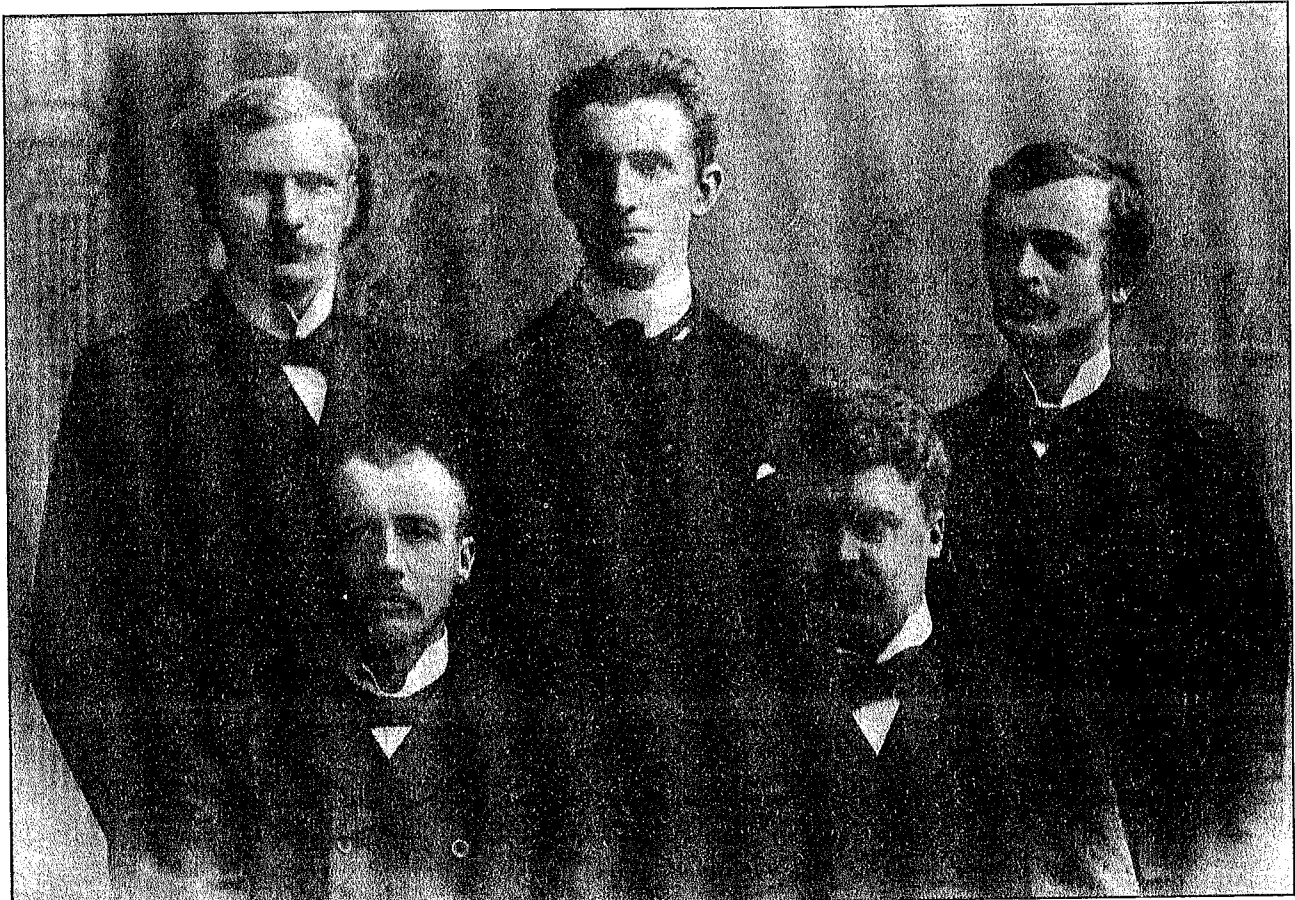
Rent fysisk ble disse undersøkelsene en blanding av feltstudier, særlig i Vestfjorden, og akvarie- og bassengforsøk i improviserte lokaler, bl.a. i Kabelvåg, eller ved en av våre biologiske stasjoner.

Gunnar Rollesen begynte i slutten av 20-årene å interessere seg for de tidligere undersøkelser av torskens tidligste stadier. Spesielt var han fascinert av Sars' beretninger. Det var vel derfor ingen tilfeldighet at han som sitt hovedfagsstudium valgte å undersøke mengder og fordeling av egg i Vestfjorden, særlig med henblikk på å fastlegge dødelighetskriterier. Problemet var at det var vanskelig å skille egg som var døde før og under håving. Han etablerte seg i kjelleren i Statens Havnevesen

i Kabelvåg, innredet akvarier og mørkeromsutstyr, og begynte studiene av torskeeggets utviklingsstadier. Han gjorde også forsøk med å ryste eggene i ulike utviklingsstadier og fotografere dem med korte mellomrom, for å se hvor fort de karakteristiske dødsriterier inntreffer.

Problemet var å få et inntrykk av hvor stor mekanisk påvirkning som skulle til for å ødelegge torskeegget under forhold som mest mulig lignet situasjonen når en bølge bryter. Dette prøvde han å simulere med en serie fallforsøk, fra forskjellig høyde og med egg i forskjellige utviklingsstadier. Resultatene viste klar tendens til at de yngste eggstadiene var mest ømfintlig for mekanisk påvirkning. Resultatene prøvde han å se i forbindelse med forekomsten av sterke sydvestlige vinde i Vestfjorden, den vindretningen som setter opp de høyeste bølgene. Han finner en tendens til sterkere årsklasser som er født i år med lite vind fra sydvest. Men han er forsiktig i sin konklusjon:

«Årsakene til vekslingene i skreibestanden kan være og er vel mange,

Kjente navn fra gullalderperioden. Bak fra venstre: Einar Lea(?), Bjørn Helland-Hansen, Håkon Hasberg Gran. Foran: Knut Dahl og Johan Hjort.

og det kan være mange krav som må oppfylles før betingelsene er til stede for et vellykket yngelår. Men den overensstemmelse som det er mellom de år som man vet har gitt en god årgang, og de meteorologiske forhold under selve gytningen, kan man ikke uten videre forbigå. Sammenhengen kan være en ganske annen enn den som er antydnet her. Der kan godt tenkes at de strømmer som optrer i havet, som følge av de forskjellige vindretninger, kan transportere eggene til steder som er gunstige eller ugunstige for den videre utvikling.»

Vi vil for vår del legge til en annen effekt av vind. Den vertikale fordeling av eggene endrer seg nemlig drastisk fra godvær til sydvest kuling, fra i overveiende grad å forekomme øverst til å spre seg jevnt nedover i vannsøylen.

Utover i 30-årene fortsetter Rollefsen studiene av de tidligste stadiene av forskjellige arter, torsk, kveite, rødspette, skrubbe og bastarden mellom rødspette og skrubbe, og stiller det gamle spørsmålet: Når finner den store dødeligheten sted? Han er nå opptatt av å teste nytten av utsettingen av plommesekkstadier slik den fremdeles ble drevet i Flødevigen i 30-årene, og han gir seg ikke ut i teoretiske diskusjoner. Siden det er umulig å merke fiskelarvene, «laget» han en art som ikke forekom naturlig i området (Trondheimsfjorden), nemlig bastarden mellom rødspette og skrubbeflyndre. Man før han gikk igang med utsettinger av bastarder, testet han deres levedyktighet mot de rene skrubbe- og rødspettelarvene i et stort basseng. Det viste seg at overlevingen var adskillig større enn for de rene rødspetter og skrubber.

Resultatene fra de senere utsetningsforsøk i Borgenfjorden, som ga store gjenfangster av bastarder, må sees på denne bakgrunn. Om dette skriver han:

«Av denne grunn er vi ikke i stand til å foreta en direkte sammenligning mellom den tidligere utsetting av rødspette og vår utsetting av bastarder, men vi kan ihvertfall si at det har lyktes oss å framstille en merket flyndre, hvis levedyktighet ikke er mindre enn rødspettens.»

Han er nok skeptisk til utsetting av plommesekkelarver, for han blir stadig mer interessert i oppdrett av saltvanns-

Gunnar Rollefsen foran mikroskopet.

fisk, både de praktiske problemer i forbindelse med føring og de muligheter for laboratoriestudier som da ville åpne seg. Hovedproblemet var å finne et passende før. Etter mye prøving og feiling viste det seg at nauplier av *Artemia*, krepsdyret som lever i saltsjøer og som var i bruk som før til ferskvannsfisk, egnet seg ypperlig for de fleste marine artene som ble forsøkt. Torsk derimot, tok nok *Artemia*, men vokste ikke.

Vi gir ordet til Rollefsen:

«Da jeg så hvad det var som kom ut av de små trillrunde eggene, var det bare å konstatere at her hadde både flyndreyngelen og jeg en sjanse. Men det var allikevel med ganske stor spenning jeg ga *Artémianauplier* til den først utklekte flyndreunge i 1938. De første dagene hendte det ingenting. Det var enda mat i plommesekken, men en dag jeg satt og

så på den norske flyndreungen og den fremmede *Artémianauplien*, to små liv fra forskjellige himmelstrøk, begge så små at de ville få plass i en vandråpe, så jeg hvordan flyndreungen la merke til nauplien. Den gjorde en sving og stoppet opp, ség forsiktig frem til passe avstand, krummet halen og skjøt lynsnart fram. Og jeg så hvordan nauplien langsomt gled ned gjennom det gjennomsiktige spiserøret. Jeg reiste meg opp, trakk et lettelsens sukk og begynte å bygge luftkasteller.»

Ovenstående sitat er kanskje den første beskrivelse av næringsadferd hos fiskelarver. Dessuten er det et typisk eksempel på Rollefsens evne til å formidle både gleden og spenningen i forskningen.

Denne artikkelen er skrevet i 1940. Og etter krigen ble Rollefsen opptatt av administrative oppgaver i stadig større

grad. En av dem var byggingen av Akvariet og Havforskningsinstituttet. I artikkelen fra 1940 har han følgende hjertesukk:

«Men det sørgelige er at vi ikke har anledning til å ta dette nye land i besittelse. For vi mangler ennå i Bergen et meget vesentlig grunnlag for å gjennomføre dette arbeide, nemlig et fiskerilaboratorium med adgang til sjøvann.»

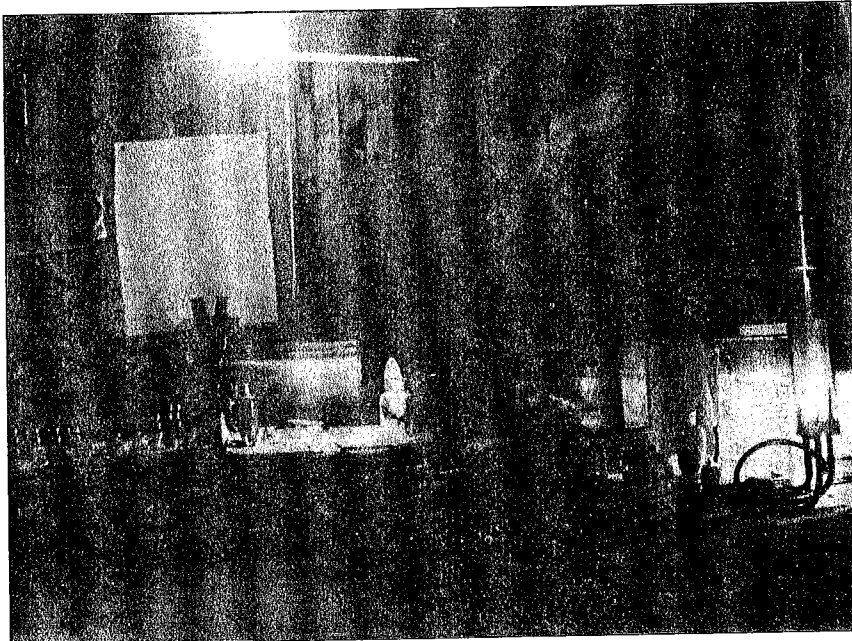
Havforskningsinstituttet sto ferdig i 1960, og vi har hatt mye glede av sjøvannslaboratoriene!

Vi vil fremheve Rollefsen som *eksperimentatoren* blant norske havforskere som har arbeidet med torskens tidlige stadier. Spesielt har vi lært mye av Rollefsen når det gjelder å kombinere laboratoriestudier med feltundersøkelser.

Jens Eggvin, født 1899

Omkring århundreskiftet ble skreiens fordeling i forhold til vannmassene studert av premierløytnant Gade og seinere Nordgaard. Resultatet av disse undersøkelsene viste at fisken stort sett var konsentrert i overgangslaget mellom atlantisk vann og kystvann mellom 4 og 6°C. I 1920-årene tok Oskar Sund opp dette temaet. Han viste at overgangslaget varierte i betydelig grad gjennom fiskesesongen både m.h.t. tykkelse og dybde. I 1930-årene fortsatte Jens Eggvin dette arbeidet. Han var i særlig grad opptatt av mulighetene for å kunne gi prognoser for Lofotfisket på grunnlag av overgangslagets beliggenhet. Når overgangslaget lå dypt ble således skreien stående dypt og gyting foregikk langt ute i bakkekanten i Vestfjorden. Når overgangslaget lå grunt foregikk derimot gytingen nær land. I 1931 presenterte Eggvin det første strømkart over overflatelagene i Vestfjorden. Dette la grunnen for den første konkrete forståelsen av transporten av egg og yngel ut av fjorden.

Når det gjelder metode vil vi framheve Eggvins anstrengelser for å innføre *synoptisk* (samtidig) prøvetaking for større områder. Det er vår erfaring at synoptiske oversikter både m.h.t. oseanografi, biologi og meteorologi er en forutsetning for en videre forståelse av dynamikken i årsklassevariasjonene. Det siste nye m.h.t. synoptisk prøvetaking er overflatetemperaturer fra satellitt. Med dette hjelpemiddelet er det mulig å innrette prøvetakingen på en mer funksjonell måte.

Rollefsens arbeidsrom hos Statens Havnevesen i Kabelvåg.

Kristian Fredrik Wiborg, født 1914

Etterkrigstiden ble en ny periode med tro på forskningen og forholdsvis store midler til disposisjon for fiskeriundersøkelser. Det nye havgående fartøyet «G. O. Sars» var klart til tokt i 1950. Større optimisme i fiskerinæringen førte til en intens nybygging av store havgående båter. Tyngdepunktet i undersøkelsene flyttet seg også lenger til havs. Tilpassningen av krigsoppfinnelsen sonar til å finne fisken, og videreutviklingen av ekkoloddet resulterte i avansert metodikk for bestandsberegninger. Når det gjelder arbeidsformen ved Instituttet bærer den fremdeles preg av hvermann — sin fisk. Det er først fra midten av 60-årene at tverrfaglig virksomhet for alvor er på veg inn ved Havforskningsinstituttet.

I den første etterkrigstiden var det først og fremst Wiborg som tok opp arbeidet med de tidligste stadiene av torskens liv. Han er planktolog, og introduserte en del ny redskap til innsamling av plankton, bl.a. Clarke-Bumpus planktonsamler, som tar horisontale trekk, og planktonpumper.

Med disse redskaper startet han i 1948 en undersøkelse av torskelarver og deres byttedyr i Austnesfjorden der Sars og Rollefsen tidligere hadde gjort sine oppdagelser. Han gikk grundig til verks, studerte mageinnholdet, størrelsen på matpartiklene og gjorde også

en del serier for å vise vertikalfordeling og tetthet både av larver og byttedyr. Undersøkelsene i 1948 er vel det første forsøk her i landet på å teste Hjorts gamle hypotese om sult og det «kritiske stadium». Hvorfor denne undersøkelsen ikke ble fulgt opp er uklart. Han mener selv at troen på katastrofeteorien til Hjort virket usannsynlig når han så det rike mattilbudet i Austnesfjorden. Undersøkelsene fortsatte som en survey-serie av egg og larver i Vestfjorden—Vesterålen fram til 1956, uten at det var mulig å påvise noen sammenheng mellom egg/larver og årsklassenes størrelse.

Istedet prøvde han å vurdere andre faktorer av betydning for en vellykket gyting. Vi har særlig festet oss ved hans vurderinger av de årlige endringer i transporten av egg og yngel ut Vestfjorden. Her bruker Wiborg Eggvins strømkart over Vestfjorden.

Vi vil framheve Wiborgs arbeid med utvikling av nye innsamlingsredskaper.

Denne oversikten har tatt for seg 6 norske forskere som i perioden 1864—1957 har gitt viktige bidrag når det gjelder studiet av de tidligste stadiene i torskens liv, og forståelsen av faktorer som regulerer bestanden.

De hadde alle sine oppfatninger om problemet, og samlet ville de nok representert en balansert tverrfaglig gruppe. Det er også klart at muligheten for å realisere idéene var avhengig av tiden den enkelte levde. Vi vil legge vekt på

den tverrfaglige virksomhet, som var karakteristisk for gullalderperioden.

I dag ligger tyngdepunktet for studiet av faktorer som påvirker rekrutteringen utenfor Norges grenser og denne forskningen karakteriseres nettopp av tverrfaglighet.

Etter den 2. verdenskrig ble det fart i forskningsinnsatsen som tok sikte på å studere hvilke faktorer som påvirker rekrutteringsmekanismen hos de viktigste fiskearter. Spesielt i Europa dannet det seg flere «skoler» som angrep problemet på bred front, både med intensive eksperimenter på laboratoriet og nitide feltundersøkelser. I England skal vi nevne forskere som Shelbourne og Blaxter som har arbeidet med flatfisk og sild. I Tyskland har Hempel vært en av de mest fremtredende innenfor dette forskningsområdet. Russiske forskere med Nikolskii i spissen har gjort banebrytende arbeid innenfor feltet fiskelarvøkologi. I de senere år har amerikanerne med Lasker som den sentrale person gjort et fremragende arbeid og funnet fram til ny metodikk, den såkalte larve-bioassaymetoden. Han kombinerer laboratorie- og feltundersøkelser ved å bruke laboratorielekkete larver som analysator for å bestemme om sjøvannet inneholder tilstrekkelig med næringsdyr.

Virksomheten i dag

Utviklingen av den moderne havfiskeflåten med høyeffektivt lete- og fangspotensiale førte til overfiske i en rekke bestander og stagnasjon i verdensfangsten utover i 70-årene. For vårt land er det nok å nevne den atlanto-skandiske sildestammen som brøt sammen omkring 1970, og den norsk-arktiske torskestammen som nå er i dårlig forfatning. Reguleringer av ymse slag er i dag innført i de fleste fiskerier. De bygger på analyser av bestandsstruktur, størrelse, etc. Presisjonen i beregningene er naturligvis ikke fullkommen, men stort sett har reguleringer og prognoser virket etter intensjonene. De største reguleringproblemene har en i forbindelse med de yngste aldersgruppene, særlig når disse hovedsakelig befinner seg på en side av sonegrensen. Dette er tilfellet med norsk-arktisk torsk der de yngste aldersgruppene har sin hovedutbredelse i det østlige Barentshav.

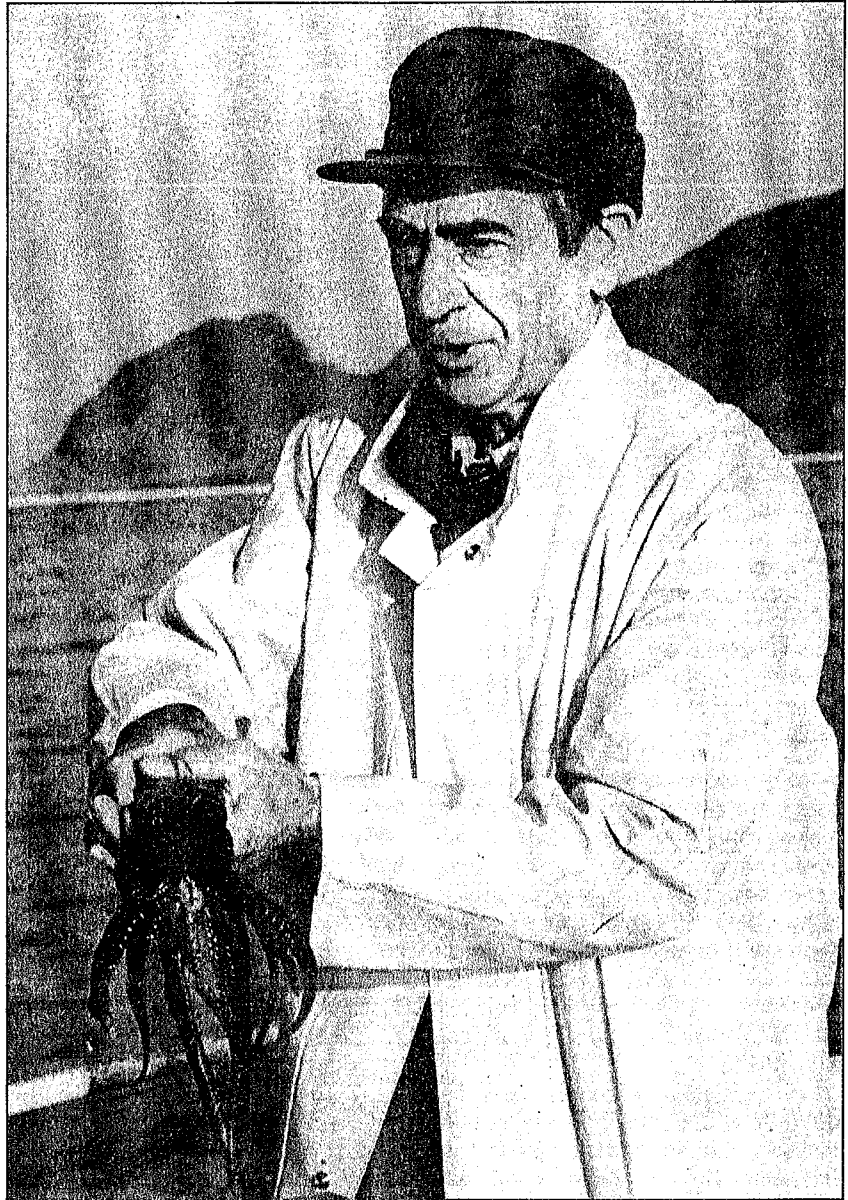
Såvidt vi vet er ikke størrelsen på gytepopulasjonen minimumsfaktoren når det gjelder muligheten for å få store

årsklasser. Det kan óg være på sin plass å gjøre oppmerksom på at det ikke er noe i veien med formeringsevnen hos den enkelte skrei.

Men denne omfattende reguleringspolitikken oppleves som negativ hos yrkesutøverne, og irritasjonen er voksende. Det er derfor naturlig at alternative idéer for å bedre bestandssituasjonen vil stå sterkt, både hos fiskerimyndighetene og fiskerne (som begynner å bli trøtt av reguleringene). Det var en tilsvarende periode med nedgang i fiskeriene fra 1850-årene og utover, og som av mange ble satt i forbindelse med innføringen av nye redskaper. Bruken av disse ble sterkt regulert. Sammenlikner en fiskeinnsatsen da og

nå, må det slås fast at bestandssvikten i 1850-80 årene i mye større grad var en naturlig nedgangsperiode enn i 1970-årene, da den menneskelige faktor påvirket bestandene i avgjørende grad. Ellers er situasjonen parallell til 1860-årene, som omtalt i den første del av artikkelen. Alternativet den gang var idéen om utsetting av plommesecklarver, ført fram av Dannevig og støttet av bl.a. Sars, som ble satt ut i livet uten at metoden var faglig underbygget. I dag er det idéen om masseproduksjon av marin settefisk, først formulert av Rolfsen like før siste krig, som skal representere motvekten til de upopulære reguleringene.

Hvor står vi så i dag m.h.t. massep-

Dr. philos. Kristian Fredrik Wiborg.

roduksjon av marin settefisk, og hvilke erfaringer foreligger med slike utsetninger? Som tidligere nevnt har studiet av faktorer som påvirker fiskelavens overleving hovedsakelig vært utført utenlands (England, Tyskland, USA) i tiden etter siste krig, som regel i laboratorier. Det er særlig studier av larveutvikling, næringsadferd, og fysiske forhold som påvirker næringsopptak som er undersøkt.

På denne bakgrunn ble det i midten av 70-årene startet et prosjekt ved Havforskningsinstituttet for å undersøke faktorer som påvirker overleving hos torskelarver under laboratorie-, basseng- og feltforhold. Resultatene er omtalt i Fiskets Gang nr. 23, 1981, og Havforskningsinstituttets årsmelding for 1978. Med bakgrunn i disse resultatene fortsetter dette prosjektet som en mer feltorientert studie av faktorer som påvirker tetthet og fordeling av byttedyr og torskelarver på veg mot Barentshavet. Det er særlig utviklingen av ny redskap for å vurdere tetthet og fordeling av byttedyr og fiskelarver som har øket vår forståelse av overleving og vekst i en feltsituasjon samt øket kunnskap om de dynamiske fysiske prosesser som påvirker fordeling, produksjon og transport. Når det gjelder resultater fra prosjektet som har interesse for utviklingen av settefiskproduksjon, kan nevnes:

- 1) Utsetting av plommesekkklarver i avstengte bassenger med naturlig produksjon og få naturlige fiender ga en overleving på 2-3% fram til settefiskstadiet.
- 2) I laboratoriet lyktes vi ikke i å føre opp torskelarver i større antall, men resultatene fra denne og andre undersøkelser indikerer at utvikling av intensivt oppdrett av marine fiskelarver er mulig.

Det er disse linjene som nå følges opp for å finne fram til metoder for masseproduksjon av settefisk. Resultatene hittil tyder på at kontrollen er forholdsvis liten, og produksjonsresultatet svært usikkert. Det ser også ut til at problemene er størst i forbindelse med intensiv oppfôring. Utvikling av et egnet fôr ser ut til å være en forutsetning for at denne produksjonsmetoden skal lykkes.

Når det gjelder bassengmetoden ser det ut til at uforutsette hendelser som masseopptreden av naturlige fiender (maneter etc.), endringer i dyrelivet p.g.a. avstengningen o.l. vil føre til variable produksjonsresultater. Også

her er det nødvendig å utføre mange forsøk under mest mulig kontrollerte forhold for å forstå hva som skjer og dermed kunne gi en realistisk vurdering av metoden.

Det er grunn til å advare mot å tro at utsetting av marin settefisk vil kunne bidra vesentlig til styrking av nedfiske- te torskbestander i overskuelig framtid. Utenom de rent produksjonstekniske forhold er det andre faktorer som må vurderes i den forbindelse.

I stedet for å sette opp trange tidsplaner for mer eller mindre realistiske utsettelsesforsøk bør arbeidet med metoder for masseproduksjon i første omgang ta sikte på å løse de fundamentale problemer som er nødvendig for å utvikle praktiske løsninger. Det kan være på sin plass å gjenta noen ord av G. O. Sars og Johan Hjort som angår forholdet mellom grunnforskning og anvendt forskning i forbindelse med studiet av de tidlige stadier av torskens liv. Først gir vi ordet til Sars:

«Bedre er det at gaa langsomt, men sikkert frem, selv om man med Møie

maa tilkjæmpe sig hver Fodbrøds Terræn. Man kan da ialfald sige, at, hvad der paa denne maade er udrettet, er en virkelig indvunden Kapital, hvorpaa der fremdeles kan bygges videre.»

Johan Hjort beskriver virksomheten ved Flødevigen Udklækningsanstalt slik:

«Den bør foreløbig betragtes som et studium og ikke som det praktiske resultat af et saadant.»

Beskrivelsen er aktuell for det nivå utviklingen av marin settefiskproduksjon og kulturbetinget fiskeri befinner seg på i dag.

Tilslutt: diskusjonen om nytten av utsettingen av plommesekkklarver ble i sin tid en utfordring for en rekke fagdisipliner som la grunnlaget for gullalderperioden i norsk havforskning. Det beklagelige var bare at den faglige aktiviteten kom igang etter at den praktiske virksomheten var satt igang. La oss ikke gjøre den tabben på ny!

Ett skritt videre i nordisk samarbeid

Nordisk kontaktutvalg for fiskerispørsmål besluttet i 1981 å nedsette en arbeidsgruppe som skulle se nærmere på mulighetene for et nordisk samarbeid innen fiskeoppdrett. Dette var i sin tur en oppfølging av en innstilling fra Nordisk Ministerråd.

Denne arbeidsgruppen hadde sitt første møte i Bergen 11.-12. februar i år. Det viktigste som ble drøftet under møtet var foruten aktuelle samarbeidsområder, finansieringsmuligheter for konkrete samarbeidsprosjekter.

Etter møtet i Bergen anbefaler Arbeidsutvalget at et fremtidig nordisk samarbeid skal konsentreres om følgende områder:

- 1) Kartlegging av miljø og forurensingsproblemer i forbindelse med oppdrett av laksefisk.
- 2) Utvikling av undervisningstilbud for fagkonsulenter og teknisk/administrativt personell innen næringen.
- 3) Finne frem til årsaker til sykdom på oppdrettsfisk, og utvikle vaksiner mot disse.

4) Utvikling og testing av fôrtyper for bruk i oppdrett av laksefisk under ulike miljøforhold.

5) Gjensidig informasjon og samarbeid om tekniske og økonomiske spørsmål i forbindelse med settefiskoppdrett for matfiskproduksjon og kulturbetinget fiskeri.

6) Statistikk om produksjonsvolum i fiskeoppdrett i de ulike nordiske land.

Når det gjelder finansiering av konkrete samarbeidsprosjekter finner Arbeidsutvalget det naturlig at Nordisk Ministerråd følger opp sitt initiativ med bevilgninger til slike.

Arbeidsutvalget vil komme tilbake med nærmere budsjettmessige anslag når forslagene er behandlet i Nordisk Kontaktorgan for fiskerispørsmål.

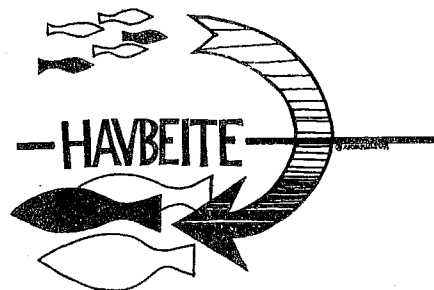
Utvalget foreslår forøvrig seg selv som et passende samarbeidsforum for den fremtidige koordinering og tilrettelegging av det nordiske samarbeidet. Arbeidsutvalget er ledet av førstekon-sulent Marius Hauge i Fiskeridepartementet.

Kulturbetinget fiske etter torsk – historikk, status og videre forsøk

Av

Per Solemdal

Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt

I en serie artikler i Fiskets Gang (nr. 10, 11, 12, 13/14, 15 og 21 1986) under overskriften Havbeite presenteres de viktigste resultatene fra utsettingsforsøkene med pollproduisert 0-gruppe torsk ved Akvakulturstasjonen i Austevoll. Serien inkluderer også en oversiktsartikkel over kulturbetinget fiske etter laks i globalt perspektiv. Undersøkelsen fra den relativt lille Heimarkspollen se fig. 1 har gitt svar på en rekke spørsmål som er vesentlige for vurderingen av mulighetene for et kulturbetinget fiske. Det gjelder vekst, dødelighet, vandringer og kjønnsmodning som viser samme verdier som for den ville torsken.

Resultatene fra disse utsettingsforsøkene viser klart at utsettingene i seg selv er en metode til å få kunnskap, ikke bare om den utsatte torskens skjebne, men også om det økosystem den «kunstige» torsken blir en del av. Denne nye metoden bør naturlig inngå sammen med de klassiske metodene for studier av variasjoner i tallrikhet hos fisk. De omfattende undersøkelser som planlegges for å beregne bæreevnen i et område samt vurdere effekten av lønnsomheten av utsetting av torskelyngel, blir et pionerarbeid som følges nøye både hjemme og ute. Det er derfor en stor utfordring for hele vårt marine forskningsmiljø.

Før vi går videre kan det være på sin plass å definere kulturbetinget fiske: Fangst av organismer som har tilbragt en del av sin livssyklus i kultur. I praksis blir det et spørsmål om å undersøke om produksjonen av en art kan økes ved å sette ut 0-gruppe, og om utsettingene fører til uheldige bieffekter når det gjelder andre organismer en ønsker å høste. Det må presiseres at kulturbetinget fiske er et tradisjonelt fiske som beskatter både villfisk og kulturfisk. Endelig må virksomheten analyseres ut fra et økonormisk syns-

punkt, noe som foreløpig ligger noen år fram i tiden. Det er mange interessegrupper, både yrkesfiskere og sportsfiskere, de første med tyngde nord i landet, sportsfiskerne i sørlige landsdeler.

Det kan innledningsvis være på sin plass å si noen ord om grunnen til at undersøkelser for å klarlegge mulighetene for et kulturbetinget fiske etter torsk er aktuelt i dag:

- 1) Gjennombruddet for masseproduksjon av torsk i poll i 1983 og svært stabil produksjon i de følgende år.
- 2) Mange av våre lokale torskbestander er overfisket. De fleste er såkalt vekstoverfisket, d.v.s. at torsken fanges for tidlig.
- 3) I alle fiskebestander er det stor variasjon i årsklassenes tallrikhet. Ved utsetting regner en med å jevne ut disse variasjonene. For å klare dette trengs tidlig bestemmelse av årsklassens størrelse.

Det var i en tilsvarende situasjon, med reduserte torskbestander, at kaptein Dannevig i 1880-årene fikk gjennomslag for bygging av verdens

første torskerekkeri i Flødevigen utenfor Arendal. Riktig nok gjaldt gjennombruddet dengang produksjon av plommeseklarver, og de reduserte bestandene skyldtes naturlige svingninger og ikke overfiske. Utsettingen av plommeseklarver i lokaliteter omkring Flødevigen, som foregikk parallelt med tilsvarende virksomhet i USA, varte i 90 år uten at det ble gjort systematiske forsøk på å vurdere effekten av utsettingene. En sterk personlighet som Johan Hjort klarte heller ikke å få avgjørende innflytelse på virksomheten i Flødevigen, enda han satt som fiskeridirektør. Etter et nærmere studium av det som foregikk (se Solemdal *et al.* 1984) kan det se ut som om virksomheten fortsatte bare fordi den engang var satt i gang. I utgangspunktet var det ikke stilt spørsmålsteget ved nytten av plommeseklarveutsettingene.

Johan Hjort prøvde å få i gang undersøkelser for å bevise nytteverdien av utsettingene, men resultatene av disse var negative. I stedet for å sette ut plommeseklarver foreslo han følgende: «Sagen maa sættes på det stadium, hvor den i virkeligheten befin-

Fig. 1. Kaptein G.M. Dannevig (med stakk) inspiserer en strandnotfangst under yngelundersøkelsene i 1907.

der sig: forsøgets. Vi mener ikke, at man skal gjøre forsøg med udslipning af yngel, men med udklækning og opdrætning. Det vitale spørsmål er uden tvil, hvorledes man skal finde metoder til at bringe mængder af de myggestore larver, som man nu i millio-
nvis uden synderlige vanskeligheder kan udklække, frem til en betragtelig størrelse for en forholdsvis ubetydelig sum». (Hjort og Dahl, 1899)

Hjorts visjoner er realitet i dag. Men for å slå situasjonen helt fast: Utsettingene av torsk yngel som nå er planlagt er forsøk, ikke igangsettingen av en ny næring. Det blir først aktuelt når forsøkene har vist positive resultater på alle nivåer.

A. Avdeling for akvakultur, Austevoll

Utsettingsforsøkene i Austevoll, hovedsakelig i Heimarkpollen, fig. 1, startet i 1982. Målsettingen framgår bl.a. i søknad av 19. november 85 om midler for 1986: «Gjennombruddet i masseproduksjonen av torsk yngel har åpnet opp for en rekke nye utviklingslinjer innen havbruk. Flere av disse er gjenstand for inngående studier, deriblant utsetting av yngel for styrking av lokale bestander... Prosjektet i Austevoll danner basis for senere og større utsettingsforsøk.»

Undersøkelsen har gitt svar på endel fundamentale spørsmål i forbindelse med utsettingsproblematikken. Det er ingen forskjell i vekst, ernæring, kjønnsmodning og vandringsmønster på vill og «kunstig» torsk (Svåsand, 1985, Svå-

Oversikt over miljøene som driver utsettingsforsøk eller har planer om det

Det er i dag fire grupperinger som ert gang med eller planlegger forsøk med utsetting av torsk yngel for å undersøke om det er grunnlag for et framtidig kulturbetruget fiske. Disse gruppene er:

- A. Avdeling for akvakultur, Austevoll, Havforskningsinstituttet
- B. Statens biologiske stasjon, Flødevigen, Havforskningsinstituttet
- C. Masfjordprosjektet (Universitetet i Bergen og Havforskningsinstituttet)
- D. Institutt for fiskerifag, Universitetet i Tromsø

sand & Kristiansen 1985). Det er utført omfattende genetiske undersøkelser bl.a. når det gjelder optimal størrelse av stamfiskbestanden og metoder for genetisk merking av fisken (Nævdal og Jørstad, 1984, Jørstad (under trykking)).

Størrelsen av utsettingene i Heimarkpollen har ligget på 7–8 000 pr. år, som utgjorde 80% av den totale torskfangsten av årsklassen i 1984. Det ga ingen effekt på vekst eller vandringsmønster og resultatene tyder på at styrken på den naturlige årsklassen var svak det året.

For å undersøke bæreevnen for torsk vil prosjektet i Austevoll sette ut «så mye torsk at det blir en belastning på systemet». En slik belastning vil innebære at vekst og kondisjon hos torsken påvirkes.

Det inngår ingen fullstendig økosystemanalyse i undersøkelsen. Torsken

selv, andre arter som kan spise torsken (predatorer) eller næringskonkurrenter og torskens byttedyr er ingrediensene i denne undersøkelsen sammen med studier av vandringsmønsteret.

En tilsvarende undersøkelsesstrategi finner en i rapport til Norges Fiskeriforskningsråd (Gjøsæter 1986): «En bør ta utgangspunkt i torsken for så å kartlegge kvalitativt de ledd som ligger nærmest under og over. I neste omgang må en kvantifisere de ledd som synes viktigst.»

Når det gjelder problemet med å finne ut bæreevnen for torsk i området, har utsettingsforsøkene i Heimarkpollen hittil gitt viktige informasjon. Et år utgjorde de utsatte torskene 80% av den totale fangsten, et annet år utgjorde samme mengde utsatt yngel bare 40%. Disse forhold viser variasjoner i årsklassestyrken i dette området, men siden undersøkelsen bare omfatter et par år er det ikke mulig å vurdere hvor sterk en virkelig stor årsklasse kan være. Siden vekst og vandringsmønster hos utsatt yngel ikke avviker fra «vill» yngel, er det ingen grunn til å anta at størrelsen av utsettingene pluss villfisk nærmer seg bæreevnen i systemet. Ved å trappe opp utsettingsmengdene vesentlig vil det være mulig å nå et nivå slik at torsken selv (både vill og utsatt) ut fra kondisjon, vekst, dødelighet og vandringsmønster vil fortelle hvor grensene for bæreevnen går.

Det er selvfølgelig svakheter ved en slik metode. Først og fremst må begrepet bæreevne vurderes på forskjellige alderstrinn. Om de grunne områdene

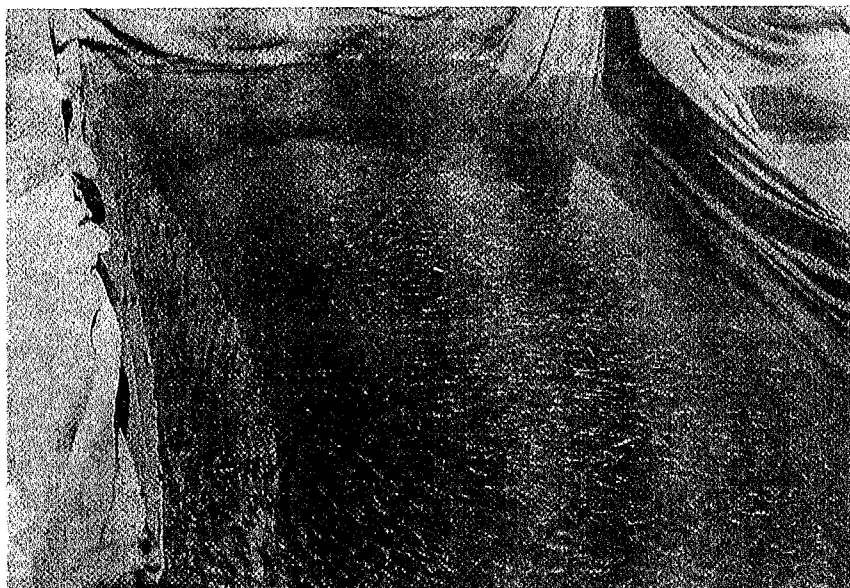

Fig. 3. Småtorsk produsert i Hylltropol-
len, Austevoll.

Foto: J.E. Fosseidengen

kan «fø» et stort antall yngel første året betyr ikke at det er grunnlag for et så stort individtall senere. Dette vil avsløres gjennom vandrings- og gyteforholdene.

Når det gjelder gjenfangster av de utsatte småtorskene i Austevoll, har 3560 individer en gjennomsnittsvækt på ca. 700 gram, mot 70 gram ved utsetting.

Det har vært skrevet mye om farene for reduksjon av den arvelige variasjon i forbindelse med utsetting av kunstig produsert yngel. Det er viktig å holde antall stamfisk over et minimumsnivå som kan ligge på ca. 100 individer. P.g.a. at bare noen få fisk gyter pr. døgn er det viktig å bruke eggproduksjonen fra flere dager.

Når det gjelder genetisk merking er arbeidet kommet så langt at yngel med den sjeldne homozygoten PGI-1 30/30 er plukket ut og vil bli kjønnsmoden om 2 år. De forskjellige genotypene av PGI-1-systemet vil bli undersøkt m.t.h. dødelighet og vekst for å se om homozygoten er miljønøytral. Selv om den genetisk merkete fisken klarer seg bra under kulturforhold, vet man ingenting om hvordan den klarer seg i naturlige miljøer.

Den genetisk merkete torsk kan bare identifiseres v.h.a. elektroforese. I praksis vil det bety at data innsamlers perioder med forsøksfiske. Gjenfangstmaterialiet vil altså bli mindre enn ved kontinuerlig registrering av synlig merkete fisk. Dette vil bli mer uttalt dersom den genetisk merkete fisken vandrer ut av utsettingsområdet, når dette er sagt er fordelene med genetisk merking, åpenbare: Genetisk merket yngel kan proudseres i ønsket antall, merkedødelighet faller bort, merket varer hele livet, kryssinger mellom utsatt fisk og villfisk kan påvises og arvelige langtidsvirkninger kan påvises.

B. Statens biologiske stasjon, Flødevigen

Her var det utsettingene av plommesekkyngel startet for mer enn 100 år siden. Det var også her kaptein Dannevig utførte det første forsøk med produksjon av 0-gruppe torsk i basseng, som fant sted i 1895 (Rognerud 1887). Og det var i det gamle østersbassenget at «Torskelarveprosjektet» i 1976 tok opp igjen den gamle metoden til Dannevig og utviklet den videre.

Det foreligger et meget stort materiale av strandnotfanget 0-gruppe fra 1917 til idag fra en rekke lokaliteter

langs Sørlandskysten. Dette materialet inngikk i undersøkelsen som hadde til hensikt å vurdere effekten av utsatte plommesekklarver. Den vanligste strategi var å alternere med utsettinger i to nærliggende lokaliteter. Resultatene av disse undersøkelsene var negativ m.h.t. effekten av utsatt plommesekkyngel, men materialet som ble samlet inn kan bli til uvurderlig hjelp for undersøkelser som tar sikte på å undersøke effekten av utsatte torsk yngel. Disse fordelene kan summeres slik:

- 1) Den lange tidsserien gir reelle ekstremverdier for tetthet av 0-gruppe i strandsonen i en rekke lokaliteter av varierende størrelse. På grunnlag av opplysningene fra strandnotkastene og beregning av det totale strandsonearealet (der 0-gruppe fisken befinner seg) er det mulig å beregne et grovt anslag av det totale antall 0-gruppe i området.
- 2) Størrelsen av fisken på et bestemt tidspunkt er kjent over en lang årrekke.
- 3) Det er mulig å sammenlikne forskjellige typer lokaliteter både m.h.t. tetthet og størrelse av 0-gruppe fisken.

Det er 18 slike godt undersøkte lokaliteter i området fra Flødevigen til Oslofjorden av varierende størrelse og med varierende grad av utveksling med havet utenfor. I fig. 1 er vist Søndeledsfjorden ved Risør.

Det har hittil ikke vært særlig stor interesse for å bruke disse lokalitetene til storskala utsettingsforsøk. Men det foreligger en rapport fra et merkeforsøk ved Flødevigen som viste normal vekst og stor grad av stasjonærhet (Mokness & Øiestad 1984).

I de to siste årene har interessen for undersøkelser over torskens adferd vært økende i Flødevigen med både laboratorieundersøkelser og utredninger i forbindelse med framtidig utsetting av torsk yngel.

Det vil være mulig å få indikasjoner på et områdes bæreevne ved å foreta en serie eksperimenter m.h.p. småtorskens revirstørrelse og forsvar av dette, samt valg av type bunn (habitat). Forutsetningene for kannibalisme kan også undersøkes eksperimentelt. Når det gjelder planene for utsetting av torsk er målsettingen gitt i den tidligere omtalte rapporten (Gjøsæter 1986):

- «1) Bidra til å øke bestandsstørrelsen hos en bestand som er utsatt for rekrutteringssoverfiske.

- 2) Danne grunnlag for fiske etter torsk i et område der en tilstrekkelig torskbestand mangler.

- 3) Tjene som økologisk eksperiment for å studere rekrutteringsmekanismer og inter-art relasjoner.

Det tredje punktet vil kunne være et biprodukt om hovedhensikten er et av de to første punktene».

Også størrelse, topografi og vannutskiftning på de ulike lokalitetene er svært varierende, (Dahl og Dannevig 1906) og gir et godt grunnlag for en logisk utvikling av utsettingsforsøkene.

En må derfor konkludere at mulighetene for å komme fram til klare svar når det gjelder å vurdere effekten av eventuelle utsettinger er gode i dette området.

C. Institutt for fiskerifag, Tromsø

Her foreligger planer om utsettingsforsøk med torsk yngel produsert etter pollmetoden. Den første utsettingen vil finne sted i 1987 i Stålvikbotn, Troms, fig. 1. Bygging av produksjonspoll er igang og stamfisk er samlet inn i Stålvikbotn. Undersøkellesområdet omfatter også Ullsfjord og Balsfjord i Troms. Utsettinger vil her bygge på resultatene fra Stålvikbotn, som er den minste lokaliteten.

Undersøkelser i Balsfjord de siste 12 år har gitt mange verdifulle bidrag til forståelsen av naturgrunnlaget i nordnorske fjorder. På denne bakgrunn ble det satt igang parallelle undersøkelser på de 3 lokalitetene i 1985 med bl.a. følgende delprosjekter: Plante- og dyreplankton, akustiske undersøkelser over bestandsstruktur og mengde av torsk, sild, lodde og hyse, rekeundersøkelser, mageundersøkelser og fordøyelsesfysiologi, merking av «vill»-torsk, samt utvikling av flerbestandsmodeller. Det er merket ialt 2 400 fisk og 5% er gjenfanget. Gjernfangstene viser at torsk på disse lokalitetene er svært stasjonær.

Når det gjelder produksjon av settefisk vil både stamfisken og settefisken undersøkes genetisk for å sikre at arvematerialet hos settefisken likner stamfisken mest mulig.

Strategien for å finne ut hvor mye torsk området kan tåle blir en blanding av de tidligere omtalte undersøkelser og en serie utsettinger.

I tillegg til den mer næringsrettete del av undersøkelsen, har miljøet i Tromsø også planer om å bruke utsettinger til

eksperimenter, f.eks. i forbindelse med vandringsmønster og valg av gytelokalitet.

D. Masfjordprosjektet

Den fjerde grupperingen som har planer om storskala utsettingsforsøk med torsk har formulert prosjektet «Forskingsprogram om kulturbetinget fiske etter torsk i Nordhordland» (Anon 1986). Dette er et samarbeidsprosjekt mellom Universitetet i Bergen og Havforskningsinstituttet. Prosjektet tar sikte på å sette ut et meget stort antall 0-gruppe, i størrelsesorden hundretusener. Prosjektet avviker fra de øvrige ved at det endelige tall på 0-gruppen som settes ut og som skal representere områdets bæreevne skal baseres på en total økosystemanalyse. Det heter: «Økosystemets bæreevne for en bestemt fiskebestand har sammenheng med systemets organiske produktivitet, og hvordan energien kanaliseres gjennom det biologiske næringsnett i systemet. Beregning av bæreevnen krever komplisert biologisk forskning som bare kan utføres i et intimt samarbeid mellom fiskeribiologer, ernæringsforskere, marinbiologer og mikrobiologer, men hele den organiske produksjonsprosessen er dessuten avhengig av fysiske og kjemiske prosesser i miljøet». Programmet er en serie undersøkelser som samlet skal munne ut i en vurdering om hvor mye torsk Masfjordssystemet tåler, men bruk av utsettinger som en av metodene til å nå dette målet ser ikke ut til å inngå i undersøkelsene. Grunnen til dette, ifølge forskningsprogrammet, er faren for uheldige virkninger på økosystemet av for store utsettinger: «Et vesentlig begrep i denne sammenhengen er økosystemets bæreevne for torsk, d.v.s. hva er de maksimale naturlige oppvekstbetingelsene i økosystemet? Dette er ikke et trivielt spørsmål. Svaret krever en forskningsinnsats som forutsetter høy og allsidig vitenskapelig kompetanse, og det forutsettes at den vitenskapelige forskningsinnsatsen settes inn over et bredt faglig spektrum samtidig. Svaret er dessuten viktig, for uheldige virkninger av ukontrollert utsetting av torsk i en fjord kan i beste fall være at hele utsettingen kan gå tapt som næring for annen fisk, og i verste fall kan en få økologiske og genetiske ringvirkninger som kan være negative for andre bestander som er av økonomisk interesse». De uheldige sidene som skisseres her, predasjon

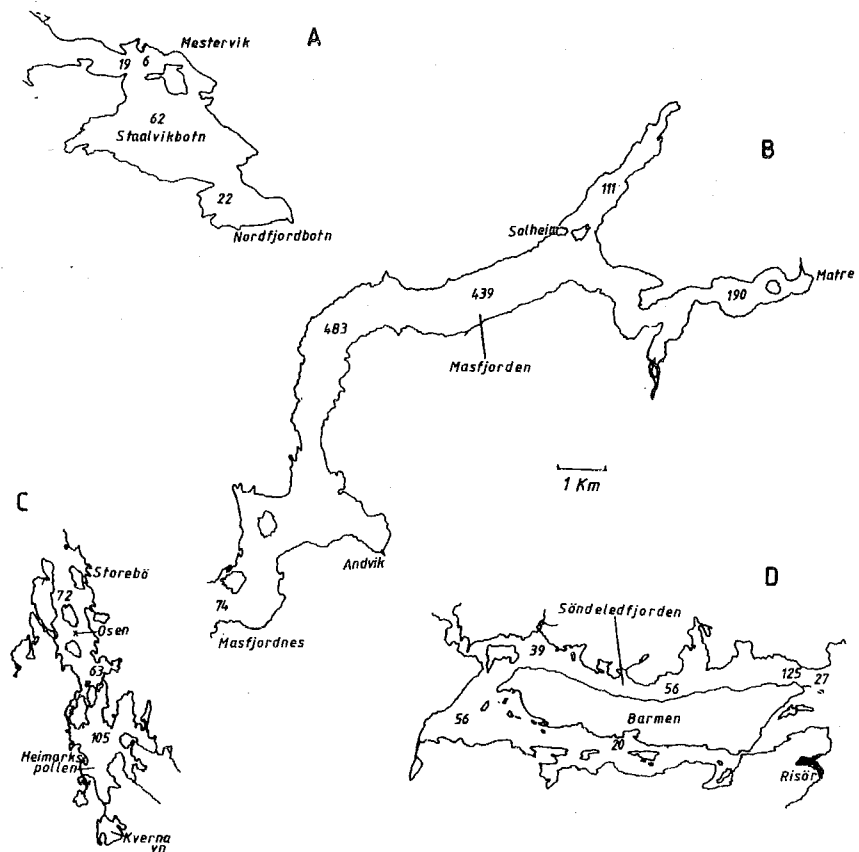

Fig. 2. Lokalteter som skal brukes til å undersøke effekten av torskutsettinger. A. Stålvikbotn i Malangen, Troms. B. Masfjorden i Nordhordland. C. Heimarkspollen i Austevoll, Hordaland. D. Sønedeledsfjorden, Aust-Agder.

Lokalitet	Stålvikbotn	Masfjorden	Heimarkspollen	Sønedeledsfjord
Type	Poll	Terskelvfj.	Poll	Terskelvfj.
Max. dybde, m	60	500	100	125
Dybde ved åpningen	5	70	2-3	ca. 30
Utsetting av torskkeyngel	1987	1985	1982-1986	1986
Tidligere undersøkelser av torskkeyngel	-	1985	1982-1985	1917-1985
Andre undersøkelser	1985-1986	1985-1986	1984-1985	1984-1985
Stor årsklasse antall 0-gruppe	-	-	ca. 12 000	ca. 300 000

og økologiske og genetiske ringvirkninger, vil etter mitt skjønn ikke få noen dramatisk effekt på økosystemet. Kambialisisme, predasjon, vandring og vekst er alle faktorer som vil bringe antall utsatt torsk ned på et akseptabelt nivå nokså raskt. Jeg tror at farene for sammenbrudd i økosystemet p.g.a. for store utsettinger er så små at slike utsettinger burde prøves for å finne bæreevnen for torsk i systemet. Dette er en strategi som prosjektet i Austevoll har lagt seg på.

Prosjektets primære mål er «å bestemme mulighetene for ekstensivt havbruk etter torsk, mens den se-

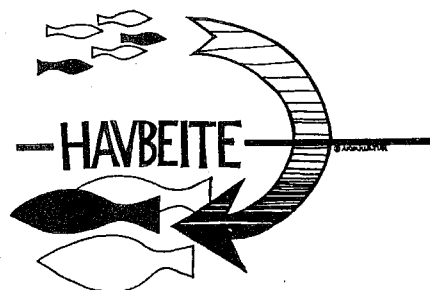
kundære målsettingen omfatter en generell oppgradering innen hele spektret av marin forskning». Dette er en målsetting som det etter min mening vil ta lang tid å realisere.

Foreløpig er det kommet to rapporter fra dette prosjektet, som beskriver dietten til torskfiskene i Masfjorden og artssammensetningen, størrelse og fordeling av de viktigste artene (Salvanes 1986 a og b). Denne undersøkelsesstrategien er i tråd med tidligere omtalte rapport fra Flødevigen og tilsvarende undersøkelser i Heimarkspollen.

(Forts. neste nr.)

Kulturbetinget fiske etter torsk – historikk, status og videre forsøk

Av
Per Solemdal
Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt

Del II – del I av denne artikkelen sto i Fiskets Gang nr. 23/86.

Oversikt over de viktigste norske kilder angående kulturbetinget fiske i løpet av de siste 10 år

Den første rapporten som omhandler emnet, vesentlig laksefisk, kom i 1977 (Møller & Nævdal 1977).

I august 1981 ble det holdt et FAO-seminar på Svanøy: «Research status and potential of cod rearing in the North Atlantic (Anon. 1981). Under tittelen «Hvordan måle resultatene av settefiskprogrammet» tas hele spekret av aktuelle forskningsoppgaver opp. Av momenter som ikke har vært så mye oppe i det siste kan nevnes vurderinger av forskjellige typer utsettingsområder, både topografisk og geografisk

I mars 1982 arrangerte Norske Fiskerikandidaters forening og Institutt for Fiskerifag, Tromsø et seminar om kulturbetinget fiskeri (Anon 1982) med torsk som hovedtema. Det slås her til lyd for et nasjonalt forskningsprogram for kulturbetinget fiske.

Symposiet «The propagation of cod, *Gadus morhua* L.», som ble arrangert i Arendal i 1983 i forbindelse med 100-årsjubileet for torskeklekkeriet i Flødevigen, var viet de tidlige stadiene hos torsk med en egen paneldiskusjon om oppdrett og kulturbetinget fiske av torsk. Av artiklene er det spesielt Ull-

tang (1984) og Hylen (1984) som har relevans for kulturbetinget fiske. Ulltang viser at endringer i fiskemønsteret kan ha større effekt på våre vekstoverfiskete bestander enn utsetting av et stort antall 0-gruppe.

Når de gjelder utsetningsforsøk har han følgende forslag:

- 1) Forsøk med merket fisk for å se om den utsatte fisken blander seg med den ville fisken.
- 2) Undersøke dødelighet på ungfiskstadiet med merkeforsøk.
- 3) Undersøke om kannibalisme eller predasjon fra andre arter er viktige elementer i beregningen av utbyttekurven på fangst av torsk. Kunnskap om dødelighet som skyldes fiske vil danne grunnlag for vurdering om endring av fiskemønsteret vil være mer hensiktsmessig enn utsetting av yngel.
- 4) Undersøke effekten av utsetting på andre arter og hele økosystemet. En slik undersøkelse bør innledes med en beskrivelse av det eksisterende system (artssammensetning, avkastning og bestandsstørrelse av de viktigste artene, vekst og dødelighetsparametre, og opplysninger om tidligere bestandsfluktuasjoner). Så kan endringene registreres år etter år når betydelige mengder 0-gruppe torsk settes ut.

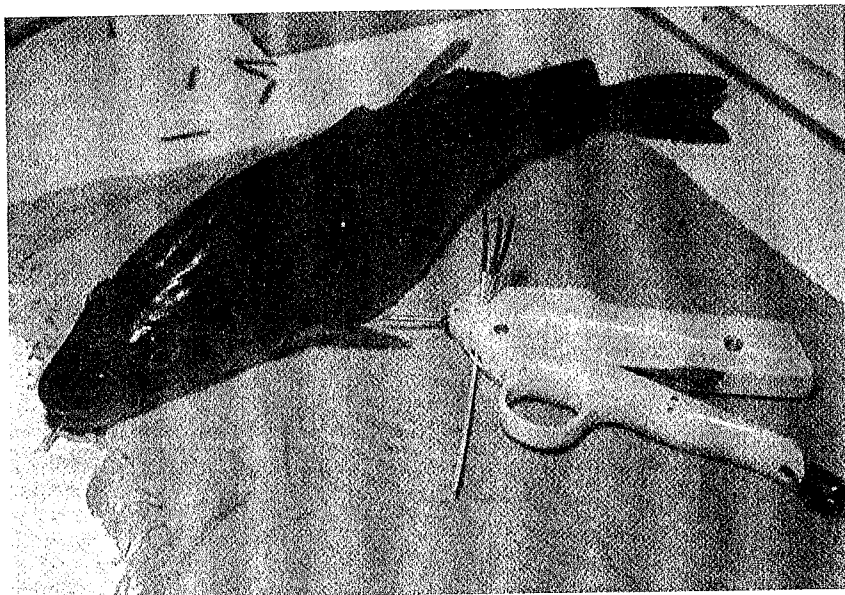

Fig. 4. Torsk fra Hyttropollen i Austevoll merkes og er klar for utsetting.

Foto: J.E. Fosseidengen

Denne måten å angripe problemene på minner om virksomheten i Heimarkpollen og planene fra Flødevigen og Tromsø: utsettingene er i seg selv en del metoden for å løse problemene i forbindelse med å finne fram til det maksimale antall utsatt torsk.

Hylen (1984) tilbakeberegnet fra det totale antall individer på 3-årsstadiet (VPA-analyse), antall 0-gruppe av norsk – arktisk torsk i gode, middels og dårlige årsklasser. Det trengs i størrelsesorden 2–3 milliarder utsatte individer for å gjøre en dårlig årsklasse til en god. Det krever produksjon i 20–30 000 Hytropollet, et forholdsvis urealistisk prosjekt.

I paneldiskusjonen kom det fram endel momenter som det kan være verdt å minne om:

- 1) Det er liten genetisk forskjell mellom forskjellige torskepopulasjoner, men det rådes til å bruke stamfisk fra samme området som utsettingen skal foretas.
- 2) Danske undersøkelser med transplantasjon av små rødspetter var ingen økonomisk suksess. 27 millioner ble overført fra Jyllands vestkyst til Beltene i perioden 1928–1957. Gjenfangstene lå på 7–10% for 2 og 3 åringer.
- 3) Det ble reist tvil om det ville være mulig å øke en dårlig årsklasse med utsetting av 0-gruppe. Man mente at de naturlige forhold (næring o.s.v.) ikke tilsa større mengder 0-gruppe. (Det må her understrekes at det er de årlige variasjonene i det frittlevende (pelagiske) stadiet (næring, predatorer, temperatur etc.) som bestemmer mengden av bunnlevende yngel (0-gruppe)).
- 4) Forsøk i en skotsk Loch har vist at matforholdene om vinteren påvirker veksten hos torsken, og sannsynligvis setter grensen for populasjonstørrelsen. Undersøkelser med akustiske merker viser at småtorsken forsvarer et lite område (revir).
- 5) Det ble foreslått et forsøksopplegg med utsettinger i to nærliggende lokaliteter. Ved å sette ut yngel i det ene systemet kunne det andre fungere som kontroll. I neste omgang byttes rollene. Denne metoden ville gjøre det lettere å teste hypoteser angående dødelighet, vekst, vandringer etc.

Nakken (1985) tar i et notat «Konfliktar i – og mellom kulturbetinga fiske og tradisjonelt fiske» bl.a. opp problemene ved lønnsomhetsvurderingen av

denne virksomheten.» Det er også eit spørsmål om ein kan leggja vanlege kostnads/inntjeningsmål på utsetjing av fisk i fjord- og kystområde. I desse områda er ein stor del av fisket rein rekreasjon, og bør kanskje helst samanknast med laksefisket med stang i elvane..... Kan liknande tilhøve bli retningsgjivande for fjordfiske etter torsk?» Når det gjelder forsøk for å undersøke effekten av utsettinger sier han: «Nytteverdien av å setja ut marin yngel kan berre avklårast ved å gjera dette i rimelig stor skala, og så fylgja opp utsetjinga gjennom omfattande forskningsprogram. Dette arbeidet vil måtte ta lang tid, sidan ein berre får ein «årsklasse» pr. år og sidan ein sannsynlegvis treng 6–10 utsettingar før ein er i stand til å trekkja rimeleg godt underbygde konklusjonar. Dei planlagde forskningsprosjekta på dette feltet bør difor ha eit rimeleg stort omfang og koma igang så raskt som mogeleg».

Skaala (1986) behandler kulturbetinget fiske i globalt perspektiv, og nevner bl.a. utsettingene av reke og den marine fisken red sea bream i Japan.

Våren 1986 ble det levert 2 innstillinger på oppdrag fra Norges Fiskeriforskningsråd over temaet: «Produksjon og bruk av marine larver/yngel i norsk akvakultur» av Lars Ove Eriksen, Snorre Tilseth og Jarle Mork og «Om produksjon av marin fiskeyngel og deres anvendelse» av Erlend Moksness, Steinar Olsen og Gunnar Ståhl.

Den første gruppen mener det er behov for fortsatte undersøkelser av optimal størrelse og utsettingstidspunkt i halv lukkede fjordsystemer, samt cost/benefit analyser fundert på større data-mengder fra empiriske forsøk. Med hensyn til merkemotoder foreslår gruppen å påvirke mikrosoneringen i fis-

kens otoliter ved å manipulere fotoperioden. Den andre gruppen fremmer bl.a. forslag om innsamling av vill yngel i forbindelse med utsettingsforsøk.

Tilslutt vil jeg sitere en av deltakerne på symposiet i Flødevigen, Tim Smith fra USA: «Millionene av småtorsk som er lovet kan brukes til å lære oss om den naturlige regulering av torskepopulasjonen. Hva vil effekten bli på naturlige populasjoner ved å introdusere et stort antall småtorsk? Hvordan vil matsituasjonen bli? Hva vil hende med konkurrentene og predatorerne? Muligheten for massiv introduksjon av ungfisk tillater populasjonsbiologen å tenke i rene manipulerende forsøk, som tidligere lå utenfor mulighetenes grense».

Litteratur

- Anon. 1981. Research status and potential of cod rearing in the North Atlantic. Food and Agriculture organization of the United Nations (FAO) : 1–25 (norsk oversettelse).
- Anon. 1982. Rapport fra fiskeriseminar om kulturbetinget fiskeri i Tromsø, mars 1982. Institutt for fiskerifag, Universitetet i Tromsø, serie B : Ressursbiologi nr. 5/82.
- Anon. 1986. Forskningsprogram om kulturbetinget fiske etter torsk i Nordhordland. Ulf Lie, Universitetet i Bergen : 1–17.
- Dahl, K. og Dannevig, G.M. 1906. Undersøgelser om nytten af torskeudklækning i Østlandske fjorde. Aarsberetn. Norg. Fisk. 1906 : 1–121.
- Eriksson, L.O., Tilseth, S. og Mork, J. 1986. Produksjon og bruk av marine larver/yngel i norsk akvakultur. Norges Fiskeriforskningsråd : 1–22.
- Gjøsæter, J. 1986. Utsetting av torskeyngel. Naturgrunnlag og mulige virkninger : 1–43 Flødevigen meldinger nr. 3 – 1986.

Viktige temaer for videre forsøk

- 1) Utvikling av merkemotoder for masseutsettinger av torsk.
- 2) Ensartet produksjon av settefisk på samtlige produksjonssteder. Det gjelder foringsmetode, vaksine, størrelse ved utsetting etc.
- 3) Valg av likaliteter for utsetting slik at det blir en mest mulig logisk utvikling m.h.t. størrelse, bakgrunnskunnskap, næringsvirksomhet o.s.v.
- 4) Utsettingsstrategien bygger på en oversikt av fiskbestandene i området og deres byttedyr. Problemet med å bestemme et områdes bæreevne bør angripes med flere metoder.
- 5) Mål for lønnsomhet må vurderes.

- Hjort, J. og Dahl, K. 1899. Fiskeforsøg i norske fjorde. J.M. Stenersen & Co's Forlag, Kristiania, 174 s.
- Høyen, A. 1984. Yearclass strength of North-East Arctic cod at the 0-group stage. I: E. Dahl, D.S. Danielssen, E. Moksness og P. Solemdal (redaktører), «The propagation of Cod *Gadus morhua* L. Flødevigen rapportser., 1 : 847-854.
- Jørstad, K. (under trykking). Genetic studies connected with artificial propagation of cod (*Gadus morhua* L.). Aquaculture.
- Nakken, O. 1985. Konflikter i -og mellom kulturbetinga og tradisjonelt fiske. Notat : 1-7. Havforskningsinstituttet.
- Nævdal, G. og Jørstad, K. 1984. Importance of genetic variation in the propagation of cod. I: E. Dahl, D.S. Danielssen, E. Moksness og P. Solemdal (redaktører), «The propagation of Cod *Gadus morhua* L.» Flødevigen rapportser., 1 : 733-743.
- Moksness, E. og Øiestad, V. 1984. Tagging and release experiments on 0-group coastal cod (*Gadus morhua* L.) reared in an outdoor basin. I: E. Dahl, D.S. Danielssen, E. Moksness og P. Solemdal (redaktører), «The propagation of Cod *Gadus morhua* L. Flødevigen rapportser., 1 : 787-794.
- Moksness, E., Olsen S. og Stahl, G. 1986. Om produksjon av marin fiskeyngel og deres anvendelse. Norges Fiskeriforskningsråd : 1-13.
- Møller, D. og Nævdal G. 1977. Kulturbetinget fiskeri. Muligheter, fordeler og forslag til forsøksopplegg. Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt : 1-28.
- Rognerud, C. 1887. Hatching cod in Norway. Bull U.S. Fish. Comm. 7 : 113-116.
- Salvanes, Ve, A.G. 1980. Preliminary report from a study of species composition, size composition and distribution of the fish in a fjord of Western Norway based on regularly conducted experimental fishing and catch statistics during the year. Coun. Meet. int. Coun. Explor. Sea 1986 (G:70) : 1-10. 4 tabeller, 12 figurer.
- Salvanes, Ve, A.G. 1986. Preliminary report from a comparative study of the diet of four gadoid fishes in a fjord of Western Norway. Coun. Meet. int. Coun. Explor. Sea 1986 (G:71) : 1-10, 3 tabeller, 3 figurer.
- Skaala, Ø. 1986. Førelsningskompendium B 204. 1 international akvakultur. 2. Kulturbetinga fiske. Institutt for fiskeribiologi Universitetet i Bergen : 1-64.
- Solemdal, P., Dahl, E., Danielssen, D.S. og Moksness, E. 1984. The cod hatching in Flødevigen - background and realities. I: E. Dahl, D.S. Danielssen, E. Moksness og P. Solemdal (redaktører), «The propagation of Cod *Gadus morhua* L. Flødevigen rapportser., 1 : 17-45.
- Svåsand, T. 1985. Preliminary results from tagging and release of artificially reared 0-group coastal Cod (*Gadus morhua* L.) in Western Norway. Coun. Meet. int. Coun. Explor. Sea 1985 (F:9) : 1-7, 7 tabeller, 3 figurer.
- Svåsand, T. og Kristiansen, T. 1985. Release of artificially reared 0-group coastal Cod (*Gadus morhua* L.) in a landlocked fjord in Western Norway. Coun. Meet. int. Coun. Explor. Sea 1985 (F:10) : 1-12, 10 tabeller, 5 figurer.
- Ulltang, Ø. 1984. The management of cod stocks with special reference to growth and recruitment overfishing and the question whether artificial propagation can help to solve management problems. I: E. Dahl, D.S. Danielssen, E. Moksness og P. Solemdal (redaktører), «The propagation of Cod *Gadus morhua* L. Flødevigen rapportser., 1 : 795-817.

Norges Fiskeriforskningsråd - NFFR - finansierer og har faglig tilsyn med forskning. Rådet skal trekke opp retningslinjer for en samlet norsk forskningspolitikk for fiskerinæringen, planlegge og prioritere forskning på dette området.

Nyskaping i Fiskeriindustrien

Fangst Foredling Akvakultur

Forskning og utvikling er nødvendig om en ønsker å vitalisere fiskeriindustrien og realisere nye idéer.

NFFR har satt igang tiltak som tar sikte på å styrke fiskerinæringens konkurransevne gjennom støtte til forsknings- og utviklingsprosjekter som sikter mot effektivisering og produktutvikling i fangstleddet, i foredlingsindustrien og innen akvakultur.

Prosjektforslag fremmes av bedriften selv, og prosjektet må være forskningspreget.

Krav om fleksibel og effektiv saksbehandling, og eventuelle behov for å holde prosjektene hemmelige vil bli ivaretatt.

Tildeling av midler vil skje gjennom hele året uten spesielle søknadsfrister.

Nærmere opplysninger ved henvendelse til:

Norges Fiskeriforskningsråd

NFFR - Nedre Bakklundet 60
Telefon (07) 51 59 33, Posttuttak, 7000 Trondheim

Lofottorskens første måltid – et kritisk øyeblikk?

Av
Per Solemdal
Havforskningstiftuttet

Ferske undersøkelser har bekreftet en gammel idé: antall fisk i en torskeårsklasse blir bestemt på et meget tidlig tidspunkt. De årlige variasjonene i tallrikhet skyldes bl.a. at næringsforholdene kan være forskjellige fra ett år til et annet. Temperaturen bestemmer om de sultne larvene får mat i rett tid. Overfiske reduserer larvenes mulighet for å overleve.

På jakt etter gode metoder

G.O.Sars, sønn av presten og havforskeren, Michael Sars, utførte i 1860-årene grunnleggende studier av skreiens gyting og av den nyklekte, 4–5 mm store torskelarven. Med sin lille håv påviste han for første gang at de glassklare eggene, 1,5 mm i diameter, flyter i overflaten, ihvertfall under de gode værforhold Sars måtte arbeide under. Noen egg klekket han i et glass, og han observerte og tegnet (Sars var også kunstner) de forskjellige eggstadiene og larvene. Dette var den første kombinerte felt- og laboratorieundersøkelse i norsk fiskeriforskning.

Havbruk i 1880-åra

Sars oppdagelser ga ham idéen om å klekke og sette ut plommesecklarver for å bedre de lokale torskebestander. I Flødevigen ved Arendal ble det bygget et privat klekkeri med midler fra borgerne i seilskutebyen, dengang Norges rikeste by. Ledet av seilskuteskipperen G.M.Dannevig begynte utsettingene i 1884. I ettertid har vi innsett at disse utsettingene hadde liten effekt på bestanden, men virksomheten hadde desto større betydning for utviklingen av norsk havforskning, særlig når det gjaldt forståelsen av svingningene i fiskeriene.

Et annet biprodukt ved virksomheten i Flødevigen var et basseng som ble bygget for å imøtegå kritikken om at klekkerilarvene ikke var levedyktige. I 1886 ble 500 000 plommesecklarver sluppet ut i bassenget. Prøver utover sommeren og høsten viste at mange av larvene overlevde. Her lå muligheter for forsøk med fiskelarver i en skala som var adskillige hakk større enn glasset til Sars, men likevel vesentlig mindre og mer kontrollerbare enn havet selv.

Revolusjon i fiskeriforskningen

De store variasjonene i fiskeriene hadde veldige økonomiske følger og førte i perioder til ren nød, særlig i Nord-Norge. Forklaringen på disse variasjonene ga havforskeren Johan Hjort og hans medarbeidere i verket «Vekslingerne i de store fiskerier» som kom ut i 1914. De viste at antall nye individer varierte svært fra år til år, mens en tidligere hadde trodd at antallet fisk produsert hvert år var konstant. Moder Natur hjalp forskerne godt på vei til forståelse ved å produsere en gigantisk årsklasse av sild i 1904 som kom inn i fangstene da undersøkelsen startet i 1907, og som kunne følges år for år. En global diskusjon om årsakene til at fisket varierte stilnet da boken kom på engelsk, og den ble en klassiker med en gang.

En idé og enda en metode

Våren 1913 arbeidet «Michael Sars», verdens første spesialutstyrt havforskningsfartøy, i Vestfjorden for å kartlegge utbredelse og mengde av torskeegg. Johan Hjort var toktleder og han tumlet med problemet: Hva er årsakene til de årlige variasjonene i individantallet? Siden fisk er utrolig fruktbar og en middels stor skrei gyter flere millioner egg, mente Hjort at mengder av egg og larver måtte dø tidlig. Han tenkte seg videre at tidspunktet når fiskelarven har brukt opp plommesecken

Johan Hjort –
Grunnleggeren av
den moderne Hav-
forskning.

G.M. Dannevig - torskelekkingens far, inspiserer et strandnottrekk.

Laboratorie- og bassengforsøk

Observasjoner i laboratoriet viste tydelig at torskeklarver som jakter på sitt første byttedyr, ikke er like flinke til å fange dem som mer erfarne larver.

I det store utendørsbassenget i Flødevigen ble det satt ut et kjent antall plommeseklarver. Daglig ble det tatt prøver som fortalte om dødelighet, vekst og byttedyrtetthet. De fleste larvene døde en uke etter at plommesekken var oppbrukt. Men i alle forsøkene var det også mange som overlevde. I disse bassengforsøkene hadde torskeklarvene ingen fiender, mens senere forsøk viste at både maneter og større torskeyngel kunne gjøre kraftige innhugg i larvebestanden. Her fikk altså Hjorts sulthypotese en konkurrent.

Feltstudier

Hvordan varierer så skreiens og rauåtas gyteperioder i Vestfjorden? Skreien gyter meget presist fra år til år, i månedene mars og april. I perioden 1976-86 var halvparten av eggene gytt innen 2. april. Grunnen til den stabile gyteperioden er at skreien gyter i vann av samme temperatur hvert år, i overgangen mellom det varme, dyptliggende Atlanterhavsvannet og det øvre kalde laget der temperaturen varierer. Her finner fisken alltid riktig gyteperiode ved å foreta relativt små dybdejusteringer.

måtte være et særlig kritisk øyeblikk, når larven selv må skaffe seg mat og en risikerer at sulten tar overhånd. Årsaken til den store variasjonen i tallrikheten mellom år mente Hjort hadde med mat å gjøre. På toktet gjorde han en interessant observasjon: I begynnelsen av toktet fanget egg-håven bare torskeegg, men i løpet av en dag eller to i slutten av mars var håven dekket av et brunt belegg som luktet «plante». Algeoppblomstringen (den livgivende!) var begynt! Hjort tenkte seg den mulighet at dersom både skreiens gyting og våroppblomstringen varierte i tid fra år til år, ville det i noen år føre til at det ble mat nok for larvene, i andre år ville det klaffe dårlig.

Hjort trodde startmaten for torskeklarvene var planteplankton, men senere undersøkelser har vist at det er yngel av rauåte, som kalles nauplier.

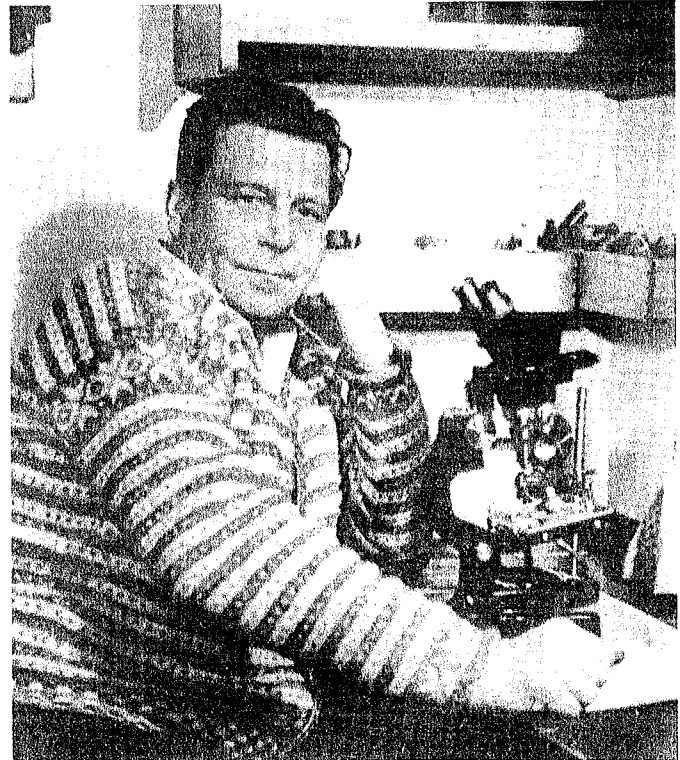
Det ble med idéen for Hjort. To ganger planla han og medarbeiderne å undersøke problemet med store feltundersøkelser, i 1914 og i 1940. Begge gangene ble han stoppet av en verdenskrig. Men idéen hans er like levende idag. Og metoden hans, studier i naturen selv med et velutstyrt forskningsfartøy er et langt sprang fra bassenget i Flødevigen, for ikke å snakke om Sars glass på Skrova. Men kanskje ville det være mulig å få de tre metodene til å spille sammen?

En slik jonglering med metoder klarte den tidligere direktøren ved Havforskningsinstituttet, Gunnar Rollesen, i 30-årene. Han gjennomførte omfattende studier av faktorer som påvirker torskeeggets dødelighet i Vestfjorden og i et primitivt laboratorium i Kabelvåg. I Trondheim undersøkte han overleving hos de tidligste stadiene

i et stort basseng. Når Rollesen klarte dette alene i 30-åra, måtte vel en hel gruppe klare det i 70-åra!

«Torskeklarvens første næringsopptak»

Under dette navnet startet et prosjekt i 1975 ved Havforskningsinstituttet med en gruppe forskere, studenter og teknisk personell; med det felles mål for øye å studere torskeklarvens kamp for tilværelsen.

Gunnar Rollesen - fantasifull torskeforsker, både til lands og til vanns.

Rauåta lever i det øvre laget, som kalles kystvannet, og gyteperioden påvirkes sterkt av temperaturforholdene. Yngelen av rauåte, kalt nauplier, er det dominerende byttedyret for torskelarven. Temperaturforholdene på gytefeltet veksler mellom kortvarige kalde og varme perioder, men langperiodiske klimaendringer er trolig også viktige.

Klaff eller ikke

På grunnlag av skreiens gyting, kjennskap til eggets utviklingstid i forskjellige temperaturer fra laboratoriestudier, og temperaturforholdene i Vestfjorden under gyttingen, er det mulig å konstruere en kurve som forteller når de forskjellige gruppene av torskelarver må ha mat. Med finmasket håv kan vi fange den 0,2–0,4 mm store rauåteyngelen og bestemme hvordan antallet av den varierer gjennom sesongen. Ved å sammenlikne perioden når torskelarven må ha mat med perioden når maten faktisk er tilstede, får vi et mål for hvor god klaff det er. Siden gyttingen hos rauåte påvirkes kraftig av temperaturen, vil ekstremt varme år føre til at de største mengdene av rauåteyngel kommer vesentlig tidligere enn i ekstremt kalde år. Kalde år gir vanligvis små årsklasser, mens temperaturer over gjennomsnittet ofte gir gode årsklasser.

Mikroturbulens – letter jakten for torskelarven

Det er ikke bare overlappingen i tid mellom sultne torskelarver og den lille rauåteyngelen som bestemmer hvordan det skal gå. Torskelarvens begrensede svømmeevne og manglende erfaring som jeger betyr at den trenger 5–10 rauåteyngel pr. liter sjøvann for å ha en sjanse. Dette gjelder under naturlige forhold og i bassenget. Under laboratorieforhold var det nødvendig å øke tettheten av byttedyr vesentlig for å få torskelarven til å spise. Dette ser ut til å ha sin naturlige forklaring. Vind som blåser på vann skaper ørsmå uordnede bevegelser i vannet, mikroturbulens. I et akvarium med stillestående vann eksisterer ikke fenomenet. Disse vannbevegelsene øker sjansen for at byttedyret kommer i nærheten av torskelarven og dermed sjansen for at den skal ende i magen på torskelarven. Her fikk Hjorts hypotese enda en konkurrent, som nå studeres nærmere både i materiale fra gamle feltundersøkelser og i laboratoriet.

Innsamling av torskeyngel i bassenget i Flødevigen.

Den nye utviklede Nauplius med sin karakteristiske og -antennen

Den 14 Dage gamle Nauplius i hvelvblæse og gylleblanding med segel og -blæse dækket

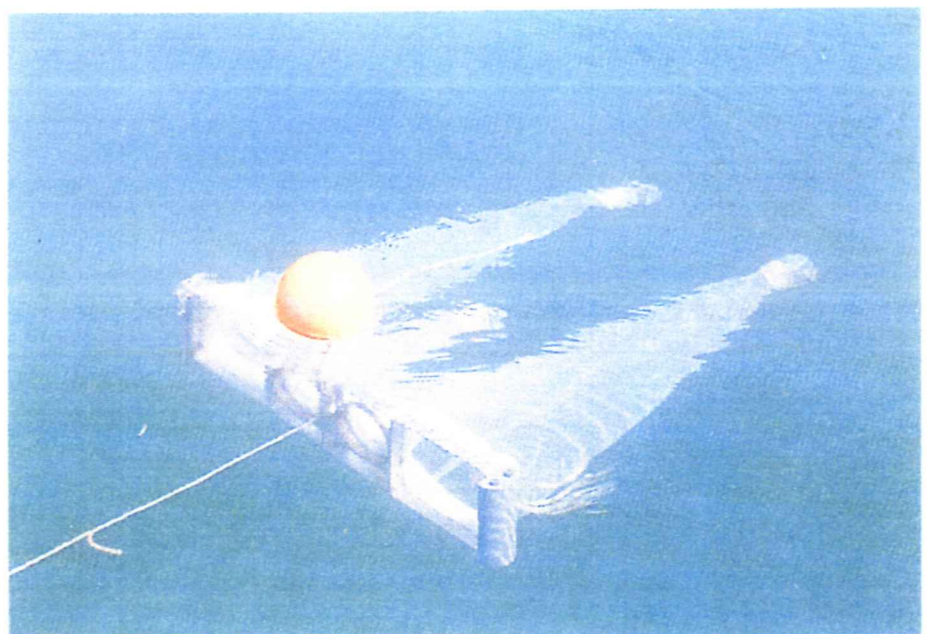
Hovedpersonen, torskelarven, tegnet av «den ensomme ulv» i norsk havforskning, G.O. Sars.

Mennesket – storjeger som også påvirker torskelarven

Hjorts idé fra 1914 har også fått konkurranse fra mennesket som storjeger i økosystemet. Den store fangstkapasiten og avansert teknologi har gjort det mulig å fiske ned en rekke fiskearter som går i stim, f.eks. sild. I dag spøker det også for

individualister som den norsk-arktiske torsken.

Gytebestanden for denne arten har i lengre tid bestått hovedsakelig av førstegangsgytere. Det viser seg at forplantningsmekanismen hos store og små skrei er forskjellig på flere måter. En skrei på 100 cm produserer 10 ganger flere egg enn en som er 60 cm og kommer til

Lofoten for å gyte for første gang. Men det er størrelsen på eggene som er den viktigste forskjellen på de rutinerte og de jomfruelige skreiene. Larvene som klekker fra stortorsken, er vesentlig større og sannsynligvis mer levedyktige enn de små larvene fra førstegangsgyterne.

Den andre forskjellen har med gytetiden å gjøre. Store og små fisk gyter ikke hulter i bulter: de store gyter først og så følger førstegangsgyterne etter. Nå for tiden er bestanden nedfisket og består hovedsakelig av førstegangsgytere, som gyter sent. Sjansene for klaff blir derfor mindre enn om skreibestanden hadde hatt en mer normal aldersfordeling.

Økologisk ubalanse?

Jeg har omtalt de faktorene som reduserer antall livsspirer i tiden fra egget gytet og til årsklassetallrikheten er fastlagt i grove trekk, sannsynligvis i tomånedersalderen. Hjorts idé er fremdeles levende, men den har fått mange konkurrenter: Skreihunnens biologi, overfiske, fiender til egg og larver, mikroturbulens og langsiktige miljøvariasjoner. Disse fenomenene er alle virksomme i det økologiske nettverket, og ennå er det nok noen faktorer som vi ikke har fått øye på. De fleste er ledd i naturens eget reguleringsystem, som vi ikke kan gjøre noe med. Men når det gjelder gytebestandens alderssammensetning er det vi som bestemmer, sammen med andre fiskerinasjoner.

Det snakkes mye om økologisk ubalanse i disse dager. Er de store variasjonene i årsklassenes tallrikhet uttrykk for en slik ubalanse? Det var Johan Hjorts store fortjeneste å vise at de store variasjonene i årsklassenes tallrikhet er den normale måten fiskebestander formerer seg på. Krefte som bestemmer årsklassetallrikheten er resultatet av en langvarig tilpasning til miljøet. Nedfiskingen av f.eks. norsk-arktisk torsk setter denne tilpasningen i fare.

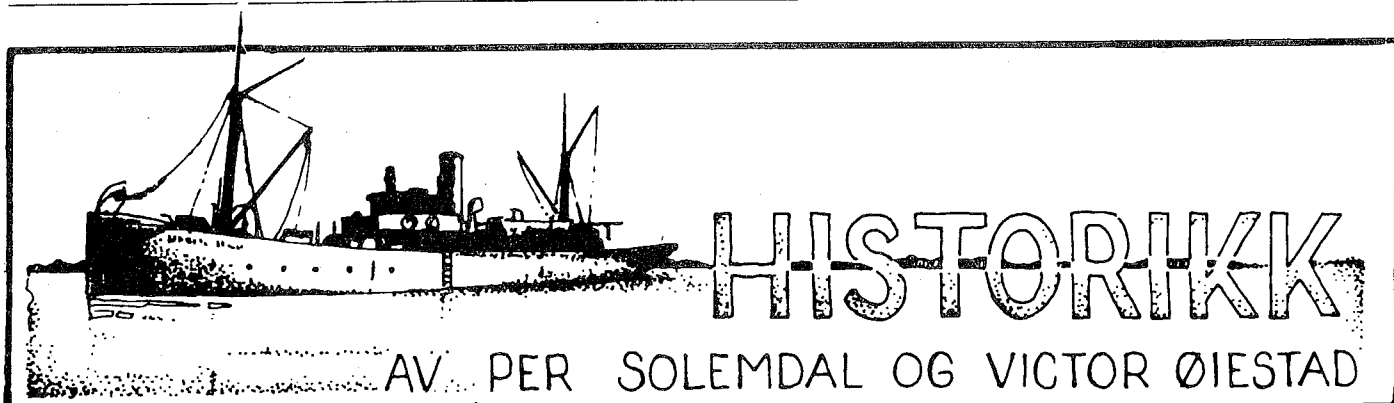
Fra venstre Sverre Tilseth, Per Solemdal og Victor Øiestad.

I 1975 startet prosjektet «Torskelarvens første næringsopptak», støttet av Norges Fiskeriforskningsråd. Initiativtagere til prosjektet var Snorre Tilseth, Per Solemdal og Victor Øiestad (bilde) ved Havforskningsinstituttet. Torskelarveprosjektene varte til 1985 og nå foreligger sluttrapporten. Artikkelen er en popularisert versjon av de viktigste resultatene.

Denne grunnforskningen har dannet grunnlaget for en rekke mer praktiske prosjekter: masseproduksjon av småtorsk i poll, kulturbetinget fiske, dressurbasert oppdrett, innsamling av «villyngel» for oppdrett, studier av effekten av olje og torskkeegg og larver, og effekten av morfiskens ernæringsstilstand på levedyktigheten til egg og larver.

«Johan Ruud» forskningsfartøyet til Tromsø universitet, skreddersydd for egg og larveundersøkelser.

HISTORIKK

AV PER SOLEMDAL OG VICTOR ØIESTAD

Fluktuasjoner i fiskeriene – fokusering på de tidlige stadiene

Av

Per Solemdal

Havforskningsinstituttet – Senter for marint miljø

Del 1. Den praktisk-vitenskapelige tradisjon

Introduksjonen av begrepene populasjon og årsklassevariasjoner var en revolusjon i internasjonal havforskning. Gjennombruddet kom med arbeidene av Friedrich Heincke og Johan Hjort, henholdsvis i 1898 og 1914. Den gamle vandringshypotesen var da så «underminert» av resultater som ikke lot seg presse inn i hypotesen og undersøkelser som fokuserte på nye områder, særlig de tidlige stadiene. Pionerene i norsk havforskning, som fra starten hadde en praktisk-vitenskapelig holdning, ga avgjørende bidrag til å svekke de gamle forestillingene om årsakene til fluktuasjonene i fiskeriene. Denne virksomheten utviklet seg til å bli gullalderperioden i norsk havforskning.

Vandringshypotesen – uten hensyn til de tidlige stadier

I fiskerinasjonen Norge kjenner de fleste til begrepene små og store årsklasser av fisk. Begrepene betyr mye for nasjonens økonomi, særlig i den nordlige landsdelen, også i våre dager. Men det var en tid da begrepet årsklasse ikke eksisterte, og den tiden tok først slutt i begynnelsen av vårt århundre. De gamle forestillingene holdt seg levende forbausende lenge både i folks bevissthet og hos enkelte forskere. Men etterhvert ble resultatene fra de nyere undersøkelsene så avvikende fra den gamle hypotesen at den rett og slett klappet sammen.

Den gamle vandringshypotesen bygget på de erfaringer europeerne hadde i forbindelse med sildefisket. Dette fisket var meget viktig i Nordsjølandenes økonomi, men det var ustabil, og i lange perioder var silda borte. Mange mente at svikten i sildefisket var Guds straffedom for diverse synder, som det var mange av, også på den tiden. I 1748 fremsatte engelskmannen Dodd en hypotese som ble

videreutviklet av borgermesteren i Hamburg, Johan Anderson. Denne vandringshypotesen forklarte fluktuasjonene på følgende måte:

1. En art består av en stor, enhetlig gruppe, og er ikke oppdelt i populasjoner eller adskilte grupper.
2. Arten foretar årlige vandring mellom Polhavet og Europas kyster. De tidligste antagelser gikk ut på at silda formerte seg i polområdene, godt beskyttet av isdekket!
3. Variasjoner i halvklimate endrer vandringsrutene og dette fører til at fisken i perioder forsvinner fra ett område og isted dukker opp i et annet område.
4. Fornyselsen av bestanden er konstant.

I 1786 ble ideen tatt opp av amerikaneren Gilpin for fiskebestandene i Nord-vest Atlanteren. Han gikk ett skritt videre enn sine kolleger og mente at periodisiteten og utstrekningen av de omfattende vandringer var styrt av temperaturen.

Det var særlig punktene 1 og 4 som kom i fokus for diskusjonen i 1860-

årene, og som førte til at hypotesen ble forkastet.

På den andre ytterfløy fant man tilhengerne av tilhengerne av den store svenske biologen Linné. De var ledet av biologen Nilsson, som på 1830-tallet mente å kunne påvise en rekke geografisk isolerte grupper (populasjoner) av silda i Kattegat og i Østersjøen. Denne silden hadde sine gyteplasser i de samme områdene. Men Linnés typologiske metode (karakterisering av grupper på grunnlag av et meget lite antall undersøkte individer) var ikke brukbar til å definere funksjonelle enheter. Det ble rett og slett alt for mange grupper å holde styr på!

I denne perioden, rundt 1830, var det den danske fiskeforsker Krøyer som forsvarte vandringshypotesen. Mellom disse to gruppene utviklet det seg en voldsom diskusjon både i vitenskapelige og økonomiske fora, samt i dagspressen. Det var store økonomiske interesser i sildefisket og de to hypotesene la grunnlag for forskjellige forvaltningsstrategier; ifølge vandringshypotesen var dårlig fiske et resultat av endret vandringsrute og ikke

av overfiske. Etter Nilssons hypotese måtte dårlig fiske være et resultat av for intens fiske. Slik var situasjonen før variasjonene i årsklassetallrikhet var «oppfunnet».

Også Norge hadde sine tilhengere av vandringshypotesen. En del av Johan Hjorts undersøkelser i 1890-årene på sild og torsk bærer preg av den gamle hypotesen. Han tar den opp som en arbeidshypotese i sitt store verk «Vekslingerne i de store fiskerier». Men det blir også det endelige oppgjør, ihvertfall fra Hjorts side.

Påvisningen av at de årlige variasjoner i tallrikhet hos de tidlige stadier kunne påvises i de voksne bestander og at disse bestandene var geografisk og forplantningsmessig adskilte grupper (populasjoner) ble slutten på vandringshypotesen.

Men den nye måten å forklare fluktuationene i fiskeriene på, hovedsakelig som et resultat av årsklasser med mer eller mindre varierende antall, stilte straks et nytt spørsmål: *Hvorfor va-*

Det svevende torskeegget som G.O. Sars oppdaget i sin pionerstudie i 1864 i Lofoten.

rierer antallet individer fra år til år? Slike undersøkelser drives ved de fleste havforskningsinstitutter verden over i dag. Først trodde man at forklaringen var enkel, og skyldtes én faktor. Nå innser de som har arbeidet en stund med problemstillingen at mange faktorer påvirker antallet individer som vokser opp: fiskens tidlige stadier er også en del av det kompliserte økosystemet. Disse stadiene er mer følsomme for små årlige endringer i miljøet enn eldre stadier, og vil derfor være avgjørende for tallrikheten i en fiskebestand.

Denne artikkelen skal handle om noen av de «torpedoer» som senket vandringshypotesen, og om noe av «vrakgodset» var verdt å berge.

Det pelagiske egg og en ide

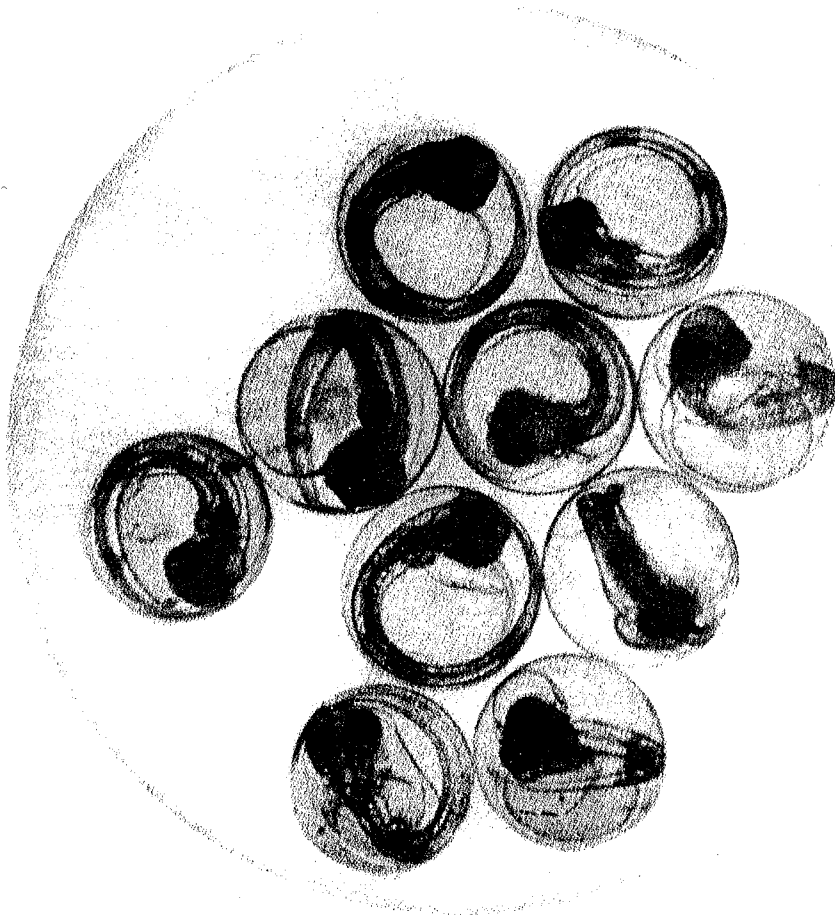
Da G.O. Sars startet sine undersøkelser av vintertorsken i Lofoten 1864 ante han nok ikke at undersøkelsen skulle bli et viktig bidrag i studiet av det svake punkt i vandringshypotesen: fiskens tidlige stadier. Når Sars i denne pionerundersøkelsen valgte å be-

gynne med de tidligste stadier, skyldtes det både en praktisk grunn (han var henvist til en liten godværsbåt), men også en ideell: «Ved en hver større Undersøgelse, især hvor man som her har at betræde et hidtil aldeles ubearbejdet Felt, anser jeg det for nødvendigt, at man efter først savidt muligt at have klaret sig den Opgave, man agter at stille sig, vælger en bestemt plan for sine Undersøgelser. At gaa sagen med en Gang lige ind på Livet og indlate sig på Hypoteser og Gisninger, før man har en nogenlunde sikker Basis at staa paa, kan vel se nok saa godt ud og kan vel ogsaa stille Vedkommende i et mere glimrende Lys, men er efter min Mening altid misligt. Bedre er det at gaa langsomt, men sikkert frem, selv om man med Møje maa tilkæmpe sig hver Fodbræds Terræn. Man kan da ialfald sige, at, hvad der paa denne maade er udrettet, er en virkelig indvunden Kapital, hvorpaa der fremdeles kan bygges videre.»

Etter denne forbilledlige arbeidsmetode, som noen og enhver kan ta lærdom av, satte Sars igang. Han oppdaget det pelagiske egg, han klekkert det og beskrev torskelarvens korte plommesekkliv. Sars gjorde mange andre oppdagelser, men dette er de viktigste i vår sammenheng. Sars var en av vårt lands to første praktisk-vitenskapelige stipendiater – sildeforskeren Axel Boeck var den andre.

Denne praktisk-vitenskapelige kombinasjonen har altså vært et kjennetegn for norsk havforskning helt fra starten. Det har stort sett vært en fruktbar blanding, ihvertfall om man følger Sars arbeidsmåte sitert ovenfor.

Som en praktisk anvendelse av sine grunnleggende oppdagelser av skreiens forplantning foreslo Sars allerede i 1864 klekking og utsetting av torskkeyngel i beskyttede deler av Vestfjorden: «Ja der kunde være Spørgsmål, om man her ikke ved Kunst burde komme Naturen til hjælp for at sikre sig for Fremtiden mod hine Uaar i Fiskeriene, der havde en saa følgelig Indvirkning ikke alene paa de umiddelbart heri interesseres, men ogsaa paa det hele Lands Velstand. Jeg sigter her til den kunstige Fiskeudklækning». Dette hadde ingen prøvet på saltvannsfisk før, men teknikken var kjent hos laksefisk. Den manglende interesse for de

Dannevigs torskeklekkeri i Flødevigen – en pionerbedrift.

tidlige stadiene hos saltvannsfisk kan også være et resultat av den innflytelse vandringshypotesen hadde, som bare fokuserte på fiskbare stadier. Sars uttalelse viser klart at han var en «kjetter» som drister seg til å mene at «hine Uaar» skulle kunne forbedres ved å manipulere fiskebestanden på de tidlige stadiene. Den praktiske anvendelse av Sars' ide skulle senere vise seg å bli heller tvilsom: utsettinger ble foretatt 90 år uten at det var mulig å se noen positiv effekt. Men den praktisk-vitenskapelige effekt skulle bli en av de viktigste torpedoer under vandringshypotesen.

Kapteinen som ble pionér i marin fiskekultur

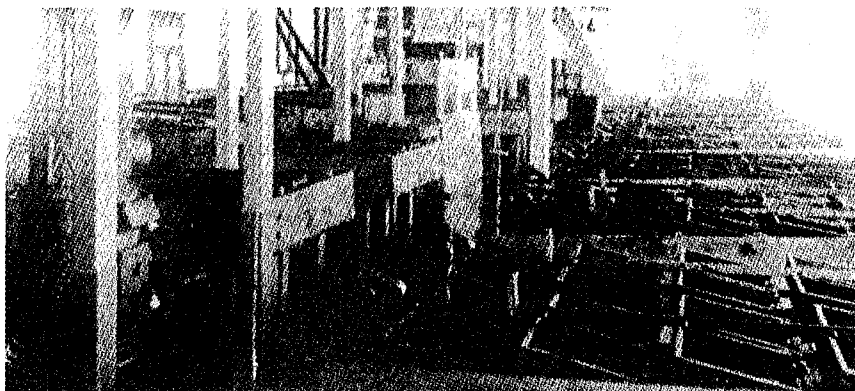
Det tok en tid før Sars' ide om utsetting av plommesekkclarver av torsk ble satt ut i livet, og det ble fjorder på Sørlandet som ble stedet for denne pionérvirksomheten.

Bakgrunnen for virksomheten var rapporter, basert på rundspøringer, om nedgang i de fleste fiskebestandene. Dette må sannsynligvis ha vært et resultat av naturlige svingninger, siden fisket på den tiden var beskjedent. Men noen fisker-grupperinger mente at nedgangen skyldtes innføringen av nye redskaper. Lov og reguleringer var på trappene, og interessekonflikter var store. I en slik situasjon vil en alternativ, «snill», metode for oppbygging av fiskebestanden ha sin store sjanse. Nå var tiden inne for Sars' praktiske idé. Og mannen som kjempet prosjektet igjennom var sjøkaptein, senere fisker Gunder Mathiesen Dannevig. Fiskerne hadde han på sin side, og de nødvendige midler ble samlet inn blant borgerskapet i Arendal, Norges dengang rikeste by.

Torskeklekkeriet i Flødevigen utenfor Arendal sto ferdig i 1884. Her ble det årlig produsert et par hundre millioner nyklekte torskeyngel eller klekkeferdige egg, som ble satt ut i en rekke fjorder på Sørlandskysten.

USA fulgte snart etter, og på østkysten kom antall utsatt plommesekkkyngel i perioder opp i 2,5 milliarder pr. år.

For at utsettingene eventuelt skulle

komme de lokale fiskere til gode var det to minimumsbetingelser som måtte være oppfylt:

1. At egg og yngel ble i fjorden.
2. At fiskebestanden var stasjonær.

Begge disse betingelser stred mot vandringshypotesen, som de fleste «bekjente» seg til på denne tiden, Johan Hjort inkludert. Han mente at egg og pelagisk yngel ble ført ut av fjordene. Når det gjaldt den voksne bestand i fjordene mente han at «Torsken i vaare Fjorde er Udstraalinger fra en mægtig Havbestand, hvis Antal ikke aftager».

G.O. Sars hadde et mer nyansert syn på disse problemene, og det er sannsynlig at han hadde forestillinger om lokale populasjoner langs kysten.

Dannevig mente naturligvis at begge betingelsene var oppfylt. Når det gjaldt den første hadde han som fisker lagt merke til småtorsken om høsten i fjærreregionen, som fiskerne kunne få store mengder av i noten. Dannevig hadde også gode kontakter internasjonalt og fulgte med i alt arbeid som handlet om marin fiskekultur og annen forskning som kunne støtte virksomheten i Flødevigen. Den store tyske fiskeribiologen Friedrich Heincke, som med sitt epokegjørende arbeid om sildepopulasjoner fra 1898 skulle komme til å svekke vandringshypotesen vesentlig, publiserte allerede i 1878 sitt første arbeid om sildepopulasjoner. Selv om det skulle gå 20 år til populasjonssynet slo i gjennom var det mange som forsto betydningen allerede i 1880-åra.

Dannevigs historiske rolle er først og fremst de store ringvirkninger, hans meget konkrete fokusering på de tidlige stadiene førte til, først og fremst i forskerkretser. Så får vi heller unnskylde den naive forestilling som han og

de andre pionerene i marin fiskekultur hadde når det gjaldt effekten av utsettingene: de mente ganske enkelt at den årlige tilveksten i bestanden var direkte proporsjonal med antall gytt egg. På dette området hadde heller ikke forskerne noen riktig forestilling hva som egentlig skjedde. Her lå en stor utfordring, både for det unge norske havforsknings miljø og for den internasjonale havforskningsorganisasjon, som snart skulle se dagens lys. Men også når det gjaldt forståelsen av dette problem, skulle torskeklekkingen i Flødevigen komme til å spille en viktig rolle. Det er ikke å ta for sterkt i å se at Dannevigs pionervirksomhet i Flødevigen var selve katalysatoren som førte norsk havforskning inn i gullalderen, som var perioden 1900–1914.

Rundspørring – for de troende

Dannevig hadde den troendes overbevisning om effekten av utsettingene, men for å skaffe seg publisitet og midler til driften foretok han også rundspøringer med jevne mellomrum. Som tidligere nevnt hadde såvel fiskerne som borgerskapet i Arendal et svært positivt syn på virksomheten, og en overveiende del av de spurte mente at torskebestanden hadde tatt seg opp etter utsetting av plommesekkclarver. Svarene viser en nærmest rørende omtale av Dannevig og torskeutklekkingsanstalten og av flere grunner gis her et par eksempler.

«Fra Hellefjord ved Kragerø.

Undertegnede kan paa Forlangende erklære, at der i Hellefjorden i de sidste 2 a 3 aar har været et langt bedre Fiske af Torsk, saavel med Ruser som med andre Fiskerredskaber. At den af hr. Peder Strand for en Del aar si-

G.M. Dannevig inspiserer en landnotfangst.

den utsatte Torskeyngel har bidraget hertil er uden tvivl, da den fiskede Torske var af lige størrelse.

Helle den 22de April 1902.

Knut Pedersen Maanelien

Anders P. Maanelien

Jørgen Nielsen Helle

At Knut Pedersen, Anders P. Maanelien og Jørgen Nielsen Helle er mig bekjendt som agtværdige og troværdige Mænd bevidnes.

Skaatø Lensmandskontor 3die Mai 1902.

H. Bakke»

Undertegnede, der i en Aarekke daglig har havt Anledning til at iagttage Fisketrafikken paa Arendals Fiskebrygge, tillader sig herved at bevidne Direktionen for Flødevigens Udklækningsanstalt sin Tak for den ihærdige Bestræbelse D'Hrr. har udfoldet med hensyn til Udklækningen.

At torskemengden her på stedet i de senere Aar har tiltaget ganske betydeligt, er noghet som nu er et faktum, der ikke længere kan bestrides.

Desuden er her paa disse Kanter en lysegraa Torskeart, som tidligere var overmaade sjelden, for ikke at sige ganske useet, og som uden Tvivl maa være Afkom af de i sin tid fra Stavanterkanten til Flødevigen indkjøbte Stamfisk, hvilke havde samme Udseende.

Arendal den 14de Mai 1895.

Underskrift af 15 Skibsredere og i Arendal bosatte Forretningsdrivende.

En merker seg først en viss sosial distanse mellom de 2 gruppene som uttaler seg. Mens skipsrederne og de forretningsdrivende i Arendal, de som hadde investert i prosjekt, uttaler seg med stor overbevisning på bakgrunn av hva de har sett på fiskebrygga, har fiskerne der mer problematisk. De finner det nødvendig å la lensmannen gå god for deres trovedrdighet. Men begge gruppene er skjønt enig om prosjektets suksess. Slike metoder er naturligvis uholdbare som dokumentasjon, men de hadde selvsagt en stor betydning for prosjektets fortsatte eksistens. En må huske at dette var pionertiden i norsk havforskning, med et svært lite fagmiljø og ingen offentlig støtte i Flødevigen i startfasen. For oss i dag er det lett å komme med etterpåkloke ord, både om Sars ide og Dannevigs praksis. For å sitere Johan Hjort: «Den (utklekkingen) bør foreløpig betraktes som et studium og ikke som det praktiske resultat af saadant». Nobelprisvinneren Peter Medawar sier det slik når det gjelder forskerens holdning til sin virksomhet: «Intensiteten i overbevisningen om at en hypotese er sann har ingen betydning for hvorvidt den er sann eller ikke». Det går selvfølgelig ikke an å legge slike mål på Dannevig. Han må kreditteres for sin praktiske sans og entusiasme som gjorde torskklekkeriet i Flødevigen, verdens første, til en realitet. Først i neste runde skulle klekkeriet bli en faglig utfordring av dimensjoner.

Når det gjelder den nye fargevarian ten på torsk som har dukket opp etter at utsettingene startet, er det en viktig ingrediens i striden mellom Hjort og

Dannevig om de lokale torskestammer og deres vandringer. Hjort mente at torsken endret farge med de vekslende forhold under vandringen, mens Dannevig holdt på at fargen ikke kunne endres og at fjordtorsken var stasjonær. Det er fremdeles Hjort som tar mest feil med sine helt klare vandringshypotetiske uttalelse om «at Torsken i vore Fjorde er Udstraalinger fra en mæktig havbestand».

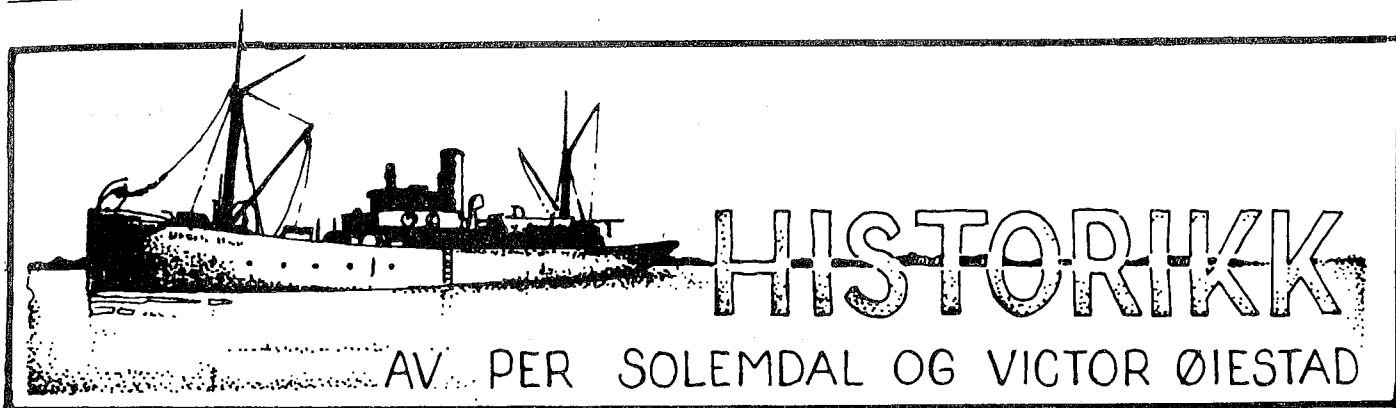
Uansett hva man måtte mene om utsettingssaken ble det åpenbart for alle at rundspøringer ikke var noen tjenlig metode for å avgjøre spørsmålet om nytten, eller lønnsomheten, av utsettingene.

Ny metode

Men kapteinen hadde allerede i 1893 lagt frem en annen plan for å undersøke problemet. Den gikk ut på å samle bunnslått torskkeyngel i strandsonen med not. I noen fjorder skulle det settes ut plommesekkclarver av torsk, mens andre fjorder skulle være kontrollfjorder med naturlig produksjon. Men dette prosjektet ble utsatt i 10 år. Denne utsettelsen har sannsynligvis også noe med vandringshypotesen å gjøre, som vil bli tatt opp i neste artikkel. Her nøyer vi oss med å fortelle at Hjort og Dannevig ble enige om en strandnotundersøkelse i 1903. Men Hjort forlangte at hans assistent, Knut Dahl skulle være tilstede og kontrollere fangstene. Denne mistenksomheten til Hjort var nok på sin plass, men skulle også vise seg å bære rike vitenskapelige frukter. Den praktisk-vitenskapelige metode hadde definitivt fokusert på fiskens tidligste stadier.

Kilder:

- Medawar, P.B., 1979. Advice to a young scientist. Harper & Row, 106 sider.
- M. Sinclair and P. Solemdal, 1988. The development of «population thinking» in fisheries biology between 1978 and 1930. Aquat Living Resour., 1988 1,189-212.
- P. Solemdal, E. Dahl, D. S. Danielssen and E. Moksness, 1984. The cod hatchery in Flødevigen – background and realities. Flødevigen rapportser. 1. «The propagation of cod» :17-45.
- P. Solemdal and M. Sinclair, 1989. Johan Hjort – founder of modern Norwegian fishery research and pioneer in recruitment thinking. Rapp. P.-v. Reun. Cons.int. Explor Mer.: 339-344.

Fluktuasjoner i fiskeriene – fokusering på de tidlige stadiene

Del 2. – De norske fronter

Av

Per Solemdal

Havforskningsinstituttet – Senter for marint miljø

I den første artikkelen (Fiskets Gang nr. 1, 1991) ble Dannevig's pionerinnsetts i marin fiskekultur omtalt. Hans entusiasme og utholdenhet skulle vise seg å bli en viktig faktor for utviklingen av norsk havforskning. Effekten av torskelarveutsettingene, derimot, sto det strid om og de ble etter hvert gitt opp. Følgende sitat av den britiske Nobelprisvinneren Peter Medawar passer godt på Dannevig: «Intensiteten i overbevisningen om at en hypotese er sann har ingen betydning hvorvidt den er sann eller ikke.» I denne forbindelse er det viktig å huske at Dannevig var sjøkaptein, ikke havforsker. Det var derimot Johan Hjort. Hans virksomhet i 1890-årene kvalifiserer til følgende Medawar-sitat: «Skjønt feilaktige hypoteser kan unnskyldes fordi de raskt vil bli erstattet av sunnere hypoteser, kan de gjøre stor skade for personene som forfekter slike feilaktige hypoteser. Forskere som blir dypt forelsket i sin hypotese er tilsvarende uvillig til å ta et nei som et svar».

Mens Hjort i siste liten ga opp sin langdryge forelskelse til den gamle, utlevde vandringshypotesen, forble Dannevig sta og trofast mot sitt livsverk.

1890-årene – vandringshypotesen mot stupet

Hjort og Dahl på fjordfiske.

Johan Hjort arbeidet i denne perioden på to fronter for å sannsynliggjøre vandringshypotesen. Det gjaldt sild i Skagerrak og torskeyngel i sørlandske fjorder. I begge områder viste det seg umulig å presse resultatene inn i hypotesen, men Hjort valgte i første omgang å forsvare sine forestillinger til «the bitter end».

Det var i forbindelse med undersøkelsene over torskeyngelen i de sørlandske fjorder at Hjort fikk et praktisk, verbalt og skriftlig korrektiv som skulle påvirke hans valg av forskningsstrategi ved et senere, avgjørende øyeblikk. Kaptein Dannevig var 28 år eldre enn Hjort, men de var sannsynligvis omtrent like sta. Biologen O. Nordgaard gir følgende karakteristikk av Dannevig: «Dannevig's bærende egenskaper var et usedvanlig praktisk skjøn,

en næsten voldsom energi, og en skarp forstand. Hvad enten han talte norsk, engelsk eller fransk, stod han som en stolpe som var vanskelig at rokke. Han kunde være en ubehagelig motstander».

Dannevig's utsettinger av torskelarver hadde som nødvendige forutsetninger at yngelen ble i fjorden og at torskebestanden i fjorden var lokal. Poenget med utsettingene skulle være å bedre bestanden i den enkelte fjord til beste for de lokale fiskere. Dette var som tidligere nevnt stikk i strid med vandringshypotesens talsmann Johan Hjort, som mente «at Torsken i vore Fjorde er Udstraalinger fra en mæktig Havbestand, hvis Antal ikke Aftager».

For å demonstrere at disse fjordene var helt ubetydelige når det gjaldt gyting og oppvekst av de tidlige stadiene, foretok Hjort sammen med sin assistent Knut Dahl i årene 1897 og 98 undersøkelser i en rekke fjorder. Året etter kom boken

«Fiskeforsøg i norske fjorde» av Hjort og Dahl, og år 1900 kom en mer vitenskapelig versjon. Som det senere vil framgå kom Heinckes epokegjørende sildearbeid ut i 1898 og ga det endelige beviset på at fiskearter opptrer i flere grupper (populasjoner) som fornyer seg selv. Denne erkjennelsen har ikke nådd forfatterne av «Fiskeforsøg», eller så har de valgt å se bort fra den.

Den folkelige utgaven av «Fiskeforsøg» er en meget leseverdig bok som gir en spennende oversikt over forskjellige problemer forvaltning og forskning hadde å stri med på den tiden. Den er tildels ganske polemisk i tonen. Et kapittel har tittelen: Hvad kan der gøres for at øge udbyttet af det daglige fisket? Forfatterne svarer: Hertil kjendes for tiden kun et sikkert middel – fiske mer. Dette kapitlet handler bl.a. om Dannevig's utsettinger av torskelarver. Forfatterne referer her resultatene fra sine fjordundersøkelser. De hadde

Fiskeri og Videnskab

IV

Undersøgelser

af

G. M. Dannevig

Arendals Bogtrykkeri

1906

Kaptein Dannevigs skriftserie «Fiskeri og Videnskab», I-IV, er en herlig blanding av forsvar for utsettingssaken, angrep på Johan Hjort og Knut Dahl og en imponerende internasjonal faglig innsikt. Skriftene gjennomstrømmes av «common sense» og praktisk skjønn. De er vel-skrevet i en polemisk form som likner dagens journalistik.

ganske riktig kommet til det resultat som de hadde ventet: Yngelproduksjonen i fjordene var ubetydelig og det lille som fantes drev til havs. På dette grunnlag retter forfatterne et voldsomt angrep på Dannevigs Torskeudklækning:» Hvis paa det nuværende stadium af teknik udviklækningen skal drives som en praktisk nytteforanstaltning, hvis økonomiske værd ansees som given, hvis man, som sagen nu staar, kun vil drive den som en fabriksvirksomhed, da vil vi paa det alvorligste advare mod dette arbeide, der ligesaa sikkert som ethvert andet urationelt forretningsforetagende vil bringe skuffelser. Som virkelig industri lønner det sig ikke fortiden».

Polemisk kraft, faglig korrektiv og praktiske råd fra Flødevigen

Når det gjaldt polemisk kraft var Dannevig akademikerne uovertruffen. Dessuten

var han meget godt informert både fra nasjonale og internasjonale kilder, og har mange faglige og politiske venner. Som sine motstandere siler han nok informasjonen til sin fordel. I slike faglig turbulente tider som 1890-årene, når det gamle er på veg ut og mye nytt banker på, er det vel menneskelig å bli litt «trangsynt». Dannevig har dessuten sine materielle interesser å forsvare, akademikerne har stort sett bare sine ideer!

Dannevig er ikke i tvil hvilke hypotese-grunnlag som ligger bak Hjort og Dahls undersøkelser:» Jeg har ogsaa paavist, hvorledes D'Hrr. Hjort og Dahl hylder Vandretheorien, medens andre anseede Videnskabsmænd indtager et modsat Standpunkt». Vesentlig mindre respektful er følgende vurdering, under tittelen «Paa gyngende Grund»:

«I nærværende Afsnit agter jeg at pa-avise:

1. at Dr.Hjort havde sine Theorier færdi-

ge, før han begynte sine Undersøgelser, 2. at disse Forhaandstheorier har havt en stærk Indflydelse paa hans senere Opfatning af og Fremstilling af Forholdene, samt

3. at det samme har været Tilfælde med Hr. K. Dahl.»

Dannevig var på hjemmebane når det gjaldt valg av riktige fangstredskaper og lokaliteter for å fange de tidlige stadiene av fisk i fjordene. Han har god grunn til å harsellere over akademikernes fiskeferdigheter:» Jeg har selvfølgelig ingen Tvivl om, at jo ogsaa Dr. Hjort, hvis han i løbet af en længere Aarrekke planmæssig lægger sig efter Fiskeri med de forskjellige Redskaber, vil kunne blive en erfaren Fisker, men dette er han neppe for Tiden – ialfald er hans «praktiske Undersøgelser» alt andet end praktiske og derfor uden Værd». At det elendige resultat av Hjort undersøkelser både hadde med valg av redskap og lokalitet demonstrerte Dannevig tilfulle under Samarbeidsprosjektet med Hjort, som startet i 1903.

Forklaringen på Hjort og Dahls dårlige fiskelykke i årene 1897 og 1898 kunne kanskje ogsaa ha sin årsak i dårlige årsklasser. Men årsklassevariasjoner var på dette tidspunkt ikke oppdaget. Når det gjelder argumentasjonen for lokale fjordtorskbestander, er Dannevigs «common sense» med et snev av besvergelse til høyere makter makeløs:» Der behøves altsaa hverken Farveskiftning eller Formforandring, hverken Udstraalinger eller Indsig, kort sagt ingen udviklede Theorier for at forklare Forholdene. Og hvorledes skulde det kunne være anderledes? Torsken har kun en Sysselsættelse, nemlig at spise, og naar den har Mad nok, hvor den er, hvorfor skulde den saa foretage deslige omfattende Vandringer?

Det viser sig her, som saa ofte ellers, at de virkelige Forholde inden Naturens store Husholdning ikke ere saa udviklede som vi Mennesker fra først af ere tilbøielige til at tro. Det er kun de store Mestere, som ved de simpleste Midler formaar at frembringe de største Resultater.» Sitt syn på den praktisk-vitenskapelige virksomhet har han gitt ved flere anledninger, f.eks. slik: «Det er det praktisk nyttige, som maa træde i Forgrunden, ikke det Videnskabelige interessante, og Videnskaben maa, om den skal blive til nytte for Bedriften, blive dens Tjener, men ikke dens Herre.» Ved en annen anledning uttrykker han seg ikke fullt så diplomatisk om de praktisk-vitenskapelige undersøkelserne: «Min opfatning er i Korthet den, at det ikke kan paavises, at der som

JOHAN HIORT
KNUT DAHL.

FISKE FORSÖG

I NORSKE FJORDE

J. M. STENERSEN & CO.'S FORLAG • KRISTIANIA

følge af Undersøgelserne er fisket en eneste Torsk eller Sild mere end ellers vilde have været Tilfælde, og at de i enhver Henseende har været uden Betydning for Bedriften».

Dannevigs fire skrifter i serien «Fiskeri og Videnskab», som kom ut i perioden 1899–1906, er naturligvis primært forsvarsskrifter for utsetningsvirksomheten i Flødevigen. Men samtidig som Dannevig er en pioner i marin fiskekultur, ble han og torskerekkingen også en viktig katalysator og veiviser for den unge norske havforskning.

Tysk grundighet – silda og Friedrich Heincke.

Den manglende kunnskap om fiskens tidlige stadier var vandringshypotesens ene Achilleshel. Den andre var forestillingen om at en art besto av en eneste stor «stim» som vandret omkring i havet.

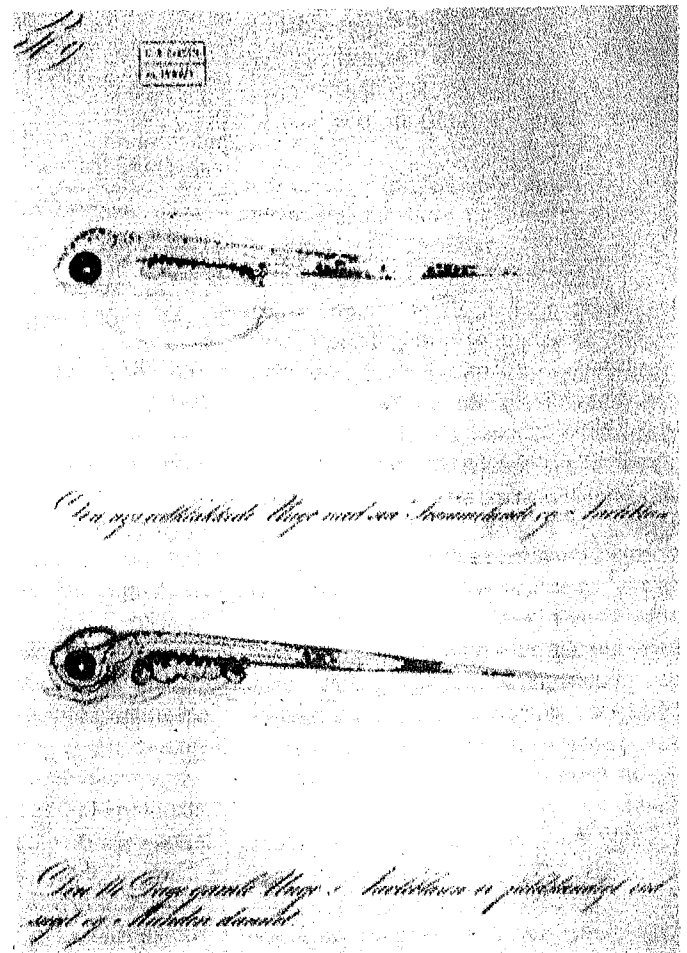
Torskelarven, tegnet av G.O. Sars under hans pionerundersøkelse i Lofoten i 1860-årene. Dannevigs utsetninger skulle igjen føre torskelyngelen i fokus for norsk havforskning i 1904.

Folkeutgaven av «Fiskeforsøg i norske fjorde» av Johan Hjort og Knut Dahl fra 1899. Boken er vesentlig bedre utstyrt enn Dannevigs skrifter, men ikke nødvendigvis sannere. Snarere tvert imot.

Svenske forskere hadde prøvd å dele sildebestanden i Østersjøen og Kattegat opp i mindre grupper, men det var vanskelig å holde styr på de forskjellige gruppene. Fra 1830-årene og fremover bølget en til tider opphisset debatt mellom tilhengere av vandringshypotesen og det svenske synet. Uenigheten var først og fremst faglig, men hadde også sterke forvaltningsmessige undertoner.

I denne kaotiske situasjon i «sildeverden» var det at tyskeren Friedrich Heincke startet sine grunnleggende studier over de lokale sildearter allerede i 1870-årene. Dette arbeidet ble avsluttet i 1898 med det epokegjørende «Naturgeschichte des Herings», et år før «Fiskeforsøg i norske fjorde» kom ut. Det ble raskt akseptert i de fleste fagmiljøer: liknende forestillinger hadde allerede lenge «ligget i luften». Heinckes arbeid fjernet fundamentet for den allerede synkeferdige vandringshypotesen. Men enda ble den altså holdt «flytende» i visse kretser.

Innledningsvis omtaler Heincke en del av sine forgjengere, bl.a. nordmannen Axel Boeck, som også var en av dem som forsto at silda forekom i forskjellige grupper (populasjoner). Men nødvendigheten av å løse mer praktiske problemer tok tid

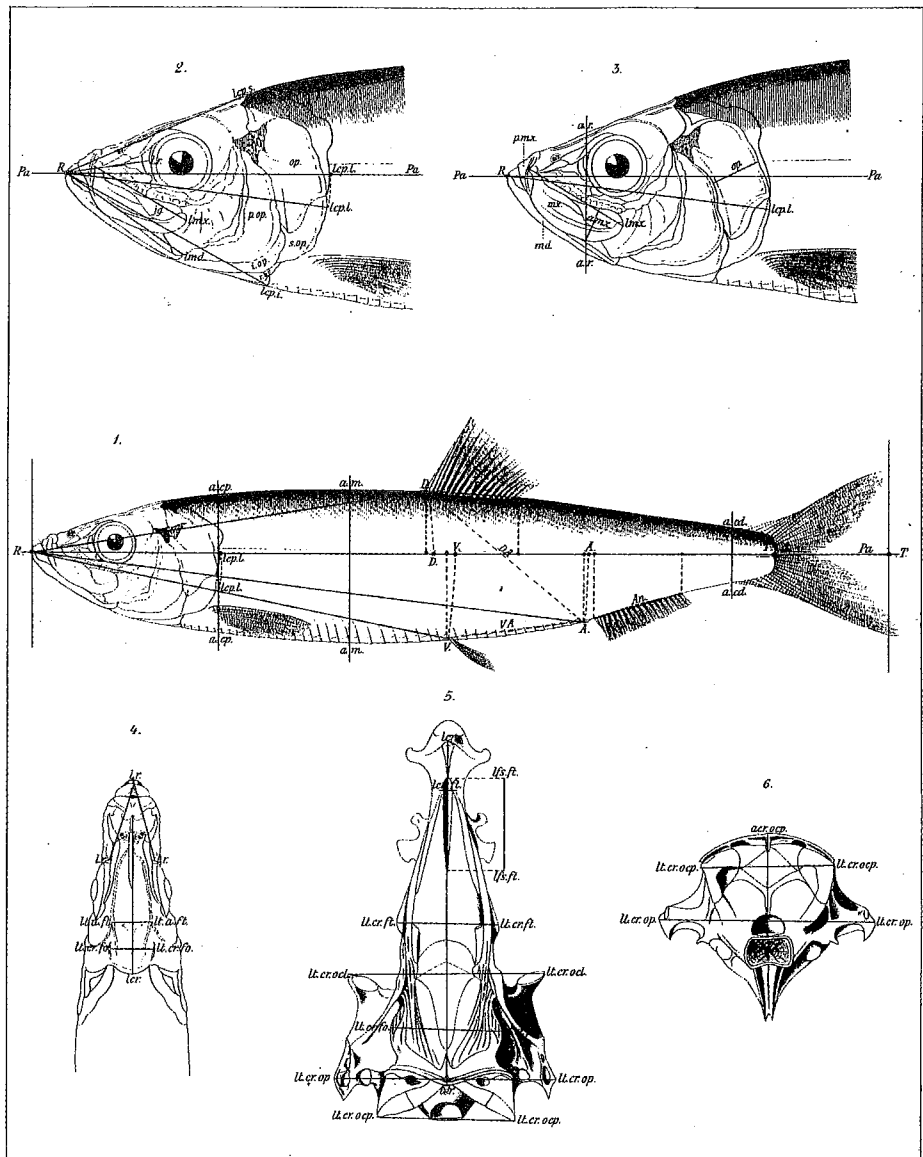
og krefter fra vår første sildeforsker, som også fikk en tidlig død, bare 40 år gammel. De grunnleggende studier av biologien til silda og utviklingen av solid metodikk ble ikke så grunnleggende og solide som Boeck selv ønsket. Den praktisk-vitenskapelige tradisjon kunne bli vel dryg for en enkelt person!

Heincke var en typisk representant for den tyske havforskningstradisjonen. Den var ikke så bundet til selve næringen. Heincke mente at det var nødvendig å skaffe seg det nødvendige metodiske verktøy før en gikk løs på de praktiske oppgaver. Han sier det slik: «La oss heller vie vår spesielle oppmerksomhet til et bestemt område av sildens biologi. La oss prøve å gjøre langsomme, presise framsteg på et begrenset felt. Med andre ord: la oss, for en gangs skyld, gå fram rent vitenskapelig, selv om risikoen for å bli ensporet er tilstede». En slik arbeidsform minner svært om den G.O.Sars kom med i 1864 i forbindelse med undersøkelsene i Lofoten, gjengitt i den første artikkelen. Faren forbundet med å tilhøre en praktisk vitenskapelig tradisjon er gitt med Boecks eksempel. Faren med den tyske tradisjon ligger ikke bare i å bli ensporet, men å miste veien tilbake til det praktiske. Diskusjonen om grunnforskning og anvendt forskning skal vi la ligge i denne omgang. Heincke klarte begge deler: han var en verdig representant for den praktisk-vitenskapelige tradisjon, med vekt på det vitenskapelige!

Heinckes metodeutvikling gikk i korthet ut på å foreta et stort antall eksakte målinger på hver sild, se figuren. Han sammenliknet målingene av et stort antall sild fra et område med målinger fra andre områder. For å kunne foreta uhildete sammenlikninger utviklet han statistiske metoder. Metoder for aldersbestemmelse av sild eksisterte ikke på denne tiden: det ble en norsk spesialitet som skulle sette den endelige stopper for vandringshypotesen.

Heincke hadde bearbeidet det vitenskapelige establishment fra 1870-årene. Da hovedverket kom i 1898 ble konsekvensene forstått av de fleste, bortsett fra noen vitenskapelige stabukker som Johan Hjort. Han prøvde stadig å dokumentere den gamle hypotesen, med det resultat at den liknet mindre og mindre på virkeligheten.

Desto mer interessant er det at nettopp det unge norske havforskermiljøet rundt Johan Hjort skulle sende den avgjørende torpedoen i den synkeferdige vandringshypotesen.

De norske fronter

Ved århundreskiftet var det «krigstilstander» på flere deler av vår kyst, og Johan Hjort hadde ikke noe valg når det gjaldt å bemanne disse frontavsnittene.:

1. De sørlandske fjorder.

Diskusjonen om effekten av Dannevig utsetninger av plommesecklarver i sørlandske fjorder nådde nye høyder omkring århundreskiftet. Torskeutklekkingen i Flødevigen hadde nå statlig støtte, og saken var blitt en varm potet for myndighetene. Hjort, som vanligvis ikke brydde seg om slike småtterier som «det daglige fisket» måtte bite i det sure eplet og inngå samarbeid med den gamle kaptein.

2. Kystområdene i Nord-Norge.

Torskefisket i Nord-Norge var katastrofalt dårlig omkring århundreskiftet. Deler av

Heinckes omfattende måleprogram for å beskrive særegenheter hos sild fra forskjellige områder. Her er intet overlatt til tilfældighetene! Men så ga disse målingene også grunnlaget for et vendepunkt i moderne havforskning.

befolkningen led direkte nød. Myndighetene var også i en svært vanskelig situasjon. De visste ikke årsakene til det dårlige fisket og kunne derfor ikke gi prognoser. I denne situasjonen har ikke Hjort problemer med å skaffe midler til vårt første havgående forskningsfartøy «Michael Sars». Fartøyet var øremerket til å løse gåten om fluktusjonene i fiskeriene. «Michael Sars» var utstyrt for all slags fiske og hadde redskap for å fange alle slags planktonorganismer, inkludert fiskeegg, larver og yngel. Johan Hjort valgte å prioritere de vitenskapelige undersøkelsene på de tidlige stadiene. I dette sannhetens øyeblikk valgte han altså å forlate den synkende vandringshypotesen i håp

om at mer kunnskap om de tidlige stadierne skulle løse gåten. Det foreligger sikkert mye interessant, upublisert materiale fra denne tiden (brev, notater, etc.) som kan kaste lys over Hjorts «omvendelse». En doktorgrad er underveis.

3. Nordsjøen.

Den tredje fronten ble opprettet i Nordsjøen og patruljert av det engelske forskningsfartøyet «Huxley» og det tyske «Poseidon». At «byttet» kom på norske hender skyldtes Hjorts store innflytelse i Det internasjonale råd for havforskning, som ble stiftet i 1902. Hjort ble formann i den ene komiteen, «Vandringskomiteen», med målsetting å undersøke årsakene til fluktuasjonene i fiskeriene. Navnet var et rudiment fra den gamle tiden. Hjort fokuserte også her snart på de tidlige stadiene.

Men det var den andre komiteen, «Overfiske», som skulle bli interessant for norsk havforskning i første omgang. Problemet med overfiske var allerede på den tiden økende i Nordsjøen, og undersøkelsene konsentrerte seg om utkast fra den enorme trålerflåten. Materialet fra de to forskningsfartøyene besto av utkast fra trålfangster fra hele Nordsjøen. Det er vel litt tvilsomt å kalle utkastfiske for tidlige stadier, men de er jo små og tåler vel betegnelsen sene «tidlige stadier».

Dette verdifulle materialet skulle Hjort få hånd om og gi til en ung, norsk oseanograf.

Men foreløpig befinner vi oss ved århundreskiftet. På de biologiske frontene er alt normalt. Men i 1904 smeller det!

Kilder:

Dannevig, G. M., 1899-1906. Fiskeri og Videnskab, I-IV. Arendals Bogtrykkeri, 272 sider.

Heincke, F., 1898. Naturgeschichte des Herings I. Die Lokalformen unbd die Wanderungen des Herinas in den europaischen Meeren. Abh. D. Seef. Ver. 2, S. 128 sider.

Hjort, J. og K. Dahl, 1899. Fiskeforsøg i norske fjorde. J.M. Stenersen & Co.s forlag, Kristiania, 174 sider.

Medawar, P. B., 1979. Advice to a young scientist. Harper & Row, 106 sider.

Kilder ellers: Se Del. 1 Den praktisk-vitenskapelige tradisjon, Fiskets Gang, nr 1, 1991.

FISKERIDIREKTORATET

«MRK. 22/91» 0031 Ingeniør – Ernæringsinstituttet

Ved Fiskeridirektoratets Ernæringsinstitutt er det ledig fast stilling som 0031 ingeniør.

Arbeidet omfatter bestemmelse av B-vitaminer ved hjelp av mikrobiologiske bestemmelser. Til arbeidet hører også metodeutvikling og kontinuerlig oppdatering av medtodene. Den som ansettes vil også kunne bli pålagt andre analyseoppgaver knyttet til instituttets forskningsvirksomhet. Det kreves eksamen fra bioingeniørhøgskole/ingeniørhøgskole eller tilsvarende. Søkere med dokumentert erfaring fra mikrobiologisk arbeid vil bli foretrukket.

Stillingen lønnes i ltr. 18-21 i Statens regulativ, brutto kr. 145.867,- til 165.718,-. Lønnen er for tiden under regulering. Fra lønnen trekkes 2% innskudd til Statens Pensjonskasse.

Nærmere opplysninger om stillingen fåes ved henvendelse til forsker Kjartan Sandnes, tlf. (05) 23 82 61 eller til forsker Rune Waagbø, tlf. (05) 23 82 82.

Søknad mrk. «22/91» sendes sammen med kopi av vitnemål og attester til: Fiskeridirektoratet, Personalkontoret, boks 185, 5002 Bergen innen 30.5.91.

Utviklings- og implementeringstiltak for fiskerinæringen for 1991

TILTAK TIL EFFEKTIVISERING AV FISKERINÆRINGEN

Ordningen er basert på de midler som stilles til disposisjon over de fiskeriantaler som inngås årlig mellom Staten og Norges Fiskerilag.

En betydelig del av tilgjengelige midler vil i 1991 bli brukt innenfor følgende næringsorienterte utviklingsprogram:

- totalutnyttelse av marint råstoff
- kvalitetsbehandling av marint råstoff
- levende fisk
- ressursvennlige fangstmetoder
- lite utnyttede ressurser

Det vil også bli gitt støtte til gode effektiviseringsprosjekter utenom programområdene.

Prosjekter under de næringsorienterte utviklingsprogrammene blir vurdert av egne programutvalg før de forelegges effektiviseringsstyret til avgjørelse.

Prosjektene skal være nyskapende og ha en direkte tilknytning til fiskerinæringen.

Det gis ikke støtte til rene forsknings- eller investeringsprosjekter og heller ikke til driftsstøtte. Støtten gis som tilskudd og det stilles krav om egenandel.

Bedrifter og institusjoner inviteres til å søke om støtte til gjennomføring av prosjekter som kan effektivisere fiske, foredling og omsetning og fremme en rasjonell utvikling av næringen som helhet. Søknader og henvendelser om ordningen sendes til:

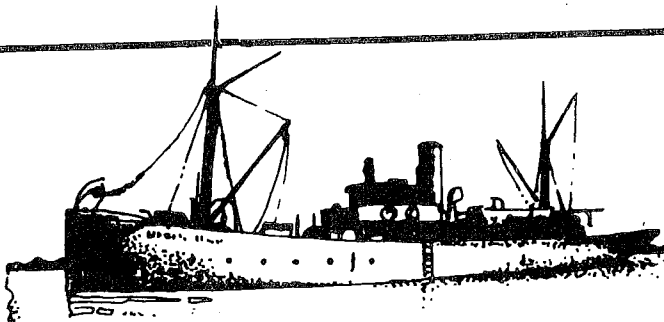
Effektiviseringsmidlene, Norges Fiskeriforskningsråd, Pir-Senteret, 7005 Trondheim

Styret for effektiviseringsmidlene fatter vedtak om søknader fire ganger i året. De neste styremøter er 7. mai, 4. september og 3. desember 1991. Søknader til de to siste møtene må være innkommet innen h.h.v. 1. juli og 20. oktober 1991.

Norges Fiskeriforskningsråd

NFFR - Pir-Senteret
Telefon (07) 51 59 33, 7005 Trondheim

HISTORIKK

AV PER SOLEMDAL OG VICTOR ØIESTAD

Fluktasjoner i fiskeriene – fokusering på de tidligere stadiene:

Del 3:

1904

– en åpenbaring for norsk havforskning

Av

Per Solemdal

Havforskningsinstituttet, senter for marint miljø

Tiden og naturen

De første år av vårt århundre var en hektisk tid på mange felt i Norge. Unionen med Sverige gikk mot slutten, og de nasjonale følelser flammert stadig sterkere. Den nasjonal-romantiske perioden, som hadde frembrakt så mange store kvinner og menn, hadde ennå vind i seilene. Johan Hjort var den drivende kraft i havforskningen, og han hadde også store internasjonale ambisjoner. Han hadde stor innflytelse ved dannelsen av Det internasjonale råd for havforskning (ICES) i København i 1902, og ble leder for komite A, kalt «Vandringer», som skulle undersøke mekanismene bak vekslingene i fiskeriene. Navnet gir kraftige assosiasjoner til vandringshypotesen, som er omtalt tidligere. Arbeidsprogrammet for komite A hadde følgende formuleringer allerede i ICES stiftelsesår 1902:

1. Undersøke fordelingen av de planktoniske fiskeegg som en metode for å

beskrive gytefelt for arter med pelagiske egg.

2. De passive bevegelser av disse eggene og deres utvikling mot larver og ung fisk.

3. Den fluktuerende forekomst av de eldre stadiene dokumentert ved statistikk.

Det var spesielt torskeartetet fisk og rødspette som inngikk i disse undersøkelsene fra begynnelsen.

Det fremgår tydelig at strategien for å undersøke fluktasjonen i fiskeriene er i det vesentlige flyttet over på de tidligste stadiene. For Hjort var Punkt 1 også en viktig metode for å undersøke mulighetene for et norsk havfiske, som han ivret sterkt for.

Et annet forhold styrket norsk havforskning disse årene. Torskefisket i Nord-Norge var katastrofalt dårlig, og førte til ren nød i befolkningen. For å vri litt på et gammelt ord: Den enes nød, er den annens brød. I denne situasjonen fremsetter Hjort ønsket om et spesialutstyrt, havgående forskningsfartøy. «Michael Sars» ble bygget på rekordtid. Myndighetene satte som betingelse at Hjort skulle løse problemet med fluktasjonene i fiskeriene.

De to tidligere artiklene (Fiskets Gang nr. 1 og 4, 1991) har beskrevet de forestillingene forskerne hadde når det gjaldt årsaken til fluktasjonene i fiskeriene før århundreskiftet, og den gryende fokuseringen på de tidlige stadiene i fiskens liv.

De følgende artikler vil fokusere på de undersøkelser og på de menn som viste at fluktasjonen skyldtes antall yngel som vokser opp varierer sterkt fra år til år. Disse undersøkelsene hadde opprinnelig forskjellige målsetninger, brukte ulike metoder og foregikk over et stort område. Men forskerne arbeidet alle i den samme perioden, som var de første årene av vårt hundreår. Det må kalles flaks at denne korte tidsserien inneholdt året 1904. Da viste naturen seg fra sin beste side med gigantiske årsklasser av de fleste fiskeslag. Forskerne sto først undrende til denne åpenbaringen, men grep snart sjansen og revolusjonerte synet på årsaken til fluktasjonene i fiskeriene!

Aj 33 *Fordømt lægn Knut Dahl*
Rundt Vat
 af Undersøgelserne i Fjorden
 1903 s 1904 s 1905 indførte af
 G. M. Samuelsen, kontrolle-
 rede af *H. Dahl* -

*Det er mærkt at naar Hjørt
 King er medtaget er dette mær-
 ket for at vis at dens Op-
 sætning er mere varierende
 end Torskens, en Folge af
 at den søger sin Næring i
 de høiere Vandlag, med
 dens Torskens i saa Maade
 mere er knyttet til Bunden*

Men naturen kom også forskerne til hjelp på en mer positiv måte. Ved starten av vårt århundre var det utviklet metoder og strategi for å undersøke mengdeforholdet av drivende egg og yngel av fisk. Det ble da mulig å sammenlikne mengden fra år til år. Alle som har arbeidet med slikt materiale vet hvor vanskelig det er å skaffe de «rette» prøvene for en sammenlikning. Variasjonen mellom prøver innenfor samme år er vanligvis meget store. Her er det flaksen kommer våre torskefiskpionerer til hjelp. Midt i undersøkelsen, i året 1904, behager det Moder Natur å slå til med gigantiske årsklasser av de fleste fiskeslag. Varierende årsklassetallrikhet er fremdeles et ukjent begrep i de lærde kretser. Men de som foretok undersøkelser i denne perioden, med andre mål for øye, kunne ikke unngå å reflektere over denne naturens åpenbaring, selv om vandringshypotesen fremdeles svevde over vannene...

Frontene bemannes

1. De Sørlandske fjorder.
 Allerede i 1894 hadde kaptein Dannevig foreslått for Johan Hjort å undersøke eventuelle effekter av utsettingene av plommesekkyngel av torsk. De norske utsettingene var årlig på noen hundre millioner. Tilsvarende utsettinger på USA's østkyst, som startet noen år senere enn de norske, var i lange perioder oppe i 2500 millioner plommesekklarver årlig. Heller ikke her var det foretatt vitenskapelige undersøkelser over effekten av utsettingene. I begge land foregikk denne virksomheten helt frem til 1950-70 årene, så å si av gammel uvane.

Figur 1. Første siden av den lille hektograferte, udaterte rapporten fra Dannevigs og Dahls undersøkelser. Eksemplaret, som tilhører Fiskeridirektoratets bibliotek, er øverst forsynt med inskripsjonen «Fordømt lægn. Knut Dahl».

Hjort var i første omgang uinteressert i Dannevigs forslag, som gikk ut på å foreta undersøkelser med strandnot i fjorder der yngel var satt ut, og sammenlikne med fjorder der yngel ikke var satt ut. Hovedårsaken til Hjorts uvilje mot den slags undersøkelser var hans overbevisning om at den pelagiske yngelen drev ut av fjorden før den bunnslo seg. Hans og Dahls tidligere undersøkelser synes jo også å bekrefte dette synet, som bygget på vandringshypotesen.

Det var problemene i de store sesongfiskeriene, ryggraden i norsk fiskerinæring, som optok Hjorts tid i denne perioden: «det daglige» fiske var av mindre betydning. I stedet arbeidet han tidlig for å utvikle et norsk havfiske, som hadde utviklet seg raskt i landene rundt Nordsjøen omkring århundredskiftet: England hadde da over 1100 damptrålere i dette begrensede området. Overfiske førte gradvis til at flåten forflyttet seg mot Island og etterhvert mot våre nordlige kyster og Barentshavet.

Når man vet hvilket begrenset personell Hjort hadde til disposisjon er det ikke så rart at han i det lengste utsatte undersøkelsen av Dannevigs utsettinger, som han altså ikke trodde på. Det var statsstøtten til Udklækningsanstalten i Flødevigen som tilslutt tvang Hjort til å foreta seg noe i saken. Statsstøtten var et resultat av Dannevigs utrettelige lobbyvirksomhet blant kystfiskere, stortingsmenn og forskere med et positivt syn på saken, først og fremst G.O. Sars.

Den raske internasjonaliseringen av havforskningen omkring århundredskiftet med opprettelsen av ICES i 1902, og Hjorts meget aktive rolle i denne prosessen, hadde nok også stor betydning for Hjorts holdningsendring. Han ble vel rett og slett så utspurt om virkningen av denne nye metoden i fiskeforvaltning av det internasjonale fagmiljøet, uten at han kunne gi noe

ordentlig svar! Dannevig hadde meget gode kontakter med fremtredende utenlandske forskere og vant en rekke priser for sin «Udklækningsanstalt» på utenlandske messer. Hans sønn Harald bygget opp et rødspetteklekkeri i Dunbar i Skottland. Til sist tok han sine stamfisk og seilte til det siviliserte Australia, der han endte som byråkrat i fiskeriforvaltningen.

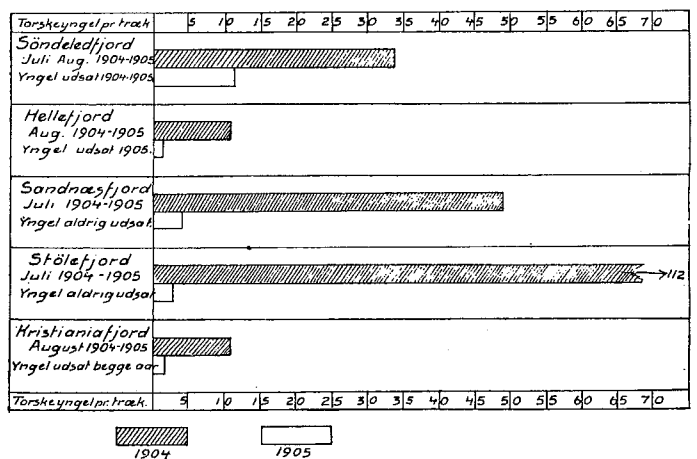
Samtidig førte tendensen til overfiske i Nordsjøen til at man begynte å se etter alternative metoder til å bygge opp fiskebestandene på. Komite B i ICES, «Overfiske», ble ledet av engelskmannen Garstang. Han var svært opptatt med å studere dødlighet hos pelagiske egg og larver med sikte på utsetting.

Hjort inngikk en avtale med Dannevig om strandnotundersøkelser i noen av fjordene på Sørlandet med og uten utsetting av torskelarver. Hovedundersøkelsen skulle foregå i september, men Hjort ønsket også undersøkelser i juli, for å få ytterligere bevis for sin og Dahls hypotese om at yngelen drev til havs og først i neste omgang vandret inn i fjordene. I den første hektograferte rapport fra 1906 har Dannevig følgende underfundige setning når det gjaldt den rikholdige fangsten fra juli i alle de tre undersøkte årene, 1903, 1904 og 1905: «Denne Tab. udviser Fangsten af Aarsyngel af torsk om Sommeren - den Aarstid da Yngelen paastaaes ikke at være at finde i Fjorden».

Allerede fra starten av denne undersøkelsen var det klart at noe tillitsforhold ikke eksisterte mellom de to mektige herrer. Det viser følgende utsnitt av avtalen: «Arbeidet iværksættes og ledes av Dannevig og kontrolleres af en af Hjort opnævnt stedfortræder».

Denne utakknemlige jobben fikk Hjorts assistent Knut Dahl. For dem som kjenner

Figur 2.

polemikken mellom Dannevig og Hjort, og den gjensidige antipatien mellom dem, er det klart at den unge kandidat må ha hatt en utakknemlig jobb på strendene i de blide Sørlandsfjordene. Den gamle seilskuteskipper og erfarne kystfisker kommanderte sine folk med noten og optellingen av fangsten. Og så kom Dahl og kontrollerte fangsten tilslutt. Det var nok et klokt trekk av Hjort å kontrollere Dannevig, som hadde troens overbevisning og ingen vitenskapelig kritisk holdning til undersøkelsen. Dessuten sto det store økonomiske interesser på spill etter 30 års virksomhet ved Udklækningsanstalten i Flødevigen, allerede et solid livsverk, og med muligheter til å utvikle seg til en verdensartikkel. Det var en typisk bukken og havresekk-situasjon for en næringsorientert person som Dannevig. Det er tegn som tyder på at Dannevig foretok seg uvitenskaplige handlinger i løpet av undersøkelsen.

Ved flere anledninger har Dahl følt seg direkte truet på stranden. Men Knut Dahl var ingen redd mann. Etter fullførte studier dro han til det jomfruelige Australia for å samle dyr til Zoologisk Museum. Hans opplevelser blant den «ville» urbefolkningen (og de like ville hvite koloniasatorer!) skal det fortelles mer om i neste artikkel.

Derfor er det ikke så unaturlig at Fiskeridirektoratets biblioteks eksemplar av den første lille, hektograferte rapporten fra undersøkelsen har den interessante påskriften på første siden: «Fordømt løgn. Knut Dahl». Uttalelsen må skyldes både uregelmessigheter med undersøkelsen som Dahl ikke har fått med i rapporten, og selve teksten og behandlingen av data som ble utført av Dannevig.

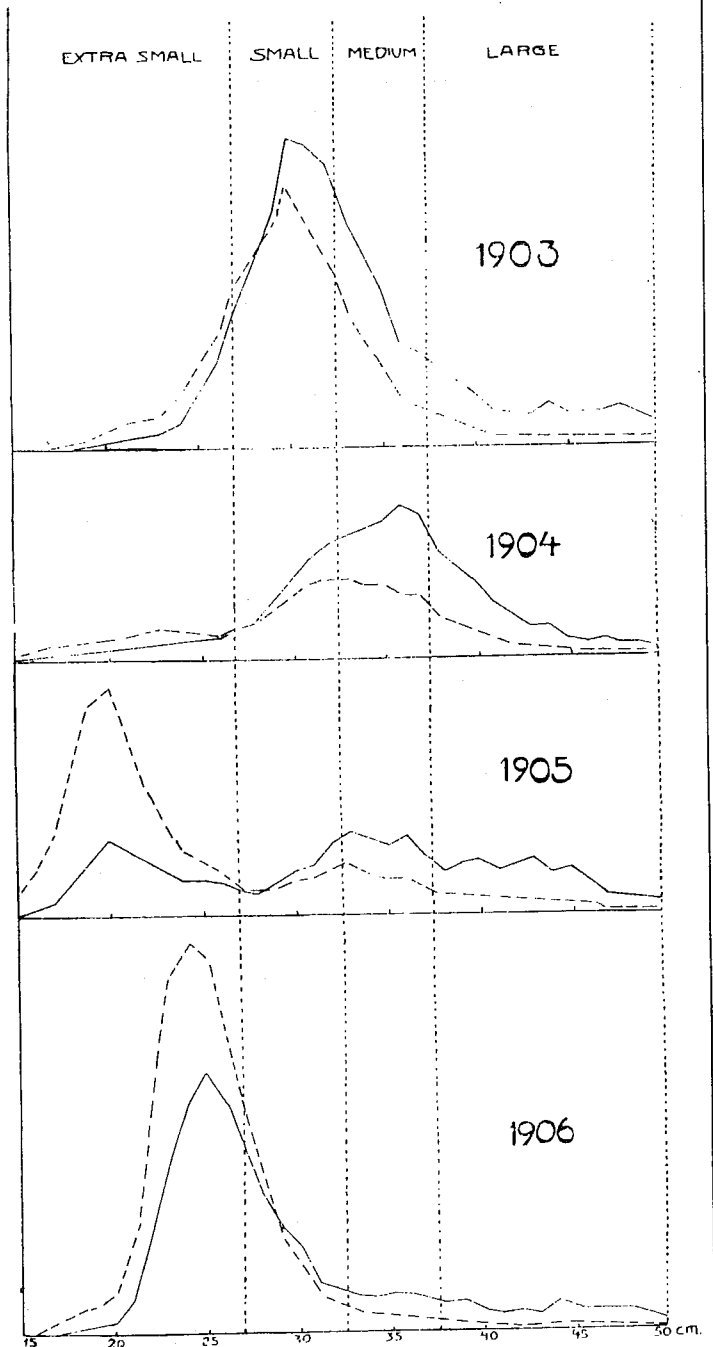
I en mer omfattende sluttrapport fra undersøkelsen for perioden 1903–06, som kom ut i 1906, har de ikke blitt enig om en felles tekst, men skriver hver sin betenkning. Dahl utførte også egne undersøkelser, først og fremst for å dokumentere den gamle vandringshypotesen. Disse spesialundersøkelsene gikk bl.a. ut på å måle strømmen i forskjellige dyp samt den spesifikke vekt på egg og de pelagiske larve- og yngelstadier. På denne måten mente han å ha bevist at produksjonen av egg og yngel i fjordene drev ut og derfor ikke hadde betydning for det senere resultatet. Denne oseanografiske tilnæringsmåten til problemet trodde han på til sin siste dag og det var hans viktigste ankepunkt mot utsetting av plommesekknyngel i fjordene. Hjalmar Broch skriver i sin nekrolog over Knut Dahl i

1951: «Det falt han ikke inn at den metodikk som ble brukt ga altfor stort spillerom for tilfældigheter, og at vår kjennskap til vannmassenes bevegelser og andre forhold i fjordene ennå var altfor mangelfulle. Det standpunkt han inntok i 1906 angående torskeutklekkingen, holdt han på til sin siste stund»:

Det er interessant å registrere at Dahl fremdeles ikke helt har klart å frigjøre seg fra det gamle tankegodset. Dahls konklusjon angående torskeutsettingene er klar: «Jeg mener nemlig, at det allerede nu er bevist, at en saadan udsætning ikke i paavsigelig grad kan paavirke selv et lidet og begrænset farvands naturlige yngelbestand, og endmindre at den formaar i merkbar grad at forøge fiskeriet et saadant farvand».

Men det er resultatene av fellesundersøkelsen med Dannevig som virkelig gir de store vitenskapelige uttellingene, og som danner innledningen til den revolusjon som får sin fullførelse med Hjorts store verk fra 1914, «Vekslingerne i de store fiskerier». Den store variasjonen i årsklassetallrikkheten på de tidlige stadier fikk Dahl øye på i torskeyngelmaterialet fra strandnotundersøkelsen i de Sørlandske fjorder. Figuren viser hvordan antall yngel i 1904 slår kraftig ut enten det er satt ut yngel i fjordene eller ikke. Dahl kommenterer selv figuren på følgende måte:

«Der lader sig saaledes paavise en lovmæssighed i yngelens mængdevise fordeling for en større del af Skagerakkysten. Denne lovmæssighed tyder paa at vi her

Figur 3. Gjennomsnittsfangster per tråltime av hyse fra forskningsfartøyene «Huxley» og «Poseidon» fra alle deler av Nordsjøen, fordelt på de enkelte år.

--- gjennomsnittlig antall.
— gjennomsnittlig vekt.
(Helland-Hansen 1909).

staar overfor et saa stort naturfænomen, at man ikke kan vente at kunne paase nogen virkning af den ringe indgriben, som mennesket med udsætning af relativt smaa mængder drivende yngel formaar at udøve».

Dannevig var, ut fra sin tro, like klar i sin konklusjon som Dahl, med grunnlag i det samme tallmaterialet: «Resultatet af de nyafsluttede undersøgelser er et nyt

bevis for rigtigheten af vor ofte fremholdte paastand, at kunstig udklækning ikke alene er det viktigste, men ogsaa det eneste middel til at vedligeholde og forbedre fiskeforholdene i vore fjorde, samt at penge med større fordel kan anvendes til en forøgelse af yngelproduktionen, end til undersøgelser, hvis resultat er kjent paa forhaand.»

Her taler først og fremst en troens mann, men man skal i rettferdighetens navn huske at på noen viktige biologiske punkter hadde kapteinen rett, nettopp der Dahl tok feil:

1. Den pelagiske yngelen bunnsår seg i fjordene.
2. De eldre er stasjonære.

Men tross disse to nødvendige forutsetninger for at utsetting skal ha en effekt for fjordfisket viste naturens egen enorme variasjon i fornyelse at utsettingene var uten betydning. Det måtte være andre faktorer enn selve starantallet av egg og larver som var utslagsgivende for det senere resultat.

2. Nordsjøen

Også i Nordsjøen pågikk det omfattende studier av de tidlige stadier av torskefisk i ICES første år, 1902–06. En omfattende undersøkelse med trål for å få et materiale over utkast av småfisk ble utført av det engelske forskningsfartøyet «Huxley» og det tyske «Poseidon». Tilsammen utgjorde materialet ca. 70000 hyse og 11500 torsk. Årsaken til at det ble den norske oseanografen Bjørn Helland-Hansen som bearbeidet dette store biologiske materialet er flere. Det var Johan Hjort som organiserte denne undersøkelsen, og Helland-Hansen var Hjorts assistent.

Dette er også det første eksemplet på den tradisjon i norsk havforskning at oseanografer, som vanligvis stiller med temperaturer, saltholdigheter og havstrømmer, blir biologer. Det kan være flere grunner til det. Oseanografene er opp tatt av havets dynamikk og er nysjerrig på hvordan organismene påvirkes av den fysiske verden, mens biologene ofte er så forelsket i sine dyr at de glemmer den verden som omgir dem. Dessuten er oseanografene flinkere å regne, en ferdighet som kan være avgjørende for forståelsen av fenomenene.

Det finnes få eksempler på at biologer har blitt brukbare oseanografer. Fridtjof Nansen var er stor biolog, men også en internasjonal oseanograf. Han hadde go-

de ideer, men måtte ha hjelp av oseanografene når det gjaldt beregningene, bl.a. av Helland-Hansen. Samarbeidet mellom dem resulterte i klassikeren «The Norwegian Sea» fra 1909, med Helland-Hansen som førsteforfatter. Ja, det var i sannhet en gullalder for norsk havforskning! Helland-Hansen ble også leder av den Biologiske Station i Bergen en periode.

At trålmaterialet fra Nordsjøen ikke ble bearbeidet av tyske eller engelske forskere viser også hvilken enestående stilling Johan Hjort hadde opparbeidet seg i det internasjonale havforskermiljøet. Helland-Hansen publiserte trålmaterialet fra Nordsjøen i 1909 i ICES' eget tidsskrift, som hadde fransk navn, under tittelen «Statistical research into the biology of the haddock and cod in the North Sea». Dette er den første omfattende trålundersøkelsen overhodet, og fortjener dermed betegnelsen et pionerarbeid. Han legger stor vekt på selve metoden, for å vurdere om den kan brukes for senere undersøkelser. På grunnlag av sin kritiske analyse stiller han spørsmålet: Vil vi bli i stand til å forutsi framtidig utbytte av fiskeriene på grunnlag av trålundersøkelser? Ut fra sine undersøkelser svarer han positivt på spørsmålet. Men materialet demonstrerer også et problem som allerede da var aktuelt i Nordsjøen, nemlig overfiske. Figuren viser størrelsessammensetningen av hyse fra årene 1903–06. I årene 1905 og 1906 er innslaget av «extra small», som er utkastfisk, meget stort. Men forfatteren er ikke villig til å innrømme et overfiske før større områder er undersøkt. Bare da anser han at det er mulig å skille overfiske fra naturlige variasjoner.

Men hemmeligheten bak fluktuasjonene i fisket ligger nettopp gjemt i Helland-Hansens hyse- og torskemateriale fra Nordsjøen. Hans statistiske materiale forteller nettopp om åpenbaringen i det herrens år 1904, da alle hand «extra small» hyse ble født. Liknende resultater fant han også hos torsk. I sin oppsummering omtaler han fenomenet med uttrykk som «Mighty natural phenomenon» slik Dahl gjorde det tidligere.

3. Nordområdene

Det første toktet med «Michael Sars», år 1900, var en rundtur i norske interesseområder: Norskehavet, kystfarvannene rundt Island, nordover til Jan Mayen, Bjørnøya og Spitsbergen og selvsagt norske kystområder, bl.a. Lofoten. Ombord var

blant andre Johan Hjort og Fridtjof Nansen. I sin lille bok «Friluftsliv, blade av dagboken», har Nansen også et kapittel som handler om dette toktet. Han har kalt kapitlet «Til Island og Jan Mayen». Midt i august, 60 nautiske mil fra norskekysten på veg fra Jan Mayen, fanget de årets torskeyngel. Nansen skriver: «Hvad vil nu hoven bringe? Den blir hvid ind. Spent forventning. Men da den kommer op full av maneter, og mellom dem myller av fiskeyngel, da blir gleden ombord vill. Gran gikk omkring og sang og danset. Kapteinen kom ut fra sin kahytt i bare skjorten, og vilde ikke tro det før det ble presentert ham en hel tallerken full av sprettende yngel.

Like ned til Jakob, så måtte han frem med sin tann-byll i stort kjakekle, og stå å se på hoven, som var kommet op med dette vidunderlige: fiskeyngel, ren torskeyngel – midt i havet mellom Norge og Jan Mayen, seksti mil av lann. Gleden smittet alle ombord. Et nytt skritt fremover til forståelsen av havets dyre-liv.»

Oppdagelsen av den pelagiske torskeyngelen langt til havs ble starten på systematiske undersøkelser av de tidligste stadiene av alle de viktige torskefiskenne, fra Spanskekysten og helt nord til Spitsbergen. Denne store, koordinerte innsatsen skyldtes først og fremst Johan Hjorts innsats i ICES komite A, Vandringskomiteen. Men forskermiljøet i sekretariatet i København inkluderte en rekke av de store kanonene, bl.a. Friedrich Heincke (omtalt i FG, nr. 4 1991) og dansken Petersen, grunneleggeren av den kvantitative skole for studiet av bunndyr-samfunn, spesielt i danske farvann.

Mon ikke G.O. Sars indirekte har påvirket Hjort i hans definitive dreining bort fra vandringshypotesen. Denne pioneren i studiet av de tidlige stadiene i fiskens liv oppdaget ikke bare det pelagiske fiskeegget. Han observerte også at store eggmengder ble skyllet på land under spesielle forhold under perioden, men tidlige stadier kunne forårsake fluktuasjoner i fiskeriene, og han framsatte følgende forslag så tidlig som i 1864:

«Ja, der kunde være Spørgsmaal, om man ikke her ved kunst burde komme Naturen tilhjælp for at sikre sig for Fremtiden mod hine Uaar i Fiskerierne, der havde en saa følelig Indvirkning ikke alene paa de umiddelbart heri Interesserede, men ogsaa paa det hele Lands Velstand. Jag sigter her til den kunstige Fiskeudklækning.»

Senere forskning har ikke kunnet bekreftede at dødelighet på eggstadiet er år-

sak til varierende årsklassetallrikhet, men Sars hadde ideen at variasjonene kunne skje på dette tidspunkt i fiskens liv, som var en ny tanke. Han var en kjetter i sin tid mot den rådende vandringshypotesen. Han startet «stafetten» og ga pinnen i første omgang til kaptein Dannevig, som senere ga den videre til Dahl & Co. Men det var ikke bare når det gjaldt betydningen av de tidlige stadiene at Sars var en pioner. Allerede i 1860-årene hadde han et moderne syn på strukturen i fiskebestander, og mente at de var oppdelt i en rekke lokale bestander.

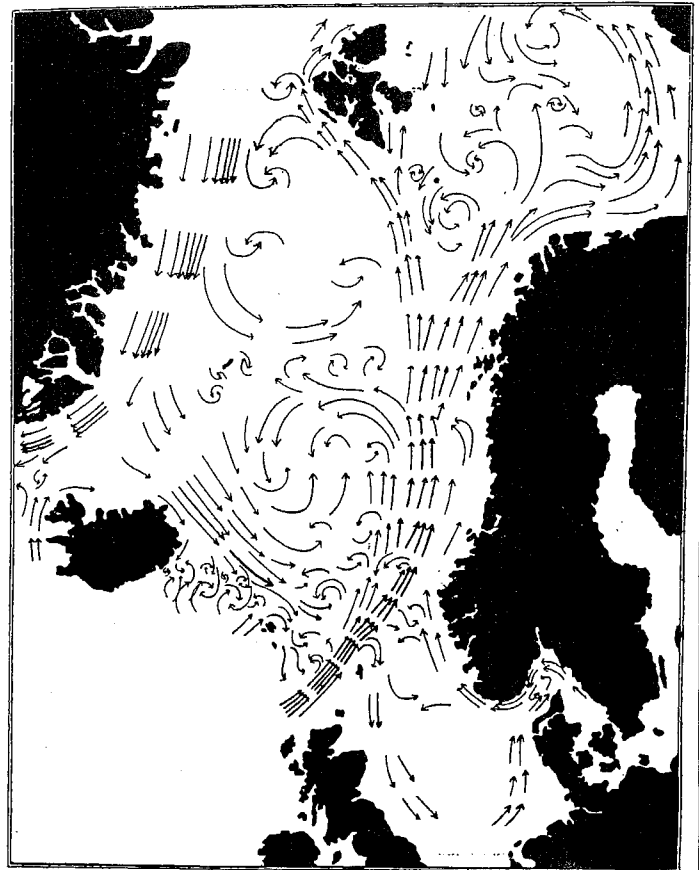
Den menn som koordinerte de omfattende studiene av de tidligste stadiene av torskefisk, samlet inn av forskningsfartøyer fra Danmark, Tyskland, Holland, England, Sverige og Norge, var belgieren Desire Daman. Han var «headhunted» av Hjort på det første internasjonale havforskerkursset i Bergen i 1903. Disse kursene var et samarbeide mellom fiskeriforskningen og Bergen Museum og fikk stor betydning for norsk havforsknings internasjonale faglige prestisje. Kursene var enestående i sitt slag i verden og ble først og fremst benyttet av allerede etablerte forskere. Her hadde Hjort rike muligheter til å plukke ut dyktige medarbeidere, noe han utnyttet i fullt mon.

«Michael Sars» arbeidet i den nordlige delen av området, fra Møre til Spitsbergen. Damas utga i 1909 et omfattende verk over disse undersøkelsene på 300 sider. I en fornote i innledningen av verket skriver han: «Forfatteren av dette skrift har personlig deltatt i «Michael Sars» tokt i Norskehavet og langs norskekysten. Under disse forskningstokt er de ideer blitt utformet som han forsvaret i sitt arbeid. Dr. Hjort har betrodde han det norske materialet til hvilket har mottatt en utstrakt og kostelig hjelp fra sine kolleger og venner Helland-Hansen, Dahl, Koefoed og Iversen.

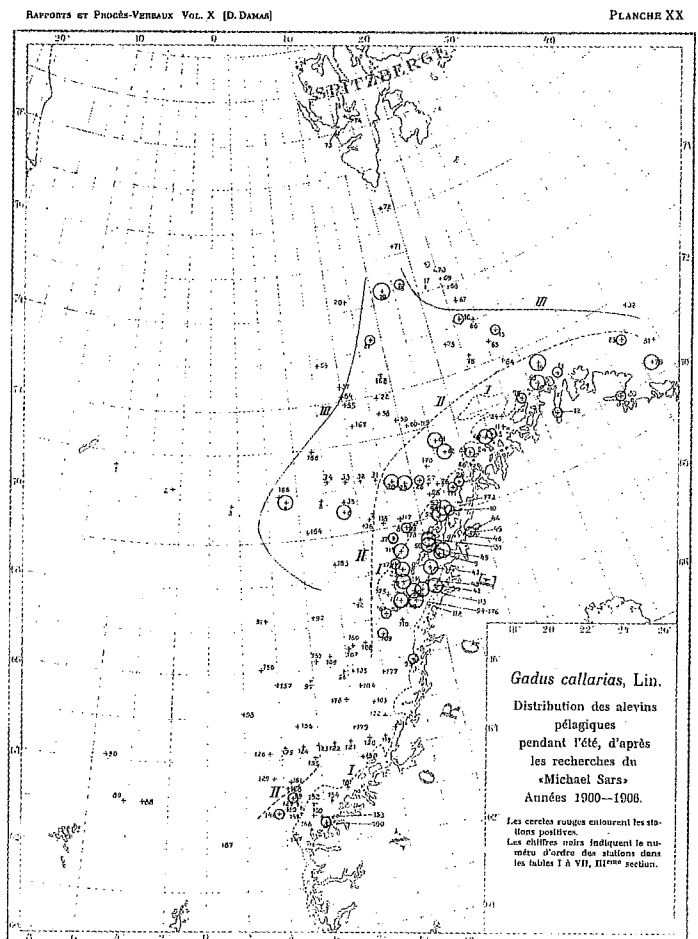
Den opprinnelige planen om å publisere det norske materialet ble senere utvidet til også å omfatte utenlandske bidrag (danske, tyske, hollandske, engelske og svenske), overlatt til dr. Hjort som leder av komite A».

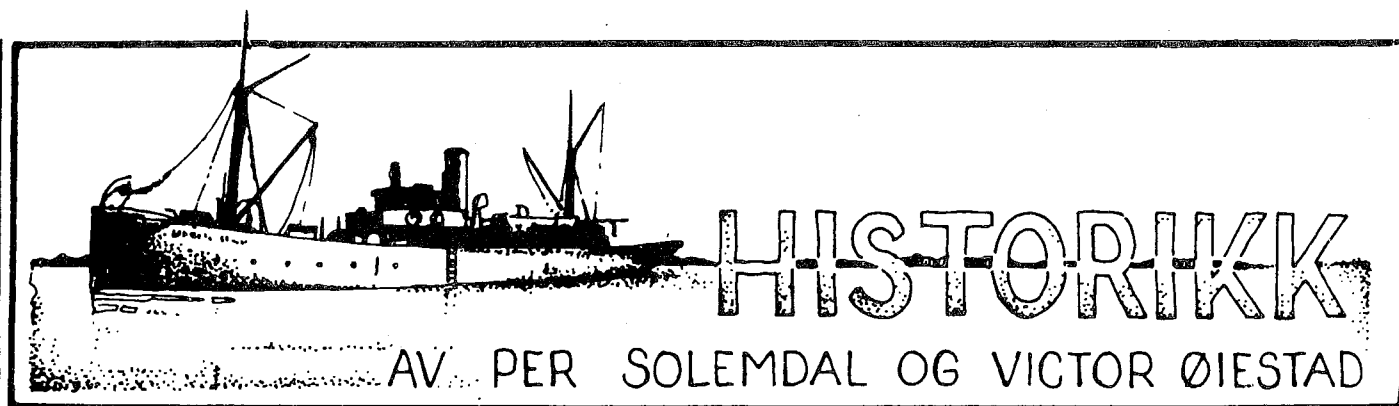
Damas arbeide har ikke fått den anerkjennelsen som det fortjener i norske havforskerkretser, først og fremst fordi det er skrevet på fransk.

Figur 4. Sirkulasjonen i Norskehavet. (Helland-Hansen og Nansen 1909).

Figur 5. Fordeling av pelagisk torskeyngel årene 1900–1906, fra tokter med «Michael Sars». De røde sirlkene angir stasjoner med fangst. De svarte tallene angir stasjonsnumre. Damas (1909).

FLUKTUASJONER I FISKERIENE – fokusering på de tidlige stadiene

Del 4:

De tre riddere rundt Johan's bord

av
Per Solemdal

Havforskningsinst., Senter for marint miljø

Scene: Restaurant Bellevue med fin utsikt over Bergen, uten en sky på himmelen. Det var tradisjon at Johan Hjort på ekstra fine dager tok sine medarbeidere (de var ikke så mange dengang) på en utflukt i arbeidstiden. Idag er det herrene Hjort, Dahl, Damas og Helland-Hansen som nettopp har avsluttet et parti kjegler, og nå sitter og nipper til en «tynn en». Året er 1908.

Hjort: For oss ikke-bergensere føles det som en nødvendighet å feire en sjeldenhet som denne soldagen. Bergenserne selv har visst et noe mer resignert forhold til været.

(Løfter glasset mot Knut Dahl). Skål! Gratulerer med seieren, kand. Dahl, der fikk De nok en gang vist Deres treffsikkerhet.

Jeg vil benytte denne anledningen til å diskutere deres tre undersøkelser, som alle er foretatt i perioden 1900–1906, og som nå er klar for internasjonal publisering. Det er viktig at Norge profilerer seg også på dette området i denne nasjonale nybrottsiden, som samtidig er en pionertid for den internasjonale havforskningen.

Damas: Unnskyld, dr. Hjort, jeg er og blir belgier, selv om dere har gjort alt for å lage nordmann av meg. Jeg forstår at en så ung nasjon har behov for å markere seg, og jeg er glad for å kunne bidra med mitt. Men egentlig er vi jo alle europeere.

Hjort: De har rett, men når vi nå har oppnådd selvstendighet skal vi pinadø slå den ettertrykkelig fast, så den sitter for en stund. Med det var fag vi skulle diskutere, ikke politikk. Det skulle ta seg ut midt i arbeidstiden!

Jeg har altså med spesielt stor interesse fulgt deres arbeid, fordi alle har undersøkt de tidlige stadiene av torskefisk, men med forskjellige problemstillinger. Det har slått meg at alle tre har støtt på det samme ukjente fenomen, som dere ikke har prøvd å gjemme bort, men diskutert alvorlig. Jeg har en følelse av at dette fenomenet kanskje vil forandre synet på årsaken til vekslingene i fiskeriene. La oss se næremer på det! Siden De kand. Dahl, var den første som beskrev fenomenet i en rapport fra 1906 med tittelen «Undersøgelser over nytten af torsklækning i Østlandske fjorde», får De det første ordet.

Dahl: Det er nødvendig å si noen ord om de forestillinger både De og jeg, dr. Hjort, hadde på forhånd når det gjaldt undersøkelsene i disse fjordene, som tok sikte på å undersøke effekten av kaptein Dannevig's forsøk med å sette ut plommesekkengel av torsk. Jeg må få minne Dem om våre fellesundersøkelser i en rekke norske fjorder i 1890-årene. På grunnlag av de ubetydelige mengder bunnslått yngel konkluderte vi med at den drivende, den såkalte pelagiske yngelen hadde drevet ut fjordene.

Hjort: Ja, jeg husker det. Men jeg minnes også kaptein Dannevig's sterke insinuasjoner om at vi var akademikere uten praktisk sans og udugelige fiskere. Hm, det er virkelig en urettferdig karakteristikk av Dem, kand. Dahl. Når det gjelder meg kan det muligens være mer på sin plass, men det får da være måte på ordbruk fra kapteinen. Jeg har jo også fått høre av den samme kaptein at ingen av våre undersøkelser hittil har ført til at det er blitt fisket en eneste ekstra sild. Hva skal man si til slikt? Sa jeg skål? Nei, la oss vente med den!

Dahl: Våre undersøkelser dengang var jo, ærlig talt, en smule overfladiske. Derfor gikk jeg mer systematisk tilverks i de sørandske fjordene. Jeg foretok nøyaktige målinger av de fysiske forhold, med spesiell vekt på strømforholdene og den vertikale ordeling av eggene og larvene. Det viste seg da at transporten var avhengig av forholdene i et stort område utenfor fjorden. Dette kunne tyde på at vår gamle hypotese var rett: gytingen i fjordene så ikke ut til å være avgjørende for bestanden i fjorden, men ble hovedsakelig påvirket av forholdene utenfor. Bestanden i fjordene er «Udstraalinger fra en mektig Havbestand» som De så treffende har uttrykt det, dr. Hjort, og representerer altså ingen lokal bestand.

Hjort: Det gleder meg, kand. Dahl, at våre resultater blir bekreftet. Det blir jo stadig flere som tror på eksistensen av lokale bestander. Jeg regner ikke med kapteinen, han tenker nok først og fremst på sine økonomiske interesser i forbindelse med utklekkingen av plommesekkyngelen og utsettingene for å forbedre bestandene i fjordene. Det bekymrer meg mer at «den ensomme ulv» G.O. Sars hevder slike kjeterske tanker og en rekke av våre utenlandske kolleger som jeg trodde bedre om.

Ellers merker jeg meg at De går oseanografen i næringen når det gjelder Deres studier av strøm og sjøvann. Biologer som prøver seg som oseanograf er sjelden vare. (Løfter glasset mot Dahl, «de tre riddere» drikker omtrent like mye som Johan).

Dahl: Oseanografene har da ikke monopol på sjøvann!

Hjort: Tilbake til slagordet om den uhyre havbestand. Jeg har ikke suget det av eget bryst: det hører til vandringshypotesen som har vært den rådende oppfatning når det gjelder årsaken til variasjonen i fiskeriene frem til det aller siste. Denne idéen ble først fremsatt av en borgermester i Hamburg på 1700-tallet og har fremdeles tilhengere. Idéen går ut på at den voksne fiskebestanden har et variabelt vandringsmønster. Resultatet er at bestanden oppsøker forskjellige områder fra år til år, men varierer ikke i mengde. En forutsetning er derfor at fornyelsen av bestanden er konstant. Denne hypotesen er hverken bekreftet eller motbevist. Det er forresten unødvendig å dosere disse tankene for dere, de inngår jo i de fleste havforskeres tankegang.

Helland-Hansen: De meste rettroende mente visst dessuten at silda hadde hovedbase under isen i Polhavet. Men så regnes jo ikke silda til vanlig fisk heller, da.

Hjort: Ja, det knyttet seg mange bisarre tanker til vandringshypotesen. Men siden det ikke foreligger noen vitenskapelig fundert idé om årsakene til vekslingene i fiskeriene, er det fremdeles mange forskere, undertegnede inkludert, som er påvirket av den gamle idé.

Damas: Det kan De ha rett i, dr. Hjort, men det er allerede slått en stor sprekk i hypotesen. Sildeforskningen til tyskeren Friedrich Heincke har jo vist at silda ikke opptrer i en eneste stor stim, men er oppdelt i geografiske grupper, som de kaller populasjoner.

Hjort: Ja, jeg kjenner til det arbeidet, grundig og ellers også typisk tysk. Men jeg får en sterkere og sterkere følelse av at systematiske studier av de tidlige stadier, som er vandringshypotesens Akilleshæl, vil åpne for den endelige erkjennelse når det gjelder vekslingene i fiskeriene. (Henvendt til Dahl). Men ut fra Deres oseanografiske studier og studier av de pelagiske stadier ser det altså ut som disse driver ut fjorden, og torskekyngel først senere vandrer inn og koloniserer den. Dette tyder på at det ikke eksisterer noen lokale torskebestander i fjordene, men er avhengig av tilførsler utenfra. Dette smaker av vandringshypotese. Er det riktig oppfattet? Da har den ikke fått nådestøtet enda. Det er litt forvirrende når de gamle forestillinger får

Knut Dahl (1871–1951)

forskeren og eventyreren

Knut Dahl var sønn av forvalter Eyvind Dahl og Rebekka Fredrikke Elisabeth Prætorius. Allerede i 1892 kom han under Johan Hjorts innflytelse. Hjort foresto undervisningen i Fridtjof Nansens fravær, da han forberedte en av sine polferder. Det utviklet seg en beundring og et vennskap som skulle vare i mange år. Men før Dahl ga seg havforskningen i vold, arbeidet han noen år under sydlige breddegrader.

Professor Collett, som kanskje er mest kjent som ornitolog, hadde fått donert penger til innsamling av dyr fra Sør-Afrika og Australia til museet. Dette var en skreddersydd jobb for den pasjonerte fiskeren og jegeren Knut Dahl. Årene 1893–96 tilbrakte han sammen med sin kollega hr. Holm i områder som dels var ukjente for den hvite mann. Fra Australiaprosjektet utga han i 1898 boken «Dyr og vildmænd». Det er en fengslende og livlig bok med skarpe observasjoner av urbefolkningen i Australia. I 1924 kom en ny versjon under tittelen «Blandt Australias vilde», som vakte oppsikt. Den ble oversatt til engelsk under tittelen «In Savage Australia». Boken har lyriske beskrivelser av naturen, spennende jakt historier og utilslepte beskrivelser av de innfødtes liv og vaner. Her følger et eksempel på hans lyriske åre:

En brennende dag, en rød sol, som slukkes som gløende jern i vann, og så er det mørkt, mørkt som i helvete med lysende stjerner langt borte. Så stiger månen opp, gjessene trompeterer, og flyvende hunder svever om en på lange spente vinger. Slik er min augustkveld under tropenes måne».

I begynnelsen av boken viser forfatteren en nedlatende holdning til de innfødte. Han føler seg utrygg og de to menn veksler om å holde vakt om natten, da han ikke er sikker på om de innfødte er kannibaler:

«Jeg spurte ofte negrene om de spiste mennesker, og de svarte da alltid at de ikke gjorde det, men at nabostammen ga seg av med det. Engang da jeg stilte dette spørsmålet, så de leende bort på en av mine yngre folk og sa at han nok kjente til det. Jingo ymtet om at han hadde vært med på å spise en fet kvinne».

Disse opplysningene førte til at Dahl alltid skjøt ekstra med vilje til sine hjelpere!

Bekvemmelighetene var høyst variable under reisen:

«Regnet sprutet tvers gjennom duken, kom inn fra sidene, og til slutt, da hele bakkeskråningen hvor vi lå, ble forvandlet til en eneste rennende vannflate, da alle teppene våre og alt vi eide for øvrig var fullstendig gjennombløtt, kastet vi saler, pakksekker og samlerkasser i en haug, tok oss en dram og krøp begge to sammen på toppen av haugen, hvor vi omsider sovnet.»

Når det gjaldt kolonisateurerne, som trengte inn på uutforskede område, drev handel og dyrket jorden, hadde Dahl et ambivalent forhold. De var ikke nettopp Guds beste barn, men han beundret deres mot og styrke:

«Etter disse korte bemerkningene om den hvite pioner her i trakten, la så den som vil, felle dommen over ham. Jeg gjør det ikke, for mitt liv under de samme omgivelser har lært meg å beklage ham, beklage ham fordi han er et offer i framskrittets tjeneste».

Han opplevet mange overgrep mot urinnvånerne:

«En gang kom en neger og ba meg hjelpe ham mot en hvit mann, som ville voldta en liten 10-11 års pike. Jeg kom også tidsnok og jeg vil ikke berette detaljene i det drama som ble utspilt oppunder en steinet høide bak et ensomt handelssted en stjerneklar natt. Jeg var våpenløs og forsøkte med bare never å drepe voldsmannen. Slagsbror som han var, satte han seg til motverge. Da gikk jeg bersekgang og forlot han som jeg trodde - død. Det var han dessverre ikke, men han vil huske hendelsen lenge.»

Da reisen i Sør-Afrika og Australia gikk mot slutten etter tre år følte Dahl at han hadde ervervet seg mye av de innfødtes instinkter:

«Og livet mellom havet og skogen, det skulle ikke i særlig grad minne om sivilisasjon. Mye mer var det egnet til å gjøre en til en likeglad hedning, hvis sinn bare ble tyngt av dagens behov. Hva forskjell var det på meg og den svarte urinnvåneren? Han drepte for å leve. Jeg fikk også mitt livsopphold ved å ta liv, jeg måtte også leve på bekostning av skogens dyr og fugler, bare ikke fullt så umiddelbart. Det var stunder hvor jeg glemte kulturen, da jeg mer enn noe kjente meg i slekt med den vankende ville, da sivilisasjonens fenomener kunne få et latterlig skjær, da fortrolige ting ble fremmed for meg.»

Da han kom hjem til Norge fortsatte han studiene under Hjorts ledelse. Med sin praktiske bakgrunn, evnen til å improvisere og sitt uoppslitelig gode humør forsto Hjord at Dahl måtte egnet seg ypperlig til feltforsker. Dahl ble stipendiat ved det Kgl. Norske Videnskabers Selskab i Trondheim i 1898, og han ble leder for den nye Biologiske Station i Trondheim. I samarbeid med Hjord utførte han deler av fjordundersøkelsen, som er omtalt i Fiskets gang nr. 4:1991. Disse ble publisert i populær form som «Fiskeforsøg i norske fjorde», og i en mer vitenskapelig utgave som det første volum av «Report on Norwegian Fishery and Marine Investigations», år 1900. Hovedpoenget i Hjorts og Dahls undersøkelser var at egg og pelagisk yngel, bl.a. torsk, drev ut i fjordene. Først senere ble fjorden «kolonisert» av eldre stadier som vandret inn i fjorden igjen. Denne idé hadde mye av vandringshypotesens tankegodt i seg, spesielt idéen om at det ikke fantes lokale fiskebestander i fjordene som reproduerte seg selv.

En svensk forsker, Gustaf Swenander, gjorde en tilsvarende undersøkelse i Trondheimsfjorden i årene 1903-06, og kom til stikk motsatt resultat. Han kritiserte Dahl for å ha undersøkt eggforekomstene på feil sted og til feil tid, samt å bruke for grovmasket not for å fange årsyngelen i strandregionen. «Allt detta tyder på, at Dahl borjåt sitt

forts. neste side

det ene skudd for baugen etter det andre men ennå ikke helt må gi tapt. Jeg føler at timeglasset renner ut for de gamle tankene, men har bare en anelse om hva som kommer i stedet (løfter glasset). Kanskje er det de gamle som likevel er eldst? Skål!

Dahl: Et øyeblikk, dr. Hjord. Det kan se slik ut, men som De sikkert husker inngikk det også en undersøkelse med strandnot i de sørlandske fjordene. Dette var kaptein Dannevig's gamle idé for å møte kritikerne som mente at rundspørringer var en ubrukelig måte å undersøke effekten av å sette ut plommeseekkyngel av torsk. Tilslutt gikk De med på å gjennomføre undersøkelsen: presset ble vel for stort for Dem?

Hjord: Ja, kapteinen er jo sta som et esel og ga seg ikke, men mobiliserte den internasjonale fagekspertise og drev en utstrakt lobbyvirksomhet i Stortinget. Jeg trodde ikke på disse utsettingene, men bevis hadde jeg jo ikke. I lengden ble det jo litt pinlig når jeg fikk spørsmål fra mine utenlandske kolleger og ikke kunne komme med et begrunnet syn på saken. Så gikk jeg da med på prosjektet: det kostet jo heller ikke allverden. Men jeg forlangte at de skulle kontrollere strandnoten og telle fangstene. Jeg tvilte på at Dannevig med så store økonomiske interesser i foretaket var helt til å stole på.

Hvordan gikk det så med Dem og Dannevig, kom dere overens? Som De vet kommer ikke han og jeg særlig godt ut av det med hverandre. En gammel sjøkaptein med pionérambisjoner på havbeite og en yngre akademiker med sterke meninger: det kan ikke gå bra.

Dahl: Det er vel ingene grunn til å legge skjul på at det tidvis oppsto situasjoner som jeg helst vil glemme. Kaptein tålte ikke detaljspørsmål om strandnotens konstruksjon og fiskeevne i de forskjellige fjorder, selv om slike spørsmål absolutt var på sin plass. Som den unge akademiker var jeg en torn i øyet på han under arbeidet i strendene. Han ble ofte rasende, noen ganger voldelig. Men jeg var ikke redd han; på mine ekspedisjoner i Sør-Afrika og Australia, hadde jeg opplevet sterkere episoder enn på stranden i en sørlandsk fjord.

Hjord: Dette er nytt for meg. De skrev aldri om disse tildragelsene. Men jeg er klar over at De har skrevet «Fordømt løgn» og undertegnet Knut Dahl på den første rapporten om resultatene som Dannevig laget, og spesielt enige har dere tydeligvis ikke vært. Men uenigheten kom jo først til uttrykk i rapporten fra 1906 da dere skrev hver sin betenkning om det samme materialet, og kom til stikk motsatt konklusjon. En av dere må unektelig ha tatt feil! Hvordan gikk det så med strandnotundersøkelsene?

Dahl: Resultatene fra disse undersøkelsene de 3 årene 1903-05 fra ettersommeren og utover høsten, viste seg å bli meget interessante. Det gjaldt ikke bare mengden bunnslått yngel i sin allminnelighet, men spesielt variasjonen i mengde mellom de forskjellige år. Vi fikk nemlig mye mer bunnslått yngel enn i våre tidligere fjordundersøkelser, og allerede så tidlig som i juni. Den gamle kaptein er nok en mer erfaren og dyktig fisker enn vi var.

Hjord: Ja, når De sier det, kand. Dahl, så får vi vel ta hans kritikk fra 1890-årene på alvor. Det er tid å ta en skål for den sta, gamle kaptein, som satt idéen til Sars ut i praksis og dermed vendte vårt blikk mot de tidlige stadier i fiskens liv, enten vi ville eller ikke (alle løfter glassene, litt nølende).

Dahl: Det viste seg tidlig at når det gjaldt hovedmålsettingen med undersøkelsen, effekten av utsettingene, var det ikke mulig å påvise noen positiv effekt. Men det er biproduktene av undersøkelsen som er interessante. Først og fremst de store mengder bunnslått yngel allerede i juni. Denne yngelen kan umulig

være transportert ut fjorden, som deretter er blitt kolonisert av annen yngel. Resultatene er en sterk indikasjon på at det foreligger en lokal bestand, og ikke «Udstraalinger av en uhyre Havbestand». Enda mer interessant er variasjonene i mengde mellom år: «Betragter vi imidlertid forholdene i hver af de 4 fjorde for sig, og sammenligner vi for hver fjords vedkommende forholdene i september 1904 med september 1905, vil det sees, at der overalt findes den samme karakteristiske forskjell mellom de to aar og det baade i de fjorde, hvor yngel blev udsat, og i de andre.»

Hjort: Resultatene når det gjelder utsettingene var som jeg hadde ventet. Hvorfor i allverden skulle det være noen vits i å sette ut noen millioner plommeseckyngel når havet allerede er fullt av dem? Et eventuelt framtidig havbeite på basere seg på utsettinger av bunnstadier.

Det er første gang jeg hører om resultater av systematiske undersøkelser fra en tidsserie. Dere har alle tre utført slike tidsserier i perioden 1900–06. Dette ser ut til å være en svært fruktbar metode og jeg tipper den blir fremtidens rutineundersøkelse i havforskningen. (henvendt til Dahl). Hvordan forklarer de så de store variasjonene i antall bunnslått yngel mellom året 1904 og de andre årene?

Dahl: «Sikre holdepunkter kan efter min oppfatning kun naaes ved paa grundlag af de omtrent samtidige undersøgelser i forskjellige fjorde at bedømme de forskjellige tidspunktets og aars yngelmengder i forhold til hinanden for de forskjellige lokaliteter. Og denne sammenligning viser, at i de aar, som er rige paa yngel, er rigdommen fælles for en større kyststrækning, og naar der er lidet yngel, da kan fattigdommen ogsaa overalt paavises.»

Der lader seg saaledes paavise en lovmessighet i yngelens mængdevise fordeling for en større del af Skagerakkysten. Denne lovmessighet tyder paa, at vi her står overfor et saa stort naturfenomen, at man ikke kan vente at kunne paavise nogen virkning af den ringe indgriben, som mennesket med udsætning af relativt smaa mængder drivende yngel for maar at udøve».

Hjort: De snakker om et stort naturfenomen, og såvidt jeg forstår prøver De å gi det en fysisk forklaring. Men da er vi tilbake i de gamle tankebaner igjen, som svenske oseanografer og jeg selv arbeidet etter i 1890-årene. Den variable forekomsten av gytesild i Skagerak hadde til en viss grad sammenheng med årlige variasjoner i utbredelsen av det kalde kystvannet. Men de virkelig store variasjonene i sildemengdene mellom år kunne ikke forklares på denne måten, selv om undersøkelsene strakk seg like til Island. Hvordan tenker De Dem at «torskefenomenet» kan forklares?

Dahl: «Den enekste forklaring til denne lovmessighed, som mine undersøgelser har givet mig, er at søge i vandmassernes evne til at føre saavel eggene som de drivende fiskeunder med sig og gjennom sine bevægelser at indvirke paa deres fordeling. Da Skageraks vandmasser saavel til forskjellige aarstider som i forskjellige aar bevæger sig forskjellig, vil det dermed ogsaa være givet, at der på Skagerakkysten vil kunne være gode og daarlige yngelaar, selv om antallet af de gydte egg eller de pelagiske larver det ene aar har vært ligesaa rigt som det andet». (undertegnede framheving)

Hjort: De antar altså at totalproduksjonen av bunnslått yngel i Skagerakområdet har vært like stor i de forskjellige år, mens fordelingene har variert innenfor området.

Da må jeg, med respekt å melde, kand. Dahl, gjøre Dem oppmerksom på at De også er tilbake i de gamle tankebaner. En av forutsetningene i den gamle hypotesen var nettopp konstant fornyelse av bestanden.

Knut Dahl ... forts. fra forg. side

arbeite med en forutfattad mening, som till varje pris måste bevisas». Dette var akkurat hva kaptein Dannevig hadde insinuert tidligere, og her får han altså faglig støtte, endatil av en svenske, og i omtrent samme polemiske form som han selv brukte. Kanskje var det tidsånden som satte en ekstra spiss på formuleringene: året var 1905. Vi skal senere se at kaptein Dannevig hadde mer enn polemikk til støtte for sitt syn.

I 1903 flyttet Dahl til Bergen og ble Hjorts assistent. Han fikk den meget utaknemiige jobben som Hjorts forlengete arm under strandnotundersøkelsen, som ble ledet av kaptein Dannevig (omtalt i Fiskets Gang 9:1991) for å undersøke effekten av å sette ut plommeseckyngel av torsk i sørlandske fjorder.

Men havet var ikke noe blivende sted for jegeren og friluftsmannen Knut Dahl. Allerede i 1902 hadde han offentliggjort sin første artikkel om ferskvannsfisk, og i 1911, 40 år gammel, tok han sin doktorgrad på avhandlingen «Alder og vækst hos laks og ørret belyst ved studiet av deres skjæl».

Allerede året etter ble han leder for forskningsvirksomheten i ferskvannsfiskeriene. Johan Hjort hadde mistet en av sine gullgutter!

Det kan være på sin plass med et sitat av den engelske ferskvannsbilogen J. Arthur Hutton: Vi står alle i dyp taknemlighet til dr. Dahl og kolleger for de beundringsverdige undersøkelsene som de har utført på laks, ørret og andre ferskvannsfisk, for ikke å snakke om det utsøkte arbeidet som er utført av den norske regjering på marine fisk, som er et mønster for resten av verden».

I sin nekrolog sier professor Broch bl.a.: «Knut Dahl var et helt gjennom sjarmerende menneske. Ungdommelig og impulsiv, en ypperlig historieforteller med en meget levende fantasi som gjorde at han aldri virket trettende.

Men det foreligger også den mulighet at totalproduksjonen av bunnslått yngel varierer fra år til år, kanskje p.g.a. varierende miljøforhold. Hvis det er tilfellet må det gi seg utslag over større områder enn det kand. Dahl har undersøkt. En slik kjetersk tanke kunne f.eks. forklare vår dårlige fiskelykke i 90-årene, som et resultat av liten yngelproduksjon i de årene da vi drev våre undersøkelser.

Når det gjelder å vurdere fordeling og tetthet over større områder kan kand. Helland-Hansen kanskje hjelpe oss. Han har bearbeidet et stort materiale av hyse og torsk fra Nordsjøen, i årene 1903–06, altså omtrent samme periode som kand. Dahls undersøkelse.

Helland-Hansen: Først vil jeg benytte anledningen til å takke dr. Hjort for at materialet ble stilt til min rådighet fra Det Internasjonale råd for havforskning, og for de mange gode råd underveis.

Hjort: Ja-ja-ja-ja. Det har alltid vært meg en fornøyelse å delta i faglige diskusjoner med så entusiastiske og skolerte medarbeidere!

Helland-Hansen: Bare noen få ord om metoden og problemstillingen. Materialet, torsk og hyse, er tatt med trål av to forskningsfartøyer i Nordsjøen i perioden 1903–06. Prosjektet var et pionertrålsurvey, som tok sikte på å utvikle prognoser for det fremtidige fisket, men som også var en undersøkelse av det tiltagende overfisket i Nordsjøen. Forekomsten av den minste fisken, som ble kaste på sjøen fra trålerene, varierte meget fra år

Désiré Damas (1877-1959)

belgier med norsk aksent

Désiré Damas ble født i Seraing-sur-Meuse den 10. mai 1877. Han var først elev ved den offentlige middelskolen i Seraing og senere ved det kongelige akademi i Liege og sist ved universitetet i Liege. Her ble han kreert til doktor i naturvitenskap (gruppen for zoologi) i mai 1901. Han var også medisinerkandidat. Hans karriere som morfolog ble brått avbrutt da Damas i 1904 dro til Skandinavia og deltok på det internasjonale havforskerkurset i Bergen. Johan Hjort så hvilken begavelse Damas var og headhundet han til fortsatt arbeid i Bergen. Det var motstand mot å ansette en utlending ved Bergens Museum, men Hjort overbeviste styret. Det var 1905, og året etter ble han assistent på fiskeristyrets vitenskapelige avdeling. Damas allsidige kunnskaper og rikdom på idéer var av stor verdi for hele den vitenskapelige staben. Han arbeidet med dyreplanktonet, og han gjennomførte det store grunnleggende studiet over torskens vekst på bakgrunn av vekst og struktur i skjellene. Hans mest omfattende rapport, nesten 300 sider, kom i 1909, og er omtalt i Fiskets Gang 9:1991, og omtales nærmere i Samtalen i denne artikkelen. Med dette arbeidet avsluttet han sin virksomhet i Bergen og dro så tilbake til et professorat i Liege. Dermed ble Damas også en av Hjorts tidlige gullgutter.

En kollega av Damas, dr. Ubaghs, skriver bl.a. i sin nekrolog; «Hans kolleger og gamle elever vil aldri glemme hans høye slanke skikkelse og raske gange, hans estetiske ansikt, hans dype blikk eller hans smil som uttrykte så meget.

Utstyrt med en gjennomskuende intelligens som oppfatter virkeligheten i all dens sammensatthet, visste han alltid å komme til bunns i problemene og trekke ut det essensielle.

Han var i besittelse av den kritiske vitenskapelige sans, og klarte uten vanskelighet å skille de erfaringsmessige sannheter fra hypoteser og utilstrekkelige metoder.

For tunge byrder og en overdrevet streben etter det perfekte hindret han kanskje i å gjøre kjent utallige observasjoner.

Vi kommer til å savne ham, hans kultur og hans utstrakte og grundige erfaring, som er kjennetegnet på en sann zoolog».

til år. «Hva vi har slått fast rettfærdiggjør til fulle antakelsen som vi tidligere har kommet til, og gjør det absolutt sikkert at det er meget store variasjoner fra år til år i økningen av nye individer innenfor de forskjellige områder. Og i årene som inngår i denne undersøkelsen er det et faktum som uten tvil opptrer, at det i den sydlige og midtre del av Nordsjøen forekom ekstremt få individer av 1903-årsklassen. Følgende spørsmål reiser seg: er dette et resultat av manglende gyting, eller aktiv og passiv vandrings hos de yngste stadiene. . . . Jeg vil videre referere til merknader av Damas om dette spørsmålet.»

Hjort: Det virker på meg som om De er i det samme dilemma som kand. Dahl: vekslingsene i antall mellom år kan være resultatet av enten varierende totalproduksjon av yngel eller varierende grad av vandringer hos de yngste stadiene, aktive eller passive, fra et område til et annet. Hvilken løsning holder De for den mest sannsynlige?

Helland-Hansen: Når det gjelder materialet som ble samlet inn av det tyske forskningsfartøyet «Poseidon» og det engelske «Huxley» i årene 1903-06, er det områder av Nordsjøen som ikke ble særlig godt undersøkt. «Statistiske undersøkelser som våre kan ikke forklare grunnene til hvorfor fornyelsen av nye individer varierer voldsomt, og andre undersøkelser må ta opp spørsmålet om disse vekslingsene skyldes forskjeller i gyteintensiteten eller store variasjoner i dødelighet hos egg og larver, eller om de er resultat av strømmer som fører de pelagiske stadiene inn i eller ut av disse områdene i en mer eller mindre varierende grad. Det er videre like umulig for oss å bestemme ved hjelp av vårt materiale om disse vekslingsene bare har påvirket Nordsjøen, eller om liknede variasjoner har opptrådt i hele huseområdet gjennom alle Europeiske farvann, der Nordsjøen bare er en liten del».

Hjort: De fremsetter interessante, biologiske tanker, men De er forsiktig og holder døren åpen også for de gamle idéer. For meg blir det mer og mer klart at vekslingsenes gåte ligger på årlige variasjoner i antallet av de tidlige stadiene. Husk at G.O. Sars var inne på den tanken da han observerte døde torskeegg som ble skyllet opp på strendene i Lofoten, i varierende grad fra år til år.

Dahl: Den mannen har en beundringsverdig observasjonsevne. Til og med eggene som svedde i sjøen så han. Det har sine fordeler å bli rodd omkring i en liten robåt, selv om det blir godværsforskning. Men det er mye interessant å se i overflaten under slike forhold. Det er ikke mye vi ser fra rekka på «Michael Sars». Og så var han jo i sin beste alder, 27 år! Men det går rykter om at Sars ikke var den første som oppdaget det pelagiske egget. Jeg har hørt at det var noen russere som gjorde oppdagelsen i Lofoten. De utrustet en ekspedisjon fra Murmansk for å undersøke hvorfor de norske fiskerne fikk så mye torsk i Lofoten, mens de selv fikk mindre enn ellers i året. De ble visst fort klar over hva skreien drev med i Lofoten og hvor eggene befant seg. Det var 10 år før Sars begynte sine undersøkelser.

Hjort: Jeg kjenner ikke til de russiske undersøkelsene De snakker om. Men når det gjelder G.O. Sars mente han faktisk at vekslingsene i fiskeriene kunne skyldes de varierende naturforhold i dette værharde området, og kom med et praktisk-vitenskapelig råd til departementet for å redusere de store svingningene i fiskeriene. Denne såkalte «hunnlige formering» var på den tiden ikke prøvet på saltvannsfisk. Han stjal idéen fra ferskvannsfolkene som allerede lenge hadde drevet med kunstig befruktning og oppdrett av flere arter. Bl.a. var Nicolai Wergeland, faren til vår store dikter og en av høvdingene på Eidsvoll, også

en pioner i dette kultiveringsarbeidet. Sars følte seg nok litt presset til å gi et slikt opprøvd praktisk råd, ettersom han arbeidet i den praktisk-vitenskapelige tradisjon. Departementet overså Sars råd, men 20 år senere tok privatmannen Dannevig Sars på ordet, utviklet det første torskeklekkeri i verden og nærmest tvang oss forskere til å fokusere på de yngste stadiene (alle løfter glassene, men setter dem så resolutt ned igjen). Nei, i anstendighetens navn kan vi jo ikke skåle to ganger for den gamle kapteinen. Så fantasiløse er vi da ikke! (Henvendt til Helland-Hansen:) Dette var en nødvendig digresjon. Tilbake til Nordsjøen hr. Helland-Hansen: De antyder at den er for liten til å kunne vurdere dilemmaet som både Dahl og De selv har skissert. Kanskje dr. Damas, som har undersøkt et vesentlig større område, kan løse vårt problem.

Damas: Jeg vil først benytte anledningen til å takke dr. Hjort som har gjort det mulig å fortsette arbeidet i Bergen. Jeg vet at det har bydd på problemer å skaffe meg, en utlending, jobb på museet, men De har talt min sak med styrke. Jeg beundrer Deres sans for de internasjonale nødvendigheter, De som er så norsk.

Hjort: Nå, som tidligere nevnt er alle her europeere, men i enda større grad internasjonale. Når det gjelder det nasjonale er jeg vel ikke stort norskere enn De er belgisk? Men la oss fremdeles holde oss til det faglige, selv om jeg er svak for nasjonale spesialiteter, også blant forskere.

Damas: Når det gjelder vår interessante faglige diskusjon er jeg redd mitt bidrag ikke blir et ja-ja eller nei-nej, som det står i Bibelen, men et både og. Området Nordsjøen, Skagerak, Norskehavet, Norskekysten og området like til Spitsbergen er undersøkt av en rekke land i det Internasjonale råd for havforskning (ICES), (Danmark, Tyskland, Sverige, Holland, England). Dette store materialet har dr. Hjort fått hånd om og latt meg bearbeide. Materialet består av egg og yngel av samtlige torskefisk, deres transport med havstrømmene, og endel alderssammenstillinger av eldre fisk.

Hjort: Ja, det er et gedigent arbeid De har produsert, men jeg må innrømme at franskene byr meg på større problemer. Jeg føler meg mer hjemme i den tyske tradisjon, både språklig og faglig.

Damas: Når det gjelder herrene Dahl og Helland-Hansens dilemma om hvorvidt årlige variasjoner i mengde av de tidlige stadier skyldes variasjoner i totalproduksjon eller variasjoner i driftsmønster er mine konklusjoner forholdsvis klare: «Mengden av egg som produseres hvert år er således avhengig av ytre faktorer som påvirker organismen i løpet av året. Man kan således forvente at variasjoner i havets middeltemperatur forårsaker endringer i mengden av den yngel som er produsert og følgelig endringer i bestandens vekst. Vi finner også andre eksempler på disse variasjonene hvis vi går gjennom resultatene av våre erfaringer fra 1903–06. Årene 1903 og 1904 synes å ha vært særlig fruktbare for hvittingen: våre tall for fangstene i Nordsjøen og Skagerak er virkelig betydelig høyere enn for 1905 og 1906, som vi også har sammenliknbare målinger fra.»

Hjort: Dette var interessante observasjoner. Nå er også hvittingen med blant artene som har avkom som varierer i antall fra år til år. Det må kanskje være en eller flere felles miljøfaktorer som påvirker samtlige arter over et så stort område. Det får bli vår neste utfordring!

Damas: «En annen grunn til variasjonene ligger i den passive transport av yngelen. Vi mener å ha fastlagt at den del som hvert år kommer fra et bestemt område, f.eks. Nordsjøen, straks deler seg opp i to hovedgrupper som får helt forskjellig skjebne:

Bjørn Helland-Hansen (1877–1957)

oseanografen som var litt biolog

Han var sønn av Stortingsreferent Kristofer Hansen og Nikoline (Line) Mathilda Helland. Helland-Hansen begynte å studere medisin. Samtidig arbeidet han hos professor Kristian Birkeland og deltok på den første Nordlysekspedisjonen i Finnmark i 1898. De ble overrasket av snøstorm på fjellet Bæskades og Helland-Hansen forfrøs begge hendene slik at fingrene måtte amputeres. Han måtte da gi opp medisinstudiet og tok fatt på realfagsstudiet. På oppfordring fra Johan Hjort dro han i 1899 til København for å studere havforskning. Da fiskeriundersøkelsene flyttet til Bergen år 1900 ble Helland-Hansen Hjorts assistent.

Under forberedelsene til det første toktet med «Michael Sars» (omtalt i Fisket Gang 9:1991) år 1900 innledet han et samarbeid med Fridtjof Nansen. Dette samarbeidet varte så lenge Nansen levde og utviklet seg til et varmt vennskap. Høydepunktene i dette samarbeidet og et av høydepunktene i hele gullalderperioden var pionerarbeidet «The Norwegian Sea» fra 1909.

Bl.a. inneholder «The Norwegian Sea» en analyse av de data som Hjort hvert år samlet inn etter at «Michael Sars» kom i drift år 1900 for å sammenlikne Atlanterhavsstrømmens mektighet fra år til år. Det var klare forskjeller i temperaturen mellom årene. Dette tydet på at strømmen også varierte i størrelse fra år til år. Forfatterne prøvde å se torskens varierende forplantning som et resultat av disse fysiske variasjonene. Hjort kritiserte arbeidet, både påliteligheten av de oseanografiske målingene, men enda mer de biologiske karakterer som ble brukt for å beskrive gytetorskens kvalitet. Årsakene til de varierende årsklasser er fremdeles et aktuelt tema i vår forskning, og kanskje er den gamle krangelen fra gullalderperioden i norsk havforskning verdt en egen artikkel? Helland-Hansen og Johan Hjort skilte etterhvert lag. De var også svært forskjellige personligheter. Hjort var en handlingens og den praktiske forskningsmann, mens Helland-Hansen var akademikeren og teoretikeren. Han var sterkt ettertraktet som professor ved Kristiania Universitet, men borgerånden i Bergen klarte å holde på han og gi han sitt eget geofysiske institutt.

Helland-Hansen har en stor del av æren for suksessen

til de internasjonale havforskerkursene i Bergen, som startet i 1903. Idéen til kursene oppsto da Hjort samlet alle deltakerne ved avsluttet tokt til «en både opplivet og vel-smakende middag» i Mollerups hotell i Kristiansund i 1902. Bakgrunnen for denne idéen var det utstrakte personlige kjennskapet Hjort, Gran (botaniker, som hadde vært Hjorts assistent helt tilbake til Kristianiaperioden) og Helland-Hansen hadde til mange utenlandske forskere, særlig i det nord-atlantiske området. Deltakerne på kursene var såvel yngre som etablerte forskere. Helland-Hansen underviste i praktisk og teoretisk fysisk oseanografi, Gran tok for seg algene og dyreplanktonet, Appelø (svensk zoolog) underviste om nordhavens bunndyr, og Koefoed (dansk zoolog) om fiskene. Tilslutt kom Hjort og foreleste om sentrale deler av fiskeriforskningen.

Kursene var enestående i sitt slag i internasjonal sammenheng, og deltagerne kom fra en rekke nasjoner. Det fortelles at en østerrisk deltager ankom med pistol og rifle, forberedt på å møte isbjørn i Bergen!

Kursene var omfattende: det første varte fra 10. januar til 1. april 1903. Tilsammen 27 personer deltok, bl.a. 7 nordmenn, 5 russere, 4 briter og 5 tyskere. De første årene var kursene et fruktbart samarbeid mellom Bergens Museum og Fiskeristyrelsens vitenskapelige avdeling. Men etterhvert hevet der seg røster i Museets styre om at «mu-seets penge kunde anvendes bedre end til uddannelse af fremmede videnskabsmænd i havforskning.» Etter mye krangel overtok likevel Bergens Museum kursene fra 1905.

Når det gjaldt ansettelsen av Helland-Hansen som sjef ved Bergens Museums Biologiske Station gikk bølgene om mulig enda høyere i museets styre. Vi har tidligere omtalt den ikke uvanlige utviklingen av oseanografer til habile biologer, og samtidig konstatert at den motsatte utvikling er sjelden. Helland-Hansen hadde på det tidspunkt ikke gjennomgått noen form for biolog-forvandling, og det var en ren fysisk oseanograf som ble sjef for en biologisk stasjon i 1906, til irritasjon for mange. Men han ble sterkt støttet av sin venn og grå eminens i norsk havforskning, Fridtjof Nansen, som skrev at de største oppgaver for havforskningen nå lå «netop paa grændseflaten mellom biologien og fysiken og kjemien». Hjort støttet også sin assistent. Studier av «sjøvandets indflydelse på organismernes variation, udvikling, vækst o.s.v.» måtte, etter Hjorts oppfatning, være hovedsaken for en biologisk stasjon.

Omkring 1910 tok samarbeidet mellom Hjort og Helland-Hansen slutt, og Hjort hadde mistet enda en av sine gullgutter!

I sin minnetale over Helland-Hansen skriver oseanografen Håkon Mosby bl.a.: «Fra de senere år husker vi Helland-Hansen som den tilbakeholdne, men elskverdige og interesserte møtedeltager. Noen av oss husker han fra tidligere år. Da var han den myndige sjef: han brukte riktignok sjelden eller aldri imperativ-formen, men han var imperativ. Han inngjød den respekt som gjorde at alle ønsket å yde sitt beste. Uten å si det stillet han strenge krav, men først og fremst til seg selv».

den første blir værende i nærheten av det området hvor den er gytt og utgjør derfor en relativ stasjonær gruppe. Den andre gruppen blir ført avsted over et stort område og «slår seg ned» i «fjerne farvann» etter en passiv migrasjon av vekslende lengde. Dybdeforholdene på de steder hvor yngelen blir ført hen synes å spille en avgjørende rolle for individenes endelig. Det er tydelig at de hydrografiske forhold i angjeldende område har en enorm innflytelse på yngelens fordeling. Denne innflytelsen er særlig stor i de områder som danner den geografiske yttergrense for de forskjellige fiskeslag.»

Hjort: Jeg har med stor interesse lest Deres beskrivelser om «import» av forskjellige ungstadier av torskefisk fra Nordsjøen-Skagerak til Møreområdet. Hvem skulle trodd av våre egne «tunge» bestander fikk forsterkninger sørrfra. Sånn er det når man ligger riktig plassert i forhold til strømsystemet. Men det kompliserer unektelig vårt problem angående den innbyrdes betydningen av produksjon og transport for de årlige variasjoner i fiskemengden hos den enkelte bestand.

Damas: Transporten i nordområdene viste også store årlige variasjoner. «Selv om vi bare meget ufullstendig kan danne oss en idé om tettheten i de pelagiske populasjonene i årene 1900-06 synes det å være bekreftet av fiskeforsøkene til «Michael Sars» at yngelen til torsk (*Gadus callarias*) og hyse (*Gadus aeglefinus*) i 1900 var meget hyppigere på de store dyp i Norskehavet enn i 1904 og 1906. Yngelen var også blitt ført meget lenger avsted, noe som synes å indikere at kyststrømmen i 1900 var sterkere og hadde større spredning langs kysten.

Den slags årlige variasjoner i hydrografien har visselig den aller største betydning for dannelsen av årgangene i de forskjellige regioner.»

Hjort: Det er interessant at den pelagiske yngelen enkelte år finnes spredt utover store havdyp i Norskehavet. Problemet oppstår når den skal bunnslå seg: det er ikke næringsgrunnlag på så store dyp. Derfor ble heller ikke 1900 noen stor årgang, mens 1904 også for den nordlige torsken ser ut til å bli et godt år. Det er i sannhet store områder som påvirker fiskens forplantning på samme måte. For øvrig må jeg få komplementere dr. Damas med de systematiske undersøkelsene av de tidlige stadiene langs norskekysten. De kan med tid og stunder bli en undersøkelse som virkelig forteller i detalj om tallrikheten av de viktigste artene i hele området.

Damas: Det er bare et spørsmål og båtidd det, dr. Hjort. På dette feltet er jo De suveren!

Hjort: Konklusjonen på dr. Damas lille engelske forelesning blir altså at årlige variasjoner i mengde skyldes en kombinasjon av antall yngel som produseres og spredningen med havstrømmene. Takk, dr. Damas, Deres oversikt høres overbevisende ut. (Henvendt til de tre «riddere»)

Denne lille samtalen har vært den mest oppklarende hittil for mitt vedkommende. For det vi vet blir den kanskje stående som et monument i norsk havforsknings historie. (Henvendt til Dahl). De skrev Deres norske rapport i 1906. Har De forandre noe på konklusjonene i den engelske utgaven som foreligger nå?

Dahl: Nei, jeg har beholdt mitt syn på årsaken til de årlige variasjonene, men føyet til en fotnote. «I denne sammenheng er det også interessant å notere den store variasjonen i den årlige tilstedeværelsen av forskjellige årsklasser fra Nordsjøen som er beskrevet for hyse så vel som for hvitting (se artiklene publisert i denne rapporten av dr. Damas og hr. Helland-Hansen.) Disse variasjonene antyder at forholdene som påvirker antall yngel i forskjellige år er bestemt av mektige krefter, som mennesket ikke kan motvirke.»

Hjort: Jeg kjenner igjen begrepene som går igjen i artiklene deres. Det virker som dere har «stukket hodene godt sammen» i sluttfasen av skrivingen. Men det er jo forståelig når alle tre kom bort i et fenomen som ser ut til å revolusjonere synet på vekslingene i fiskeriene.

Vi vet idag nok til å lage et nytt ord: Årsklassestyrke! (Alle reiser seg og utbringer en historisk skål med tomme glass): Skål for ÅRSKLASSESTYRKEN!

La oss ta det rolig og nøye oss med en skål av gangen: i dag vet vi *hvordan* vekslingene skjer, ved neste korsveg skal vi finne ut *hvorfor* antallet varierer fra år til år. Det blir nok en verre nøtt, med det kompliserte samspillet mellom fysiske og biologiske prosesser som foregår på de tidlige stadiene.

Men er vi egentlig ferdig med det første problemet om *hvordan* vekslingene skjer? At de yngste stadiene varierer i antall fra år til år er en ting. Nå er tiden kommet til å demonstrere hvordan denne ujevne fornyelsen påvirker den voksne bestanden. Klarer vi det vil kritikken mot vår revolusjonerende idé forstumme. Foreløpig har vi nok mange motstandere.

Damas: Aldersbestemmelser er nøkkelordet i den virksomhet dere nå snakker om. «Vi har således ved aldersbestemmelse ved skjellundersøkelse et middel til at analysere bestandens uregulære sammensetning og på den måte utarbeide en biologisk statistikk som bør danne grunnlaget for fiskeristatistikken.»

Hjort: Aldersmetoden hos sild er klar, takket være god innsats fra flere, og det begynner å klarne for meg hvordan det store materialet skal behandles. Nå er det rutineundersøkelsen som skal gi svaret. Jeg prøvde å få Det internasjonale råd for havforskning til å engasjere seg i prosjektet, men interessen var laber. Det var nok helst tyskerne som var redd vi skulle ta silda fra dem. Som om de har enerett på sildeforskning.

Damas: Jeg tror nok at Deres myndige, tør jeg antyde en smule autoritære, opptreden som formann i kommisjon A, «Vandring», kan ha ført til en viss reserverthet, og en smule ømme nasjonale tær hos andre medlemmer også.

Hjort: De har sikkert rett, dr. Damas. Men det er nødvendigvis med en viss beslutsomhet for å få noe gjennomført. Og denne saken brenner jeg for. På bakgrunn av vår lille samtale er jeg overbevist om at dere gjør det samme. Det blir altså ett digert *norsk* prosjekt, som vil ta vår tid og våre krefter. Hvorfor er det bare malere, forfattere, komponister etc. som må ta de tunge takene i denne vår nasjonale oppvåkingstid. Vi havforskere har pinadød også en jobb å gjøre. Ja mer ballast vi gir henne, jo stødigere ligger hun på kursen og lenger vil hun seile i all slags vær.

Dahl: Hvem snakker De om, dr. Hjort?

Hjort: Jeg trodde de var kjent med at fartøyer og nasjonalstater omtales i hunnkjønn. Det er altså Mor Norge jeg har i tankene. (ser på Damas) Kan vi fortsatt regne med Deres uvurderlige støtte?

Damas: Et par år kanskje, men så drar jeg tilbake til et professorat i Belgia.

Hjort: Da får vi stole på egne krefter! (ser på klokken) Nå, arbeidstiden er slutt for i dag.

Dahl: Det står et par kasser sild på altanen som ikke har tålt sommervarmen så godt som vi. Lukten er nå en ting, men jeg tror det er på tide å prekevere fangsten før den går sin veg. Her gjelder sannelig definisjonen på forskning fullt ut: 1 % inspirasjon og 99 % transpirasjon!

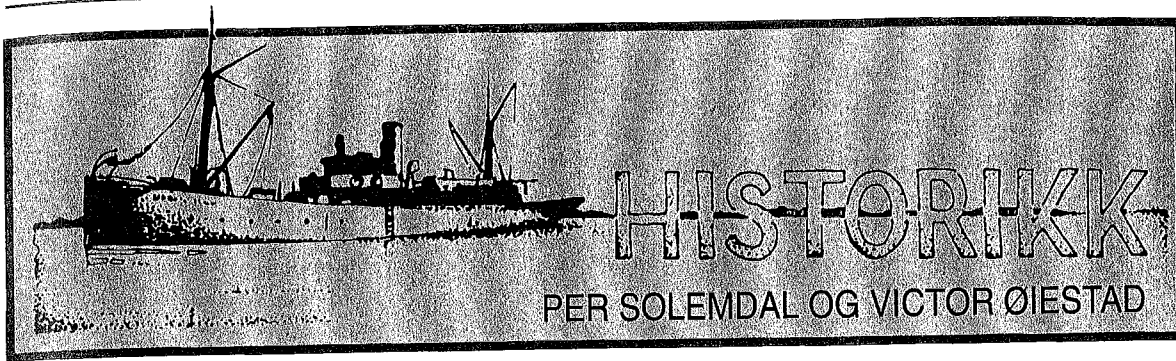
Referanser:

Dahl, K., 1906. Undersøgelser over nytten av torskeudklækning i Østlandske fjorde. Aarsberetning vedkommende Norges Fiskerier 1:1906.

Dahl, K., 1909. The problem of sea hatching. Rapp. P.-v. Reun. Cons. int. Explor. Mer, 10:1-39.

Damas, D., 1909. Contribution a la biologie des gadide. Rapp. P.-v. Reun. Cons. int. Explor. Mer, 10(3):1-277.

Helland-Hansen, B., 1909. Statistical research into the biology of the haddock and cod in the North Sea. Rapp. P.-v. Reun. Cons. int. Explor. Mer, 10:3-62.

Russland og Norge i samarbeid om utforskningen av nordområdene

Del I. Katastrofer, pionérer og pionérskip

av
Valery Serebryakov
 VNIRO, Moskva

og
Per Solemdal
 Havforskningsinstituttet, Bergen

Russland og Norge har som nabokyststater lange tradisjoner i å dele skjebne når det gjelder sesongpregete, og periodevis usikre, fiskerier av meget stor betydning for begge lands velferd.

Da den systematiske havforskningen kom igang i sluttet av forrige århundre skjønte man snart at forståelsen av de variable forhold på kystene måtte søkes i undersøkelser av de omkringliggende havområder. Kanskje skjulte det seg også ukjente ressurser i disse svære områdene, Norskehavet og Barentshavet?

Det gjaldt derfor for Russland og Norge å skaffe seg et kunnskapsforsprang i disse internasjonale havområdene. Andre nasjoner hadde allerede så smått begynt «sonderinger» i disse jomfruelige farvann: Nordsjøen holdt på å bli for liten for den enorme trålerflåten der.

I denne situasjonen delte Russland og Norge sine havområder mellom seg: Russland tok ansvaret for Barentshavet og Norge for Norskehavet. Artikkene gir parallelle bilder fra russisk og norsk pionérvannforskning i det øyeblikk den stikker til havs, ved inngangen til vårt århundre.

En kort historikk over russisk havforskning

Den russiske kolonisering av Kvitsjø-området startet på 1100-tallet fra fyrstedømmet Novgorod og Rostov-riket ved øvre Volga. Befolkningen i disse områdene fikk etterhvert navnet pomorer, som betyr folk som lever ved kysten. Pomorbegrepet er spesielt knyttet til sjøfarten og handelen som pågikk mel-

lom Kvitsjøen og Nord-Norge i et par hundre år i nyere tid. Dette var en ren byttehandel.

Russiske bosettinger ved munningen av Kolaelven er kjent fra 13-hundretallet. Disse pomorene var også kjente som dyktige fiskere, som distribuerte sine fangster innover i landet langs de store elvene. Produktene var tørrfisk og frossenfisk om vinteren.

Denne byttehandelen mellom Nord-Russland og Nord-Norge var til stor nytte for befolkningen i disse områdene, også når det gjaldt utvikling av fiskeriene.

Det var under Peter den Store (1672–1727) at Det russiske vitenskapsakademi ble grunnlagt i 1725, og organiseringen av de russiske fiskeriundersøkelser tok til. Dette var i en periode med en rivende utvikling av geografien og naturressursene i Russland, bl.a. fiskeriene. Det ble gjennomført store ekspedisjoner til forskjellige områder av Russland: den nedre del av Volga, Sibir og det Kaspiske hav. Videre ble det gjennomført to ekspedisjoner til nordområdene. Den første, som var organisert av Peter den Store, og foregikk i perioden 1725–1730, utforsket Beringhavet og Beringstredet. Særlig områdene omkring Chuckchi og Kamchatka-halvøyene ble undersøkt. Den andre ekspedisjonen (1732–1742) hadde som formål å beskrive hele Russlands nordkyst fra Arkhangelsk til Stillehavet. Hollenderen Vitus Bering, som ga navn til Beringstredet og Beringhavet, var ekspedisjonenes leder.

Starten på organisert fiskeriforskning i Russland kan dateres til året 1851, da biologen Karl M. von Baer ble utnevnt til sjef for fiskeriexpedisjonene. Det var på denne tiden stor nedgang i fangstene i flere innsjøer i de nordvestlige områdene av Russland. Ekspedisjonen arbeidet først i innsjøene Chudskoje og Pskov i Estland og i Østersjøen. Deretter fortsatte undersøkelsene i Kvitsjøen, det Kaspiske hav og langs Kolakysten.

Resultatene fra alle disse ekspedisjonene er beskrevet i von Baers tobindsverk «Undersøkelser over fiskebestandene i Russland», som kom ut i St. Petersburg i 1860.

En kort historikk over norsk fiskeriforskning

De første som gir mer inngående interesserer seg for livet i havet i Norge var alle geistlige, prester og biskoper, etter reformasjonen i 1536. Dette var den absolutt største gruppe med høyere utdannelse på den tiden og den protestantiske kirken hadde et forholdsvis utadvendt, praktisk syn på tilværelsen (j.fr. opplysningstidens potetprester på 1700-tallet).

Det var de store variasjoner i fiskeriene, og dermed den periodevise nød hos befolkningen, som opptok de tidlige geistlige «havforskerne». Av disse må nevnes Peder Claussøn Friis (1545–1614). I sitt skrift «Om Diur, Fiske, Fugle og trær udi Norrig» skriver han om de store variasjonene i sildefisket. Om Årsakene til at silden forsvinner nevner han bl.a.:

Dertil blev megen løssagtighetssynd bedrevet med drik og slagsmaal og andet ondt som gjerne følger med; og det hendte at en kvinde fødte sitt barn som hun sto i baaten aa la sild sammen, og hun kastet barnet i tønden og saltet det blandt silden.»

Den «myke» overgangen fra geistlig til verdslig havforskning fikk vi med far og sønn Sars. Faren, Michael Sars (1805–1869) hadde tysk far og moren var fra Narva, en grenseby mot Estland i Russland. Han startet studiet i naturhistorie ved Universitetet i Christiania, som ble grunnlagt i 1811. Men han gikk snart over til teologistudiet, p.g.a. bedre jobbmuligheter. Etter 24 år som prest fikk han et professorat i zoologi i Christiania. Michael Sars regnes som en av fedrene til den moderne zoologi, særlig når det gjelder marine dyrs forplantning, utvikling og horisontale og vertikale utbredelse. Han var også en av de første som forsvarte Darwins arbeid i Norge.

Sønnen Georg Ossian Sars (1832–1927), ble sammen med sildeforskeren Axel Boeck (1833) Norges første fulltids havforskere. Dette var i 1864, tretten år etter at von Baer tiltrådte som Russlands første havforsker i St. Petersburg.

Sars' systematiske undersøkelser av vintertorsken (skrei), dens forplantning og delvis også dens livs- syklus var et pionérarbeid.

Skreiundersøkelsene overbeviste Sars om at forståelsen av dyrelivet og fiskeriene langs Norskekysten måtte innebære studiet av det «Samlede Nordhav». Denne idé satte Sars ut i livet sammen med bl.a. geofysikeren H. Mohn med det tre Nordhavsekspedisjonene i perioden 1876 med D/S «Vøringen».

En viktig institusjon for internasjonaliseringen av norsk havforskning, i tillegg til deltagelsen i Det Internasjonale Råd for Havforskning (ICES), var de internasjonale havforskerkursene i Bergen, som startet i 1903, på initiativ fra Johan Hjort, lederen for de norske fiskeriundersøkelsene. Det første kurset varte fra 1. januar til 10. april, og det ble forelest i samtlige disipliner i havforskning. Både yngre og vel etablerte forskere deltok på disse kursene. På det første kurset deltok 27 personer, bl.a. 7 nordmenn, 5 russere, 4 briter og 5 tyskere.

Russlands første spesialkonstruerte oseanografi og fiskeriforskningsfartøy

Dette fartøyet er uløselig knyttet til den store russiske havforskeren Nikolai Knipovich (1862–1939). Han var født på festningen Sveaborg i Finland 25. mars 1862. Faren var militærlege. I sin barndom lærte Knipovich de skandinaviske språkene, som ble av stor betydning da han begynte å studere oseanografisk og biologisk litteratur fra nordlige farvann. Han ble ansatt ved det fysisk-matematiske fakultet ved Universitetet i St. Petersburg. I 1886 ble han arrestert av tsarens politi fordi han aktivt støttet revolusjonære synspunkter, slik størstedelen av intelligensien gjorde på den tiden. Knipovich var bl.a. en venn av Lenin. I perioden fram til 1889 var han under politiets overvåking og ble til slutt ekskludert fra Universitetet i St. Petersburg.

I årene 1893–1895 arbeidet han i Barentshavet og langs Kolakysten, og utførte hydrografiske og marin-biologiske undersøkelser.

Høsten 1894 ble Barentshavet rammet av en katastrofal orkan, som førte til at 25 promorskuter forliste og alle mannskapene druknet.

Katastrofen med pomorskutene fikk stor oppmerksomhet over hele Russland. Det ble nedsatt et spesielt råd for å hjelpe de etterlatte. Rådet samlet inn 50 000 rubler fram til utgangen av 1895. Disse pengene ble brukt til å bedre de etterlatte pomorfamilienes materielle kår.

Nikolai Knipovich ombord i forskningsfartøyet «Andrej Pervozvanny» 1899.

Nikolai Knipovich var én av de mest aktive medlemmer i «Rådet til støtte for de russiske pomorer». Han la opp et spesielt program til vitenskapelig forskning og omorganisering av fiskerinæringen langs Kola-kysten og i Kvitsjøen. Knipovich, som nå var blitt utnevnt til leder for fiskeriforskningen, offentliggjorde sitt program i 1897. De to viktigste spørsmålene i programmet var følgende:

1. Er det mulig å utvikle torskefiskeriet på det åpne hav og ikke bare ved kysten, for å gjøre dette fiskeriet uavhengig av forekomsten av ungsild eller gytende lodde på Kolakysten?
2. Hvordan skal fiskeriforskningen i Barentshavet organiseres?

I 1897 reiste Knipovich på en studietur til Norge, Sverige, Danmark, Skottland og Tyskland for få idéer og å opprette personlige kontakter. Bl.a. oppholdt han seg noen dager hos Johan Hjort.

I 1898 reiste Hjort på tilsvarende studietur til de samme landene, altså ett år etter Knipovich.

«Rådet til støtte for de russiske pomorer», med Knipovich i spissen, mente at utviklingen av et havfiske i Barentshavet forutsatte et spesialbygget, havgående forskningsfartøy. Innsamlingen i forbindelse med orkankatastrofen hadde fortsatt og var ved begynnelsen av 1898 nådd opp i 150 000 rubler. I tillegg hadde den russiske stat gitt et bidrag. Den samlede sum bevilget rådet til bygging av et slikt fartøy. Rådet finansierte også de Murmanske fiskeri- og havforsknings ekspedisjoner. Murman betyr «nordmenns land».

Fartøyet ble planlagt ved det tyske skipsverftet «Bremen Vulkan» og skulle være ferdig i 1898. Men p.g.a. en stor brann under byggingen ble overtagelsen ett år forsinket. Knipovich kunne imidlertid ikke la et helt år gå fra seg, og kjøpte det norske fiskerifartøyet «Havblomsten» til undersøkelsene i 1898. Det fikk navnet «Pomor», var ca. 18 meter langt, ca. 5 meter bred og hadde to master.

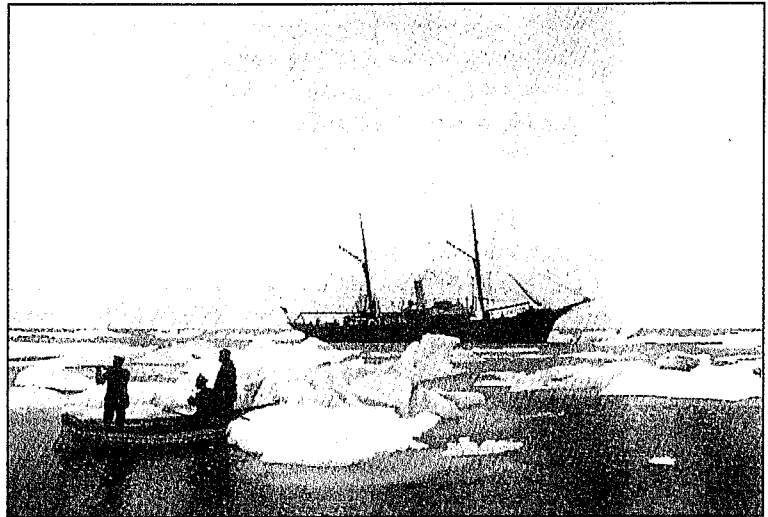
En tidlig maimorgen seilte «Pomor» ut Kolafjorden og begynte undersøkelsene i Barentshavet. «Pomor» samlet hydrografisk, biologisk og fiskeribiologiske data vinteren 1898/1899. Disse data var til stor nytte under organiseringen av fiskeriforskningen.

I april 1899 gikk «Andreij Pervozvonnij», verdens første spesialutstyrt fiskeriforskningsfartøy av stabe-

len i Bremen. Dette var ett år før den første «Michael Sars» ble sjøsatt.

Det russiske fartøyet er oppkalt etter helgenen St. Andrew. Han er kjent som skottenes skytshelgen. Mindre kjent er det kanskje at han også er skytshelgen for den russiske marine!

Fartøyet var 336 tonn og lengden 52 meter. Farten var 10–11 Knop. Akterut var det en stor trålwinch. Trålen hadde en lengde på 42 meter, 26 meter headline og 42 meter groundrope. Det var 1000 meter wire på winchene.

Det første oseanografi og fiskeriforskningsfartøy «Andreij Pervozvannyj» blant is i Barentshavet.

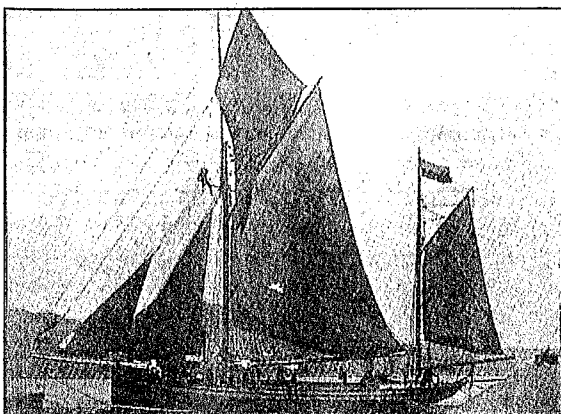
Det var også en liten vannhenterwinch som også kunne brukes til dregg og skrape. På hoveddekket var det laboratorium spesielt innredet for moderne hydrografisk og biologisk prøvetaking.

Andreij Pervozvonnij» dro først til Libava, dagens Liepaja i Latvia, der fartøyet skiftet til russisk mannskap og tok inn endel av utrustningen. Så fortsatte jomfruturen til København, Christiania, Bergen, Trondheim, Hammerfest, Vardø og til Katrinebukta på Kolakysten. I Christiania kom Fridtjof Nansen og Johan Hjort ombord. Spesielt Joan Hjort hadde nok mye å spørre om ettersom «Michael Sars» var under bygging i Fredrikstad.

Nansen var allerede på den tiden en berømt mann og det var ikke så rart at mannskapet fulgte etter han ombord for å se han på nært hold. Noen ønsket seg Nansens autograf, mens resten trengte seg rundt den berømte forskeren og oppdagelsesreisende. Det var mange gjester på besøk ombord i «Andreij Pervozvonnij» mens fartøyet lå i Kristiania. Da de fleste hadde gått i land bestemte Nansen og Hjort seg for å bli ombord for å fortsette de faglige samtalene med Knipovich. Hjort inviterte Knipovich til å besøke Den biologiske stasjonen i Drøbak, som han var leder for.

Dagen etter dro «Andreij Pervozvonnij» til Drøbak. Det var fint vårvær da det russiske forskningsfartøyet sto ut Christianiafjorden til Drøbak. Her i den vakre stasjonsbygningen, godt plantet på norsk granitt, ble utviklingen av hav- og fiskeriforskning livlig diskutert.»

Yagodovsky, 1914

Forskningsseilfartøyet «Pomor», som var kjøpt i Norge i 1898, og som da het «Havblomsten».

Knipovich korresponderte regelmessig med bl.a. Hjort, Nansen og den svenske oseanografen Otto Pettersson. Det faller her naturlig å gi en smakebit av denne korespondansen mellom Knipovich og Hjort, som inneholdt både faglige og praktiske problemer. Tiltaleformen endret seg fra «Sehr geehrter herr Colleg» i 1901 til «Lieber Freund» i 1903. I et brev fra Knipovich til Hjort i 1901 heter det bl.a:

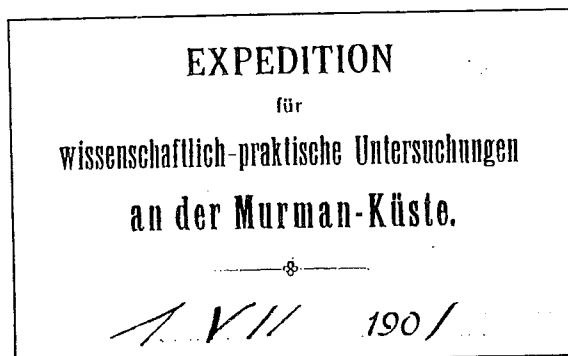
«Tillat meg å komme med følgende ønske. Såvidt jeg vet har de norske fiskefartøyer nummer når de er på fiske. Da det nå diskuteres om å innføre slike nummer på fartøyene ved Murmankysten ville det være svært interessant for oss å få kjennskap til de gjeldende norske lover og regler... Dessverre måtte vår forskningsdamper ligge en hel måned i Arkhangelsk. Den må dokksettes o.s.v. og det blir et svært beklagelig avbrudd mellom sommer og vintertokten.

Deres hengivne,
N. Knipovich»

«Tidlig om morgenen den 25. april ankom «Andreij Pervozvannyj» Bergen. Det var søndag og det var mye folk i gatene, på Festplassen og Torgalmanningen. Mannskapet besøkte Zoologisk museum, Fiskerimuseet, Den Biologiske stasjon og Akvariet. De tok seg også en tur til fjells for å betrakte den praktfulle utsikten. Om kvelden dro forskningsfartøyet videre nordover.

Om morgenen den 27. april anløp «Andreij Pervozvannyj» Trondheim. Det ble arrangert tur for mannskapet til det Zoologiske museet. Ekspedisjonen kjøpte en liten seilbåt som ble tatt på slep. Det neste stopp var Bodø, der to robåter ble tatt på dekk. Deretter anløp fartøyet Hammerfest for å bunkre kull. 4 mai passerte fartøyet Nordkapp og anløp Vardø for å proviantere og ta ombord forskjellig utstyr. Den russiske visekonsulen hadde gjort alt klart.»

Yagodovsky, 1914.

Facsimile av brevhodet til Murman – ekspedisjonene.

Et brev fra Knipovich til Nansen, datert 1 juli 1901, har to morsomme detaljer. Brevet har heading, se facsimile, som viser at Murmanekspedisjonene var en egen institusjon. Når det gjelder adresse oppgir Knipovich Søren Meyer i Vardø. Han skaffet mye av utrustningen til russiske fartøyer i dette området, bl.a. til deres nye forskningsfartøy. Dessuten var det regulær båtforbindelse mellom vardø og Murmansk, som var raskere enn å sende posten via Moskva.

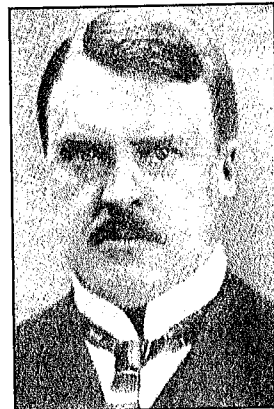
Russland hadde egen visekonsul i Vardø, som i 1899 het Rasmus Holmby. Det første toktet begynte da «Andreij Pervozvannyj» forlot Katrinebukta på Kolahalvøya 26. mai 1899 med kurs for Barentshavet.

En kort historikk over Norges første spesialutstyrte oseanografi og fiskeriforskningsfartøy «Michael Sars».

Det var en annen slags katastrofe som resulterte i at Norge fikk sitt første spesialutstyrte fiskeriforskningsfartøy, «Michael Sars». Torskfiskeriene var på et lavmål omkring århundreskiftet, og det hersket ren nød, spesielt i Nord-Norge. Fiskerne satte det dårlige torskfisket i forbindelse med hvalfangsten på Finnmarksysten, som hadde pågått siden 1860-årene. Fiskerne mente at hvalen var en viktig faktor når det gjaldt å «gjete» torsken inn til kysten. Denne hvalkriegen tilspisset seg i 1903. Torskfisket var fremdeles ubetydelig, og rasende fiskere stormet og ødela en hvalfabrikk i Mehamn. Det ble innkalt militære mannskaper for å opprette ro og orden.

Men allerede før situasjonen var blitt så tilspisset hadde myndighetene innsett at det måtte settes inn ressurser for å få klarlagt årsakene til de store fluktuationene i sesongfiskeriene.

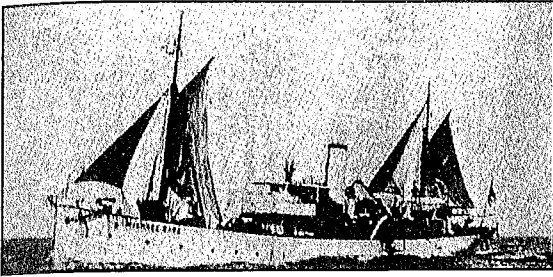
Denne utfordringen tok den tredve år gamle Johan Hjort (1869–1948), men han forlangte et havgående forskningsfartøy for å løse dette sentrale problemet; når det gjaldt hvalen hadde han ingen tro på at den var «synderen». Omfattende, langvarige undersøkelser som ble summert opp i 1914 viste at de store variasjoner i årsklassestyrke var den viktigste årsaken til det ujevne fisket.

Johan Hjorts far var også lege, og kom fra gammel dansk embetsmanns-familie. Moren var fra den kjente Falsen-slekten, som markerte seg i 1814, og fra henne arvet han, ifølge Hjorts sønn, et «noe vulkansk temperament». Johan Hjort ble biolog, utdannet i München. Han etterfulgte G.O.Sars som leder for fiskeriundersøkelsene i Christiania i 1893, 24 år gammel. År 1900 flyttet virksomheten til Bergen.

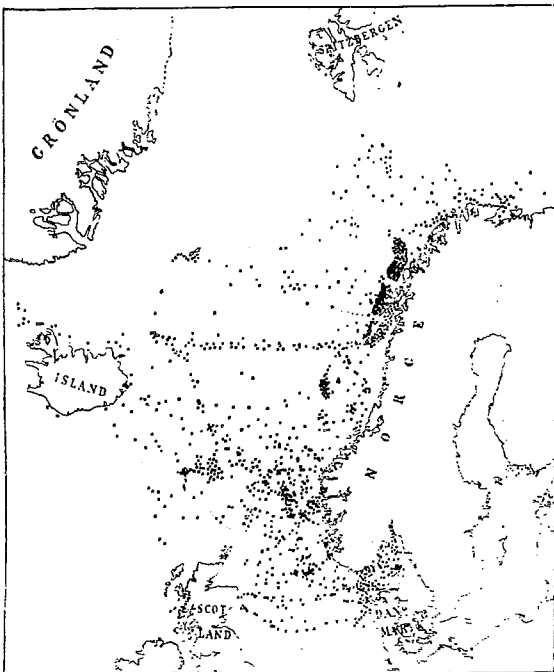
I januar 1899, da «Andreij Pervozvannyj» var nesten ferdig, sendte han et omfattende forslag til departementet: «Forlag til bygging af damper for norske fiskeriundersøgelser.» Her kan man bl.a. lese: «De gamle fiskerpladse (nordsjøen) begynder allerede å bli noget trangt for denne enormt voksende bedrift, og der viser sig da aar for aar flere og flere tegn paa, at flaaen søger nye felter.

Af bilag nr. 5, udklip af «Tagliche Rundschau» for 24. juli f.a., ser man, hvorledes de forskjellige nationer begynder ikke alene at tenke paa Islands, Spitz-

Den første «Michael Sars» for fulle segl.

bergens men også vore farvande, samtidig med, at man i de større lande lægger en stadig voksende vægt på havundersøgelser. Se f.eks. bilag 6 om den store tyske havexpedition. ... og rundt de norske kyster har der ifjor nordpaa været gjort dels praktiske, dels videnskabelige undersøgelser baade af engelskmænd, tyskere og russere. I anledning af disse sidste meddeles, at de russiske undersøgelses leder 1897 (Knipovich, f.a.) ca. 14 dage opholdt sig ved mine undersøgelser, og at der iaar om kort tid vil anlægges en storartet undersøgelse med biologisk station, seilfartø, talrige videnskabsmænd o.s.v., og i denne maaned løber der af stabelen et fartøi for undersøgelserne med 26 mands besætning, af 150 fods længde og saavidt vides ca. 500 tons drægtighet. ... at undersøgelsen saa snart gjørlig bør tage fat paa de store problemer, det aabne havs fiske med moderne udrustning. Et væsentlig motiv for at gjøre dette snarest ligger mig ogsaa deri, at der da fra begyndelsen af kan arbeides sammen med de øvrige lande i det internationale samarbeide paa en værdig maade, og at der nordpaa ved samarbeide med den russiske undersøgelse vil kunne opnaaes, at det norske hav af undersøgelsen undersøges samtidig med, at russerne undersøger Murmankysten og det hvide hav.» Hjort, 1899.

Stasjonskart for de norske fiskeriundersøkelser i perioden 1900–1904, hovedsakelig fra tokter med «Michael Sars».

Man merker seg Hjorts bruk av begrepet det norske hav og den helt klare arbeidsfordeling med russerne. Denne praksis går også klart fram av stasjonskartet for perioden 1900–1904, som hovedsakelig er resultat av toktene til «Michael Sars».

Hjort fikk grønt lys fra myndighetene allerede i juli samme år og de nødvendige midler ble stilt til disposisjon av Stortinget. Deretter dro han på studietur til de samme land som Knipovich hadde besøkt et år tidligere.

Hjort valgte en tradisjonell, velprøvd, engelsk trå-lertype som det beste skrog for et fiskeriforskningsfartøy. Tråling gir de raskeste og mest representative prøver av fisk, som jo er den viktigste oppgaven for et slikt fartøy. Allerede 6. juli 1900 kunne «Michael Sars» forlate Fredrikstad mek. verksted.

Den største forskjellen mellom det russiske og norske fiskeriforskningsfartøyet og de tidligere store eksedisjonsfartøyene f.eks. «Discovery» og «Challenger», var altså innføringen av store fisketråler. Begge fartøyene hadde omtrent samme størrelse på trålen, med en spennvidde på ca. 120 fot (ca. 40 meter). «Michael Sars» var også utstyrt med samtlige passive fiskeredskaper, og kune drive fullskala praktiske fiskeforsøk. Men også på andre felt var disse fartøyene meget avanserte utstyrt med praktiske løsninger som gjorde prøvetakingen meget effektiv. Hjort nevner et eksempel på hva som kunne utføres i løpet av en times stasjonsarbeid:

«Vertikale planktonprøver med lukkehov i 0–10, 10–20, 20–50 og 50–100 meters dybde.

Dernæst sløpkes der i 15 minutter følgende redskaper:

Planktonhover i 0, 20 og 40 meters dyp.

Yngeltrawler i 15 og 60 meters dyp.»

Hemmeligheten var naturligvis å arrangere utstyret slik at flere redskaper kunne brukes samtidig, både de vertikale og de horisontale redskapene. Dette gjøres delvis idag også, man mon tro om ikke holdningen til effektivitet var minst like stor den gangen som i dag, både på russiske og norske havforskningsfartøyer?

Både det russiske og norske fartøyet hadde rommelige laboratorier, både for hydrokemi og biologi.

«Michael Sars» var mindre enn «Andreij Pervozvannij», 125 fot, med bruttotonnasje på 226 tonn. Det hadde en kullfyrt dampmaskin på 300 hestekrefter. Fartøyet var rigget med små seil, som ble brukt som stabilisator i storm.

Den store trålen kunne brukes på forholdsvis grunt vann, mens de små trålene kunne opereres helt ned til 3000–3500 meters dyp. Forøvrig hadde «Michael Sars» det samme utstyret som det russiske fartøyet.

Ventetid

Russland og Norge var tidlig ute med systematisk forskning til havs. I begge land var det de barske naturforholderne, fysiske som biologiske, som katalyserte denne utviklingen.

I denne første artikkelen har de to verdens første kombinerte oseanografi og fiskeriforskningsfartøyer

HISTORIKK

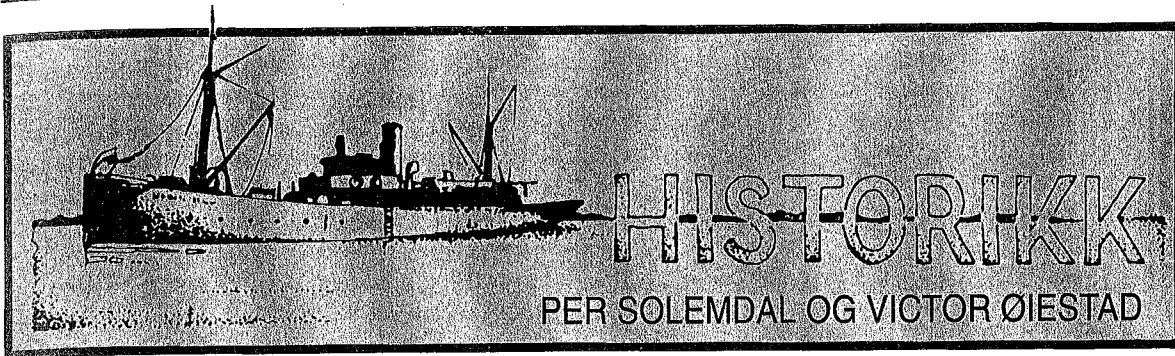
ennå ikke lagt fra kaien, som vi lovet i ingressen. Nå skulle bakgrunnen være klar og i neste artikkel lover vi leserne en tur til sjøs med god gammeldags havforskning! Da gir vi nærbilder fra arbeidet ombord på jomfruturen til det ene fartøyet og nesten-jomfruen til det andre.

Vi vil også gi eksempler på viktige, ukjent fysiske og biologiske brikker som faller på plass når puslespillet utvides til å omfatte både Norskehavet og Barentshavet. Gjør sjøklart!

Takken går til Vera Schwach, NAVF's utredningsinstitutt, som holder på med doktorgrad om Johan Hjort. Vi har gjort oss nytte av hennes omfattende arkivarbeid, bl.a. den omfattende korrespondansen og ellers solide råd.

Referanser:

- Alekseev, A., 1981. Nauchno-promyslovyje issledovaniya na Murmane do 1917 godo (Fiskeriundersøkelser i Murmanområdet før 1917). I: Ponomarenko, V.P. og andre... «Prod semizvezdnym sinim flagom» (under sjustjernens blå flagg). Murmansk.
- Hjort, J., 1899. Forslag til bygging av damper for norske fiskeriundersøgelser. Manuskript. Christiania, A. W. Brøggers bogtrykkeri.
- Hjort, J., 1905. Norges Fiskerier. I. Fiskeforsøg og Fangstfelter. Bergen.
- Soldatov, V., K., 1927. Nikolai Mikhailiovich Knipovich. In: Festschrift für Prof. N.M. Knipovich 1885–1925. Moskva.
- Yagadovsky, K.P., 1914. V strande polunochnogo solnza (I midnattsolens land). St. Petersburg.

Russland og Norge i samarbeid om utforskningen av nordområdene

Del II. Til havs med internasjonale ambisjoner og felles interesser

av

Per Solemdal

Havforskningsinstituttet, Bergen

og

Valery Serebryakov

VNIRO, Moskva

Russland og Norge startet sine systematiske havundersøkelser samtidig, Norge i Norskehavet, Russland i Barentshavet. Denne delingen var dels geografisk, dels fiskerimessig og dels praktisk begrunnet ut fra de store havområdene som skulle undersøkes. Det internasjonale havforskningsmiljøet, som organiserte seg samtidig i Det Internasjonale Råd for Havforskning (ICES), hadde også foreslått omfattende undersøkelser av Nord-Atlanteren.

De russisk/norske undersøkelsene viste tidlig at de to havområdene hadde mange «kontaktpunkter», både fysiske og biologiske. Golfstrømmen fortsatte gjennom Norskehavet innover i Barentshavet. Og torsken i Barentshavet hadde kontakt med ungsilda, som viktig matressurs, før den vandret inn i Norskehavet. Og framfor alt førte disse russisk/norske havundersøkelsene til at de to viktige fiskeartene fikk sine «sikre» perioder kraftig redusert!

Samtaler med Knipovich på et av de første toktene

Det første russiske havforskningsfartøyet «Andrej Pervozvannyj» kom i drift i 1899, og er beskrevet i Fiskets Gang 7/8 1993.

Forfatteren K. P. Yagodovsky var med på et av de første toktene med dette forskningsfartøyet i Barentshavet. Fra dette toktet skrev han boken «I midnattsolens land» der han beskriver toktruten og forholdene ombord. Forfatteren gjengir også noen interessante samtaler med ekspedisjonslederen, dr. Nikolai Knipovich. Vi bringer her et par av disse samtaler:

Samtale 1. Internasjonale perspektiver – og en vanlig stasjon.

«– Hvor skal vi ta den første stasjonen, Nikolai Mikhailovich (Knipovich)? spurte kapteinen.

– Som vanlig ved munningen av Motafjorden, svarer Knipovich. (Den første stasjonen på Kolasnippet. F.a.)

– Skal vi gå videre nordover og ta stasjoner hver halve grad? fortsatte kapteinen.

– Ja, det skal vi gjøre! Vi skal prøve å gjennomføre det såkalte trianget, som man planla på Stockholmskonferansen. Vi skal gå langs Kolameridianen og ta et snitt til 75°. Herfra skal vi svinge mot Novaja Zemlja og ta et snitt tilbake til Katrinabukt. Det er umulig å lage et fast stasjonsnett i denne omgang. Kanskje må vi addere flere stasjoner i områder med spesielt interessante resultater.

– Hva diskuterte dere på Stockholmskonferansen? spurte en av medarbeiderne.

– Som du vet begynner mange land å interessere seg for fiskeriforskning. Det ville selvfølgelig gjøre resultatene mye mer verdifulle om resultatene fra våre områder kunne sammenliknes med undersøkelser fra tilgrensende havområder. Torsken f.eks. vandrer til Barentshavet fra nabohavene. Torskens vandringer vil vi bare forstå om vi sammenlikner våre observasjon med observasjoner fra Norskekysten, ved England og Danmarks kyster, hvor det også foregår et stort torskefiske.

På Stockholmskonferansen i 1899 deltok forskere fra Russland og Finland, England, Tyskland, Sverige, Norge, Danmark og Holland. Det ble planlagt å gjennomføre flere toktet i året. Forestill dere hvor mye vi vil komme til å forstå av livet i våre nordlige hav når vi sammenlikner resultatene etter mange års iherdig undersøkelser i alle disse landene.

Det ringer i maskintelegrafen, farten sakner, det er stasjon.

– Hva skal vi gjøre på stasjonen? spurte noen.

– Vi tar en temperaturserie, skyter trål og tar håvtrækk. Det ble bare trålt i en halv time. Fangsten

besto av mange fiskearter: torsk, blåkveite, steinbit, hyse og uer. De følgende stsjoner var ikke mindre interessante. Natten kom, men det var lyst som dagen, og ingen gikk til køys de neste 40 timene. Da sa Knipovich til sine medarbeidere: «Dette er ikke bra, dere trenger søvn. La oss jobbe i to vakter!» Fra den dagen jobbet mannskapet i to vakter.

Yagodovsky, 1914.

På måten Knipovich snakker i denne samtalen kan det høres ut som om han selv deltok på den internasjonale havforskerkonferansen i Stockholm i 1899, som sammen med tilsvarende konferanse i Kristiania i 1901 førte til dannelsen av Det Internasjonale Råd for Havforskning (ICES) i 1902. Men i Stockholm var Russland bare representert ved O. von Grimm. Det ble utformet et femårig program som inkluderte omfattende hydrografisk og biologisk prøvetaking, ideelt sett 4 ganger pr. år. Det viktigste resultat av konferansen var kanskje kartet som viste hvilke områder de forskjellige land på konferansen skulle ha ansvar for når det ambisiøse programmet skulle settes ut i livet. Det russiske triangel i Barentshavet og Norges «kvadrat» i Norskehavet viser klart at de to land hadde adskilte undersøkelsesområder.

Under den andre internasjonale konferansen i Kristiania i 1901 var både Knipovich og Hjort til stede.

På denne konferansen ble det også gitt en skriftlig beskrivelse av undersøkelsesområdet til de enkelte land. Når det gjelder Nordhavet står det:

«Atlantischer Ocean nordlich 62° und Eismeer:

Norwegen und Russland.» Her er det ikke beskrevet hvordan undersøkelses-området skulle deles. Når det gjelder forståelse av hvordan fiskeforekomstene påvirkes av de fysiske forhold, uttaler Knipovich i en kommentar at disse undersøkelsene må utføres samtidig langs faste snitt. Han avslutter kommentaren slik: «Tilslutt må jeg få bemerke, at undersøkelsene i Barentshavet i det vanlige området for de praktiskvitenskapelige undersøkelser først og fremst er av praktisk betydning. Fiskeforsøkene i dette området gir overalt muligheter for et trålfiske. Nord for Murmanskysten har man allerede resultater, som kan gi grunnlag for et havfiske». Tro om Knipovich hadde fantasi til å forestille seg dimensjonene på den utviklingen som skulle komme?

Samtale 2. En ekstrastasjon.

«Toktet ble forlenget p.g.a. ekstrastasjoner, og på slutten var det lite mat. Det var bare tørt brød og fisk til middag. Men stueren prøvde å variere med det lille han hadde, og mannskapet roste ham.

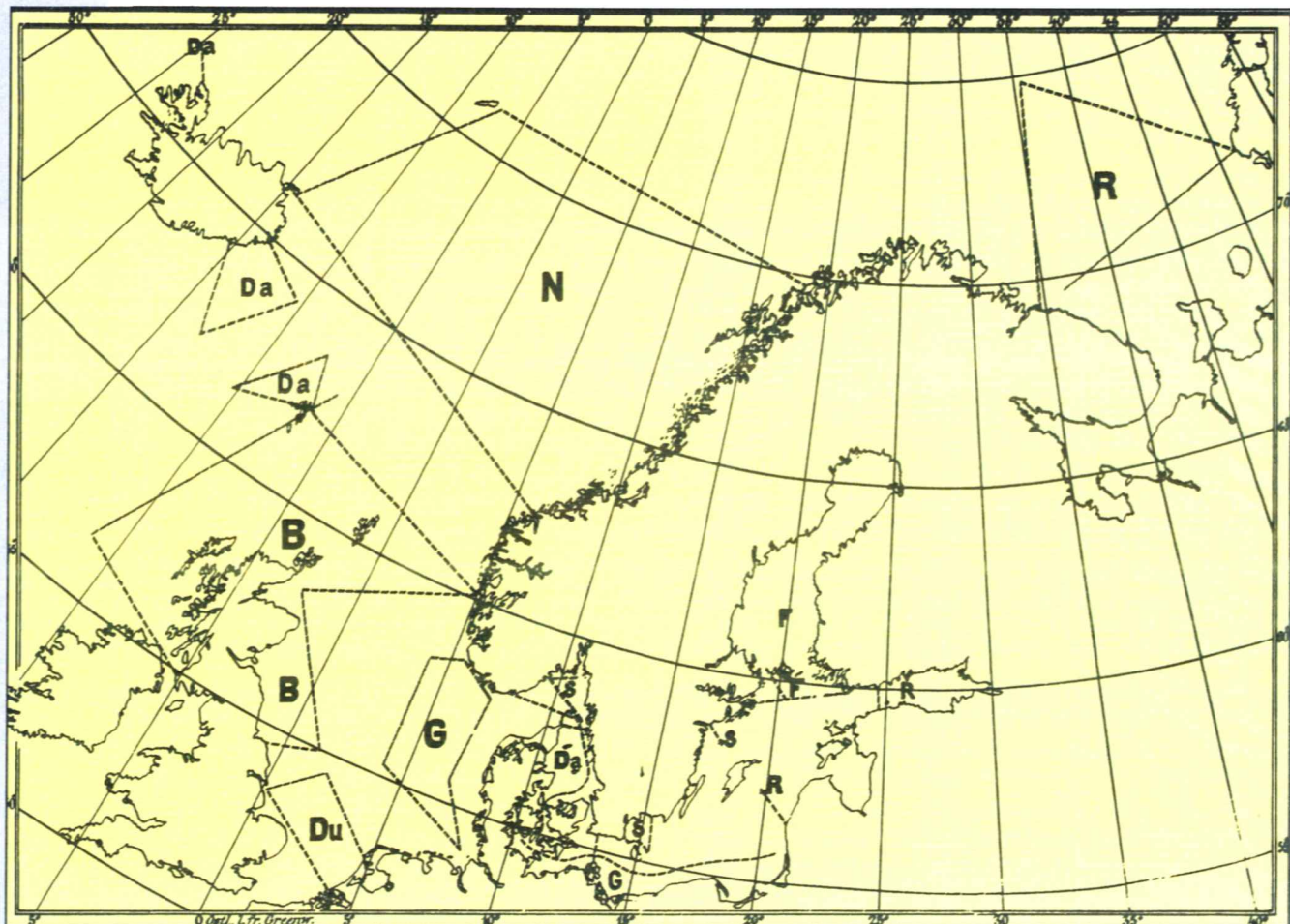
Vi fortsatte å gå nordover langs 33°30' østlig lengde. Matrosen som var på vakt kom inn i messen og sa:

– Professor, det er 75°25' nord!

Det var litt av en overraskelse for meg og jeg spurte:

– Nikolai Mikhailovich, hva er det? De ønsket å gå nordover til 75°, men vi fortsetter nordover!

– Ja, det er tiktig! – svarte Knipovich. Vet du at vi har truffet på et veldig interessant fenomen som

gjør at vi må utvide snittet nordover. La oss gå til laboratoriet og jeg skal vise deg den interessante hydrografiske situasjonen på kartet. På 75 grader nord var overflatetemperaturen litt over 0 grader Celsius, men allerede på 25 meters dyp er temperaturen minus 0,5 grader og ved bunnen på 140 meter er den minus 1,4 grader. Jeg trodde at vi var kommet inn i arktisk vann og bestemte meg for å gå litt videre nordover for å være sikker på å være ute av Golfstrømforgreningen. Men se nå på temperaturene fra stasjonen på 75°15' nord! Er det ikke overraskende? Her er alle temperaturene over 0 grader!

Det var larm da Nansen-vannhenterne kom på dekk

Hvilken dybde? – spurte Knipovich

267 meter

Og hvilken temperatur?

+ 0,3° Celsius.

Og temperaturen på 200 meter?

+ 1,5!

– Kan du gjette hva dette betyr? Det er helt sikkert den tredje grenen av Golfstrømmen.

Knipovich hadde rett som vanlig: saliniteten på vannet var høyere enn 35 promille, et sikkert kjennetegn på Atlantisk vann!

Yagodovsky, 1914.

Redskaper ombord i «Andreij Pervozvannij»

«Mannskapet var meget forbauset over størrelsen på de redskapene som dr. Hjort hadde konstruert, og som han håpet å fange fiskeyngel med. Den største håven var 21 fot (7 meter) i diameter mens den pelagiske trålen var 15 fot bred. Fangsten besto ofte av pelagiske snegl (Limacina). Ombord var det også andre typer redskap – Petersen trål, Sigsbi trål, dregger og skraper. Ved en anledning var Petersen-trålen full av reker. Knipovich sa at rekene kunne bli en fin rett til middag, men de fleste ombord visste ikke at reker kunne spises. Knipovich forklarte at Russland importerte reker fra Frankrike til St. Petersburg. Hvis det ble anlagt jernbane fra St. Petersburg til Murmankysten kunne det utvikles et godt rekefiske i Barentshavet.»

Yagodovsky, 1914.

Høydepunkter i «Andreij Pervozvannij»s karriere

I perioden 1899–1902 gjennomførte Knipovich og hans medarbeidere omfattende hydrologiske og komplekse oseanografiske studier med snitt som krysset forgreiningene av den Nordatlantiske strømmen. Denne undersøkelsen resulterte i klassikeren «Grunnelementene i Nordishavets hydrologi», som Knipovich ga ut i 1906.

I denne perioden oppdaget de at når det ikke var torsk ved kysten fant de store konsentrasjoner av torsk i åpent hav som ga grunnlag for et rikt fiske. Fordelingen av fisken var avhengig av innstrømmingen av Atlantisk vann. Det ble klart demonstrert at store områder egnet seg svært godt til trålfiske. Det ble gjort flere forsøk på å organisere et russisk trålfiske

på grunnlag av undersøkelser til Knipovich. Men det var den engelske trålnæringen som startet tråling i Barentshavet basert på de russiske undersøkelsen. De hadde over 1000 damptrålere i Nordsjøen på dette tidspunkt, og disse fiskefeltene viste allerede tydelige tegn på overfiske. Engelskmennene måtte ha nye fiskefelt!

Fangsten til de engelske trålerne i Barentshavet utgjorde 2248 tonn i 1906, men økte raskt og var i 1911 kommet opp i 18 528 tonn. En stor del av fangsten var flyndre i området fra Kap Kanin til Kolguevøya.

Fra russisk side ble det gjort flere forsøk på å organisere et trålfiske i Barentshavet på grunnlag av Murmansk-ekspedisjonenes resultater. Den første som prøvde seg, uten suksess, var N.L. Kopytov med den norske båten «Erling» i 1906. I Russland er Tromsøflaket oppkalt etter denne pioneren og kalles Kopytovbanken. Hans store entusiasme for å starte trålfiske i Barentshavet førte til at det første russiske trålfiske ble dannet i 1910. Det var sjømannen og forretningsmannen K. Y. Spade som grunnla rederiet og som kjøpte inn de 2 engelske trålerne «Nord» og «Øst». I 1910 var resultatet 500 tonn på hver. Neste år var bare «Øst» i drift, og fangsten var de 515 tonn. Spade kjøpte senere to trålere til, «Sør» og «Vest». De fisket i Barentshavet og leverte fangstene i Arkhangelsk. Om vinteren gikk de til Riga med fangstene. Her fikk fartøyene også nødvendig vedlikehold. Samtlige fire trålere fortsatte driften i Barentshavet til utbruddet av første verdenskrig. Da stoppet utviklingen opp. Utviklingen av det sovjetiske trålfiske er en annen historie!

«Andreij Pervozvannij»s videre skjebne

Fartøyet ble brukt til de såkalte Murmansk-ekspedisjonene i 10 år, fram til 1909. Toktene gikk til Barentshavet, Kvitsjøen og Karahavet. I 1909 stoppet bevilgningene til ekspedisjonen, og «Andreij Pervozvannij» ble solgt til den russiske marine. Fartøyet ble satt inn i hydrografiske undersøkelser for det russiske marinedepartement. Etter revolusjonen i 1917 byttet fartøyet navn til «Murman» og fortsatte som sivilt forskningsfartøy utover i 20-årene i Barentshavet og Kvitsjøen. I denne perioden var det professor Deryugin som ledet undersøkelsene. Senere byttet fartøyet igjen navn til «Mgla», som betyr mørk tåke, og utførte hydrografiske undersøkelser for den russiske marine. Under den annen verdenskrig ble det utstyrt med kanoner og deltok aktivt i kamp. Dets endelige skjebne er ukjent.

Den biologiske stasjon på Kolahalvøya

Samtidig med de omtalte Murmansk-ekspedisjonene ble det drevet omfattende undersøkelser i Barentshavet fra den Biologiske stasjon i Katrinebukta. Det naturvitenskapelige fakultet i St. Petersburg grunnla denne stasjonen på Solovetsky-øyene i Kvitsjøen i 1881. Den biologiske stasjonen ble flyttet til Katarinabukt i 1899. Stasjonen fikk et eget forskningsfartøy i 1907, «Aleksander Kovalevsky». Professor K. M. Deryugin ble utnevnt til direktør på Murmansk biologiske sta-

sjon. De viktigste resultatene av arbeidet på stasjonen foreligger i Deryugins monografi «Kolskyfjordens fauna og miljøforhold», som kom ut i 1915. Murmansk-ekspedisjonene til Knipovich samarbeidet godt med den biologiske stasjonen.

Like etter Oktoberrevolusjonen ble fiskeriforskningen gjenopptatt. Professor S. V. Awerinzjev var forskningsleder og tråleren «Delfin» fungerte som forskningsfartøy. 10. mars 1921 skrev Lenin under et dekret om opprettelsen av «Plavmornin» (Det sjøgående hav- og fiskeriforsknings-institutt.) Dette instituttet utviklet seg til det nåværende PINRO, Havforskningsinstituttet i Murmansk. Men det er også en annen historie!

Det første toktet til «Michael Sars».

Norges første spesialbygde oseanografi og fiskeriforskningsfartøy «Michael Sars» var bygget i Fredriksstad i 1900 med spesiell tanke på undersøkelser av årsakene til vekslingene i de store sesongfiskerierne som lå på et bunnivå omkring århundreskiftet.

På jomfrutoktet forlot fartøyet Ålesund 22. juli 1900 med kurs for Langanes på Island. Området som ble dekket på dette toktet er i hovedsak det samme som Den Norske Nordhavsekspedisjonen (1876–78) undersøkte. Dette må regnes som norsk interesseområde i denne perioden. Stasjonsnettet til «Michael Sars» de 4 første årene viser dette helt klart (se artikkel i Fiskets Gang 7/8 1993). Det forekommer så å si ingen virksomhet i Barentshavet, der Knipovich og «Andreij Pervozenij» regelmessig undersøkte «trianglet» man var blitt enige om på Stockholmkonferansen.

«Michael Sars» første tokt endte i Lofoten 9. september. Det var da samlet inn et stort materiale av hydrografiske data, fisk, bunndyr og planktonorganismer.

Følgende vitenskapelig personell deltok på toktet: Nansen, Gran (planktonekspert), Helland-Hansen (fysisk oseanograf), Hjort og Wollebæk (fiskeriundersøkelsene).

Hovedresultatene er delt i 3 deler:

- I. De hydrografiske hovedresultatene, ved Helland-Hansen.
- II. Nogle viktigere planktonorganismers udbredelse af H. H. Gran.
- III. Fiskeforsøgene af mig selv.»

Disse omfattende tema er behandlet på bare 30 sider og i en form som gjør dem leselig for et større publikum.

Samarbeidet mellom Nansen og Helland-Hansen på dette toktet utviklet seg videre og kulminerte med klassikeren «The Norwegian Sea», som kom ut i 1909.

I toktrapporten fra det første toktet, som kom ut i 1901, kalles det undersøkte havområdet Nordhavet, men Hjort bruker flere ganger uttrykket «det norske Nordhavet». Disse navnejusteringene har klar adresse til den nasjonale bevegelse i forbindelse med unionsoppløsningen i 1905.

De hydrografiske undersøkelsene

Det ble brukt flere typer vannhentere, både gamle og nye, konstruert av Nansen og den svenske oseanografen Otto Pettersson. Det var ikke alltid det gikk etter «oppskriften»:

«Om kvelden tok vi en temperatur – rekke til bunns. Da hennte den sørgelige ulykke, at unner ophalingen av loddlinen for min ny-opfunne vann-henter i full fart like i blokken, linen sprang, og det dyrebare instrument med dets kostelige termometere forsvant i dypet. Det var som et stikk gjennom hjertet et øieblikk – blodet sto stille: i det instrumentet var jo nedlagt månteres arbeide.

Man så mintes jeg at det var jo bare en vannhenter, vi fikk en aén frem. Den siste dybde måtte tas om igjen, og vi fortsatte like til bunns, på 1530 meter, og så var jo igrunnen ikke ulykken større. Men likevel – det var meget tapt, og en har vanskeligheter nok å kjempe med. —»

Nansen 1916.

Det er langt mellom snittene i det «norske» området og Helland-Hansen presiserer: «Det partier på kartet, som ligger mellom snittlinierne, er selvfølgelig tegnet mer eller mindre frit og maa vel kanskje ved en mer indgaaende behandling forandres.» Tross få målepunkter viser kartet mange av de karakteristiske hydrografiske trekk for dette havområdet:

1. Ved snitt II dreier det salte Atlanterhavsvannet mot vest.
2. Følges den salteste del av Atlanterhavsstrømmen nordover svinger den deretter først østover.
3. Ved 71–72 grader nord deler strømmen seg i to.
4. Den salteste delen strømmer vest for Bjørnøya.
5. Den mindre salte delen av strømmen svinger østover mellom Bjørnøya og Norge. På vegen møter overflatevannet arktisk vann og saltholdigheten synker under 35 promille.

Herfra og nordover i Barentshavet var det «Andreij Pervozvannij», Knipovich og hans medarbeidere som overtok stafetten.

Når det gjaldt temperatur og saltholdighet på de store dyp stemte resultatene svært godt med tilsvarende fra Den Norske Nordhavsekspedisjonen, 1876–78, ledet av geofysikeren H. Mohn.

«Unner 800 til 1000 meters dybde er hele det Norske HAV fylt med kalt vann, unner 0°, og temperaturen avtar regelmessig mot bunnen hvor den er omkring – 1.2° C. Saltgehalten er praktisk talt nøyaktig den samme overalt like til bunnen. Og forandringene i disse dype lag, fra sted til sted, er forsvinnende små. I de høiere lag er også forandringene alltid gradvis og regel-

messig. Dette er viktige oppdagelser: hav-forskningen blir til mer eksakt videnskap.»

Nansen 1916.

«I hvilken udstrekning kan planktonorganismenes udbredelse give anledning til slutninger om vandmassernes bevægelse?

Dette spørsmålet stilte botanikeren Gran på det første toktet med «Michael Sars». Han bestemte de viktigste planktonarters utbredelse så nøyaktig som mulig. De artene som best indikerer de strømmende vannmassers opprinnelse kalles ledeorganismer. Denne biologiske metoden til å beskrive havstrømmer avhenger av følgende:

1. Organismene må være såpass regelmessig fordelt at tilstedeværelse eller fravær er lett å avgjøre.
2. Ledorganismen må tåle å føres med strømmen uten å gå til grunne, når de hydrografiske forholdene endrer seg.

Den gruppen planteplankton som hadde de beste egenskaper som ledeorganismer var de såkalte peridineeer, både når det gjaldt formeringsevne og regelmessig utbredelse. Fordelingen av bestemte planteplanktonarter viste seg å falle sammen med utbredelsen av kalde og varme vannmasser.

Fiskeforsøk.

Et av målene for «Michael Sars» første tokt var å undersøke forekomstene av pelagisk fiskeyngel i Nordhavet sommerstid. Når det gjaldt oppholdsteder for de eldre stadier av torskefisk utenom gytetiden forelå det på dette tidspunkt hovedsakelig spekulasjoner. G. O. Sars mente at torskebestanden holdt seg på kystbankene nordover til Spitsbergen fra de opplysninger han innhentet under den tredje Nordhavsexpeditionen i 1878. Sars hadde bl.a. ved Spitsbergen fått en torsk med en Lofotangel i kjeften.

Også fra fiskere hadde Hjort fått opplysninger om at torsk sjelden ble fanget om sommeren på kystbankene. Men opplysninger fra fiskere som driftet på Finnmarksbankene og ved Spitsbergen fortalte om mengder av torsk om sommeren.

På denne bakgrunn er det et interessant valg Hjort tar for «Michael Sars» første tokt. Norske myndigheter har gitt han fartøyet for å finne forklaringen på de store variasjoner i fiskeriene. Med den kunnskap han hadde om gytefelt og drift av de tidligste stadiene og den informasjon han hadde fått av fiskerne ville det vært naturlig at hoveddelen av toktet var blitt lagt til området fra Nord-Norge og innover i Barentshavet. Men delingen av havet mellom Norge og Russland på Stockholmskonferansen i 1899 veiet altså tyngre!

Hjort hadde konstruert en kjempehåv, syv meter i diameter, som ble slept i overflaten. Med denne håven fikk han et rikt materiale av pelagisk torskeartet fiskeyngel helt ut til 240 n.m. fra norskekysten.

«Netop nu noé gledelig. I dagevis siden vi for fra Jan Mayen, har vi speidet etter maneter, natt og dag. Nu endelig ses de første. Den store

hov må ut, mens vi spiser til kvelds. Gran undersøker overflateplanktonet. Stor glede! Plutselig optrer nu Ceratium tripos (en kisel-alge som gjør morild) i mengde – altså kystvann eller vann fra bankene, just hva vi etter manetene må vente. Hvad vil nu hoven bringe? Den blir hivd in. Spent forventning. Men da den kommer op full av maneter, og mellom dem myller av fiske-yngel, da blir gleden ombord vill. Gran gikk omkring og sang og danset. Kapteinen kom ut fra sin kahytt i bare skjorten, og vilde ikke tro det før det ble presentert ham en hel tallerken full av sprellende yngel. Like ned til Jakob, så måtte han frem med sin tannbyll i kjake-klé, og stå og se på hoven, som var kommet op med dette vidunderlige: fiske-yngel, ren torskeyngel – mitt i havet mellom Norge og Jan Mayen, seksti mil av lann. Gleden smittet alle ombord. Et nytt skritt fremover til forståelsen av havets dyre-liv.»

Nansen, 1916.

Grensen for utbredelsen av fiskeyngelen faller sammen med vann av 35,1 promille saltholdighet, som altså har innblanding av kystvann. Grensen overensstemmer også med Nordsjø og kystplanktonet til Gran.

G. O. Sars gamle lære om et symbiotisk forhold (forhold som begge parter har fordel av) mellom brennemanet og pelagisk fiskeyngel tillot Hjort seg å karakterisere som «ialfald noget overdreven». Det var ikke ofte Hjort opponerte mot sin store forgjenger!

Når det gjaldt mulighetene for å utvikle en kvantitativ metode for å beskrive utbredelse og tetthet av pelagisk fiskeyngel, mente Hjort følgende: «Skal der udarbejdes en kvantitativ methode, maa der først konstateres, indtil hvilket dyb yngelen findes, og her til maa metoden tage hensyn». Dette var kloke ord som har gyldighet den dag i dag, både for russiske og norske undersøkelser!

Når det gjelder den pelagiske utbredelsen av fiskeyngel i «det norske Nordhav» stilte Hjort seg flere spørsmål:

1. Vokser de opp til voksne stadier «i det aabne hav»?
2. Foregår det en vandring til kysten av den pelagiske yngelen?
3. Går den pelagiske yngelen over store havdyp til grunne?

I sitt store verk fra 1914 «Vekslingerne i de store fiskerier» har han mest tro på den siste løsningen. Men idag er det igjen interesse for skjebnen til den pelagiske fiskeyngelen fra Nordsjøområdet som driver opp til våre kyster. Det er til og med snakk om drift av pelagiske stadier fra Islandske farvann.

Men Hjort var klar over at for silda gjaldt andre regler: «Dernæst bør spørgsmaalet, om der kan drives til overveielse og fremtidige undersøkelser.» På grunnlag av prøvofiske med «Michael Sars» og forsøk utført av hr. W. Fries i Ålesund slår Johan Hjort fast at «der kan siges at have været sild helt fra Norge til Island i juli til august 1900.»

Høydepunkter i «Michael Sars» karriere

I løpet av 14 år gjennomførte «Michael Sars» en serie tokter både på kysten og på fjerne farvann, både rent vitenskapelige, praktiske eller kombinasjonstokter. Disse undersøkelsene førte Norge inn i det internasjonale havforskningsmiljøet, og denne perioden kalles gullalderen i norsk havforskning.

I 1910 krysset «Michael Sars» i Atlanteren i 4 måneder, og samlet inn et enormt materiale. Sammen med Sir John Marray, som finansierte ekspedisjonen, skrev Johan Hjort og hans medarbeidere klassikeren «The Depts of the Osean».

Fra denne ekspedisjonen har det kommet avhandlinger i hele perioden fram til 1962. De siste bidragene har dansken Einar Koefoed stått for. Han var en av Hjorts «headhunted» gullgutter. En lite påaktet detalj finnes i en notis av den norske gullguttene Einar Lea i det anerkjente tidsskriftet «Nature» fra 1910. På grunnlag av størrelsen og fordelingen antok han at ålens gyteområder måtte befinne seg mellom Azorene og de Vestindiske øyene. Det var også i dette området, i Sargassohavet, at den danske forskeren Schmidt påviste ålens gyteområde noen år senere. I 1914 fikk norske myndigheter og det internasjonale havforskningsmiljøet svar på hvorfor fiskeriene varierer så enormt: Det gamle synet at fornyelsen av fiskebestandene var konstant fra år til år måtte vike for de nye resultatene på tidsserier av unge torskfisk og alderssammensetning hos den voksne sildeb Bestand. Disse resultatene viste at tallrikheten av årsklassene varierte sterkt, slik at store årsklasser satte sitt preg på den voksne bestanden i mange år.

Denne erkjennelsen var et historisk vendepunkt i moderne havforskning. I løpet av første verdenskrig forlot både «Michael Sars» og daværende fiskeri- og havforskningsdirektør Johan Hjort norsk havforskning.

Gullalderen var over!

«Michael Sars» ble rekvirert av den norske marine til nøytralitetsvakt.

Epilog

Disse artiklene har fokusert på verdens to første spesialutstyrte fiskeriforskningsfartøyer, et russisk og et norsk.

Disse fartøyene hadde mange likheter, særlig når det gjaldt utstyr, fiskemuligheter og havgænenhet. Begge land hadde store fiskeressurser som hovedsakelig ble utnyttet i kystnære farvann.

To pionérer i internasjonal havforskning, Knipovich og Hjort, har sine navn knyttet til disse forskningsfartøyene. De erkjente nødvendigheten av internasjonalt samarbeid for å komme de mange og kompliserte problemer i havet på skuddhold. Speiselt var de klar over at forholdene i de nærmeste omkringliggende hav påvirket kystmiljøet, og dermed var av stor betydning for de to lands kystbefolkning. En utforskning av disse havområdene ville kanskje åpenbare ukjente ressurser?

Av flere grunner, bl.a. geografiske, delte Russland og Norge havområdene mellom seg slik at Norge undersøkte Norskehavet og Russland Barentshavet. Disse undersøkelsene resulterte bl.a. i utviklingen av trålfisket etter torskfisk i Barentshavet.

Sildas vandringsveier utenom gyteperioden ble påtruffet og grunnlaget for et havfiske etter sild ble etterhvert utviklet.

Knipovich og Hjort mente begge at utviklingen av havfiske var den beste måten å redusere fluktuasjonene i fiskeriene. For dem gjaldt det å få myndigheter og privatpersoner med for å få virksomheten igang, før andre nasjoner overtok.

Hverken Knipovich eller Hjort hadde tanker om at disse «hjemme»-havene kunne bli overfisket.

Karakteristisk for begge forskerne var at undersøkelsene omfattet hele økosystemet. Metodene som ble utviklet for så omfattende undersøkelser var meget avanserte, og resultatene av deres undersøkelser har vi fremdeles stor glede av. Følgende sitat kan kanskje oppfattes som en programmerklæring fra Knipovich: «På samme måte som det ikke er noen vitenskapelig oseanografi uten beregninger av oseanografiske forhold, er det heller ikke noen vitenskapelig oseanografi uten beregninger av biologiske forhold».

I begge land var det uenighet om nødvendigheten av vitenskapelige undersøkelser i forhold til mer praktiske undersøkelser. I. Knipovich hadde store problemer med å overbevise rådet om hvor viktig det var med regelmessige undersøkelser i faste standardsnitt.

Hjort ble også kritisert fordi undersøkelsene ikke i tilstrekkelig grad konsentrerte seg til kystområdene, men stadig gikk lenger til havs. Dette presset både fra myndigheter og kystfiskere var sterkere i Norge med sin lange kyst og store kystfiskerbefolkning.

Knipovich og Hjort ble venner for livet, men det ser ikke ut som de skrev mer enn en avhandling sammen, og den handler ikke om torsk, som begge var svært opptatt av, men om sel. Artikkelen har tittelen «Bericht über die Lebensverhältnisse und den Fang der nordischen Seehunde». I 1903 var det store selinvasjoner av sel både på Murmanskysten og langs Finnmarkskysten. Rapporten skulle vurdere denne seleffekten på fiskeriene.

I deres felles innledning til selartikkelen og kanskje som et forsvar for den kritikk begge hadde fått for å være for vitenskapelige heter det; «Vi tillater oss å gjøre oppmerksom på at vi i vår beretning ikke framlegger forslag til praktiske tiltak, da vi finner, at først må det foreligge en saklig framstilling av erfaringene, før man kan komme med praktiske forslag.»

Referanser:

Alekseev, A. 1981. Nauchno-promyslovyje issledovaniya na Murmane do 1917 goda (Fiskeriundersøkelser i Murmanskområdet før 1917). I: Ponamarenko, V.P. og andre: «Pod semizvezdnyim sinim flagom» (Under sjusternens flagg), Murmansk.

Borisov, O. G., 1960. Iz isorii nauchno-promyslovykh ikhtiologicheskikh issledovaniy na morskikh i presnykh vodo emakh SSSR. (Fra historien om ichtyologiske og fiskeriundersøkelser i marine og ferskvannsområder. Moskva.

Conference Internationale pour l'Exploration de la Mer Reunie a Stockholm, 1899, Stockholm.

2. Conference Internationale pour l'Exploration de la Mer Reunie a Kristiania, 1901. Kristiania.

Hjort, J., 1899. Forslag til bygning av damper for norske fiskeriundersøgelser. Manuskript. Christiania, A. W. Brøgger Bogtrykkeri.

Hjort, J. og N. Knipoviche, 1907. Bericht über die Lebensverhältnisse und den Fang der Nordischen Seehunde. Rapport et Proc. Verb. Cons. Perm. Int. l'Exploration de la Mer, vol.8.

Nansen, Fridtjof, 1916. Friluftsliv. Kristiania.

Soldatov, V. K., 1927. Nikolai Mikhailovich Knipovich. I: Festschrift fur Prof. N. M. Knipovich 1885-1925. 1-5. Moskva.

Suvorov, E. K., 1948. Osnovy ikhtologii (Grunnleggende ichtyologi). Moskva.

Yagodovsky, K. P., 1914. V strane polunochnogo solnza (I midnattsolens land). St. Petersburg.

FISKERIDIREKTORATET

Fiskeridirektoratet ble opprettet i 1900. Vi har i dag ca. 530 ansatte. 300 arbeider ved distrikts- og lokalkontorene langs kysten, resten ved hovedkontoret i Bergen. Fiskeridirektoratet har forvaltningsansvaret for en næring i rivende utvikling innenfor fiske, fangst, foredling og havbruk. Fiskeridirektoratet skal passe på at ressursene i havet blir tatt godt vare på og utnyttet til beste for hele samfunnet.

LIVET I HAVET – VÅRT ANSVAR

Mrk. «43/93»

1083 Ingeniør – engasjement – 50% stilling

Ved Fiskeridirektoratets Ernæringsinstitutt er det ledig et engasjement i 50% stilling som 1083 ingeniør. Stillingen er plassert ved instituttets avdeling for protein og aminosyrer og knyttet til prosjektet «Processing of protein foods in nutrition and health». Dette er et samarbeidsprosjekt mellom Ernæringsinstituttet, Senter for Internasjonal helse/Universitetet i Bergen og Department of Food and Nutrition Science, University of Ghana, Accra.

Engasjementet vil vare ut 1995, men med muligheter til forlengelse.

Prosjektet har som målsetting å overføre kompetanse gjennom forskning og utdanning på M.Phil. og PhD-nivå til Ghana innen problemområdet protein, ernæring og helse, og vil bli konsentrert omkring bruk av fisk i kostholdet samt prosessering av fisk og proteinkvalitet. Fermentering av fisk som konserveringsmetode vil bli et sentralt forskningsområde. Gjennom prosjektet skal en ved University of Ghana også bygge opp et analyselaboratorium for protein (Kjeldahl) og aminosyrer (HPLC), samt etablere et lokalt datanettverk basert på Apple/Macintosh maskinvare og Microsoft programvare.

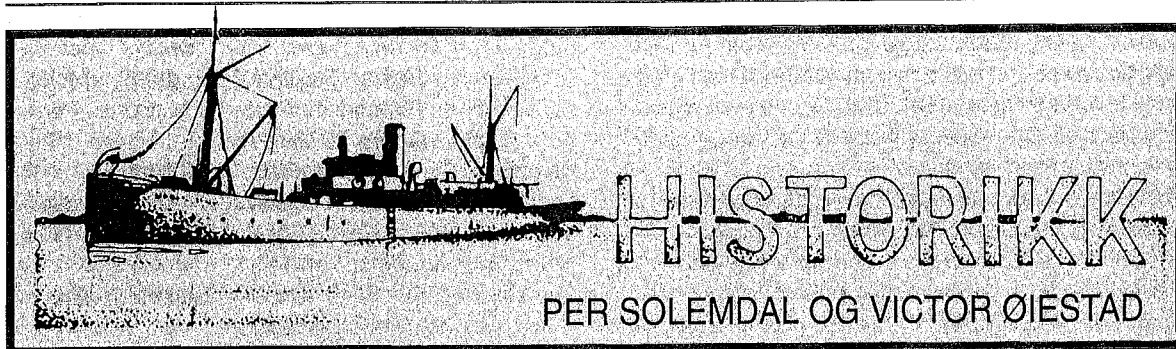
Den som ansettes vil i samarbeid med prosjektleder få ansvar for opplæring av studenter og stipendiater i analytiske teknikker, samat etablering av, igangsetting og vedlikehold av innkjøpte analyseinstrumenter i forbindelse med etableringen av proteinlaboratorium i Ghana. Vedkommende vil også bli gitt ansvaret for den tekniske tilretteleggingen av og gjennomføringen av de delene av forskningsoppgavene som vil bli utført ved Fiskeridirektoratets ernæringsinstitutt. Regelmessige reiser og opphold ved Departement of Food and Nutrition Science, University of Ghana, Accra må påregnes.

Den som ansettes må ha inngående kunnskaper om analyse av protein etter Kjeldahl og likeledes om analyse av aminosyrer med HPLC, inklusiv oppbygging og vedlikehold av denne typen analyseinstrumenter. Kjennskap til data og programpakene MS Excel og Word er en fordel.

Stillingen lønnes i ltr. 15 i Statens regulativ, brutto kr. 99.320,- pr. år. Fra lønnen trekkes 2% innskudd til Statens pensjonskasse.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til forsker Einar Lied tel. 55 23 82 91.

Søknad mrk. «43/93» sendes sammen med kopi av og vitnemål attester til Personal-kontoret innen 15.10.93.

«Årni Fridriksson løste sildegåten»

Marinbiolog Ingvar Hallgrímsson, tidligere avdelingsleder ved Havforskningsinstituttet i Reykjavik, kommenterer i denne artikkelen professor Victor Øiestads artikkel i Fiskets Gang nr. 11, 1994 om sildens vandringsmønster. Hallgrímsson mener Øiestad har utelatt viktig informasjon i artikkelen om å finne den vårgytende sildens egentlige hjem, spesielt forskningen Årni Fridriksson drev fra 1934 og framover til begynnelsen av 50-årene.

Red.

Om den vårgytende sildens vandringer

I «Fiskets Gang» Nr. 11, 1994 skriver professor Victor Øiestad en oversiktsartikkel om «Norsk vårgytende sild på sommerbeite i smutthavet – en studie over vandringshypoteser for sild gjennom 300 år».

Etter å ha gjennomgått atskillige hypoteser og gjetninger om den vårgytende sildens vandringer, siterer professor Øiestad G. O. Sars, som etter sitt tokt med «Hansteen» i 1873 ble overbevist om at havområdet mellom Skottland, Island og Norge var vårsildens egentlige hjem. Det lyktes ikke for Sars å bevise sin overbevisning under «Vøring-en»-toktene i 1876–78, men – ifølge professor Øiestad – kom beviset først i 1950 «da Devold endelig fant silden» i Islandshavet. Man får bestemt det inntrykk at ingenting nevneverdig har skjedd i denne sak i tidsrommet 1878–1950. Vi skal se nærmere på det.

– Allerede i 1901 fortalte Johan Hjort at man hadde funnet sild nesten i hele havområdet mellom Norge og Island i juli og august i året 1900. Han skrev også i 1905 om sild man fant i Norskehavet under «Michael Sars» – toktene i året 1900, og Hjort var av den oppfatning at dette var vårgy-

tende sild. Vår viten om vårgytende sild i Norskehavet er derfor ikke av nyere dato. I 1919 skrev den danske havforsker A. C. Johansen om den vårgytende sild i Nordatlanten og kom bl. a. frem til den slutning at den vårgytende sild ved Norge, Island og Færøyene nærmest var identisk. Av den grunn foreslo han fellesnavnet Atlanto-Skandinavisk sild for denne nærbeslektete silden. Johansen var således den første forsker som beviste dette nære slektsforhold.

Til tross for at man – før 1950 – ble klar over at vårgytende sild fantes i enorme mengder i det åpne hav om sommeren, gjenstod det å påvise vandringerne. Om dette fremkom det noen hypoteser og teorier, som ikke kunne bevises. Til slutt ble det en islandsk sildeforsker, Årni Fridriksson, som løste gåten før «Devold endelig fant silden» i 1950.

I 1934 begynte Fridriksson for alvor å lete etter gyteplassene til den enorme mengde av vårgytende sild som oppholdt seg på sommerbeite utenfor Nord-Island. Datidens sildeforskere var av den mening at den gjøt i de varme vannmasser ved Islands sørkyst, og der lette Fridriksson iherdig etter gyteplassene i to år, helt uten resultat. Han ble etter hvert meget skeptisk til de herskende teorier og hypoteser om denne vårgytende sildens gyting ved Islands sørkyst. Han sammenliknet bl. a. den vårgytende sild ved Nord-Island med andre vårgytende sildestammer i Nordatlanten og kom til det resultat at den var identisk med den norske vårgytende sild; det var umulig å skjelve mellom islandsk og norsk vårgytende sild i samme alder.

I juni 1935 publiserte han en artikkel i det islandske fiskeritidsskrift «Ægir», hvor han for første gang offentliggjorde sin teori om at den vårgytende sild ved Nord-Island gyter ved Norge. Fridriksson var selvfølgelig overbevist om riktigheten av sin teori – som Sars i sin tid – men den kunne ikke bevises. Hans idéer fikk også liten gjenklang og offentlig stilte han saken i bero. Men han arbeidet fortsatt med innsamling av materiale og i 1942 var f.eks. over tolv tusen sild blitt aldersbestemt.

I 1944 publiserte han sin bok om sitt mangeårige arbeid om silden ved Islands nordkyst, «Nordur-

landssildin» (på islandsk med engelsk sammen- drag), hvor han bl. a. viser at denne sild er over- veiende vårgytende sild tilhørende den Atlanto- Skandinaviske sildestamme, identisk med den nor- ske sild, og at den måtte gyte ved Norge, da man ikke hadde funnet noen andre tilsvarende gytefel- ter. Men ennå manglet det avgjørende bevis.

I 1944 var Fridriksson på et besøk i USA og der ble han kjent med de amerikanske sildeforskerne Raunsefell og Dahlgren som alt i 1936 hadde merket sild med magnetiske stålmerker som ble operert inn i bukhulen. Merkene ble siden opp- fanget av magneter i sildefabrikken.

Fridriksson fikk ti tusen slike merker som han tok med seg til Island. I 1948 fikk han en norsk spesialist i aldersbestemmelse av sild, Thorolv Rasmussen, på besøk til Island. Rasmussens aldersbestemmelser av islandsk sild, senere offentliggjort i «Fiskeridirektoratets Skrifter», støt- tet helt Fridrikssons teori.

Like etter krigens slutt begynte Fridriksson å forbedre innvendig merking av vårgytende sild ved Island og Norge. Han satte seg i forbindelse med den norske fiskeridirektør og kollegene i Ber- gen. Et samarbeid ble innledet, og fra norsk side ledet havforsker Olav Aasen merkingene.

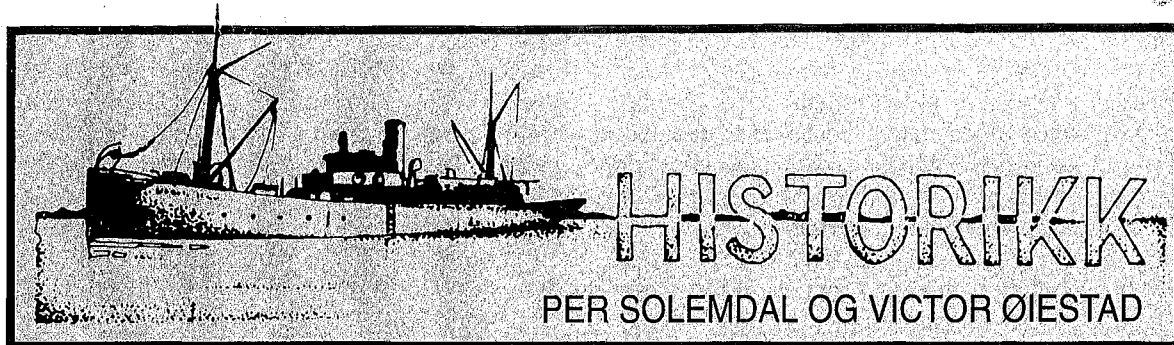
Den første merking i Europa med de merker

Fridriksson hadde fått, fant sted 4.–23. mars 1948 i Hestvik og Brevik ved Haugesund. Der merket Aasen vel seks tusen sild. Dagene 6.–27. august 1948 ble vel syv tusen sild merket ved Islands nordkyst. Resultatet lot ikke vente på seg. Det før- ste direkte bevis på den vårgytende sildens van- dringer mellom Island og Norge var et merke fun- net i sildemelfabrikken på Stord den 9. februar 1949. Det var fra en sild merket ved Lundey ved Nord-Island den 22. august 1948. I 1952 hadde man merket til sammen godt over et hundre tusen sild, både ved Norge og Island. Gjenfunn av mer- ker har for lengst vist at i disse årene var sildens vandring mellom Island og Norge en uomtviste- lig kjensgjerning. Herom kan man bl. a. lese i «Fiskeridirektoratets Skrifter» fra 1950.

Fridriksson, som senere ble generalsekretær i Det internasjonale havforskningsråd, kunne såle- des til slutt bevise sin revolusjonerende teori i samarbeid med norske kolleger. Det hersker nå neppe tvil om at Árne Fridriksson er en av de store navn i sildeforskningens historie. Når det skrives «en studie over vandringshypoteser for sild gjennom 300 år» er det vanskelig å tro at hans navn og innsats blir glemt eller fortiet i Norge. Han løste nemlig gåten.

Ingvar Hallgrímsson

Ei sild – og ei til

1. Krigsoppfinnelse og havforskning – sildas verste fiender ?

Den norske vårgytende silda, er den viktigste komponent i den Atlanto-Skandiske sildegruppen, som forøvrig består av en Islandsk vår – og en sommergyter. Når det gjelder den kjønnsmodne del av den norske vårgyteren var det først omkring 1950 at det endelig ble slått fast at det foregår vandring mellom Island og Norge. Dette er Árni Fridrikssons store fortjeneste. Den store innsatsen i forskning og utvikling av avansert leteutstyr har ført til at denne sildestammen etterhvert ble fredløs hele året, og tilslutt så og si ble utradert, hovedsakelig p.g.a. norske ubetenksomheter. Vi vil i en liten sildeserie se nærmere på de viktigste forskningsresultatene, og på forskerne, i de hevdvunne sildenasjonene Færøyane, Island, Norge og Russland.

altså islendingen Árni Fridriksson, som sto for den bragden. Riktignok hadde Einar Lea allerede i 1920-årene hevdet at den voksne silda utenom gytetiden måtte ha en oseanisk vandring. Han antok at områder nord for Færøyane var mest sannsynlig. Dette området har senere vist seg å være overvintringsområde før gytevandringen inn mot Vestlandet.

Fridriksson hadde allerede i begynnelsen av 30-årene fått idéen om at det meste av silda som om sommeren beiter utenfor Nord-Island vandrer østover om høsten og gyter på vestkysten av Norge. En mindre komponent vandrer vestover til områdene nær Reykjavik hvor det foregår endel gyting om våren. Men selve beviset for at silda på Nord - Island om sommeren dels var den samme som gytte på Vestlandet om våren, gjensto.

Det var innvendige stålmerker utviklet i USA og islandsk-norsk samarbeid som ga det svaret Fridriksson hadde forutsagt.

Denne oppklaringsrunden sto å lese i Fiskets Gang nr.2 1995, skrevet av tidligere avdelingsleder ved Havforskningsinstituttet i Reykjavik, Ingvar Hallgrimsson.

En oppklaringsrunde.

Havets sølv har ned gjennom tidene blitt høstet i kystnære farvann. I løpet av det siste hundreåret, og særlig etter siste verdenskrig er det bygget opp en flåte for havfiske etter sild og andre pelagiske fiskebestander med en fangst og søkekapasitet som truer bestander over hele kloden med deler av sin utbredelse utenfor 200-milsgrensen.

Kystfolket har lært seg at silda forsvinner og dukker opp på helt andre steder. Disse gamle vandringshypotesene er det Victor Øiestad omtaler i Fiskets Gang nr.11, 1994. Når det gjelder oppdagelsen av den oseaniske vandringen av silden på Nord-Island til gytefeltene på Vestlandet, gir han Finn Devold æren for den. Men så var det

Nordlending og Sunnmøring.

Av flere grunner kan dette være et passende tidspunkt for å belyse de viktigste milepæler ved utforskningen av den atlantoskandiske sildens livssyklus og «normale» vandringsmønster, og pionérene i denne forskningen. Skjønt, hva er normalt når det gjelder silda, som forsvinner fra et område like plutselig som den dukker opp i et annet. I 1880-årene forsvant den f.eks. fra de tradisjonelle gytefeltene på Vestlandet og dukket opp i Nord-Norge, der den førte til kortvarig velstand, uøddelig skildret i noen av Hamsuns romaner, f.eks. i «Benoni»:

«Da så Benoni den store hær av fugler komme

Árni Fridriksson,
(1898 – 1966).

Han kom fra et område på nord-vestkysten av Island der jordbruk og fiske ble drevet i kombinasjon. På gymnaset fikk han til lærer Bjarni Sæmundsson, en av pionérene i islandsk havforskning. Árni Fridriksson studerte først i Reykjavik, senere i København.

Han hadde mange interesser som havforsker, men mest kjent er hans arbeid på sild. I «Nordurlands-sildin» fra 1944 viste han at silden på Nord-Island måtte være identisk med den norske vårgyteren og følgelig gytte på norskekysten. Beviset for dette er omtalt i denne artikkelen.

Árni Fridriksson hadde en rekke ordener, bl.a. var han Ridder av første klasse av St. Olavs orden. Han var Islandsk delegat til det internasjonale råd for havforskning fra 1938, og Rådets generalsekretær fra 1954 til 1965.

Jon Jonsson, tidligere direktør ved Havforskningsinstituttet i Reykjavik, karakteriserer Árni Fridriksson på følgende måte:

«Árni Fridriksson var liten av vekst, men kraftig, med stort hode og blå øyne. Svært rask i alle bevegelser. Lett omgjengelig og ofte med en spøk på leppene. Han var den mest arbeidssomme i all slags arbeid og holdt høyt arbeidstempo til det siste. Viser sang han med vennene sine til morgengry, men møtte frisk og opplagt på arbeid senere. Fortellerevnene hans var spesielle, og i sin tid var han en av de mest populære radiostemmene i landet.»

tilbake inde fra fjorden og møtte han påny, silden var vendt om i en stor bue og hvalerne jog den fremdeles. Benoni befandt seg utenfor en vik i landet, et eller annet hadde indtruffet som bragte sildmassen til å dele sig i to stimer, en forvirring var opstådt, kanskje var det forsinkede hvaler som kom strømmen imøte og kløvet den. Silden blinket som stjernehæver omkring Benonis båter. Det nyttet ikke å søkke hot i denne hvalmængde, Benoni står med ånden i halsen. Da ser han at

hele viken koker og at det står hvitt av fugl over den, viken er sprængt fuld av sild. Benoni ropte nogen knappe ord og tok lynsnart tak snart her og snart der, noten gik ut. Den strammedes tværs over viken fra den ene bredd til den andre, silden sto like op på det tørre land. Her var stornoten fornøden.

En uhyre støi av hval og fugl vedblev å stå ut efter havet og viste hvor den andre stim av sild tok veien.»

Endel av den mest havgående norske sildeflåten dro i denne tiden til Nord-Island for å fiske sild om sommeren. Det utviklet seg et industrifiske på Island, med base i Siglufjord, som ble kalt Klondyke.

Kapitaliseringen av sildenæringen skjøt fart i disse årene. De store gevinstene førte til mer eller mindre spekulative investeringer. Det var ikke ikke bare nye fartøyer og utstyr, men også utforskning av mulige nye fangstfelt det ble det satset stort på. Rundt århundreskiftet, da vår havforskning fremdeles stort sett beveget seg inna-skjærs, var det private initiativ enerådende når det gjaldt prøvofiske til havs. Basen for sildenæringen var Ålesund. I tokrapporten fra jomfruturen med «Michael Sars» år 1900, skriver Johan Hjort, som var en ivrig forkjemper for en utvikling av et norsk havfiske, bl.a:

«Dernæst bør spørqsmaalet, om der kan drives pelagisk fiskeri i det norske Nordhav, optages til overveielse og fremtidige undersøgelser. Paa station 9 fiskedes 1 tønne sild, skjønt mine sildegarn havde for stor maskevidde for den der forekommende slags sild. Hr. W. Friis af Aalesund har meddelt mig særdeles interessante forsøg, som han nogen tid senere noget sydligere end vore stationer 7 og 8. Han fik her adskillig sild, saa der kan siges at have været sild næsten helt fra Norge til Island i juli til august 1900.

(Stasjon 8 og 9 lå omtrent midtveis mellom Norge og Island).

I Aalesunds Handelsforening medlemsblad, 1950, er familien Friis omtalt i artikkelen «Gamle Aalesunds-firmaer». Firmaet varte i to generasjoner. Senior kjøpte i 1863 en havarert svenskeskøyte, som under navnet «Bratteggen» ble vårt første havfiskefartøy. Han bygget opp et solid handelsfirma og et fiskebåtrederi som stort sett drev i norske farvann.

Sønnen Hans Wingaard Friis d.y., 1870 – 1937, satset hele sin formue på nytt utstyr og å utforske nye fiskefelt- og tapte alt.

Han ble en foregangsmann når det gjaldt fiske på fjerne farvann, først Færøyanke, senere ved Island.

Han søkte tidlig om statlig støtte til denne utforskingen, men fikk avslag. Det var fisket ved Island, etter torsk og sild, Friis d.y. satset mest på. I 1904 deltok han i torskefisket ved Vestmannøyene, og i 1905 sendte han 3 dampskip til sildefisket. I Hafnarfjord kjøpte han en stor eiendom, der han tilvirket sine fangster. Dette ble et norsk senter på Island. Men allerede i 1909 gikk firmaet konkurs.

Hvor gyter silden som om sommeren beiter på Nord-Island ?

Det er interessant at ruten for jomfruktet til «Michel Sars» går fra Ålesund direkte til Island. Sannsynligvis skyldes det de norske sildeinteressene der som tok seg opp igjen omkring århundreskiftet. Dette var områder som «Vøring»-ekspedisjonen og de tre Nordhavsekspedisjonene 1876–78 bare såvidt hadde berørt, og ikke funnet sild.

Den enorme 1904-årsklassen av den norske vårgyteren gir også et lite vink om den islandsk-norske sildekommunikasjon. I 1913 ble det funnet eksemplarer av denne årsklassen på Island med den karakteristiske dårlige veksten i tredje leveår, som Einar Lea hadde beskrevet. Ifølge Fridriksson besøkte Lea Island i årene 1908 og 1909.

At det var sild i havet mellom de to land var bevist, men ingen våget seg til å foreslå en vandring mellom Island og Norge før Árni Fridriksson med det store arbeidet Nordurlands-sildin fra 1944 fremsatte en slik hypotese.

Fridrikssons arbeid startet i begynnelsen av 30-årene. Et hovedspørsmål gjaldt gyteområdet for silden på Nord-Island, men også komparative studier av vekst og morfologi inngikk i undersøkelsen. Når det gjaldt gytingen kunne Fridriksson, etter omfattende undersøkelser, ikke påvise noen gyting ved Island for denne vårgyteren. Alle forhold tatt i betraktning var det bare en mulighet som fylte kravene til gytelokalitet for den islandske vårgyteren – nemlig norskekysten. Silden på Nord-Island og den norske vårgyteren måtte dermed til stor grad være identiske! Indisiene var overveldende, men selve beviset manglet.

Sildemerking en gros.

Beviset kom på bordet i form av gjenfangster fra islandsk-norske merkeforsøk med amerikanske, innvendige stålmerker. Gjenfangster var basert på magneter i mel og oljefabrikken, som holdt merkene tilbake.

I en artikkel fra 1950 skriver havforsker Olav Aasen at de første kontaktene mellom Árni Fridriksson og Einar Lea fant sted i fredsåret 1945, på Fridrikssons initiativ. Vi har altså med et femtiårsjubileum å gjøre!

I et memorandum datert Oslo 4 mai 1947, signert av Fridriksson og Lea står det bl.a.:

«Ett problemkompleks angår sildens vidstrakte vandringer og et annet en mulig indre sammenheng eller interkommunikasjon mellom silden som opptrer i islandske farvann om sommeren og stor- og vårsilden som siger mot vestkysten av Norge i vintermånedene. Visse kjensgjerninger peker i retning av en slik sammenheng.» Her var man tydeligvis forsiktig og tok ikke munnen for full!

De to som skulle gjennomføre dette spennende forsøket, Árni Fridriksson og Olav Aasen, møttes i Siglufjord på Island i juli 1947. Uforutsette vanskeligheter umuliggjorde merkingen det året, men

Olav Aasen
(1912 – 1976).

Han er født på gården Aasen ved Lysekloster.

Aasen ble ansatt ved Fiskeridirektorates Havforskningsinstitutt i 1936. Bortsett fra krigsårene var han knyttet til havforskningen i hele sin yrkesaktive periode.

Sammen med kaptein Thor Iversen og to andre flyktet han i 1941 vestover i motorbåten «Von», som forliste ved Shetland.

Aasen er mest kjent for sine fine studier av de lokale sildestammene i Luster og Østerbø, og deltok under de storstilte islandsk-norske sildemerkingene som omtales i denne artikkelen.

Fru Aasen forteller at i forbindelse med merkeforsøkene måtte magnetene i sildoljefabrikken stadig kontrolleres. På hjemvegen etter slike turer fikk Aasen alltid sitteplass på overfylte rutebåter; han luktet ikke riktig respektabelt!

Ved en annen anledning hadde Aasen fått en idé som han straks ville undersøke nærmere. Tilfeldigvis fikk daværende fiskeridirektør Klaus Sunnåna rede på hva Aasen holdt på med og slo fast på sin karakteristiske måte: »Du har å sitja på plassen din til eg seier kva du skal gjera?»

Aasen arbeidet senere også med hai, makrell og tunfisk. Han ledet det store arbeidet med å kartlegge pigghåforekomstene, som resulterte i et stort fiskeri.

På oppdrag fra Det Internasjonale råd for havforskning ledet Aasen de omfattende undersøkelsene for å mengdebelegge den såkalte Bløden-silden i Nordsjøen.

Aasen hadde en rekke oppdrag for FAO, i Tyrkia, Argentina og på Cuba.

det ble utført en rekke nødvendige forundersøkelser, både på Island og i Norge.

Det som slår en ved lesningen av den første fellespublikasjonen deres fra 1950 er den meget nøyaktige beskrivelsen av alle deler av merkeprosedyren. En skal huske at metoden med innven-

dige merker ble brukt for første gang i vårt område. Det ble også gjort spesielle tilpasninger av metoden. Transport av levende sild viste seg å øke dødeligheten mye mer enn selve merkeprosedyren. Silden er som kjent en fisk som lett mister skjell og som må håndteres med varsomhet. Graden av «shedding», sild som mister merket, ble også fastlagt. Eksperimenter i fabrikkene viste at mellom 90 og 100 % av merkene ble funnet igjen på magnetene. Selve merkingen ble utført av et arbeidslag på fire personer: Nummer en håvet en sild fra méren i spesialhåv, nummer to holdt silda, nummer tre snittet med skalpell en liten spalte på buksiden bak, og nummer fire stakk med pinsett det lille stålmerket forsiktig inn i bukchulen på silda. 10 sekunder tok en slik operasjon med et gjennomtrenet arbeidslag, og så – en til!

I den andre publikasjonen er det kirurgiske utstyret vesentlig forbedret. En merkepistol, utviklet av Olav Aasen, utfører både snitting og innføring av merket. Med et slikt våpen kunne 2000–2500 sild «skytes» på en dag.

Beviset

Det foreligger en rekke interne rapporter og dagbøker fra disse merkeforsøkene, som foregikk både på Island om sommeren og på Vestlandet i mars–april.

Det må ha vært spennende tider for forskerne på begge sider av havet, som ventet på gjenfunn. I en udatert rapport står å lese:

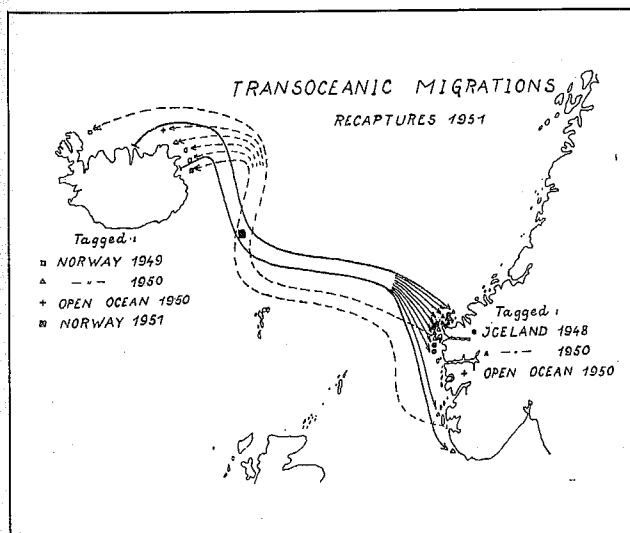

Fig. 1. Vandring av sild mellom Norge og Island og omvendt.

«Havforskningsinstituttet takker alle som har bidratt til å fremme arbeidet, med en spesiell takk til ledelsen, funksjonærene og arbeiderne ved A/S Stord for den hjelp som ble ydet ved installasjonen av prøvemagneten ved bedriften ifjor vår.

Samtidig takkes særskilt hr..... som fant og tok vare på merket fra «Islandssilden». Ved dette funn er der for første gang direkte påvist en sildevandring fra Island til Norge.» Det må ha vært endel som pustet lettet ut over denne mr.X' funn på Stord, kanskje spesielt en på Sagaøya!

Erkjennelsen av at denne silda var en felles ressurs økte det islandsk-norske samarbeidet på flere felt. I det vakre tobindsverket «Havfransoknir vid Island» (Havforskning på Island) av Jon Jonsens, er det et avsnitt om sildemerking ved Island og i Norge, med bl.a. et foto av sildemerkerne. I en figur er alderssammensetningen av sild på Nord-Island og av norsk vårsild vist for 1947. Fordelingene er svært like, bare når det gjelder de yngste er det en overvekt i den «norske» silden. Figuren er signert Thorolf Rasmussen, Havforskningsinstituttet i Bergen sin eminente tegner, bl.a. er det han som har signert alle fisketegningene i «Havet og våre fisker», som kom ut i 1960. Han besøkte Island i 1948 og foretok aldersbestemmelsene av de islandske sildeskjell med sine norske øyner. Rasmussen hadde allerede i 1939 skrevet en artikkel om «Islandssild i norske kystfarvann», der han viste at prøver fra Kalvåg og Batalden at det forekom sild med islandsk vekstmønster.

Sildemerkingene, som startet i 1948, fikk sin vitenskapelige publisering bl.a. i to rapporter, fra 1950 og 1952, med Árni Fridriksson og Olav Aasen som forfattere. Den første artikkelen kom i Fiskeridirektoratets Skrifter, Serie Havundersøkelser, vol IX(11), den andre i det islandske Rit Fiski deildar nr.1, 1952.

Tittelen på de to artiklene er «The Norwegian – Icelandic Herring Tagging Experiments», 1 og 2. Det tidligere omtalte memorandum fra 1947 hadde følgende tittelforslag: «Icelandic–Norwegian Herring Taggings».

Er det dette som kalles en nasjonal rokering?

Allerede i den første rapporten kommer hovedkonklusjonen:

«An outstanding feature which may be stressed as being of particular importance is that transoceanic migrations also take place to a considerably extent, this being in direct support of Fridriksson's theory (Fridriksson 1944)».

Rapporten kaster også nytt lys over sildestimenes struktur og relasjonen mellom storsild og vårsild.

Den andre rapporten har mer kjøtt på beinet: her finnes resultatene fra 107 903 merkte sild fra perioden 1948–1952. Det forelå 956 gjenfangster, med bl.a. en rekke gjenfangster av sild som var merket fire år tidligere. Stålmerket så altså ikke ut til å plage silden i særlig grad.

Figuren fra 1952-rapporten viser de mange transoseaniske gjenfangstene, som ytterligere befestet Fridrikssons teori. Men gjenfangstene fra det åpne hav var for få til å avsløre sildas nøyaktige reiserute mellom våre land. Her foreligger også resultatene av merking med et ytre merke, det såkalte hydrostatiske Lea-merket, oppkalt etter sin oppfinner Einar Lea. Med denne meto-

HISTORIKK

den, som er mest brukt på robuste bunnfisk som torsk og sei, avslører vandringer hos silda som går utenom alfarveg, som altså ikke har sjanse til å ende i sildoljefabrikken. Det viste seg at enkelte individer med det ytre Lea-merket foretok vandringer til Nordsjøen og Skagerak.

Fra ubåtjeger til sildejeger – fra ASDIC til SONAR.

I et dagboksnotat av Olav Aasen fra sildemerkingen på Vestlandet i 1948 finner vi følgende forsøk som raskt skulle få store konsekvenser for både silda, forskerne og fiskerne:

«Besøk av «Kong Haakon VII». Konfererte med Devold. Fikk avtale om fortsettelse av merkingene. Deltok i eksperiment med «Asdic» innflytelse på sild. Ingen reaksjon merkbar». Den mann som hadde idéen med å bruke ubåtjegeren som sildejeger var enda en gang – Einar Lea.

En henvendelse fra Fiskeridirektoratet til marinemyndighetene våren 1946 resulterte i at to korvetter med de meget engelske navn «Eglantine» og «Buttercup» ble stilt til disposisjon, et på sildefeltet og et i Lofoten. Torvald Gerhardsen, som under krigen arbeidet i British Admiralty (Anti

Submarine Detection Investigation Committee) =ASDIC, ble Leas kontaktperson ved Forsvarets Forskningsinstitutt. Han ble senere direktør i SIMRAD. I 1946 deltok han som ASDIC-offiser på sildefeltet med «Eglantine». Både Lea og Gerhardsen hadde stor tro på ASDIC i fiskeleiting, men tvilerne var i absolutt majoritet. Tidligere instrumentsjef Gudmund Vestnes forteller at det ble brukt håndgranater for å demonstrere at det var sild i sjøen.

I 1950 ble det installert ASDIC i det nye forskningsfartøyet «G.O.Sars». Det var bygget sammen av deler fra forskjellige militære systemer, og var verdens første fiskeriasdic. Bevilgningen var på 25 000,- kroner, som også skulle rekke til et års lønn for Vestnes. Han ble satt til å kurse folk langs kysten. Sildegjeteren viste sine fantastiske evner allerede på «Sarsens» første tokt, og gikk sin seiersgang både langs vår kyst og snart langs fjernere kyster.

«G.O.Sars» triumfferd.

I 1948 startet internasjonale sildeundersøkelser i Norskehavet og omkring Island, med deltagelse fra Danmark, Færøyane, Island, Norge og senere også Sovjet-Unionen. Undersøkelsene inkluderte også observasjoner av temperatur og saltholdighet, og fra slutten av 50-årene tok Ole Johan Østvedt opp studiene av dyreplankton, hovedfødten til silda. Disse undersøkelsene ble drevet i regi av Det internasjonale råd for havforskning (ICES). Vanligvis ble undersøkelsene avsluttet med et møte på Island. Først i 1950 fikk Norge sitt første

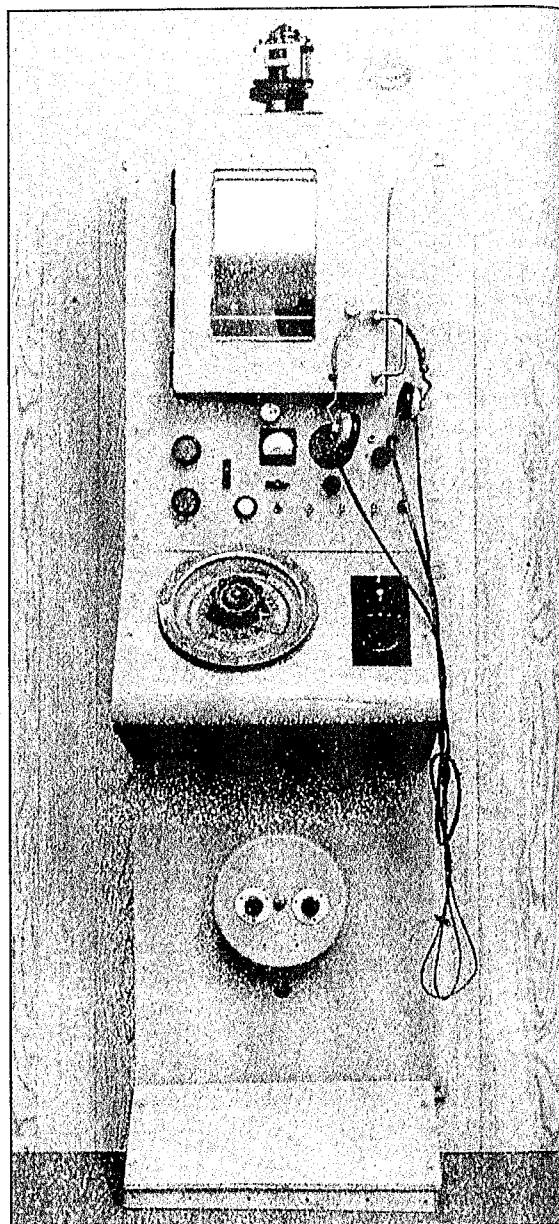

Fig. 2. Operatørdelen av ASDIC ombord i «G.O. Sars», 1950.

havgående forskningsfartøy «G.O.Sars» i drift, etterat «Michael Sars» gikk ut av havforskningens tjeneste under første verdenskrig.

Alt lå klappet og klart for sildeavdelingens leder Finn Devold: Han visste hvor silden kom fra, han «drev» silden foran seg med «Asdicaen» ,visste omtrent omtrent hvilken rute den tok og kjente de barrierer av oseanografisk art som skulle passeres før Devold kunne melde når silda ville være under land. Denne «servicen» utviklet seg fra år til år og Devold og «Sarsen» nøy stor tillit blant fiskerne.

Det kan være på sin plass med en historie om gamle «Sarsen» fortalt av tidligere instrumentsjef Gudmund Vestnes:

« Følgende historie fra «G.O.Sars» er fra vintertoktet i 1951. Ved avgang fra Bergen før jul i 1950 var mange gjester møtt frem for å ønske god tur. Kaptein Thor Iversen var en av dem. Devold forklarte at vi skulle gå ut i Norskehavet

og finne gytestimene av sild og følge dem til Norskekysten. Til dette bemerket Thor Iversen: «Det er jo som å forsøke å trække Vårherre på stor-tåa». Den 15 januar var «Sarsen» 100 mil vest av Runde og i det fine været begynte de største snurperne utålmodig å stime «Sarsen» i møte. Utover dagen samlet det seg en rekke fartøyer. Silda sto for dypt om dagen, men lettet seg om kvelden. Devold redegjorde for situasjonen og ga streng beskjed om at ingen måtte komme foran «Sarsen», for det ville forstyrre Asdichen. For hver stim «Sarsen» lokaliserte ble det gitt et støt i fløyten, og den var flittig i bruk. Operasjonen ble avlyttet og flere snurpere stimet vestover. Følgende samtale ble overhørt fra Sarsen: Ka de gjere på no derute ? Jau det skal i fortelje di. Han Devold he nettopp holdt tale for dagen å no går vi i 17 maitog og «Sarsen» går fyrst å spela!»

En ny sildetid?

Da den norske vårgytende silden i slutten av 1960-årene var blitt sterkt desimert og ikke lenger foretok transoseaniske vandringer opphørte de internasjonale sildeundersøkelsene.

I 1993, da den utfiskete bestanden møysommelig var bygget opp igjen og nå viser transoseaniske trekk igjen, har Havforskningsinstituttet i Bergen tatt initiativ til et omfattende forskningsprogram, Mare Cognitum (det kjente havet, i motsetning til Mare Incognitum, som pionérene kalte det da de startet undersøkelser i 1870-årene). de andre, gamle sildenasjonene i området om å delta. Denne gangen må silda finne seg i å være en del av en omfattende økosystemundersøkelse, som vil studere variasjoner i næringsgrunlaget hos silda.

Med dette programmet vil Norge prøve å ta igjen det forsømte fra den sildeløse perioden, da island og Sovjet-Unionen sto for kontinuiteten i disse undersøkelsene.

Vi har beskyttet de sørgelige restene av den norsk vårgyteren i en vanskelig fase. Endelig ser den ut til å være stor nok til å fatte mot på det store hav.

Det skal bli interessant å følge med hvem som forsyner seg grådiggst av dette store stykke havets sølv denne gangen. Fangstkapasiteten og den teknologiske utrustning skulle ikke være noen begrensende faktor. På sin vandring til de rike beiteområdene mellom Island og Jan Mayen må silda gjennom «Smutthavet» som foreløpig er skremmende stort, og fritt frem for alle. Men hvem vet: kanskje værers silda faren og endrer rute. Det har den gjort før, og lurt både forskere og fiskere. Men det sikreste er selvsagt å få slutt på disse siste mulighetene for den primitive, grådige kapitalismen. Kanskje er det den som er sildas verste fiende ? Det er på høg tid at også den tar rev i seilene.

Først da kan vi håpe på at «Kiranvisa» holder hva den lover: Ei sild – og ei til !

Referanser:

- Fridriksson, Á., 1944. Nordurlands-Síldin. Atvinnudeild Háskólans, Rit Fiskideildar 1944 nr. 1.: 1–338.
- Fridriksson, Á., & Aasen, O., 1950. The Norwegian – Icelandic Herring Tagging Experiments, Rep.1., Fisk.Dir.Skr.Ser.Havunders.,IX(11): 5–31.
- Fridriksson, Á. & Aasen, O., 1952. The Norwegian – Icelandic herring Tagging Experiments, Rep.2. Atvinnudeild Haskolans, Rit Fiskideildar, 1952 – nr.1: 1 – 54.
- Hamsun, K. 1906 «Benoni».
- Hjort, J., 1901. «Michael Sars» første togt i Nordhavet aar 1900. Aarsberetning vedk. Norges fiskerier, 4 hefte: 231 – 268.
- Jónsson, J., 1981. Árni Fridriksson. Andvara 1980.
- Jónsson, J., 1990. Hafrannsóknir vid Ísland. II. Eftir 1937. Bókaútgáfa Menningarsjóds. Reykjavík 1990. 447 sider.
- Midttun, L. & Vestnes, G., 1979. Akustikk i fiskeriforskningen. Årsberetning vedk. Norges fiskerier 1977, nr. 2 : 1 – 31.

FISKERE

Vel møtt i for levering av fangsten ved våre anlegg i Svolvær (Erling jr.), Tlf. 76 06 88 05, Risvær (Einar) Tlf:76 06 88 10 og Kalvik i Tysfjord (Arild) Tlf: 75 77 34 00.

Vi tilbyr følgende:

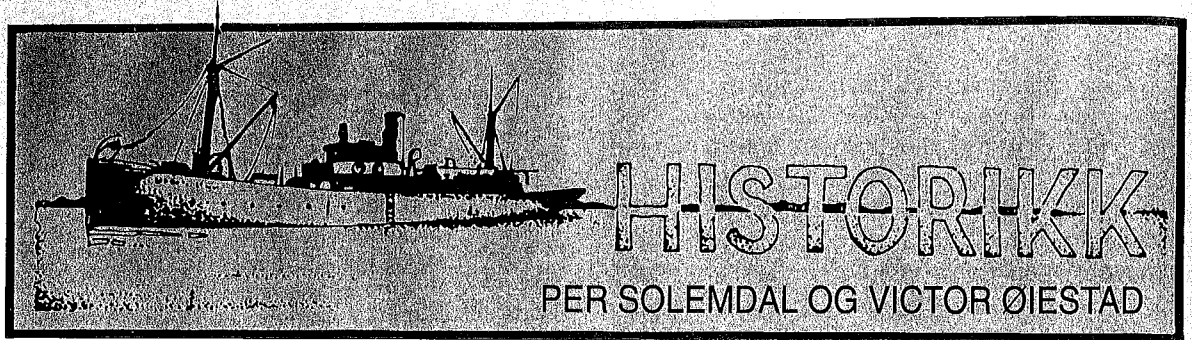
- Konkurransedyktig pris
- Kort ventetid
- Stor mottakskapasitet
- Helårsmottak
- Is og vann
- Kasser til utlån
- Drivstoff og proviant (Risvær)

Tlf. Hovedkontor: 76 06 88 00 – Priv.: 76 06 88 02/76 06 88 15
Fax: 76 06 88 03

chr. FALCH a.s

Postbokd 24
Vestfjordgt. 63 – 8301 Svolvær

Ei sild, og ei til

II. Island sildefisket-utviklingen av en norsk sølvgruve

Når det gjelder sild, og særlig den sild som gyter om våren på norskekysten, har den vekslinger av forskjellig karakter. Enten forsvinner den fullstendig fra et gyteområde og dukker opp et annet sted, mens vandringsmønsteret tar en ny flukt. Disse sildeperiodene hadde utviklet mange hypoteser, som Victor Øiestad har gitt en fin oversikt over i Fiskets Gang nr., 1994. Slike forsvinningsnumre var en katastrofe i gamle dager, med en lite mobil fiskeflåte. I 1870 forsvant silda fra de tradisjonelle vårsildfeltene sør for Bergen, i en periode da kapitalieringen av fisket holdt på å overta for bygdeøkonomien og naturalhusholdet. Storsilda dukket opp i Nord-Norge – og på Island! Her utviklet det seg en svær næring som gikk fra seil til damp, fra fjord til fiske med drivgarn og snurpenot tilhavs, og industriell opparbeiding av silda.

Den andre typen vekslinger er mer «snikende»: silda søker trofast til sine vante gyteplasser, men fangstene varierer over kortere perioder. Denne type vekslinger er mer generell for alle de viktige sesongfiskeriene. Det var i et vanskelig øyeblikk for sildebefolkningen i sør og torskebefolkningen i nord at den unge norske havforskning slo i bordet med en undersøkelse som forklarte disse vekslingene. Undersøkelsen vakte oppsikt internasjonalt og førte fiskeriforskningen inn i en ny utvikling.

Neste artikkel handler om denne undersøkelsen. I tillegg til det sosiale aspekt var havforskerne dengang internasjonalt motivert, etterat Det Internasjonale Råd for havforskning (ICES) ble stiftet i 1902. Den nasjonale bevegelse som endte med unionsoppløsningen med Sverige i 1905 var også en drivkraft for de fleste. Men allerede før den store forskningsavsløringen om de store vekslingene forelå arbeidet fiskeridirektør og havforskningsdirektør Johan Hjort, fra første stund meget aktivt for den praktiske utvikling av et norsk

havfiske, som han mente ville jevne ut de store vekslingene i fisket.

En av hans medarbeidere, Hjalmar Broch, karakteriserer Hjort slik:

«Noe av det som ikke minst stimulerte vårt arbeid i de gamle laboratoriene, var Hjorts store evne til å gi hver av oss en følelse av at vi arbeidet fritt og selvstendig med våre oppgaver. Samtidig holdt han oss stadig i kontakt med det praktiske liv og inntok derved noe av en særstilling i den tiden».

Den norske vårsildperioden 1808 – 1870

I 1808 dukket vårsilden opp igjen på kysten av Sør-Vestlandet, samtidig som den forsvant fra Bohuslån. Den gytte i området fra Bergen sørover mot Stavanger hver vår til den plutselig forsvant omkring 1870. I løpet av denne sildeperioden ble den økonomiske strukturen i fisket endret fra å inngå i naturalhusholdet og bygdeøkonomien til fremveksten av en handelskapitalisme og dannelsen av sildebyene Haugesund og Stavanger.

Tidligere fiskeridirektør Klaus Sunnanå skriver interessant om denne utviklingen i artikkelen «Fisket og den økonomiske utvikling på Vestlandet i fyrre hundradåret». Dette sildefisket utviklet seg fra en bygdenæring med garn. Fra 1820 kom landnoten i bruk, først på bygdene. Etterhvert ble notfisket, som var både kapitalkrevende og trengte stort mannskap, det var 21 mann i et notlag, overtatt av handelskapitalen i de større byene eller rike bygdefolk. «Nothundene» var stort sett ubemidlede fattigfolk, mens garnfolk måtte stille med garn for å få delta.

I 1845, da dette fisket var på sitt høyeste, deltok 22 000 mann, 15 000 med garn og 7 000 med not. Men fangsten var ikke så imponerende, 700–900 000 hektoliter, som i sin helhet ble saltet

i tønner. Eksporten av saltet sild varierte i denne perioden mellom 270 og 600 tusen tønner saltsild, med de beste fangstene i perioden 1845–49. I tidligere tider skyldte man ofte på ugudelighet, usedelighet etc. når fangstene varierte, mens man i nyere tid har vurdert værforhold og varierende deltagelse i fisket. Men var det hele forklaringen?

Da fisket brått tok slutt i 1870 mistet mange bygdefolk gardene sine, som var satt i pant ved lån til notbruk. Handelskapitalen, som hadde fått flere bein å stå på, bl. skipsfart, hadde ressurser til å utruste fartøyer, først seilskuter, senere dampskip, til de «nye» sildefeltene i Nord-Norge – og på Island!

Nordafør var det fremdeles feitsild, og dette fisket fra Trøndelag og nordover foregikk en lang periode. Men i 1866 kom det innsig av storsild til Nord-Norge. Dette fisket er det først og fremst landsdelens folk som står for. Sørfra kom det i 1870 500 oppkjøpsskip for å salte sild. Men notlag fra det sørlige vårsilddistrikt etablerte seg også i den hektiske sildeperioden i Nord-Norge. Disse fiskerne, som måtte være hjemmefra halvårsvis, ble rene yrkesfiskere. Fisket med garn forsvant helt.

Kvinner som salter sild (Jon Thorleifson).

Landnotfisket fortsetter på Island

Det norske sildefisket ved Island er glimrende beskrevet av Kari Shetelig Hovland i to bøker fra 1980 og 1985, og er hovedkilden om denne viktige utviklingsepoken i norsk fiskerinæring. Dette fisket begynte allerede i 1867, da en seilskute fra Mandal ankom Seydisfjord, som kanskje skulle bli

den norske fjorden på Island. De norske seilskutene jakter, galeaser og skonnerter kom i begynnelsen av denne Islandperioden nesten utelukkende fra Sør-Vestlandet, der silden helt hadde forsvunnet. De forskjellige grupperinger slo seg ned i forskjellige fjorder på øst og nordkysten av Island. De bygslet land og bygget kaier, saltboder og hus. De brukte islendinger som stråmenn når de skaffet seg grunn. De norske fiskerne skulle betale «hospitalskatt» pr. tønne saltsild. For å drive med landnot inne i fjordene var det nødvendig med islandsk statsborgerskap. Dette kostet noe, men de norske tok ikke særlig alvorlig på de islandske lovene, og de lokale islandske myndigheter så i begynnelsen gjennom fingrene med overtredelsene. Nordmennene var populære i den første tiden, da virksomheten skaffet folk penger. En haugesunder skriver hjem om en vellykket helgetur sammen med en islandsk boktrykker Gudmundur Sigurdsson. Etter en lang ridetur, med besøk på en gård, skriver haugesunderen til slutt i brevet «fulgte de os længe med længtende Blikke, idet de gentagne Gange i Kor raabte:» Hurra, hurra, for de norske Brødre».

1881 ble det beste året i denne korte landnotperioden på Island, 1879–86. Da deltok 187 fartøyer og 90 notlag i sildefisket, med tilsammen 1800 mann. 100 av disse fartøyene var fra Haugesund, mens bare 3 var fra Ålesund. Dette året ble det saltet 167 000 tønner sild. I årene med omtrent lik deltagelse varierer fangsten mellom 20 000 og 167 000 tønner saltsild. De større variasjonene her i forhold til det norske vårsildfelt kan skyldes de barskere klimatiske forhold, med sterkt varierende isforhold fra år til år. Men gir det hele forklaringen på vekslingene?

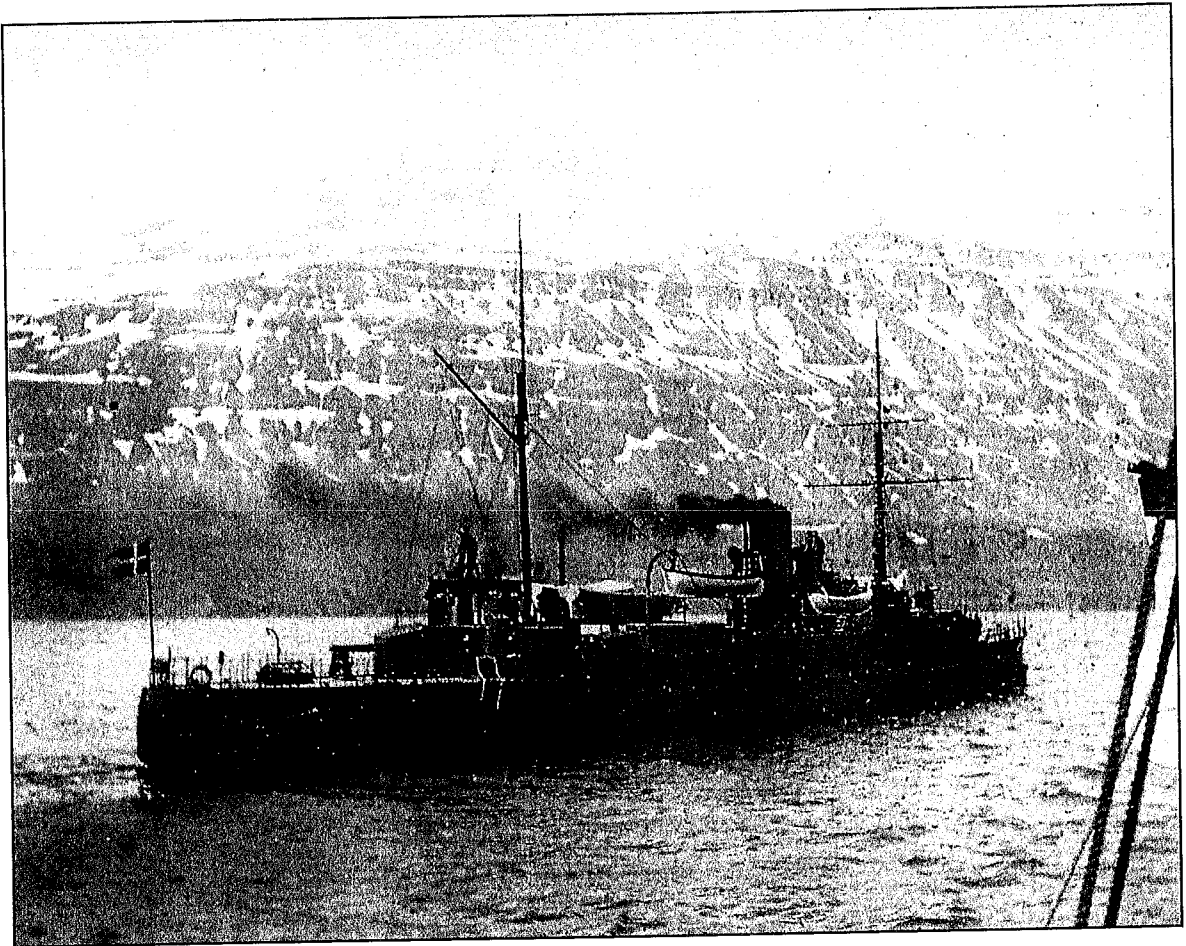
I 1881, med godt fiske, utvidet de store rederiene sine fasiliteter på land. De norske settlerne hadde boplikt, men i begynnelsen var det få som overvintret. Men etterhvert økte den norske bosettingen også vinterstid. Fra norsk side ble det også arbeidet for å få norsk telegrafforbindelse med Island. En tenkte spesielt på fiskeflåten under overfarten og de vanskelige isforholdene som periodevis forelå på Islandsysten. 1882 ble en slik issommer, med uår både på land og sjø. I Norge ble det samlet inn penger til islendingene. På havet var det lite sild og dårlig vær og ved fiskets slutt uttaler Einar Asmundsson:

«Nu er her ekki lengur verandt a hafskipum fyrir langnætti og illvidrum». Mange silderedere led store tap, og islendinger som nettopp var begynt notfisket hadde det vanskelig økonomisk.

Mange islendinger ser etterhvert med blandete følelser på det norske sildefisket i fjordene, særlig når det islandske notfisket øker og fangstene minsker. I 1888 kommer en lov som sier at halvparten av et fiskeselskap må være islandsk eller dansk kapital.

Forholdet mellom islandske myndigheter og norske silderedere blir dårligere særlig etter den katastrofalt dårlige sesongen i 1884.

Alltingsmannen Einar Asmundsson skriver i 1884:

Det danske oppsynsskipet «HEKLA» ved Island (1902–1906).

«Nå eller aldri må vi islendinger være harde og viljefaste., og ikke la utlendinger ta fra oss eneretten til å fiske på båter i våre egne fjorder. Vi har latt nordmenn og færøybuer få legge seg til vaner som det blir vanskeligere å få dem fra; dess kraftigere må vi gå tilverks, og ikke lenger kaste tida bort. Nå må vi alle stå samlet, leg og lærd, embetsmenn og arbeidere, sjøfolk og bønder, for dette er en folkesak».

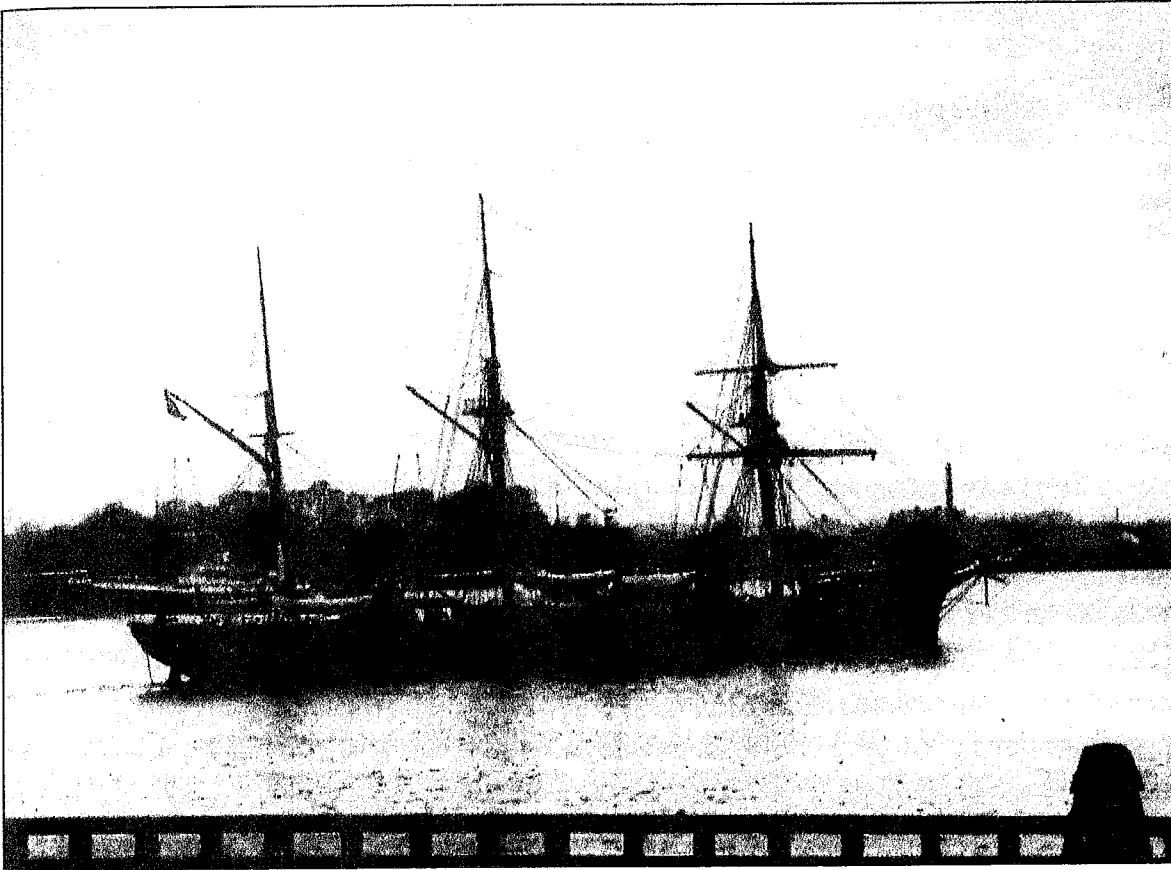
Men mange ser positivt på kontakten mellom Island og Norge, og også den kontakt mellom de isolerte fjordene som det norske notfisket har skapt. Men det norske landnotfiskets dager på Island er talte. I årene 1885–91 går mange konkurransene, fangstene er små og deltagelsen synker. Det er bare en som ikke vil gi opp sin virksomhet, nemlig bergensrederen Lehmkuhl. På hans eiendom i Eskifjord bodde en familie fast hele året og hvert år sendte han et fartøy med forsyninger til Eskifjord, som tok torsk og den sild som måtte finnes tilbake. Lehmkuhl kunne ikke gi opp landnotfisket.

Men det blir hardere bud når det gjelder å forsvare islandsk territorialfarvann. En dansk avis, «Nationaltidende», skriver bl.a. – I 5 år har nå islendingene hjulpet nordmennene med å bryte fiskerilovene. Nå sier de opp vennskapet og vil at staten skal verne retten deres som de sjølv har trampet på så lenge de hadde fordel av det. Vi er overbevist om at sysselmennene på Island ikke

er istand til å verne territorialretten overfor de norske fiskere. Derfor bør kapteinen på det danske krigsskipet ha oppsynet med islandsk sjøterritorium, og full handlefrihet. Der bør være en kanonbåt på austkysten, men større krigsskip på Vest- og Nord-Island. Et større krigsskip bør ligge på Eyjafjord eller i fjordmunningen fra slutten av juli, på grunn av det norske sildefisket.

Drivgarnsfiske etter sild

Ikke så rart at det blir mindre landnotfiske etter sild i fjordene og mer fiske utenfor 3-milsgrensen, eller ihvertfall på grensen. Torskfisket på Islandsbankene tar seg opp, og norske båter deltar med line og juksa. Store trållåter fra bl.a. Storbritannia og Frankrike er snart på plass og ødelegger fisket i Faxafloi. Men det norske linefisket etter torsk på Islandsbankene innleder det neste utviklingslinje i den norske sølvgruve, drivgarnsfisket. Det begynner beskjedent i 1899 med noen sildegarn ombord i Stavangerrederens Thomas Falcks dampskip «Albatross». På den måten skaffet de seg førsteklasses agn til torskelinene. Men det viste seg snart at mulighetene for et sildefiske tilhavs var store. Det utviklet seg en flåte som kombinerte torsk og sildefisket på en måte som ga jevnt bra resultat, og utjevnet variasjonene. Og seilskutene var med på denne sildeom-

«Ingolf»

gangen også. I 1905 var de fleste av de 105 silde-driverne, 85 i tallet, seilskuter. 28 kom fra Hauge-sund, 16 fra Karmøy, 17 fra Ulstein og Hareid og 21 fra Ålesund. De fleste drev også bankfiske etter torsk. Denne kombinasjonsflåten inkluderte også noen engelske kuttere som var utrustet i Norge.

Kommunikasjonene mellom Island og Norge ble bedret i denne perioden. I 1896 satte en av de store Island-rederne, Otto Wathne, dampskipene «Egil» og «Vaagen» inn i rute-fart mellom Island, Færøyane, Bergen, Stavanger, København, og retur. Dette var en stor fremgang for kommunika-sjonen mellom tre viktige fiskeområder.

Mandalitten Otto Wathne, som første gang dro til Island i 1868, kom tilbake som reder i 1880 med en ekspedisjon utrustet fra Mandal og Ber-gen. Han bygget opp en stor bedrift i Seydisfjord. Da stedet fikk bystatus, ble Seydisfjord av mange kalt «Otto Wathnes by». Han anla også fyrlykten på Dalatangen utenfor Seydisfjord.

Snurpefisket – en amerikansk oppfinnelse

Den neste utviklingen av den norske sølvgruven ved Island er utprøvingen av den amerikanske snurpenota. Det var nok engang Stavangerrede-ren Thomas Falck, sammen med Tormod Bakke-vig, som sendte folk til Amerika i 1904, og kom-mer hjem med hver sin snurpenot. I 1905 var det 13 dampskip utstyrt med dette redskapet. Det ble ganske snart mye ulovlig snurpefiske, ettersom

de tetteste konsentrasjonene av sild forekom ved 3-milsgrensen. I 1907 får over 20 norske snurpe-re høge bøter, 200–1000 kroner. Fangsten dette året blir rekordhøg, 176 631 tønner saltsild. Rundt 1910 blir det også anlagt sildoljefabrikker på Island. Lignende installasjoner forelå allerede ved århundreskiftet i Rogaland og i Nord-Norge. I en periode ble Siglufjord kalt Klondyke p.g.a. sine mange fabrikker.

Norsk havforskning kommer halsende etter

Undersøkelser av det fysiske og biologiske for-hold rundt Island, Færøyene og Grønland var utført av fartøyet «Ingolf» i 1890-årene. Bildet av fartøy og dybdekart er tatt fra Jon Jonssons bok om islandsk havforskning, bind 1. Mer fiskerirette-undersøkelser rundt Island ble utført omkring århundreskiftet av den danske havforskeren Johs. Schmidt med forskningsfartøyet «Thor». Det var særlig gytefeltene for de viktigste artene ved Island som ble undersøkt. I forrige artikkel siterte jeg fra jomfrutokt-rapporten fra vårt første havgående forskningsskip «Michael Sars», byg-get år 1900. Her ble familien Friis i Ålesund nevnt som de store pionerer i norsk havfiske. I denne artikkelen har jeg vist at det ikke var møringer som utviklet notfisket etter sild i fjordene til et hav-fiske. Det virker ikke som om Johan Hjort er klar over Falcks prøve-drivgarnsfiske etter sild i tok-trapporten fra det første toktet i år 1900. Desto

mer klar over Falcks pionerinnsats var Hjort da han ankom Siglufjord søndag 27 august 1903 med «Michael Sars» sammen med den legendariske havforskningskaptein Thor Iversens. Hjort er først og fremst interessert i Falcks «Albatross», og får låne den nøyaktig førte journalen fra line- og drivgarnsfisket. Han er også nyskjerrig på hvordan seilkutteren «Harald» har gjort det på drivgarnsfisket. Den har et statslån på 8000,- kroner.

På kartet er ruten til «Michael Sars» første tokt tegnet inn. Dette var Norges interesseområde når det gjaldt havfiske på den tiden. Ombord i «Michael Sars» var også Fridtjof Nansen. En tysk avis omtalte han som toktleder og det tok mange år før Hjorts forhold til Nansen normaliserte seg! I boken «Friluftsliv» har Nansen et kapittel om toktet med «Michael Sars». Det litt merkelige språket skyldes ikke dårlig korrekturlesing, men var konstruert av den nasjonale Lysakergruppen, der Nansen naturligvis var sentrum.

«Vi var netop i brytningen mellom den kalle og varme strøm. Det er Polarstrømmen: – dannet av ferskere, lettere vann, opspedd av Sibiriens elver, renner den i overflaten sydefter langs Grønlands østkyst, og bærer de store is-mengder på sin rygg, – og så er det den varme strøm, kalt Irmingerstrømmen, som fra Atlanterhavet går nordover langs Islanns vestkyst.

Her flyter det kalle, men ferske, og derfor lette Ishavs-vann utover i overflaten, mens det varme, salte, og derfor tungere Atlanterhavs-vann dukker in unner Ishavsvannet. Og alt det bærer på sin rygg, blir skummet av, og liggende igjen langs grenselinjen, så vi kan se den på lang avstann, som en skarp skum-rann, hvor vann-flaten skjelver og hvirvler. Ned igjennem er lagene skutt in over hverandre, skiftevis kalle og varme.

I natt hadde vi en station netop i dette strømraset, hvor temperaturen i overflaten kunde gå fra 3° op til 10° varme på et parr minutters gange.

Tanken var å ha tatt flere stationer, og så gått in til Islann igjen; men været er godt, vi må nytte det og komme videre. Kursen er derfor satt nordenom Islann til Jan Mayen».

Thor Iversen som offentlig utreder

Thor Iversen møter vi igjen i Islandske sammenheng i 1913, men i en helt annen rolle. Han fikk et spesialoppdrag av regjeringen i forbindelse med den stadig strengere lovgivningen som ble satt i verk på Island i 1911 og 1912. Vrakerloven forlangte at all sild skulle godtas av vraker før den ble saltet. Videre kom fyravgift og avgift på tømmer og tomtønner.

Interesseforeningene i Haugesund skrev brev til departementet i januar 1913, der det ble påpekt den store utførselsavgiften på saltet sild, 50 øre pr. tønne, og ba om at den ble redusert. I stedet foreslo de at tollene på importert fårekjøtt kunne reduseres. Tilsvarende brev fikk departementet 11 februar fra interesseforeningene i Ålesund. Brevet sier at tollene på saltet islandsk fårekjøtt er

10 øre kiloet, «og det vil ikke skade norske bønder om denne tollene blir avskaffet».

Et møte med utsendinger fra hele kysten fra Nordland til Stavanger i april tar saken opp på bred front. Her heter det bl.a. at den norske stat har gjennom Havfiskefondet hjulpet fiskerne til å bygge opp en moderne fiskeflåte. Denne flåten er nødt til å søke fangstplasser utenfor våre egne landegrenser for å kunne svare seg. Nå venter vi at staten vil bidra til å ta bort hindringene som er lagt i veien for den norske fiskerinæringen på Island. Vi mener det er helt nødvendig å finne en løsning på tollspørsmålet. Dette problemkomplekset er det departementet gir Thor Iversen i oppdrag å utrede. Dette gjør han i et fortrolig brev til statsråd Castberg allerede 2 juni 1913. Selv om islandske lovregler har gjort det vanskeligere for norske sildefiskere på Island, er det mange regler som ikke overholdes og som islendingene ser gjennom fingrene med, bl.a. fiske innenfor 3-milsgrensen. Iversen presiserer overfor den norske regjering at det gjelder om å få en avtale med islendingene straks, da Island er i ferd med å utvikle sin egen sildeflåte.

Det viser seg imidlertid at bøndene på Stortinget ikke ville stemme for å avskaffe tollene på saltet fårekjøtt fra Island. Iversen tror at med dette er en «hidsig og langvarig kamp mellom fisker og bonde begyndt – en kamp mellom den professionelle fisker og bonden som leilighetsfisker».

Tross Iversens forberedelser ble det ikke gjort innrømmelser mellom partene, og en fiskeritavtale mellom Island og Norge ble dermed utsatt på det visse.

Thor Iversen som spennende rapportør fra Island

I 1907 var Thor Iversen på Island og fulgte med den norske fiskerivirksomheten. Rapporten, som finns på Fiskeridirektoratets rikholdige bibliotek, er full av fiskepriser, fangster, uhell, fartøynavn, men også en rekke anekdoter som både avslører hans fine stil og humor. Nedenfor følger noen eksempler på Thor Iversens stil:

Eksempler:

1. «X. kunde en dag ikke dy seg fra at snurpe innenfor linjen og var ikke tilstrekkelig paa vagt æfter opsynsbaaten, hvorved han blev nappet av denne. Han fik ordre til at følge inn til Øifjord for at ordne med mulkten, men fik anledning til at tale med shefen og underrette ham om, at han ikke trodde, han kunne stille den nødvendige kausjon i Øifjord, men at han derimot i Siglefjord sikkert kunne greie det. Resultatet blev, at man gik til Siglefjord. Her fik han ved mennernes hjælp og ved sysselmændene bistand anledning til at lægge sig til kaien og hans not og baade blev auksjonert bort, medens det endnu var ombord og publikum paa kaien. Ingen bød noget høit for redskaperne efter gjensidig overenskomst, og disse blev kjøbt for en bagatel av sysselmanden, (tror

jeg) som straks solgte dem igjen etter forhen overenskomst til X. Hele affæren kom paa ca. 800 á 1000 kroner paa denne maade, og han fik redskaberne igjen, men hadde han blevet taget til Øifjord, hvor der ingen vænner var, og hvor befolkning og sysselmanden er meget strenge og hadske mot nordmenn efter sigende, vilde vistnok X ha mistet det hele – det vil si – 3 – 4000 kroners værdi, og fisket antagelig forresten være ødelagt».

«Idetheletaget hersker der megen uenighet om, hvad der er ret og ulovligt paa Island, og X. bemerket, at det ville være av stor betydning, om en riktig skarp og dertil skikket jurist studerte de islandske love og kunne underrette folk om, hvad der var ret, men samtidig ville han ogsaa gjerne, at der skulde lægges mest muligt arbeide inn paa at gjøre uret til ret, det vil si, hvorledes man best kunne komme utenom med loven i haand. Han mente, det var viktigere enn egen norsk utsendt konsul».

«Forskjelligt fra Island

Det er den almindelige mening, at islænderne serlig paa nordlandet er meget venlig stemt for nordmenn, og de kommer meget godt overens. *Islændingen* orker ikke *andre nasjoner*, og serlig er de meget sinte paa engelskmenn muligens serlig fordi de er rædde for denne natjon. Englenderne har ogsaa hat mange mulktter ved trawling innenfor territorialgrensen og opfører sig ofte under paagripelsen aldeles uforstaaelig forvent. Det har ofte hændt, at de efter paagripelsen paa mange maater faar anledning til at rømme, selv efterat fartøiet er avlevert til sysselmannen etsteds, og denne har sat sin vagt ombord. Det har hændt, eller rettere skal ha hændt, at vagtmannskapet med magt er blit slængt ned i baaten og damperen er gaat tilsjøs, medens samtidig kapteinen er ført til Reykjavik, men der efter avtale med sin styrmann gaat ombord i en kammerats trawler og derfra stukket til sjøs for at møte sit eget fartøy utenfor.

Lignende historier om trawlere kan høres i mengde på Island.)

Denne artikkelen viser hvordan den norske sildeæringen ikke bare utviklet et stort fiske ved Island, men ogsaa innførte nye fangstmetoder omkring århundreskiftet. Dette skjedde hovedsakelig ved «egen maskin», uten assistanse av havforskere. Men et norsk navn må nevnes i denne pionértiden, og det er Thor Iversen. Hans virke er kanskje det beste eksempel på den mye omtalte praktisk-vitenskapelige tradisjon i norsk havforskning. Vi lar to av de forskerne som skal i ilden i neste nummer av *Fiskets Gang*, Oscar Sund og Einar Koefoed, gi sine erindringer om Thor Iversen. Interessant nok nevner ingen hans innsats i forbindelse med problemene på Island. Artikkløse av Sundt og Koefoed er trykket opp i 1946, antagelig som en hyllest til Thor Iversen da han gikk av. Som nevnt i forrige artikkel dro han vestover i

1941 med motorbåten Von sammen med bl.a. havforsker Olav Aasen.

Først slipper vi Oscar Sund til:

«Iversen, Ivar Thor Carl, 1873 –1953, fiskerikyndig og polarfarer, f. Kristiania 30. juli 1973. Til sjøs med store seilskuter i 2 år fra 17-årsalderen, styrmannseksamen i 11892. Var matros med bottle-nosefanger, skonnert «Delfin» (av Mandal) i 1893 og 1894, styrmann med samme i 1895 og med kutter «Hvalen» (Kr.sand) i 1896, vernepliktig 1897, styrmann og skytter med dampbark «Gey-sir» (Sandefjord) 1898. Fra 1893 drev han 6 høster (etter hjemkomst fra Ishavet) makrelldorging i Nordsjøen som fører av kutter «Amity» av Mandal, hadde ogsaa selv en liten skøyte som han drev sildefiske med ved Hvaler i 1894. I hele 1898 og 1899 var han med flere trålere fra Hull, som fisker. Ved statens anskaffelse av fiskeriundersø-kelsesfartøyet «Michael Sars» i 1900 ble han engagert som matros, ble styrmann i 1901 og fører i 1902 og stod som sådan til 1912, da han ble ansatt som konsulent ved Fiskeridirektoratet. Dessuten førte han i 1901 seilkutter «Mira» på forsøksfiske i Ishavet om sommeren og var med s/s «Havellen» om vinteren som observatør under forsøksfiske i Finnmarken og på Malangsgrunnen. I. hadde i 1903 stipendium for å studere fiskeriforhold i Englang og Tyskland, førte i 1906 m/k «Geir» på forsøksfiske ved Finnmark og Bjørnøya og utførte i 1908 rusefiskeforsøk på Nordmøre. I 1909 hadde han stipendium til fiskeristudier i Danmark. Etter «Michael Sars»s Atlanterhavstokt i 1910, hvis suksess i høy grad må tilskrives I.s allsidige dyktighet, ble han Ridder av St. Olavs orden. I 1912 førte han s/s «Ask» på silde(forsøks)fiske i Nordsjøen. I 1913 drev han forsøksfiske med en liten motorskøyte på Helgoland. I 1914 bereiste han hele kysten fra Kirkenes til svenskegrensen i anledning av territorialgrensespørsmål. Denne rekognosering av kystens fiskeries er beskrevet i «En subvenert ferskfiskrute», som må anses som den beste moderne oversikt over kystens fiske.

Iversens karakter, kritiske skjønn og enestående kjennskap til fiskeriene er blitt nyttiggjort ved betroelsen av en rekke vanskelige administrative oppgaver: ledelsen av Statens Sentralkontor for den innenlandske Fiskeforsyning (1916–17) og av Fiskeridirektoratets Bidragsavdeling (1918–22) samt statens kontroll av fersksildsyndikatet (1920). Siden 1921 er I. Fiskeridirektørens stedfortreder i styret for Vårsildavgiftsfondet.

Iversens viktigste innsats tør dog være de ekspedisjonen han har ledet i de nordlige polarfarvann 1923–33, og med hvis resultater han nå arbeider. De har omfattet så vel praktiske fiskeforsøk av forskjellig art som fiskeribiologiske og oseanografiske undersøkelser deriblant ogsaa viktige og resultatrike fiskemerkninger, i Barentshavet, ved Bjørnøya og Spitsbergen, ved Jan Mayen og Øst-grønland. Til disse tokter har nesten utelukkende vært brukt fiske- eller ishavs-fartøyer, nemlig m/k «Blaafjeld», «Tovik», «Armauer Hansen»,

Portrett av Fiskerikonsulent Thor Iversen.

«Hisø», s/s «Kirkholm», «Sotra», «Veiding», «Polaris», «Borgenes» og «Heimland I».

Iversens mange trykte arbeider, som er av stor interesse for kjennskapet til Norges fiskerier og fiskemuligheter, omfatter foruten en rekke beretninger om fiskeforsøk og undersøkelser (trykt i Årsberetn. vedk. Norges Fiskerier fra 1905 og utover) bl.a. følgende: «Farkoster, redskaper og fangstmåder» (i Norsk Havfiske I, Bergen 1905), «En subvenert ferskfiskerute». (Årsberetn. vedk. N.F. 1915), «Dengang storsilden besøkte Nordland og Troms» (Norsk Fiskeritid. 1923), «Torskfiske ved Spitsbergen i gamle dager» (likeså), «Hopen» (Skrifter om Svalbard og Ishavet 1926), «Drivis og selfangst» (Årsberetn. vedk. N.F. 1927), «Fiskeribedriften» (Den norske sjøfarts hist. III, 2, 1929), «Fiskeyngel i trålfangster Barentshavet» (Fiskeridir. skr. 1933).

Oscar Sund

Og tilslutt hans meget gode venn Einar Koefoed: «I 1935 var Iversen atter på feltet ved Spitsbergen. Denne gang ombord på den lille motorkutter «Huseland» med Martinius Fjørtoft. Det år drev en flåte på omkring 150 fartøyer med ca. 1200 manns besetning fiske på Spitsbergens banker støttet dels av moderskip dels av fiskeristasjonen i Grønfjorden på Telegrafnesset, hvor Iversen bygget kai og fiskeristasjonen i Ny-Ålesund. Denne siste ble opprettholdt også de følgende år. Fiskerne kunne her supplere deres beholdninger navnlig av solarolje, is og salt og lagre fisken. I 1936 foretar Iversen atter fiskeforsøk med den bare 28 brutto tonn store «Huseland». Samme år utkom «Sydøstgrønland-Jan Mayen» Serie Havundersøkelser Vol. V nr. 1. I 1937–39 hadde han imidlertid Sigurd Johannessens motorkutter «Sol-

veig I» av Fosnavåg. Tross krigen gjennomførte Iversen også i 1940 undersøkelser ved Spitsbergen med statens havforskningsbåt «Johan Hjort». I 1941 utkom «Ishavsøys Hopen» Serie Havundersøkelser Vol. VI nr. 6. Høsten 1941 seilte Iversen med sin lille båt «Von» over Nordsjøen.

Deretter tjenestegjorde han som fiskerikonsulent ved den norske regjering i Storbritannia.

Nå fortsetter han her hjemme, med støtte av forskningsfondet, arbeider med de utallige opplysninger og erfaringer, han har samlet under de mange tokter i de nordlige farvann. Det er nemlig typisk for ham. Han gir ikke opp. Det har han vist mange ganger. Han forstår å nytte mulighetene, iherdig og dristig, men aldri dumdristig. Alltid beregnet hans sunne dømmekraft om innsatsen ville svare til hensikten. Med ham som skipper følte en seg alltid trygg og alltid trygg for best mulig resultat, for han hadde innlevet seg i forståelsen av de biologiske og oseanografiske oppgaver, foruten at han hadde fullstendige kjennskap til alle forskjellige fiskeredsskapers bruk. Derom vitner de to skrifter han fullførte i 1937, nemlig «Utviklingen av fiske og fiskemetoder i Norge» og «Trålfiskets historie». Han har godt humør, forstår å omgås fiskere, ble derfor en utmerket læreremester, ikke minst for de nordlandske fiskere og det kan vanskelig vurderes, hvor stor betydning hans gode eksempel har.

Einar Koefod

Indrefjord, Sogn, 28 mai 1995.

Referanser:

- Broch, H. og Koefoed, E., 1962. Mennene i «den gamle garde». Havet og våre fisker, bind II: 21–29
- Hjort, J., 1901. «Michael Sars» første togt i nordhavet aar 1900. Aarsberetning vedkommende Norges Fiskerier, 4 hefte: 231–268.
- Hovland, S.K., 1980. Norske seilskuter på Islandsfiske. Universitetsforlaget, Bergen–Oslo–Tromsø, 1980, 126 sider.
- Hovland, S.K., 1985. Norske Islandsfiskere på havet. Universitetsforlaget, Bergen–Oslo–Stavanger–Tromsø, 1985, 268 sider.
- Iversen, T., 1907. Utdrag av oplysninger angaaende Islandsfisket 1907. maskinskrevet rapport, Fiskeridirektoratets Bibliotek.
- Koefoed, E., Thor Iversen. Fiskets Gang, 32 (13): 146.
- Schwach, V., 1994. Fisk og forskning til sjøs. Forskningspolitikk, 4: 10–11.
- Sund, O., 1946. Thor Iversen. Fiskets Gang, 32 (13): 145–146.
- Sunnanå, K., 1934. Fisket og den økonomiske utvikling på Vestlandet i fyre hundradåret. Syn og Segn, hefte 4, 1934.: 1–12.
- Østvedt, O.J., 1961. Islandssildfisket. Kystvakt. nr.5: 10-12.
- Jonssen, J. 1937. Hafrannsóknir vid Island I. Fra öndverdu til 1937. Bókaúgáfa Menningarsjóds, Reykjavik 1988.

Ei sild, og ei til

III. Årsklassevariasjon – en forklaring og et problem

Serien om sildeforskning fortsetter. Etter det islandske bidraget om den transoseaniske sildevandringen mellom Island og Norge, kom et tilbakeblikk om det norske sildefisket på Island i en periode da silden på norskekysten lekte gjemsel. Vår store norske praktiske havforsker, Thor Iversen, fikk her fortjent honnør.

Idag skal de «rene» havforskerne fra den norske gullalderperioden vise hva de duger til.

Bergensmiljøet

I spenningen mellom teoretisk og praktisk vitenskap ligger ønsket om å forstå og dermed kunne forandre verden, en fundamental erkjennelse hos filosofen Karl Marx. Et meget godt eksempel på dette er den såkalte gullalderen i norsk havforskning. Den startet da fiskeriundersøkelsene flyttet til Bergen år 1900 og var over i løpet av første verdenskrig.

En liten tverrfaglig gruppe, med gode kontakter til Bergens Museum og det internasjonale miljøet, lyktes på denne korte tiden å bane helt nye veier i fiskeriforskningen. Riktignok ikke helt på egen hånd, men ved å utnytte den økende flom av faglitteratur, særlig den tyske.

I den prosessen som tilslutt førte fiskeriundersøkelsene, under Johan Hjorts ledelse, til Bergen, var mange prominente personer involvert. Fridtjof Nansen var noe ambivalent i saken, og i siste runde motarbeidet han direkte Bergensmiljøet, og ville ha det flyttet til Kristiania under sin ledelse. I 1882, som 21-åring, fikk han en stipendiatstilling

ved Bergens Museum. Han var primus motor for etableringen av en Biologisk stasjon i Bergen, som sto ferdig i 1892, og han støttet tidlig varmt den unge, fremstormende Johan Hjort. Hans erfaringer med bergensere var ikke de beste og i brev til sin venn, den fysiske oseanografen Bjørn Helland-Hansen (som var Oslogutt), sukker Nansen bittert at bergenserne «er hanseater og det vil de fortsette at bli». (Roll-Hansen)

Bergen, som var et senter for fiskehandel og annen merkantil virksomhet, hadde allerede flere institusjoner som luktet fisk. Selskabet til Fiskerienes Fremme var stiftet i 1879, og drev utviklingsarbeid i fiskerisektoren.

Bergens Museum, stiftet 1825, kom snart på banen, særlig etter at botanikeren Jørgen Brunchorst ble konservator i 1886, og raskt ble meget innflytelsesrik. Han omtales litt ondskapsfullt som den mest «fuldkomne type på bergensk opportunisme». (Roll-Hansen)

Ambisjonen om å gjøre den biologiske stasjonen til sentrum i norsk havforskning førte raskt til konflikter. Johan Hjort, som hadde overtatt fiskeriundersøkelsene ved Universitetet i Kristiania i 1894 etter G.O.Sars, ønsket i begynnelsen ikke å flytte virksomheten til Bergen. Men etterhvert innså han at mulighetene til å realisere sine planer om en nasjonal og internasjonal havforskning lå best til rette der. Bl.a. passet den geografiske plassering bedre til hans visjon om utviklingen av et norsk havfiske.

År 1900 flyttet Hjort med et par assistenter til Bergen og Norges Fiskeristyre ble opprettet. Men Brunchorst ble snart klar over at det ikke var en underordnet som hadde etablert seg.

I årene som kom var det stadige konflikter i Bergens Museums styre, der Hjort naturligvis hadde sin plass. Det gjaldt både faglige og økonomiske saker. I tillegg til sin faglige autoritet brukte Hjort stadig sine trumfkort: true med å flytte tilbake til Kristiania eller ta avskjed fra sine posisjoner.

Sønnen karakteriserer sin far som en som alltid gikk rundt med en avskjedssøknad i lommen. En autoritet som Hjort kunne oppnå mye med en slik metode!

Francis Bull karakteriserer Hjort på følgende måte:

«Som overordnet var han makeløs, hjelpsom, elskverdig, tålmodig – som sideordnet ganske vanskelig fordi han alltid mente at han hadde rett – og som underordnet preget av heftig opposisjonslyst og selvsikkerhet.»

Konfliktene ved Museet førte til at Brunchorst gikk av som leder av Bergens Museum i 1906. Samtidig kjempet Hjort en innbitt kamp internt i Fiskeristyrelsen. Opprinnelig besto ledelsen av en direktør-troika med ansvar for hver sitt område. Men allerede i 1906 sto Hjort allene igjen på valen som kombinert fiskeri og havforskningsdirektør.

Men denne faglige gullalderen besto naturligvis i annet enn konflikter. Det viktigste samarbeidsprosjektet mellom Fiskeristyrelsens vitenskapelige avdeling og Bergens Museum var de internasjonale havforskerkursene, som startet i 1903. Det var Johan Hjorts idé. De to første kursene besto hovedsakelig av forskere i ledende stillinger. Deltagerne fordelte seg på 7 nordmenn, 5 russere, 5 tyskere og 4 briter. Hjort var forut for sin tid ved å «headhunte» flere av de mest lovende deltagerne til sine egne undersøkelser. Bergen ble et verdenssenter for havforskning i disse årene. Men faste jobber kunne Hjort ikke tilby sine utenlandske forskere.

I denne perioden skisserte Hjort sin plan om et permanent havforsknings-institutt. Men saken ble trenert, og noen avgjørelse ble ikke fattet. Og Nansen arbeidet utrettelig for et tilsvarende institutt i Kristiania!

Hjorts visjon om et praktisk – teoretisk institutt falt i fisk, og han trakk seg fra alle verv i Bergens Museum i 1907. Her hjalp ikke hans vanlige trumfkort og hans visjon ble ikke realisert før utbyggingen av Norges Fiskerihøgskole var et faktum i 1970.

Den langsomme forvitringen av det tverrvitenskapelige miljøet skyldtes bl.a. noe så trivielt som hjemlengsel. Ingen av de norske forskerne i gullalderperioden var bergensere. Flere av forskerne fant det bergenske borgerskap lukket og avvisende. Hos andre var det faglige eller personlige konflikter som ødela stemningen. Men det er også erfaringen at slike tverrfaglige frontgrupper «har sin tid». Lenge trådte imidlertid friske krefter til ettersom pionérene falt fra, og den faglige fanen ble holdt høyt hevet til storkrigen brøt ut.

Denne artikkelen skal vise hvordan silda ble brukt til å løse problemet med de store vekslingerne i fiskeriene. Opptakten til denne nyorienteringen i fiskeriforskningen ble gjort på ungstadier av torskefisk av «gullguttene» Knut Dahl, Desiré Damas og Bjørn Helland-Hansen i perioden 1900–1906. Artikler om denne delen av undersøkelsen finnes i «Fiskets Gang» (nr.1 og 9 1991).

Pionérundersøkelsen på sild varte fra 1907 til det endelige resultat ble publisert av Johan Hjort i

boken «Vekslingene i de store fiskerier» i 1914. De mest sentrale «gullguttene» i denne undersøkelsen var Hjalmar Broch, Knut Dahl, Einar Koefoed, Einar Lea og Oscar Sund.

Klar til start

Det har hersket mange meninger når det gjelder sildas lunefulle opptreden og forsvinnen. En fin oversikt er gitt av professor Victor Øiestad i «Fiskets Gang», (nr.4,1994.). Den største villfarelsen besto i at en tenkte seg at all sild besto av en stor masse, som i perioder samlet seg i nordpolområdet, og foretok vandringer som varierte i perioder. Idéen ble kalt vandringshypotesen. Man forestilte seg også at formeringen var konstant fra år til år. Langsomt demret det for noen forskere, bl.a. for svensken Nilsson, at silden måtte bestå av en rekke mindre enheter.

Svenskene hadde på den tiden et omfattende fiske ved Bohuslän-kysten. Det utspant seg lange avispolemikker i det forrige århundret om sildas adferd. Det var økonomiske motiver som først og fremst lå bak denne uenigheten. Ut fra det gamle synet var det ingen grunn til begrense fisket, mens det var grunn til forsiktighet om silda hadde en mer lokal utbredelse. Vi ser her begynnelsen til en moderne forvaltningstankegang, men kriteriene for oppdeling av silden var ubrukelige for en praktisk virksomhet.

Det skulle bli tyskeren Friedrich Heincke, se «Fiskets Gang» (nr.4,1991) som overbeviste verden om at fisk er oppdelt i avgrensede bestander eller populasjoner. Han brukte silda som modellart. Helt siden 1870-årene hadde han undersøkt sild fra forskjellige områder med tysk nøyaktighet. Han foretok et stort antall målinger på hvert enkelt individ, og kunne på denne måten skille ut en rekke typer eller raser. I 1898 publiserte han sitt store verk «Naturgeschichte der Hering» (Sildas naturhistorie). Det må i denne sammenheng også sies at vår egen store sildeforsker Axel Boeck, omtalt i Fiskets Gang (nr.4,1991) samtidig var i gang med en liknende undersøkelse. Men rutinepregete oppgaver og hans altfor tidlige død satte en stopper for denne undersøkelsen.

Når det gjaldt Hjort og hans medarbeidere i Bergen, som i likhet med de fleste forskere var påvirket av den gamle tankegangen, tok det nok noen år før de forsto betydningen av Heinckes arbeid. Man kan kanskje snakke om en kort periode da de gamle og nye idéene levde side om side i deres sinn. Denne situasjonen er prøvd fremstilt i enakteren «De tre riddere», «Fiskets Gang» (5/6,1992), revidert i manuskriptform og trykket som «The three Cavaliers».

Alders og typebestemmelse.

Aldersbestemmelser av fisk basert på ringer i bein og ørestein (otolither) var gammelt nytt, som kom til heder og verdighet omkring århundreskif-

tet. Det var tyske forskere som systematiserte aldersbestemmelser av karpe og rødspette v.h.a. otolither og gjellelokksbein.

Historien om hvordan skjellet ble sildas alder og stedsavleser, er hovedsakelig norsk. Men det er et ugjendrivelig faktum at det finns et fint bilde av et sildekjell med tydelige ringer i F.A.Smitts bok «Skandinaviens fiskar» fra 1895. Men et sildekjell gjør ingen aldersmetode!

Det var i det spennende året 1904 det begynte å skje. Friedrich Heincke la frem resultatene av de tyske metodene på aldersbestemmelser og raseundersøkelser på årsmøtet i Det Internasjonale Råd for Havforskning, ICES i Hamburg. På dette tidspunkt hadde Hjort tatt sterk interesse for Heinckes idéer. Sammen med Einar Koefoed (1875 – 1963), en av Hjorts headhuntede forskere fra det første internasjonale havforskningskurset, dro de til den Biologiske Stasjonen på øya Helgoland. Sammen med en annen stor tysk marinbiolog, Ehrenbaum, underviste Heincke de to skandinaver (Koefoed var dansk) i detalj om aldersavlesninger av rødspetteotolither og de enda mer omstendelige måleprosedyrer for raseundersøkelsene. Det ble tatt opptil 60 mål fra hver sild! Aldersbestemmelse ut fra sildekjell ble omtalt som en mulighet av de tyske forskerne, men ikke forsøkt i praksis.

Fra nå av satset Hjort sine beste kort på sild. Det er mulig at han var gått lei torsken p.g.a. den politiske krangelen de foregående årene. Kanskje så han også silden som en mulighet for å få istand en større internasjonal virksomhet i det nyopprettete ICES, stiftet i 1902. Eller så hadde han endelig erkjent betydningen av Heinckes populasjonstenkning, og sett muligheten av å fortsette undersøkelsen på sild der Heincke hadde lagt et slikt solid grunnlag. Det er også hevet over tvil at miljøet i Bergen allerede hadde kjennskap til den overhengig store årsklassen 1904 fra undersøkelser på ungstadier av torskfisk, og ønsket å vise hvordan denne årsklassen ville påvirke en voksen bestand som man etterhvert hadde et bra kjennskap til, den norske vårgytende silden.

Hjort ba Koefoed å sette Hjalmar Broch, en headhundet, norsk, student fra det første internasjonale havforskerkurset, inn i Heinckes metoder. Koefoed selv var opptatt med andre sildeoppgaver. Broch satte igang innsamling av materiale av sild fra forskjellige områder og ga ut en liten «Foreløbig meddelelse om sildeundersøkelserne» i Aarsberetning vedkommende Norges Fiskerier for 1905, som utkom i 1906. Det eneste Broch rakk å få med om aldersbestemmelsene er en fotnote på side 449:

«F.eks. kan nævnes, at der særdeles hyppig forekom individer med 5 vinterringe paa otoliter eller skæl (d.v.s. sandsynligvis tilhørende 5 gruppen) i Trondhjemsfjorden af samme størrelse som eller mindre end individer med 3 vinterringe (3 gruppen) fra havet utenfor vore kyster».

Men denne fotnoten var nok til at Hjort utbrøt:

«Å fanden, Broch! De forstår sikkert ikke selv rekkeviden av de resultater De har nådd fram til her!»

Broch sluttet i Bergen 1906 før han hadde fullført sitt sildearbeid. Det kom ikke ut før i 1908 under tittelen «Norwegische Heringsuntersuchungen während der Jahre 1904–1906». Hovedvekten var lagt på raseundersøkelser etter Heinckes metoder, mens beskrivelsene av sildekjellens aldersstruktur og typer er forholdsvis bekjedne.

I 1906 hadde Knut Dahl avsluttet sin mangslungne jobb som kontrollør ved kaptein Dannevig's strandnotundersøkelser for å undersøke effekten av å sette ut torskelarver. Dannevig og Dahl hadde diametralt motsatte konklusjon i slutt-rapporten fra 1906 angående betydningen av å sette ut torskelarver.

(Som leseren vil forstå skjedde det svært mye i disse første årene av vårt århundre. Den nasjonale ånd var sterk og det gjaldt å vise de norske muskler på alle felt, også innen havforskning!)

Dahl overtok jobben etter Broch, og han gikk raskt tilverks. Han så sin sjanse til å bli først med beskrivelsen av sildekjellet som alders og typebestemmer. Allerede året etter, i 1907, ga han ut arbeidet «The scales of herring», med beskrivelser av sildekjell fra mange områder. Den norske vårgyteren lar seg forholdsvis lett identifisere, og blir hovedinteressen for den påfølgende massundersøkelsen. I Dahls arbeide foreligger ingen undersøkelser etter Heinckes modell.

Han foretok aldersavlesninger av mange sild fra forskjellige notkast, og diskuterte problemet med representativ prøvetaking. I forbindelse med en pionérfigur over alderssammensetningen av silden i 1907 har han følgende lett profetiske uttalelse:

«Variasjoner av stor betydning opptre åpembart fra år til år av individer med bestemt alder. Denne typen undersøkelser vil danne et viktig mål for fremtidige undersøkelser. (Oversatt fra engelsk. P.S.)

Fra sine undersøkelser over torskkeyngel visste han at 1904-årsklassen var sterk, og ventet kanskje på at det samme var tilfellet med sild. Det skulle vise seg å slå til allerede året etter!

Dahls arbeid var en av årsakene til at Hjort og Heincke brøt kontakten i 1907. Hjort fant Heinckes metode altfor omstendelig og tidkrevende: silden begynte å råtne før de var ferdige med arbeidet. Dessuten var Hjort til stor grad avhengig av ukvalifiserte prøvetagere. Derfor valgte Hjort lengde, vekt, alder, isterholdighet og gytetadium som standardmål for sine prøvetagere. I den masseundersøkelse som nå sto for tur var denne type målinger ikke bare enklere, men ga bedre opplysninger om sildas biologi.

Det er viktig å være først med en nyhet i naturvitenskapen. Det må ha falt Broch tungt for brystet at Dahl tok innersvingen på han med publiseringen av alder og typebestemmelsen fra sildekjellet. I nekrologen over Knut Dahl fra 1953 nevner Hjalmar Broch den gamle saken:

«I et manuskript som Hj. Broch hadde levert Hjort i 1906, var det vist at skjellene og otolittene hos silden var gode som grunnlag for aldersbestemmelsen og at 5 år gammel sild f.eks. i indre Trondheimsfjord bare er 21–22 cm lang, mens jevngammel sild fra bankene nordligst i Nordsjøen var omlag 30 cm lang».

I forskningen er det bare de internasjonale publikasjonene som regnes, mens rapporter à la Broch (1906) på en måte er ikke-eksisterende. Da kan det jo være på sin plass, ved passende anledninger, å slå fast hvem som egentlig var den første!

Representativ statistikk

I 1907, da den store, norske sildeundersøkelsen startet, forelå det allerede mange observasjoner av variasjon i mengde hos tidlige stadier av forskjellige fisk. Johan Hjort hadde samlet alle trådene i artikkelen «Nogle resultater af den internationale havforskning». Han holdt foredrag om dette tema på den «Nordiske motorudstilling» i Bergen 10 juli 1907, og konkluderer;

«Hvad der mest overbeviser os om den enorme tilgang paa de yngre aarsklasser, er netop vekslingerne i disses antal og den omstændighed, at de samme vekslinger, som nævnt, kan paavises over store havstrekninger.»

Et nytt begrep, årsklassevariasjon, lå i luften, men det endelig beviset på effekten i en voksen bestand manglet. Det var sildeskjellet og den norske silda som skulle vise verden hvorfor fiskerierne vekslet i utbytte.

I den viktige artikkelen fra 1907, referer Hjort sildearbeidene til både Broch og Dahl, men det er Dahls tegning av alderssammensetningen fra de tre notkastene ved Børnlo og Espevær som opptar han mest. Det er i denne forbindelse at Hjort kommer inn på befolkningslæren, som bl.a. brukes i forsikringsbransjen for å regne ut premie basert på befolkningens alderssammensetning og dødelighet. Disse beregningene bygger på den såkalte representativ statistikk. Idéen til å prøve denne metoden i fiskeriforskningen fikk han i arbeidet med å organisere en ulykkesforsikring for fiskere. En komité ble nedsatt i 1906, og leverte sitt forslag i 1907. Bakgrunnen for dette arbeidet var katastrofen ved fiskeværet Titran på Frøya i Sør-Trøndelag i 1899, da 140 fiskere omkom i et overhendig uvær. Bare tre av de omkomne hadde tegnet livsforsikring.

Hjorts sønn J. B. Hjort minnes: «En dag min far ventet på hurtigruten på en kai i Vesterålen, slo den tanke ned i ham: Hvorfor ikke bruke den representaitve metode, hvor det gjelder vekslingene i fiskerierne».

Under arbeidet med ulykkesforsikringen samarbeidet Hjort med forsikringsmannen Andor Hoel, og kom dermed i befatning med den demografiske statistikk. Denne statistikken over den norske befolkning viste også at årsklassene varierte og at alderspyramidene forandrer seg over tid.

Befolkningslærens deler består av:

1. Antallet fødsler.
2. Aldersfordelingen.
3. Vandringer (utvandring, innvandring).

Den store forskjellen mellom mennesker og fisk er at antallet hos de sistnevnte ikke er kjent.

Når det gjelder befolkningslærens tilpasning til fiskeriforskningen sier Hjort:» Og dog er det etter min mening en meget fruktbar tanke at betrakte fiskeriundersøgelserne fra samme synspunkt, som befolkningslæren betrakter sine resultater.

I virkeligheten har nemlig begge disse to biologiske videnskaper det samme slags maal, nemlig det at studere levende organismers leve- og dødsandsynlighet. Og ved sammenligningen med den ældre og fuldkomnere befolkningslære vil fiskeriforskningens mangler og resultater blive desto skarpere belyst.»

Metoden ble utviklet i de følgende år. Men det ser ikke ut til at den praktiske utformingen ble publisert, i påvente av at interessante resultater ville vise seg i en lang tidsserie. I en artikkel fra 1911, «Befolkningslærens Metoder i Fiskeriundersøgelserne,» sier Hjort:

«Jeg har derfor søgt at holde alle meddelelser tilbage om dette Arbeide, for saa at kunde give desto mere.»

På ICES-møtet i London i 1907 la Hjort frem sine idéer om en internasjonal undersøkelse av sildens naturhistorie i ICES-regi. Men han fikk ikke gjennomslag for planen før i 1909.

Masseundersøkelsen av sild

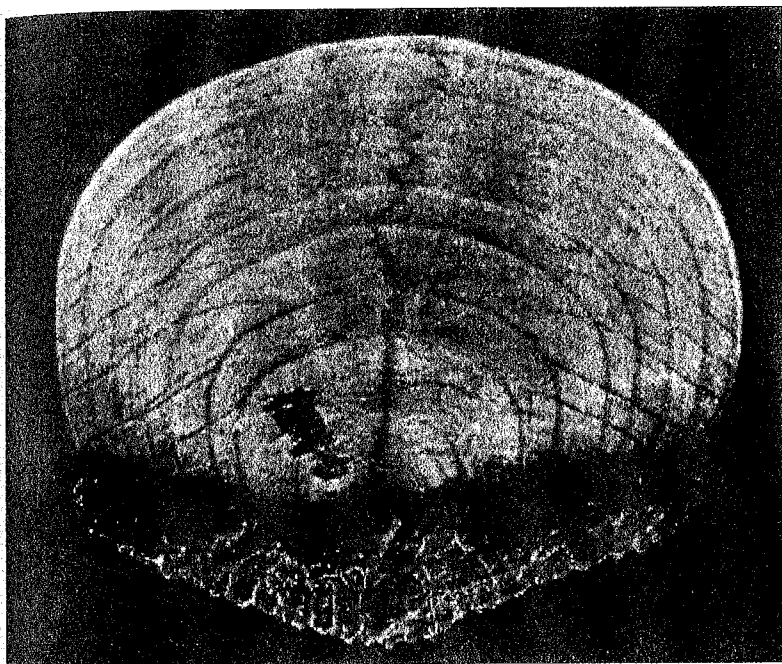
I årene 1908 og 1909 var det hovedsakelig Knut Dahl som sto for jobben med å bestemme alder og type på tusenvis av sildeskjell. Det var lagt opp et innsamlingsprogram langs kysten med lokale prøvetagere. De vitale mål og og andre opplysninger av silden ble tatt på stedet av lokale prøvetagere og sammen med skjellene ble alt sendt til Bergen. Det var nødvendig med et stort antall prøver for å få representative prøver til aldersfordelingen.

Det var ikke bare prøver av den norske silden som inngikk i undersøkelsen: Sildeskjell fra Island, Færøyane, Nordsjøen, Skagerak og Kattegat ble også behørig typebeskrevet og aldersbestemt.

Virkelig fart i dette kombinerte rutine og forskningsarbeide ble det da Einar Lea trådte inn på sildearenaen i 1909. Hjort hadde endelig fått gjennomslag for prosjektet i ICES, og det ble bevilget 3000.– kroner til en assistent. Det var vår første kvinnelige zoologiprofessor, Kristine Bonnevie, som anbefalte Lea for Hjort.

Det hadde allerede hevet seg kritiske røster til skjellmetoden i ICES, særlig var engelskmennene krasse. De lot seg ikke overbevise om at ringene i sildeskjellet representerte år. Denne kritikken ble Lea utsatt for til langt ut i 20-årene.

I løpet av 1909 undersøkte Lea 9000 skjell fra

Sildesjæl med otte aaringer inderfor kanten. (Efter Lea.)

de Nordiske hav (omdøpt av Nansen til Norskehavet) og Nordsjøen. Rapporten ble lagt frem i ICES i 1910.

Allerede i 1908 begynte årsklassen 1904 å utmerke seg, og denne utviklingen fortsatte, se figuren. I 1912 publiserte Hjort og Lea resultatene fra de internasjonale undersøkelsene. Antallet undersøkte sild var da kommet opp i 23 000. Den store 1904-årsklassen flyttet seg pent et «hakk» til høyre år for år, og kritikken om skjellmetodens pålitelighet burde ha forstummet. Men engelskmenn kan som kjent være stål!

Forskning omtales av noen som 1 % inspirasjon og 99 % transpirasjon. Massundersøkelsen av sild, hovedsakelig norsk vårgytende sild, var en pionérundersøkelse, men likevel forholdsvis «transpirert». Det ble fort rutine å legge suldeskjellene på plate og lese alderen i lupen. Men Lea gjorde mer enn å lese alderen på skjellene. Han påviste bl.a. også at størstedelen av den nordlandske silden av 1904-årsklassen hadde svært dårlig vekst i sitt tredje leveår. Denne naturens egen merket metode påviste at den nordnorske silden senere kunne spores både til Færøya og Nord-Island.

Mens tyske (til og med Heincke), hollandske og danske forskere støttet de norske forskerne etter dokumentasjonen på ICES-møtet i 1912, økte kritikken fra den engelske forskeren D'Arcy Thompson, som på dette møtet røk ihop med den vulkanske Hjort (sitt noe vulkanske temperament hadde Hjort fra moren, som kom fra den kjente Falsenslekten med 1814-høvdingen Christian Magnus Falsen som den mest kjente).

Det endte med at Hjort inviterte de utenlandske kollegene til Bergen i 1913, slik at de ved selvsyn skulle bli overbevist om skjellmetodens fortreffelighet. Deltagerne i testen tok sine sildeprøver fra

et notsteng der Lea anslo at 1904-årsklassen utgjorde ca. halvparten av silden. Avlesningene fra deltagerne stemte forbløffende godt med Leas forutsigelse. Skjellmetoden ble anbefalt for de enkelte land i et nytt ICES-program fra 1914. Men Thomson var ikke med i komitéen som utformet programmet. Dermed ble den engelske kritikken mot skjellmetoden tatt opp igjen i 1923. Enda engang ble de utenlandske forskerne invitert til Norge, denne gang til Kristiania, for å overbevises ved selsyn om metodens pålitelighet. De engelske deltagerne skrev under på en anbefaling angående skjellmetoden, men de viktigste engelske kritikerne var ikke tilstede i Kristiania. Men skjellmetoden hadde seiret, selv om krangelen hadde

forsinket en internasjonal standardisering av den i flere år. Det er vanskelig å forstå argumentene mot skjellmetoden. I en artikkel fra 1922 skriver D'Arcy Thompson bl.a.:

«Er ringene i skjellet en ikkevariabel karakter eller en variabel, det er spørsmålet. At fireårige sild normalt har fire ringer tror vi alle. Men hvis jeg blant hundre sild finner flest fire ringer, også finner noen med tre og noen med fem, er jeg da nødt til å tro at dette er yngre og eldre individer? Eller er de bare varianter, eller abnorme medlemmer, av det store flertallet?»

Han trodde åpenbart ikke at en sildestim kan bestå av sild med forskjellig alder.

Først langt senere, i 1934, fikk Lea oppreisning av den engelske forskeren William C. Hodgson som betegnet Lea som «grunnleggeren av den moderne sildeforskningen»:

Året 1914

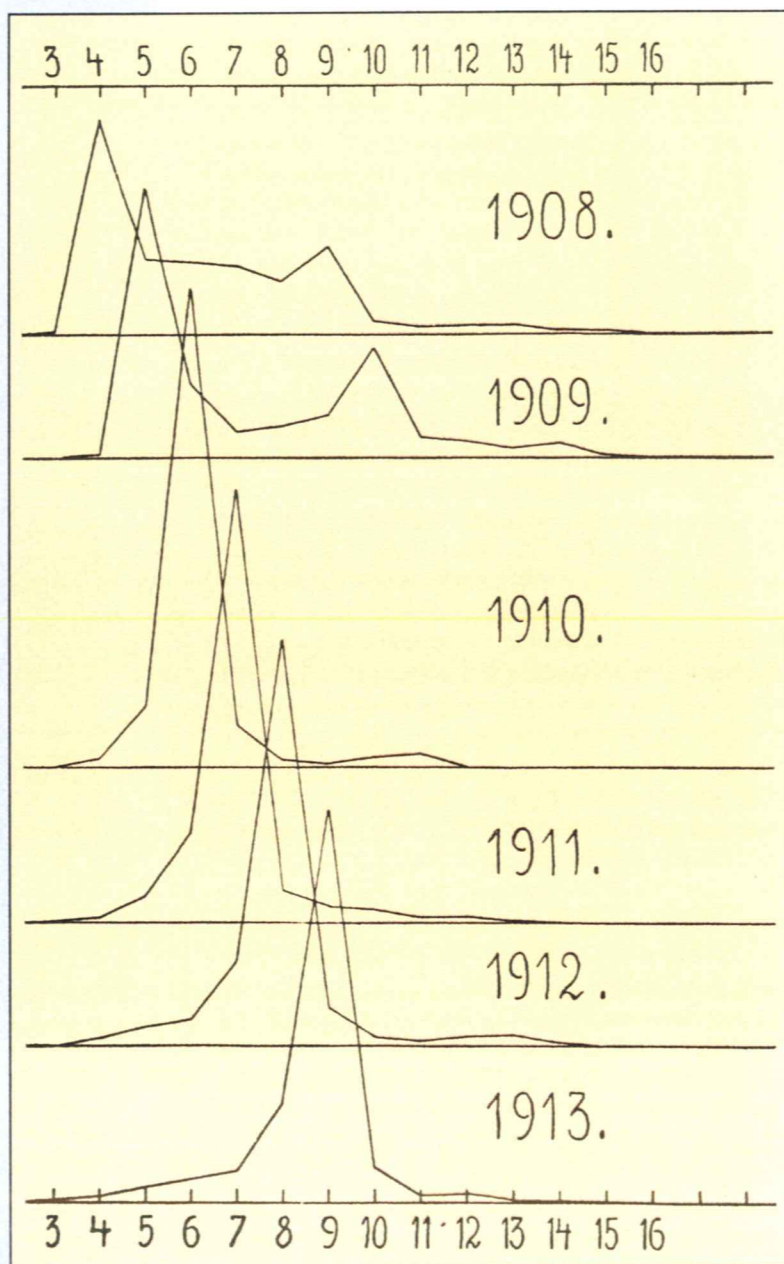
I 1914 ga Johan Hjort ut boken «Vekslingerne i de store fiskerier», der sildeundersøkelsene har en fremtredende plass. Ja, det er vel ikke for sterkt sagt at de representerer diamanten i norsk havforsknings gullalder. Og det må legges til at det var en syntese av alle medarbeideres innsats i gullalderperioden.

Boken er delt opp i følgende seks kapitler:

- I. Sildebestanden i de norske kystfarvand.
- II. Sildebestanden i Nordsjøen og Skagerak.
- III. Torskens gytning, størrelse og vandringer.
- IV. Torskebestandens alderssammensætning.
- V. Vekslinger i kvalitet.
- VI. Oversigt over undersøkelsesnes nuværende stilling.

I kapittel 1 blir blir alderssammensetningen hos den norske vårgytende silden, med den dominerende 1904-årsklassen, bl.a. sett i sammenheng med fangstene i den samme perioden.

I perioden 1907–1913 utgjorde fangsten av

1904-årsklassen mer enn halvparten av de fangte individene, og totalfangsten økte sterkt. Vekslingene i det norske sildefisket, d.v.s. økningen i denne perioden, skyldtes altså forekomsten av en stor årsklasse. Takket være naturens lune ble det altså skapt et nytt begrep, årsklassevariasjon, som viste seg å være årsaken, ihvertfall en viktig del av den, til vekslingen i fisket. Bestanden varierte altså i størrelse. Dette var i sterk kontrast til eldre tenking, og mange forskere regner denne sildeundersøkelsen som innledningen til en ny tid i fiskeriforskningen.

Idag er begrepet store og små årsklasser kjent blant de fleste her i landet, og den betydning årsklassevariasjoner har for våre fiskerier. Ja, begrepet er så kjent at man skulle tro at de har eksistert fra tidenes morgen. Derfor er det sannsynlig at

dette hovedverket til Hjort og hans medarbeidere på en måte har kommet litt i skyggen for den daglige omgangen med årsklassebegrepet

Men sildeundersøkelsen la grunn til en forskning som idag sysselsetter folk over hele kloden. Spørsmålet er: Hvorfor blir det store og små årsklasser? Uten sildeundersøkelsen var det naturligvis ingen grunn til å stille dette spørsmålet. Som tidligere nevnt var den «gode» gamle latin at formeringen hos fisk var konstant fra år til år.

Hjort hadde selv en idé om disse årsklassevariasjonene, men han var fullstendig klar over hvilke uhyre kompliserte sammenhenger som lå bak. Men det er likevel Hjorts idé om det kritiske stadium, når larven begynner selvstendig næringsopptak, og de årlige variasjoner i tidspunkt når næringsorganismene opptrer som av de fleste oppfattes som Hjorts største fortjeneste. Men i det store arbeidet fra 1914 var dette bare en strøtanke som ble unfanget ut fra følgende observasjon:

«Under de eggundersøgelser, som jeg i 1913 utførte i Lofoten og som jeg kortelig har omtalt i kapittel III, blev jeg paany sterkt opmerksom paa et tidligere ofte iagttaget forhold, at sjøen under det tidsrum, da de vaargytende fisks egg forekommer i slike mængder, omtrent er fri organismer, planter og dyr. Mest utpræget er dette forhold maaske under nordlige breddegrader, da man om vinteren, som jeg andetsteds har fræmhevet, kan sile tusener av tons sjøvand fra forskjellige dybder (indtil en vis dybdegrænse) uten at fange mere end nogen faa organismer. Utfører man imidlertid undersøkelser, som jeg gjorde det i maanederne februar–april 1913, paa en maate, at man mange ganger gjentar arbeidet paa de samme steder, blir man engang utpaa vaaren, paa et tidspunkt, som i forskjellige aar vil vise sig at falde litt før og senere, slaat av, at der plutselig opræder en ganske voldsom opblomstring av mikroskopiske planter (diatoméer, peridinéer), der med en gang overtrækker silkehaavene med et tykt slimet, lugtende lag, hvor haavene før var ganske rene og næsten intet andet inneholdt end fiskeegg og nogen faa kræpsdyr.» (Hjort 1914, s. 239. (min understrekning. P.S.))

Det er en fundamental observasjon om livet i havet, men viktigst for Hjorts idé om årsaken til variable årsklasser ligger i den understreket linjen. Og det er en påstand, ingen observasjon, som ble dokumentert først senere. Hjort hadde planer om å forfølge sin idé i 1914 og i 1940, med stort opplagte undersøkelser. Begge ganger ble han hindret av verdenskriger!

Hjorts (ikke glem hans medarbeidere!) store arbeid fra 1914 er et mangslungent verk. Om jeg skal nevne tre resultater i prioritert rekkefølge når det gjelder betydning for fiskeriforskningen, må det bli følgende:

1. Påviste årsklassevariasjonene og betydningen av disse for vekslingene i bestandstørrelsen.
2. Påvisningen av årsklassevariasjonen la grunnen til senere forskning omkring årsakene til disse variasjonene.

Einar Lea (1887–1969).

Han var født i Stavanger, der han også tok artium. Det var to elever som man la spesielt merke til og som det ble ventet meget av, nemlig Fartein Valen og – Einar Lea. I gymnastiden ble Lea også kjent med Erling Falk, som senere dannet den kjente sosialistbevegelsen «Mot dag». På hybelen til Falk, som kom fra Hemesberget i Nord-Norge, diskuterte de unge gymnasiastene tidens brennende samfunns og kulturspørsmål. Det var i denne tiden Lea fikk den radikale ballasten som skulle gi kursen for resten av livet hans.

Han ville bli kjemiingeniør, men ble istedet immatrikulert ved det Kgl. Frederiks Universitet i 1906. Han fullførte aldri sine realstudier.

I 1909 avbrøt han studiene og ble Johan Hjorts assistent ved de meget omfattende sildeundersøkelser som var satt igang i nasjonal regi, etter at det Internasjonale Råd for havforskning i første runde hadde stilt seg negativ til prosjektet. Slik kom Einar Lea inn i vår unge norske havforskning, i en periode som med rette er blitt kalt gullalderen, ikke minst p.g.a. Leas forskerbegavelse. I sin nekrolog over Lea skriver professor Johan T. Ruud b.l.a. følgende:

«I perioden fra omkring 1910 og til langt ut i 50-årene kom de fleste nyvinningene i sildeforskningen til å bære Leas stempel.»

Det skulle bli den enormt sterke årsklassen i 1904 som skulle bli Leas avgjørende bevis for påliteligheten i sildeskjellet som alders og ferdskriver. Denne årsklasse flyttet seg «et hakk» til høyre for hvert år, slik at enhver med

egne øyne kunne se at aldersbestemmelse etter skjellmetoden måtte være riktig.

Ikke rart at Lea selv aldri ble lei av å fremholde 1904-årsklassens betydning både som metododokumentasjon og det endelige bevis på effekten av ujevn fornyelse i den voksne sildebestand.

Leas undersøkelser i Nord-Norge overbeviste han om at feitsilden måtte ha en periode i ukjent område før den samlet seg i førstegangsgytestimer. Mens G.O.Sars mente at feitsilden vandret direkte til området for førstegangsgytere, mente Lea at feitsilden hadde en periode i havet mellom Spitsbergen, Jan Mayen, Færøyane og Shetland. Senere sovjetiske, islandske og norske undersøkelser har vist et annet fordelingsmønster av denne silden, som vi skal komme tilbake til i en senere artikkel.

Lea var i sin forskning ekstremt fiksert på silda, men det foreligger også andre undersøkelser som viser hans evne til nytenkning og kombinasjon. Han bearbeidet f.eks. 44 ålelarver tatt på den store «Michael Sars»-ekspedisjonen i Nord-Atlanteren 1910. På grunnlag av størrelsesfordeling og funnsted fremsatte Lea i tidsskriftet «Nature» allerede i 1910 den påstand at ålens gytefelt måtte ligge mellom Azorene og de Vestindiske øyer. Det var først den danske marinbiologen Johannes Schmidt som i 20-årene fant ålens gyteområde i Sargassohavet etter en omfattende, systematisk undersøkelse. Ikke dårlig av Lea å skyte såpass «blink» med bare 44 ålelarver!

I forrige sildeartikkel var Leas navn fremme ved flere anledninger.

Det var Lea som hadde idéen om å tilpasse ubåtsøkeren ASDIC fra andre verdenskrig til sildesøkeren SONAR. Da ble det mulig å søke *horisontalt* over store områder, og det ble vesentlig farligere å være sild.

Det er interessant at i 1935 innførte en annen av Hjorts «gullgutter», Oscar Sund (1883 – 1943) en krigsoppfinnelse fra første verdenskrig, ekkoloddet, i fiskeriforskningen, for å betemme mengden fisk *under* båten.

Lea var teknisk interessert. En ting som både forskere og fiskere fremdeles forbinder med Leas navn er hans hydrostatiske fiskemerke, som ennå er i bruk. Desverre har gjenfunne merker en tendens til å bli liggende i styrehuset på fiskebåtene, og det er synd. Det er fremdeles mye ukjent når det gjelder fiskens vandringer, vekst og kjønnsmodning.

Fra Einar Leas datter Anne-Marie Førund fikk jeg den 23 oktober 1995 tilsendt interessant materiale, bilder og plansjer av forskjellige fiskemerker. Utviklingen av Leas fiskemerker er fremstilt i et 50 siders håndskrevet foredragsmanuskript. Det var i 30-årene at Lea ble

opptatt av dette problemet, og også her viste han sin usedvanlige oppfinnsomhet og praktiske sans. Johan Hjort bragte med seg hjem noen amerikanske ytre merker, og Knut Dahl, som forlengst hadde forlatt småtorsken i de Sørlandske fjorder og var blitt lakseforsker, eksperimenterte også med forskjellige typer merker. Men det var Lea som utviklet et nytt prinsipp, det vektløse, det hydrostatiske merket. Han sier selv om denne idéen:

«Jeg tenkte, at hvis man lar merket være en hul beholder med endel luft i, så kan man for det første putte et brev med utførlige instruksjoner, og dessuten kan man ved passende dimensjonering gjøre merket med ophengningsmekanisme av metall så tungt som ferskvand eller sjøvand ettersom det dreier seg om merkning av ferskvannsfisk eller sjøfisk. Man kan med andre ord gjøre et slikt hult merke vektløst for fisken.

Plansjen er laget i forbindelse med et merkeforsøk i Brasil i 1950-årene, og viser bl.a. det hydrostatiske fiskemerket, Lea-merket. «Brevene» på portugisisk og engelsk ber finneren om forskjellige opplysninger om fangststed, dato, fiskens lengde etc.

Bildet viser Lea som merker en ørret, med vanntilførsel i munnen for å holde liv i fisken under operasjonen. Merk også fiskemerke-

rens antrekk: det var stil over forskerne dengang!

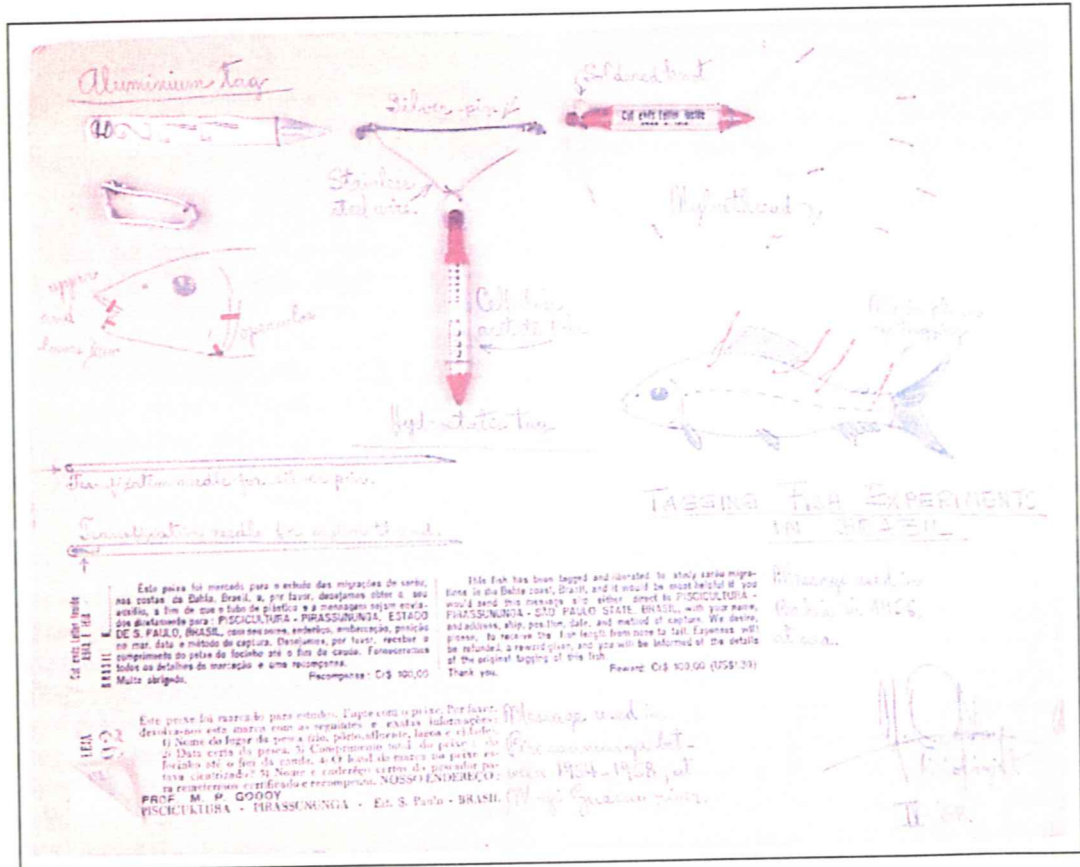
Einar Leas datter har i brev fortalt litt om sin far:

«Han var en naturelsker og likte seg aller best på hytta si inne i Årdal i Ryfylke. Ellers var han usedvanlig netthendt med alt han gjorde (laget f.eks. sine ørretfluer og sluk av fjær han farget selv). Han var også en lidenskapeilig laksefisker, svære laks som han røkte selv og gav bort. En gang forsvant både far, laksen og fiskestangen i elven, bare hatten hans fløt oppå vannet. Laksen hadde vært for svær og tung, men far dukket opp igjen, ganske våt, men i live.

.....Han sluttet på skolen (tror det var på gymnaset) da læreren mente at far overgikk han selv i kunnskaper. Far var likevel aldri hoven og overlegen, tvertimot meget beskjeden og enkel».

Det kan passe å avslutte denne omtalen av Einar Lea med sluttordene i nekrologen av professor Johan T. Ruud, mannen som kanskje kjente Lea best;

«Jeg er bare en av de mange marinbiologer i dag som kan glede seg over at vi lærte å kjenne en så særpreget og stimulerende forskerbegavelse som Einar Lea.»

3. Hjorts idé om det kritiske stadium som årsaken til variable årsklasser er stadig aktuell, både blant tilhengere og motstandere !

Synet på 1914-arbeidet i samtid og ettertid

Vi lar engelskmannen E.J. Allen i det kjente tidskriftet «Nature» fra 1914 slippe til først:

«Det kan være liten tvil om at denne rapporten til Dr.Hjort vil markere en epoke i historien om de vitenskapelige fiskeriundersøkelser. Hvis argumentene som konklusjonene er basert på motstår en kritisk undersøkelse, vil det være etablert en metode til å forutsi kursen fra år til år for våre mest betydelige fiskerier. Dette vil være av den største verdi både for dem som er involvert i det praktiske fisket og for fiskeridministrasjonen.»

Dette var jo positivt fra et land der endel av forskerne fremdeles lå i krig med Lea om skjellmetodens pålitelighet !

Så lar vi Tyskland slippe til med et innlegg av en A.Strubberg i Geografischer Literaturbericht fra 1916:

«Han (Hjort) mener å kunne slå fast at det fra tid til annen oppstår «Årsklasser» som nummerisk langt overstiger middelet. Gjennom livsløpet påvirkes hele bestanden kvalitativt og forklarer de store vekslingene i utbytte.

Spørsmålet om årsakene til disse variasjonene i årsproduksjonen av egg og ungfisk kan først gis et klart svar, når livsbetingelsene til våre kommersielle fiskearter er nøyere studert».

Begge anmeldelsene gir uttrykk for en viss undring både over begrepet (årsklasse) og dens effekt (forklarer vekslingene i fisket). Men det er jo naturlig: det var jo nyheter!

Nå følger et sprang i tid til 1966 og tidligere direktør på Havforskningsinstituttet, Gunnar Rollesen. I sin meget summariske historikk, bortsett fra omtalen av G.O.Sars, blir den stor sildeundersøkelsen til Hjort & Co såvidt nevnt. Så fortsetter han:

«Spørsmålet om hvorvidt dette leder til den slutning at de store variasjoner i sildebestanden skyldes tilstedeværelsen av store og små årsklasser skal ikke diskuteres her. Spørsmålet som øyeblikkelig følger, spørsmålet om hvorfor det oppstår store årsklasser, ble en overveldende utfordring til Dr. Hjort og hans stab».

Denne uttalen er kanskje et godt eksempel på at årsklasseproblematikken var blitt daglig kost, mens Hjorts spørsmål om *hvorfor* fremdeles var en stor utfordring, ikke minst for Rollesen.

«Norsk oseanografi» fra 1976 har en egen historikkdel. Her blir sildeprosjektet fra «gullalderen» omtalt på følgende korte, men klare måte:

« ... Ved å bruke disse metodene tok Bergensmiljøet opp problemene rundt svingningene i fiskeriene. Dette arbeidet kulminerte med Hjorts oversikt «Fluctuations in the Great Fisheries of Northern Europe» (1914). Med innføringen av populasjonsdynamikken begynte et nytt kapittel i fiskeriundersøkelsenes historie».

I den senere tid har Hjorts og Leas innsats fått en internasjonal renessanse, spesielt har den kanadiske forskeren Michael Sinclair i skrift og tale vurdert Hjorts innsats fra forskjellige synsvinkler. I St. Andrews, Kanada, holdt han et foredrag i 1994 som konkluderte med at undersøkelsene i den norske gullalderperioden hadde resultert i en helt ny situasjon for fiskeriforskningen - et såkalt paradigme skifte.

Samme år kom boken «Scaling Fisheries» av amerikaneren Tim D.Smith, med en bred, positiv, omtale av arbeidet til Hjort og medarbeidere i et eget kapittel.

Det kan virke som om det gamle ordet gjelder: «Ingen blir profet i sitt eget land»

Takk

Jeg har hatt gleden av å «smuglese» Cand. Philol Vera Scwachs manuskript til doktorgrad om Johan Hjort og professor Nils Roll-Hansens manuskript til biologidelen av historien til Universitetet i Bergen, som vil bli publisert i løpet av vinteren. Der var godbiter som jeg har brukt i denne artikkelen. Jeg takker begge to!

Nytt om navn:

Ny fiskerirettleder i Honningsvåg

Edvard Ingebrigtsen (51) er fra 1. november ansatt som fiskerirettleder i Honningsvåg i Finnmark. Ingebrigtsen har vært fiskerirettleder i Flekkefjord i Vest Agder i åtte år og kom til Flekkefjord fra Kontrollverket, der han var stasjonert i Honningsvåg. Ingebrigtsen er fra Gjøsvær i Finnmark.

Ny oppdrettskonsulent i Hordaland

Olav Nyholmen (40) begynte 4. oktober som oppdrettskonsulent hjå Fiskerisjefen i Hordaland. Han kjem frå same stilling hjå Fiskerisjefen i Nordland, der han har vore sidan 1987. Nyholmen er utdanna marinbiolog med biokjemi på lodde som spesialfelt. Olav Nyholmen er frå Vik i Sømna kommune på Helgelandskysten.

Ei sild, og ei til

IV. Vår store, østlige nabo – sildeforsker og sildefisker

Sovjetunionen var også en stormakt som sildefisker i Norskehavet i -50 og -60-årene. Havforskningsinstituttet i Murmansk, PINRO, satte inn store ressurser for å utforske og overvåke silderessursene, først i Barentshavet, deretter i Norskehavet. De sovjetiske forskerne, med Marti i spissen, forsto allerede i slutten av 50-årene, at bestanden av norsk vårgytende sild ble for hardt beskattet.

I tillegg til en klar nedgang i fangst pr. fangstenhet, påviste de sovjetiske forskerne også en negativ utvikling i bestandens reproduksjonskapasitet. De kritiserte det norske småsildfisket som årlig utgjorde ca. 2,5 milliarder individer. Fra norsk side ble det argumentert at dette fisket var uten betydning for fisket på den voksne bestanden.

Det var en gryende bekymring for andre sildebestander og forskerne diskuterte mulige tiltak. Men ingen form for reguleringer ble satt ut i livet i 50-årene.

i 1901, der begge de kjente havforskerne Knipovich og Hjort var tilstede, heter det når det gjelder det felles ansvarsområde for forskning for de to land: »Atlantischer Ozean nördlich 62° und Eismeer» («Atlantehavet nord for 62° og Ishavet»).

Etter revolusjonen kom bilateral kontakt mellom Sovjetunionen og Norge igang først i 1958, da direktør Rollefson og torskeavdelingen med den nye «Johan Hjort» besøkte Murmansk. Bildet fra dette historiske besøket viser direktør Rollefson på kaia i Murmansk sammen med den sovjetiske sildeforskeren Marty.

Ved denne anledning ble det fra sovjetisk side nevnt at den gamle «Johan Hjort» hadde besøkt Murmansk i 1920-årene med Oscar Sund som toktleder, men denne opplysningen kan vi ikke verifisere. Han gikk dit kanskje uten lov!

Siden har det vært regelmessige kontaktmøter, alternerende mellom Bergen og Murmansk. Særlig etter 1970, samme år som den vårgytende silde definitivt ga opp, ble dette samarbeidet omfattende, bl.a. med bilaterale symposier om emner av felles interesse, det første om lodde i 1984, og i 1989 et kombinert kolmule og silde-symposium i Bergen.

Opp gjennom årene har det blitt mange anekdoter, spesielt av språklig art.

Odd Nakken minnes f.eks.:

«Under skrivinga av rapporten frå det internasjonale 0-gruppetoktet i Barentshavet eingong i slutten av 60-åra hende fylgjande: den engelske fiskeribiologen Garrod som skreiv rapporten, sat saman med Kislyakov (russisk oseanograf) og meg (norsk oseanograf) for å formulera avsnittet om hydrografi. Garrod kom i tvil om ei formulering og retta eit spørsmål på sitt perfekte engelsk til Kislyakov. Han skjøna ikkje spørsmålet, snudde seg til meg og sa:» Mr. Nakken, please translate». Eg «omsette» deretter Garrods sitt perfekte språk til mitt eige ordfattige engelsk, Kislyakov forsto og svarte.»

Fra en svunden tid

i «Fiskets Gang» nr 7/8 og nr.9, 1993, har Valery Serebryakov og jeg fortalt litt om forskningssamarbeidet mellom Norge og Russland før revolusjonen. Allerede på et møte i Stockholm i 1899, som var begynnelsen til Det Internasjonale Råd for Havforskning (ICES), stiftet i København 1902, ble man enige om å dele havområdene mellom seg når det gjaldt forskning. Et kart fra møtet viser Russlands interesseområde som et triangel i Barentshavet, mens Norge fikk et kvadrat i Norskehavet. Allerede på det neste møtet, i Kristiania

I andre tilfeller har det vært norske kollegaer som ikke kjente språket og relevant russisk litteratur og havnet i litt pinlige situasjoner.

Så disse språkproblemene er egentlig ikke bare å spøke med. For oss var dr. Kristian Fredrik Wiborg til uvurderlig hjelp med russiske oversettelser.

Utviklingen i den kalde krigen, med stadig økende betydning for den ubåtbaserte terrorbalanse nettopp i de havområdene hvor våre land samarbeidet, førte også med seg visse «ikkefaglige» virksomheter. Men vi fortsatte ufortrødent vårt samarbeid om de kaldblodige fisk, lodde, sild og torsk, og vennskaper ble opprettet og pleiet. Nå er den kalde krigen et tilbakelagt stadium, selv om terrorbalansen mellom USA og Russland til en viss grad enna eksisterer under vann.

Noen av kollegene ved PINRO snakker norsk (God dag, Natasja!) og ved vårt institutt er det flere som kan mer russisk enn Nozdarovja (Skål) og Dosvidanja (På gjensyn).

(Jeg ber mine norske og russiske lesere (Natasja oversetter på PINRO!) om flere anekdoter til den andre artikkelen om vår store, østlige nabo.)

Sovjetisk forskning på silda i Barentshavet.

Sildegytingen i Røst-Andøya-Sørøya-området ble først påvist av den svenske forskeren Runnstrøm som arbeidet ved Havforskningsinstituttet i 30-årene. Han fant sildelarver i gamle planktonprøver fra den første «Michael Sars». Samme år begynte sovjetiske undersøkelser i det samme området, som fortsatte etter krigen. Gytingen foregikk på 150–200 meters dyp. Det er Murmansild som gyter ved Røst (Manteufel og Marti 1939). Larvene ble påvist drivende langs kysten til Ringvassøy. Herfra driver endel via Nordkapp langs kysten inn i Barentshavet, mens resten driver inn i Barentshavet langs en linje Nordkapp-Bjørnøya. Gyting ble i 1939 også påvist på Svens og Malanggrunnen. Det ser ut som om hovedgytingen ikke er forsinket i forhold til det sørlige Norge, men begynner i første halvdel av mars (Manteufel og Marti 1939). Lea regnet at silda i Barentshavet stammer fra gyting på den norske vestkyst, mens Awerinzew (se Marti, 1956) mente at driften av yngel fra dette området stopper ved Nordkapp. Fra tokt med «Fridtjof Nansen» i 1969 antyder Seliverstov og Penin (1969) ut fra strømmålinger langs norskekysten at sildelarver både fra Vest og Nord-Norge kan drive inn i Barentshavet. Dette er idag god latin, mer usikkert er vel forholdet mellom den sørnorske og Røst-0-gruppen i Barentshavet.

Til forskjell fra ungstadiene langs norskekysten vokser silda i Barentshavet opp langt fra land. Fordelingen av silda i Barentshavet er avhengig av Nordkappstrømmen og dens forgreninger og temperaturforholdene om sommeren. I enkelte år slår yngelen seg ned på Gåsbanen (Marti 1941). Han mener at sild på Spitsbergen ikke er norsk

sild, men sild fra Barentshavet. Tikhonov (1939) beskriver overvintringsadfærd og fordeling av feitsild i Barentshavet i årene 1931–37. Silden oppsøker det sørlige Barentshav og står nær bunnen om vinteren. Den feteste silda er passiv og spiser ingenting, mens silda i magre år, spiser av det karrige vinterplanktonet. I andre år driver sil-

Murmansk, 1858 på matten Rollefsen og Marti. Til høyre på bildet sees blandt annet den store marinbiologen Baranenkova.

deyngelen langs Murmankysten og kan slå seg ned i Kvitsjøen. Her finner man også Stillehavssild (Rass 1939). Det planlegges et tokt med «Michael Sars» i 1996 med forskere fra Norge og Russland i Kvitsjøen for å studere forholdet mellom de to underarter av sild nærmere. Noen år, som 1939 og 1959, drev yngelen til Svalbard. 0-gruppen ender ofte i de nordligste og østligste deler av Barentshavet, og kan forekomme i vann med temperatur under null. Endel overvintrer under isen i Kvitsjøen.

De viktigste årsakene til dødelighet er foruten de ekstreme fysiske forhold at yngelen spises av torsk.

Rike årsklasser av sild har alltid dårligere vekst enn fattige. Marti. 1956) forklarer dette som et resultat av larvedriften: rike årsklasser får alltid en mer nordlig og østlig utbredelse, der næringsforholdene er dårligst.

Han mente at når Murmansilda har gytt ved Røst som førstegangsgyter går den ikke tilbake til Barentshavet, men vandrer ut i Norskehavet.

Utviklingen i planktonsamfunnet, spesielt av rauåte, i perioden 1959–61 i driftsruten fra gytefeltet på Røst inn i Barentshavet er studert av Degtyareva (1964, 1966).

Fordelingen av planktonbiomassen og fiskelarvene viser også et karakteristisk trekk ved alle sovjetiske fordelingskart over Norskehavet: mangelen på observasjoner i nære, norske kystfarvann. Samarbeidet mellom våre land under den kalde krigen og metodiske spesialiteter sette grenser for en rasjonell, synoptisk innsats. Et annet karakteristisk trekk ved sovjetisk havforsk-

ning er av varmere karakter: det er mange kvinner!

Når det gjelder de langsiktige variasjonene i plankton biomasse i Barentshavet i perioden 1930–70, fant Antipova, Degtyareva og Timokhino (1974) en klar positiv sammenheng mellom temperatur og biomasse. Det er også slik at det ofte er en positiv sammenheng mellom konsentrasjoner av plankton og sild, som forsvinner ved kraftig beiting (Manteufel 1941).

Bunndyrsamfunnet har forandret seg vesentlig siden 1930, med en betydelig reduksjon i boreale (nordlige) skjellarter til fordel for mer arktiske arter. Bunndyrfaunaen er konservativ i forhold til klima, og dette viser effekten av den langsiktige nedkjøling av Barentshavet. (Antipova, Degtyareva og Timokhina 1974)

Fordelingen og vandringsen av feitsilda i Barentshavet var gjenstand for store undersøkelser av PINRO i 30-årene, spesielt i 1933 (Awerinzev, se Marti 1956). Omfattende studier av sild i torskemager var endel av disse undersøkelsene (Zatsepin og Petrova 1939). Resultatene fra disse undersøkelsene brukes i flerbestandsforskningen i samarbeidsprosjekter mellom PINRO og Havforskningsinstituttet.

Regulært feitsildfiske ble drevet i de sydlige deler av Barentshavet i 1938 og -39, østover mot 40–45 ° E. I 1950-åra lå den sovjetiske feitsildfangsten i Barentshavet på 10–15 tusen tonn i året, men gikk ned til det halve begynnelsen av 1960-åra

Feitsilda konsentrerer seg langs Murmankysten om sommeren, og den trenger langt innover i fjordene. Den forsvinner fra kysten i løpet av september–oktober, når nedkjølingen setter inn. Alderssammensetningen varierer lovmessig i kystområdet, med 4–5-åringer i august og etterhvert med innblanding av 3-åringer.

Når kjønnsmodning inntreffer vandrer den ut av Barentshavet. Enkelte Murman-sild blir kjønnsmodne som 4-åringer, de fleste som 5-åringer.

De sovjetiske forskerne har ikke bare beskrevet naturhistorien til silda i Barentshavet, men som vist ovenfor også sett den i sammenheng med norsk vårgytende sild. Barentshavet er et viktig oppvekstområde for norsk vårgytende sild, som f.eks 1983-årsklassen som fikk den norske vårgyteren på beina igjen. Det er verdt å merke seg at den store sovjetiske forskningssatsen i 30-årene på Murmansilda ikke resulterte i et omfattende fiske på denne ressursen. (Marti 1956), i sin omfattende oversiktsartikkel «Grunnleggende etapper i livssyklusene til de atlantisk-skandinaviske sild», oversatt av dr. Kristian Fredrik Wiborg, kunne med god samvittighet fyre av av følgende kraftsats:» Før i tiden, da fisket på atlantisk-skandinaviske sild var lite utviklet, spilte ikke fisket av noen hundre tusen hl småsild pr. år noen vesentlig rolle. I dette deler vi fullstendig Leas synspunkt. Men nå for tiden er intensiteten i fisket øket brått, industrien krever å få maksimalt utbytte i fisket på atlantisk-skandinaviske sild. Under slike forhold vil borttaket av en stor mengde ungsild

på et eller annet trinn påvirke det totalt mulige utbytte av sild. Derfor må spørsmålet om fangsten av ungsild bli gjenstand for alvorlige undersøkelser.»

Sovjetisk sildefiske i Norskehavet i 1950-årene

I trettiårene foretok man undersøkelser for å vurdere utviklingen av et fiske etter ungsild i Barentshavet. Det viste seg imidlertid at tilskuddet varierte svært mye fra år til år, og dette fisket utviklet seg ikke videre.

Rett før krigen startet derfor sovjetiske forskere undersøkelser av vandringsen til den voksne atlantisk-skandiske silden i Norskehavet. Men først i 1950 begynte sovjetiske drivgarnsfartøyer så smått å drifte i området Svalbard, Jan Mayen, Island. Dette var i en periode med forholdsvis liten totalbeskatning, og med stort innslag av mange eldre årsklasser i bestanden. Utviklingen i fangsten gjennom 50 og 60-årene er gitt i tabellen. En merker seg den store totalfangsten i midten av 50-årene da den rike årsklassen 1950 kom inn i fisket. Denne utviklingen er også et resultat av den store økningen av norske snurpere, som ble fulgt opp av Island, og utviklingen av et omfattende, sovjetisk vinterfiske med drivgarn i Norskehavet, (se tabell over antall fartøyer.)

Utover i 1950-årene ble de eldre årsklassene kraftig desimert, og den sterke 1950-årsklassen dominerte i fangstene. Det er viktig å være klar over de forskjellige interessene til Norge og Sovjetunionen når det gjaldt kvaliteten på fangsten: sovjeterne ville ha stor sild til salting mens den norske sildeindustrien ikke var så nøye med råstoffet de kokte mel og olje av. Og islendingene var vel interessert i begge deler.

Men alle var interessert i å fiske så mye som mulig, og både investeringer i fangsteheter og ny teknologi aksellererte i takt med fangstvolumet. Slik er nå engang markedskreftene og kapitalismen.

I denne situasjonen med forskjellige interesser mellom nasjonene og de nasjonale krav om øket fiske sto forskerne, med forholdsvis lite utviklet metodikk, men med et klart mål: følge med i bestandsutviklingen. Til den tid hadde man trodd at det var umulig å fiske ut de pelagiske fiskebestandene. Det er klart at i en kritisk ressursutvikling vil forskernes integritet bli stilt på harde prøver, som vi skal se nærmere på utover i 60-åra. Utover i 50-åra var man i Norge mest opptatt av å bedre veiledningstjenesten for norske sildefiskere, som hadde vært en brak-suksess siden 1950.

Men allerede tidlig kom det advarende røster fra sovjetiske forskere, først og fremst J.J.Marty (1959). Med den store innsatsen var han bekymret for beskatningen i forhold til bestandsstørrelsen. Den akustiske metodikken var ennå ikke utviklet for bestandsmålinger. På dette tidspunkt, i 1957, forelå en beregning på totalbestanden

Totalfangst i tusen tonn

År	Island	Norge	U.S.S.R.	Færøyane	Tyskland	Total
1950	30,7	781,4	14,0			826,1
1951	48,9	902,3	43,0			994,2
1952	9,2	840,1	70,0			919,3
1953	31,5	692,2	110,0	17		850,7
1954	15,2	1103,6	160,0	27,6		1306,4
1955	18,1	979,3	207,0	13,1		1217,5
1956	41,2	1160,7	235,0	23,7		1460,6
1957	18,2	813,1	300,0	17		1148,3
1958	22,6	356,7	388,0	17,7		785,0
1959	34,5	426,9	408,0	13,7		883,1
1960	26,7	318,4	465,0	11		821,1
1961	85	111	285,0	16,9		497,9
1962	176,2	156,2	209,0	9,8		551,2
1963	177,5	130,4	330,0	12,9		650,8
1964	367,4	366,4	365,8	19,3		1118,9
1965	540	259,5	489,2	31,5	5,6	1325,8
1966	691,4	497,9	447,4	60,2	26,1	1723,0
1967	359,3	423,7	303,3	34,9	9,7	1130,9
1968	75,2	55,7	124,3		1,8	257,0

Tabell 1. Fangst av norsk vårgytende sild i perioden 1950–1968.

basert på merkeforsøk, det første i sitt slag, utført av Olav Dragesund, referert av Marti (1959). Merketoden var den samme som Arni Fridriksson og Olav Aasen brukte for å dokumentere den transoseaniske sildevandringen mellom Island og Norge (Fiskets Gang, nr.4, 1995) Beregningene ga 400 millioner hl (ca.40 mill. tonn) sild. Hvis bestanden faktisk var så stor ville fangstene bare utgjøre 2–3 %, og et normalt småsildfiske, som sovjeterne hadde advart mot, ville være uten betydning for bestanden. Men Marti kritiserte gjennomføringen av merkeforsøket. Den rike 1950-årsklassen hadde en spesiell østlig fordeling som ung, som gjorde at den ikke ble representativt merket. Men den utgjorde etterhvert hovedtyngden i fisket. På dette grunnlag mente Marty at totalbestanden bare var ca. 1/3 av det merkeforsøket viste. Opplysningene om fordelingen av de forskjellige aldersgrupper av ungsild stammer fra det sovjetiske drivgarnsfisket og ble lagt frem i en artikkel av Fedorov (1959) Her viser han at drivgarnsfisket fanger omtrent de samme aldersgrupper av sild som det norske snurpefisket. Materialet viser også klart at ungsild av forskjellig alder fordeler seg i forskjellige områder i Norskehavet. På denne måten blir også Leas gamle idé om ungsildas oseaniske stadium dokumentert.

Det sovjetiske drivgarnsfisket var meget godt organisert, med leitebåter som veiledet fiskeflåten. Dette var først og fremst Martis fortjeneste, og på mange måter var han Sovjetunionens Devold. Bildet viser fordelingen av den sovjetiske drivgarnsflåten i juli 1965. Det er tatt fra et årlig, russisk atlas med månedlige fargekart over flåtefordeling, temperatur etc.

Når islendingene, muligens også nordmennene, ville vite hvor silda sto ba de NATO fortelle dem hvor den sovjetiske drivgarnsflåten lå. Det gikk vanligvis raskt!

Grensene for de økonomiske sonene er inntegnet på sildekartet.

Også på grunnlag av den reduserte fangst pr. drivgarn i Norskehavet utover i 50-årene mente Marti at totalbestanden var på retur (Marti 1959). Det sovjetiske drivgarnsfisket, som også fisket med småmaskete garn, tok også store mengder ungsild av 1950-årsklassen: aldersgruppene 3, 4 og 5 utgjorde henholdsvis 10, 20 og 30 % av fangsten (Marti og Fedorov 1963). Bruken av drivgarnsfangster for å måle fangst pr. enhet var pålitelig og ble brukt senere i 60-årene da det for alvor begynte å røyne på for bestanden. På grunnlag av disse resultatene mente Marti at siden 1950-årsklassen, som under «naturlige» omstendigheter skulle bære fisket ennå enn rekke

Flåtesammensetning og innsats – ICES, CM. 1996: H5

Land	Norge		Island	U.S.S.R.	
	Snurpere	Drivgarn	Snurpere	Drivgarn	
	Antall fartøyer	Antall fartøyer		Vinter Antall fartøyer	Sommer Antall fartøyer
År			Antall fartøyer		
1954	492	1450		188	199
1955	549	1435	132	231	253
1956	561	1321	187	273	293
1957	599	1408	234	400	372
1958	593	1413	241	436	380
1959	564	1297	224	491	410
1960	439	1162	258	524	244
1961	254	789	215	455	251
1962	197		224	302	164
1963	214		226	344	184
1964	268		233	384	187
1965	318		189	488	107
1966	382		191	484	92
1967	418		139	342	43
1968	397		80	137	10

Tabell 2. Antall fartøyer under sildefisket 1954–1968.

år, allerede var nedfisket til stor grad måtte det settes inn tiltak for å bevare årsklassene 1956 og 1957. Marti (1959) kritiserte på dette tidspunkt også det norske fisket på småsild, som i 1950-årene lå på 170 000 tusen tonn, eller 2,5 milliarder individer, i gjennomsnitt pr. år. Ut fra endel årsklasser i norsk fangststatistikk viste Marti at stort småsildfiske førte til redusert fiske av den voksne bestand. Devold (1958) tilbakeviste dette synet ved å bruke en mer omfattende del av den norske fiskeristatistikken. Her har vi altså en alvorlig faglig uenighet mellom norske og sovjetiske sildeforskere; det ser ikke ut som om islendingene hadde et sterkt syn på dette problemet, ihvertfall ikke i 50-årene. Diskusjonen om betydningen av det norske småsildfisket på den voksne bestanden gikk høyt det neste tiåret, og forskningen ble intensivert på dette feltet, som vesentlig var et norsk anliggende. For rike årsklasser, f.eks 1950-årsklassen, viste Devold med sin nye sonar (som var Leas idé), at det var store mengde 0-gruppe langt fra kysten. Det samme viste Dragesund i 1957. Den oseaniske komponenten av 0-gruppe i rike årsklasser ble et viktig argument for å bagatellisere det norske småsildfisket, som foregikk i fjordene. Først 10 år etter endret det norske synet seg.

Men i 1959 hadde Marti ikke mye forståelse hos sine norske kolleger:» Men de tall vi nevnte og som viste hvordan fiskets økende intensitet påvirket bestanden av Atlanto-Skandisk sild var antagelig ikke overbevisende nok for våre norske kolleger. På grunn av det norske sildefiskets gode fangstresultat trodde de at framtida var sikret». Godt fiske ble tolket som stor bestand.

Internasjonale sildeundersøkelser i Norskehavet

I 1951 ble Danmark, Island og Norge i ICES enige om et program som dekket hele Norskehavet. Sovjetunionen hadde startet sine Norskehavundersøkelser rett før krigen. De kom med i dette samarbeidet i 1957. Norge trakk seg ut av Norskehavundersøkelsene da silda tok slutt i 1970, mens Island og Sovjetunionen fortsatte utover i 70-åra

Undersøkelsene, som i begynnelsen kun inkluderte hydrografiske snitt til støtte for sildeundersøkelsene, ble etterhvert utvidet til å inkludere planteplankton (phytoplankton) og dyreplankton (zooplankton).

Sovjetunionen satte inn store ressurser i disse undersøkelsene og det ble publisert en rekke

arbeider fra 50 og 60-årene. Etterhvert ble det utviklet metoder for å kunne beregne totalproduksjon av f.eks. rauåte i det aktuelle beiteområdet i Norskehavet.

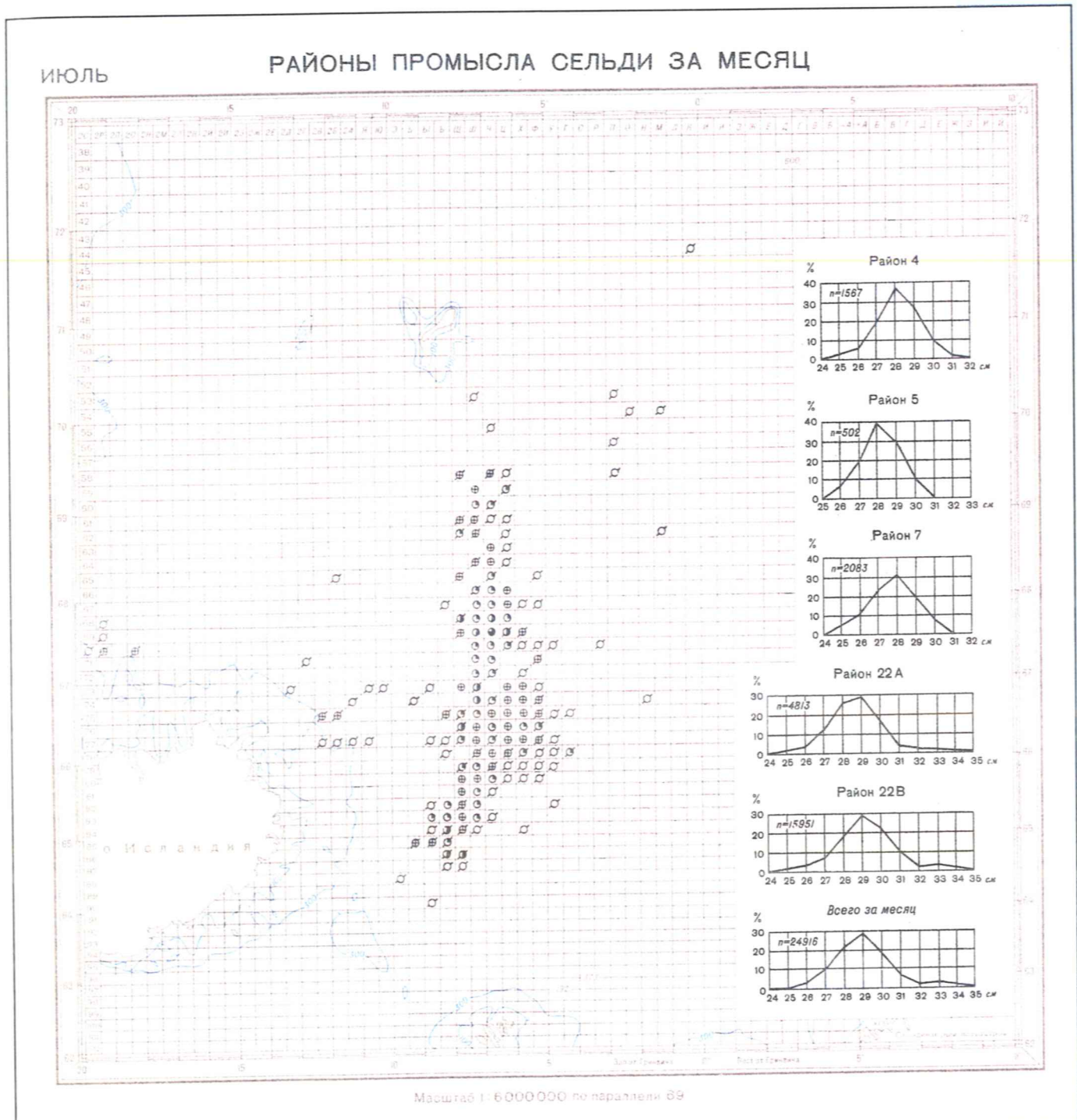
Det var Devold som foreslo å utvide undersøkelsen fra juni til å dekke hele våroppblomstringen for å klargjøre rauåtas adferd i forbindelse med polarfronten. En så omfattende undersøkelse ble bare delvis gjennomført, men er nå tatt opp i det store økosystemprogrammet «Mare Cognitum», der de gamle sildenasjonene Færøyanne, Island og Russland er invitert til å delta.

Jakob Jakobsson i Reykjavik og O.J.Østvedt i Bergen er nå i ferd med samle materialet fra alle

toktene som ble gjennomført i Norskehavet i denne perioden.

En av spesialitetene ved sovjetisk fiskeriforskning, reproduksjonsbiologi, var særlig utviklet i forbindelse med de kvalitative variasjoner hos egg fra oppdrettsfisk, spesielt karpe. Det teoretiske grunnlaget er lagt bl.a. av Severstov (1941).

I Norskehavet ble sildas eggantall (fekunditet) ved forskjellig alder og fra forskjellige områder studert i denne sammenheng. Fekunditeten er lavere hos sild som stammer fra rike årsklasser (Lyamin 1966). Like store sild ved norskekysten og ved Georges Bank i Vest-Atlanteren har henholdsvis 75 000 og 204 000 egg.

Fra PINROS atlas over fiske og temperaturforhold i 1965. Bildet viser fordelingen av drivgarnsflåten i juli 1965, med lengdefordelinger av silden.

Det er mange måter å vurdere framtidsutsiktene på. Judanov (1964 a) konkluderer på bakgrunn av den generelle nedkjøling i vår tid at det bare vil komme én stor årsklasse av sild før årtusenskiftet. Men det var vel kanskje før drivhuseffekten satte inn?

I en annen artikkel (Judanov, 1964b) beskriver han PINROS helårige observasjoner over sildas gytevandring, larvedrift og tilbakevandring av utgytt sild. Sovjeterne fulgte nøye med den nordlige forflytning av gytefelt for norsk vårgytende sild som startet i 1950. Først i 1958 ble det observert sildegyting på Røst (Sætersdal 1958). Den gang var det lederen på torskeavdelingen som observerte sildegytingen, og telefonerte nyheten til instituttet. Det sies at reaksjonen fra sildeavdelingen var omtrent følgende: «Hva har torskefolkene med silda å gjøre?».

De sovjetiske undersøkelsene i Norskehavet inkluderte også mageundersøkelser, larvedødelighet og omfattende zooplanktonundersøkelser. Rudakova (1966) analyserte sildas ernæring i perioden 1951–62 i mer enn 137 000 sildemager og undersøkte over 15 000 mer systematisk. Menyen varierer ikke fra år til år og omfatter 60 forskjellige arter dyreplankton. Om vinter og vår spiser silda krill og rauåte, og om sommeren hovedsakelig rauåte. I kalde år er sildemagen slunken og veksten dårlig.

I begynnelsen av 70-årene var det stor usikkerhet om silda gytte og om det ville bli brukbare årsklasser og forskerne ble interessert i larvenes overlevelse. Seliverstov og Penin (1974) viste i undersøkelse på norskekysten at over 90 % av larvene døde i løpet av de første dagene etter klekking.

Undersøkelser av plankton i Norskehavet i perioden 1951–62 viste bl.a. høye verdier i strømhvirvler bl.a. utenfor Nord-Norge (Pavshikovs 1964). Ut fra omfattende undersøkelser i Norskehavet i perioden 1959–69 beregnet Timokhina (1964, 1974) den årlige produksjon av rauåte til ca. 50 millioner tonn som er tilstrekkelig for store sildebestander.

Tilslutt et litt vemodig tokt med Seliverstova (1983), som rapporterer fra sildelarvetokt i årene 1973–75. Det ble funnet sildelarver på norskekysten i 1973 for første gang siden 1969. Hun skriver:» Skjønt mengden av larver var ubetydelig og 1975 årsklassen ble definert som svak, ble forekomsten av larver tatt som en indikasjon på at bestanden er i bedring».

Parallele norske sildelarveundersøkelser i kystnære farvann hadde også dårlige fangster i denne perioden, men resultatet ble aldri 0. I 1972 ble resultatet 1 sildelarve på tre ukers tokt med tre fartøyer. Til da verdens desidert dyreste larve!

Sildesymposiet i 1961

På dette tidspunktet var representanter for de fleste sildenasjoner i Europa begynt å bli urolig for bestandsutviklingen i flere av sildebestandene. I begynnelsen av boken med alle artiklene fra

ICES-Symposiet har fire forskere ordet for en oppsummering.

Den nederlandske representanten Zijlstra diskuterer bl.a. uenigheten mellom de sovjetiske og norske forskerne. Han mener at et storstilt merkeforsøk som det i Nordsjøen kanskje ville avklare situasjonen.

Den tyske representanten Hempel så på årsakene til forandringen i fornyelsen av bestanden. Han var opptatt av faktorene som de sovjetiske forskerne hevdet var viktige i situasjonen. Nedfiskingen av bestanden nærmet seg et nivå med redusert reproduksjonspotensiale (redusert antall gyteklasser, som alle er svært små). Han etterlyser også et mye bedre kjennskap til den umodne bestanden for å forstå endringene i fornyelsen.

Den sovjetiske representanten Nikolsky diskuterte betydningen av miljøet for den voksne silda. Han tok spesielt opp effekten av fysiske og ernæringsmessige forhold når det gjelder modning fekunditet, eggkvalitet, gytetid og gytetested.

Den danske representanten Popp Madsen diskuterte effekten av fiske på den voksne sildebestanden. Han konkluderte med at metodene til å måle fiskeintensitet var upålitelige.

Uenigheten om norsk vårgytende sild skulle tas opp i egen egen arbeidsgruppe.

Vekslingene i sildefisket tilbake til århundreskiftet, som hovedsakelig skyldes forekomsten av store, men sjeldne årsklasser, ble diskutert av Marty og Fedorov (1963).

De viser at store årsklasser alltid henger sammen med høy temperatur i Kolasnittet (en serie målepunkter nordover i havet fra Kolahalvøya) og høyt antall gyte egg (populasjonsfekunditet).

Marty og Fedorov diskuterer også fiskedødeligheten utover i 50-årene som de anser økte mot 20 %, mens den naturlige dødeligheten holdt seg konstant på omkring 5 %. Ved århundredets begynnelse var fiskedødeligheten mindre enn naturlig dødelighet. Selvom store årsklasser er sjeldne, påpeker forfatterne at den lange livssyklus etter kjønnsmodning under normale forhold vil føre til forholdsvis stabil rekruttering hos denne største og mest utbredte pelagiske ressurs på jorden. Ut fra det sovjetiske drivgarnfisket framkommer den store reduksjonen i området for silda i Norskehavet i 50-åra i forhold til tidligere. Sammen med fangst pr. garn og alderssammensetning i fangstene (1950-årsklassen utgjorde som 3,4 og 5 åringer henholdsvis 10, 20 og 30 % av det sovjetiske drivgarnfisket) synes det klart at sovjeterne i denne perioden hadde den beste oversikten når det gjaldt bestandsutvikling.

Lederen for de norske sildeundersøkelsene, Finn Devold, la på sildesymposiet i 1961 fram sin hypotese om de periodiske vekslingene i sildas gytefelt, og mekanismen bak denne periodisiteten. Vekslinger i mengde kan foregå på to måter, ved sterke årsklassevariasjoner eller ved at hele populasjonen eller deler av den forsvinner fra sine «vanlige» felt. Devold var, på grunnlag av historiske data, mest opptatt av den siste muligheten. Silda opprettet en gytefraksjon i Nord-Norge i slutten av 60-årene og bega seg ikke ut på de tra-

Møte i Seydisfjord. Fra venstre: Østvedt, Jakobsson, Lyamin, tolk.

disjonelle beitevandringene til polarfronten, eller det konsentrerte overvintringsområdet øst for Island, kalt den Røde Plass p.g.a. det intense sovjetiske drivgarnsfisket. Istedet beitet den i havområdene utenfor Nord-Norge, og overvintret i de kalde Nord-Norske fjordene. Derfra ville den omsider vandre til kysten av Bohuslän for å gyte. Glebov (1938) betydde mye for Devold når det gjaldt forståelsen av modning av gyteproduktene og energiforbruk ved lave temperaturer.

Devold ble ellers særlig kjent for sin innsats når det gjaldt å utvikle en veiledningstjeneste for sildeflåten. På denne måten fikk han et førstehånds kjennskap til sildas vandringmønster, og eventuelle avvik fra mønsteret, fra overvintringsområdene til Norskekysten. Utover i 60-åra skulle delingen av den voksne bestanden i en sydlig og en nordlig komponent styrke han i sitt syn på at den daværende sildeperioden gikk mot slutten.

Norsk havforskning har tradisjonelt vært mer opptatt av naturlige vekslinger enn overbeskatning. Mens Nordsjølandene allerede ved århundrets begynnelse slet med overbeskatning, som resulterte i en egen overbeskatningskommite ved ICES dannelse, var norske forskere opptatt av å løse gåten bak disse vekslingene, som ved nærmere undersøkelser viste seg å være enorme variasjoner i den årlige fornyelsen av bestanden (Se Fiskets gang nr.10,1995). Dette synet innebar at man anså at disse naturlige vekslingene, uansett fiskeinnsats, ville fortsette som før. Holdningen minner litt om heredstyremedlemmet i Øygarden, som under en etterhvert emosjonell debatt

fyrer av sitt siste argument:»Da har kulminert og da ska fortsetta å kulminera !»

På sildesymposiet i 1961 forelå det også en undersøkelse av O.J. Østvedt over utviklingen av fangst pr. fangstenhet hos norske snurpere og drivgarnsbåter. For begge redskapstyper er det en tydelig nedgang utover i 50-årene. Siden fangseffektiviteten økte er sannsynligvis Østvedts resultater et minimum når det gjelder reduksjon i fangst pr. fangstenhet.

Forfatteren anser at analysen av drivgarnsfiske gir et mer pålitelig bilde av hendelsesforløpet. Hverken betydningen for sildebestanden eller Martis resultater fra 1959 blir tatt opp i diskusjonen.

En rapport om det norske småsildfisket og feitsildfisket av Olav Dragesund gir statistikk om mengde og fordeling fra århundreskiftet til 1960. Det fremgår at utbyttet av småsildfisket har økt betydelig i perioden 1950–59, til ca.170 000 tonn pr.år, eller ca. 2,5 milliarder individer, feitsildfisket lå på ca.70 000 tonn i samme periode. I denne sammenheng må nevnes at det sovjetiske feitsildfisket Barentshavet i denne perioden bare lå på ca.12 000 tonn pr.år, som i begynnelsen av 60-åra falt til ca. 5 000 tonn pr. år. Småsildfiske foregikk såvidt vites, ikke.

Det heter i innledningen i Dragesunds rapport at p.g.a. den katastrofale nedgangen i vintersildfisket siden 1957 har fiskernes organisasjoner fremsatt flere forslag for å regulere småsildfisket. Såvidt vites ble slike tiltak ikke satt ut i livet i denne omgang.

Ei sild, og ei til

$\text{♩} = 40$

Ei sild, og ei til, stemn-de inn mot land ein
hus - tren vin - ter - dag, fann så ut dei skul - le
sym-ja dit i lag, ei sild, og ei til.

To sild, og to til,
syntest endå ikkje dei var trygge nok,
la seg buk ved buk og gjekk i samla flokk,
to sild, og to til,

Fire sild, og fire til,
slo med åtte spordar trutt i same takt,
stima stolt mot landet, trygge på si makt,
fire sild, og fire til

Mange sild, og mange til,
sat i garnet fast og kjende blodet fraus,
rykte, sleit og reiv, men kom seg ikkje laus,
mange sild, og mange til,

Ei sild, og ei til,
visste no dei hadde gjort sitt siste sprell.
«Kanskje vi sku'' sumt åleine likevel,
ei sild, og ei til?»

Denne linjen, som noen vil dra kjensel på, har husert i Fiskets Gang med jevne mellomrom i hele 1995. Så er det altså en fin vise av Hartig Kartvig Kiran, som under krigen var én av «stemmene fra London».

Julenummeret er en passende anledning til å offentliggjøre hele visa med tonsetting.

Det kan i lengden bli kjedelig med de samme julesangene år ut og år inn, og denne er både til å få vett og forstand av!

Det kan jo være en utfordring til alle barn som har fedre, brødre, onkler etc. med store båter som kan fiske mye sild.

Per Solemdal

I en artikkel av Dragesund og Jakobsson ble det foretatt beregninger av bestandsstørrelsen ut fra merkeforsøk. I perioden 1952–58 gikk totalbestanden av norsk vårgytende sild, ifølge disse forfatterne, ned fra 218 til 54 millioner hektoliter. Her ser det ut som begynnervanskene med å bruke merkemotode for å bestemme totalbestanden ihvertfall delvis er overvunnet, og det kan passe å bruke G.O.Sars ord:

«Man kan da ialfald sige, at, hva der paa denne

maade er udrettet, er en virkelig indvunden Kapital, hvorpaa der fremdeles kan bygges videre.»

I sitt sluttinnlegg konkluderer lederen for symposiet, britten Basil Parrish bl.a.:

«P.g.a. usikkerheten angående de underliggende årsakene til nedgangen i fisket, ble det ikke brukt tid på Symposiet for å diskutere det viktige spørsmålet om regulering av sildefiskeriene. Dette reflekterer ikke mangel på vurdering hos forskerne når det gjelder alvorret for flere europeiske sildefiskerier, eller mulig nytte av regulering. Men

heller av mangel på klar visshet om effekten av fisket, og om størrelsen av fiskedødelighet og naturlig dødelighet».

I den andre artikkelen om vår store, østlige nabo, skal vi bl.a. undersøke om det ble brukt mer tid på å diskutere reguleringer.

Takk

Forsknings sjef Ole Johan Østvedt har vært til god hjelp underveis

Referanser:

For at ikke Fiskets Gangs julenummer skal flomme over av russiske titler vil jeg be eventuelle nysgjerrige lesere henvende seg til Fiskeridirektorens Bibliotek og kikke i de to nedenstående dokumentene:

1. Valery Serebryakov, 1993. Abstracts I og II of papers on herring feeding conditions and zooplankton biomass and production in the Norwegian Sea. (Papers have been published in Russian and have not been translated into English or Norwegian.
2. Contributions to herring symposium 1961. Rapp.-P.- v. Réun. Cons.int. Explor.Mer, 154. 293 sider

«Løse» referanser:

- Devold, F., 1958. Småsildfisket. Fisken og Havet, nr.1, 1958:1-9.
- Fedorov, S.S., 1959. Noen opplysninger om utbredelsen av moden og umoden og umoden atlantiskandisk sild. Fiskets Gang, nr. 43:593-596.
- Glebov (1938). Coastal migrations of the Murman herring associated with ecological factors. Trudy polyar.nauchno-issled.Inst.morsk.ryb.Khoz.Okeanogr., 1:5-58 (in Russian)
- Mart, J.J., 1956. Grunnleggende etapper i livssyklusen til de atlantisk-skandinaviske sild. Moskva 1956, 42 sider (Oversatt fra russisk av dr. Kristian Fredrik Wiborg.)
- Marti, J.J., 1959. Om bestanden av atlantiskandisk sild. Fiskets Gang, nr. 38:522-525.
- Midttun, L. og Sætersdal, G., 1958. Rapport om tokt med «G.O.Sars» 1 mars-5 mai 1958. Fiskets Gang 31:408-412.
- Severstov, S.A., 1941. Dynamics of Population and Adaptive Evolution in animals. Moscow: Acad.Sci. U. S. S. R. , 48
- Zatsepin, V.I. og Petrova, N.S., 1939. The feeding of the cod in the Southern part of the Barents Sea. Trudy. Polyar.Nauchno-issled, Inst.morsk.ryb.Khoz. Okeanogr, 5:170 pp (In Russian).

Ei sild, og ei til

V. Færøyane, halvvegs til Island

Historieglemsel, naboskap og vennskap har vært stikkord i denne artikkelserien om sildeforskning og sildefiske i tidligere tider. I dag er turen kommet til Færøyane. Under den store ødeleggelsen av den Atlanto-Skandiske sildestammen i 50 og 60-årene spilte Færøyane en meget beskjeden rolle. Færøyane ble derfor i større grad et offer og fikk sitt årlige sildefiske ødelagt i mer enn 20 år.

Følgende historie illustrerer på en vis hvor liten denne ensomme øygruppen ute i Nordhavet er.

Salamon Toft hette en kystfisker fra Toftarøy, en svært likandes mann. Av hans utallige historier handlet ihvertfall en om Færøyane. Han hadde en fiskerveen, som ikke var helt stø i navigasjon. En dag traff Salamon vennen på Fisketorget i Bergen, som fortalte at han skulle en tur til Færøyane. Så gikk det en lang stund, til Salamon igjen traff vennen på Torget. Han kom pløyende gjennom folkevrimmelen, og idet de møtes utbryter han med stolthet: «Ja no har eg vøre på Færøyane. Og trur du 'kje eg treffe øya akkurat!»

Litt om land og folk

Øygruppen er ca. 130 km lang fra sør til nord og omkring 80 km på det bredeste. Bare 17 øyer er bebodde og det bor tilsammen ca. 45 000 mennesker. Navnet har norrøn opprinnelse, Færeyjar, som betyr får(sau)-øyene. Øygruppen ble sannsynligvis først oppdaget av irske eremittmunker omkring 650 e.K. Den egentlige bosettingen stammer fra Norge i landnåmstiden omkring

år 800. Øygruppen lå under det norske riket helt til 1709, da Danmark etterhvert overtok.

Språket stammer opprinnelig fra sør-vest norske dialekter, men er idag en mellomting mellom disse dialektene og islandsk. Det er godt forståelig for nordmenn med den rette innstilling.

Den språklige og nasjonale bevegelsen startet blant studenter i København i 1882.

Det nasjonale spørsmål sammen med økonomiske problemer har vært de viktigste politiske temaer på Færøyane. Et vendepunkt i Færøyanes historie kom 12 april 1940, da britiske tropper besatte øygruppen. Krigsårene, da Færøyane sto på egne bein, var en kraftig stimulans til den nasjonale selvstendighetstanken. I 1946 ble det holdt folkeavstemning om tilknytningsform til Danmark. Det ble en liten overvekt av dem som ville ha løsrivelse. Etter flere års forhandlinger kom man frem til hjemmestyreloven av 1948. Færøyane har et utstrakt indre selvstyre og kan føre forhandlinger med andre nasjoner i spesielle færøyske saker. Øygruppen er ikke med i EU, men har en handelsavtale.

Færøyane har et moderne næringsliv, der fisk og fiskeprodukter utgjør en viktig sysselsetningsfaktor og gir over 90% av eksportinntektene.

Havforskningsinstituttet i Torshavn

Færøyanes Havforskningsinstitutt, Fiskirannsóknarstovan, ble opprettet i 1954, først som en sommerstasjon under Danmarks Fiskeri og Havundersøgelser. Det var dr. Vedel Tåning som etter krigen ledet avdelingen i Havundersøgelserne, som omfattet Grønland og Færøyane.

Færøyværingen Jakup Sverri Joensen, ble etter endt utdanning ansatt hos Tåning, og samlet inn materiale av fisk om sommeren på Færøyane.

I 1959 ble det inngått en avtale mellom Færøyanes Landsstyre og det danske fiskeriministeri-

um. Fiskerilaboratoriet på Færøyanne ble opprettet, med Joensen som leder. Utgiftene ble delt likt mellom de to land. Ettersom instituttet vokste overtok Færøyanne mer av finansieringen. Da Færøyanne helt overtok instituttet i 1988 sto danskene for mindre enn 10% av finansieringen. I 1981 fikk instituttet en hekktråler, «Magnus Hejnason», som etter ombygging har fungert fint som forskningsfartøy.

Instituttet har idag 10 forskere og 10 assistenter, og budsjettet ligger på 12–13 millioner danske kroner. Instituttet finansieres nå i sin helhet av Færøyanne. Et av instituttets store satsningsområder idag er deltagelsen i de internasjonale sildeundersøkelser. Instituttet ledes av Hjalgti i Jákubsstovu, utdannet i Bergen og i mange år en av kollegaene ved vårt Havforskningsinstitutt

Færøyanne har observatørstatus i det rådgivende organ (ACFM) ved Det Internasjonale Råd for havforskning (ICES).

Sildeforskning i færøyske farvann

Den store danske forskeren Åge Vedel Tåning har gjort den største innsatsen når det gjelder sildeforskning på Færøyanne. I en større avhandling om «Fiskeri- og Havundersøgelser ved Færøerne» (1943) gir Vedel Tåning en fremstilling om silde og sildefiskerier i færøyske kystfarvann de siste 200 år. Betydningen av sildefisket for Færøyanne var svært begrenset inntil ca. 1940.

Færøyanne har sine lokale sildestammer, både vår og sommergytende stammer. Ned gjennom tidene har det gang på gang vært forsøkt å få igang mer omfattende sildefiske i fjordene på Færøyanne, men uten særlig hell. Fangsten har stort sett blitt nytt til agn.

Omfanget av gytingen i færøyske farvann er også undersøkt av Tåning (1936). Han fant bare larver av den vårgytende sildestammen. De største konsentrasjonene fant han øst av Suderøy. Når de lokale bestandene er såpass begrenset antar Tåning at det skyldes de sterke strømmene rundt øygruppen som fører de passivt drivende larvene bort fra området.

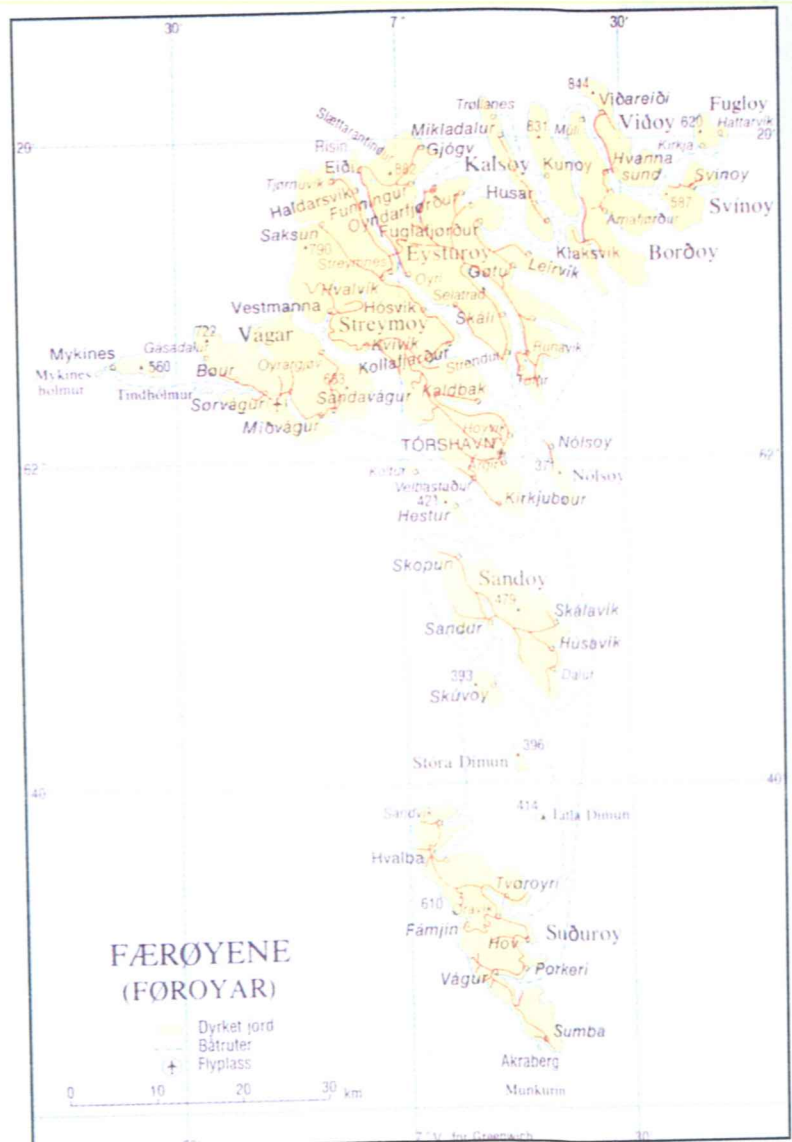
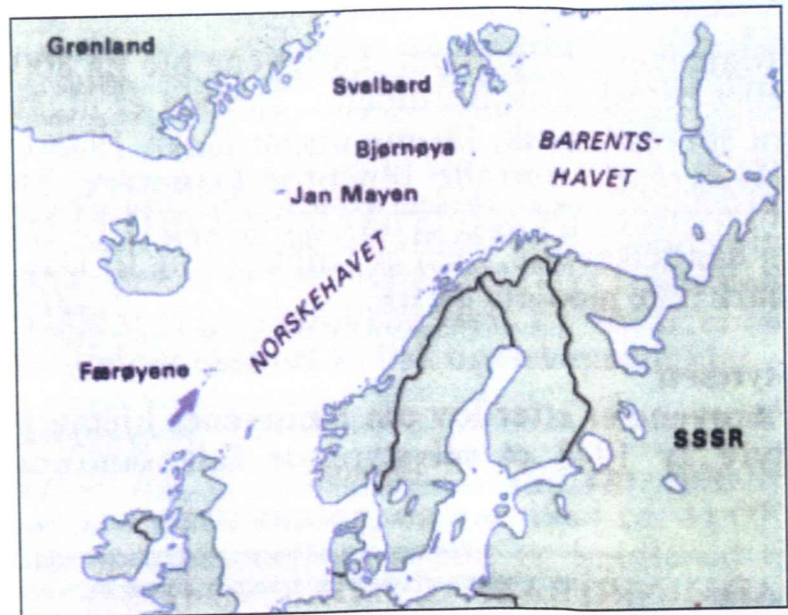
Tåning nevner også tidligere fiskeforsøk i havet øst og nordøst for Færøyanne. Under «Michael Sars» jomfrutur sommeren 1900, på veg til Island, ble det fanget sild i dette området, nordøst av Færøyanne. (se Fiskets Gang, nr.4,1995). Hjorts undersøkelse av ernæringen hos finnhval fra 1905 viste også at det måtte være betydelige sildeforekomster i dette området.

På grunnlag av disse observasjonene søkte færøyske forretningsfolk i 1901 om støtte til å fiske sild nord av Færøyanne. Dette ble avslått av de danske myndigheter. Også en senere forespørsel fikk tommelen ned. Noen mer tilfeldige forsøk med drivgarn øst og nordøst for øyene i mellomkrigstiden ga varierende, stort sett dårlig utbytte.

I stedet søkte færøyske sildefiskere til Island, i

likhet med norske fiskere. (se Fiskets Gang, nr. 6,1995). Det var særlig i mellomkrigstiden at færøyske fiskere dro til Island etter sild.

I sitt sildearbeid fra 1943 konkluderer Tåning: «Alle Erfaringer og Undersøgelser viser saaledes,

Kart over Færøyanne.

at selve Bestanden ved Øerne samt de tilsvarende Stimer af Sild ikke optræder i saa store Mængder, at der er meget Sandsynlighed for, at et regelmæssigt og stort fiskeri blot tilnærmelsesvis i Lighed med det, der drives i nærliggende Omraader, vil kunde udvikles.»

Denne pessimistiske konklusjonen står i sterk kontrast til den eventyrlige utviklingen i fisket på den transoseaniske atlanto-skandiske silden, med Vedel Tåning som en av pionérene. Vedel Tåning bygget sin pionérundersøkelse på en idé av islendingen Arni Fridriksson og erfaringer fra færøyske sildefiskere.

Islendingen Arni Fredriksson hadde lenge arbeidet med den vårgytende silden på Nord-Island. Han kunne ikke finne dens gytefelt på Island, og lanserte i 1944 den idé at denne silden var den samme som gytte på den norske vestkyst (se Fiskets Gang, nr. 4, 1995). Men før denne idéen ble endelig bevist bestemte Tåning seg til å studere denne sildas vandringsruten nærmere. Et blikk på kartet er nok til å overbevise om at denne silda må passere Færøyane ikke altfor langt fra land. De færøyske sildefiskerne på Island hadde på hjemvegen ved flere anledninger meldt om sildestimer nord for Færøyane, og det foregikk et lite fisket i dette området i juni 1948.

Dette året startet Tåning sine undersøkelser med det danske havforskningsfartøyet «Dana», altså et år før de øvrige sildenasjonene organiserte samarbeidet om vandring og biologi til den Atlantoskandiske silden.

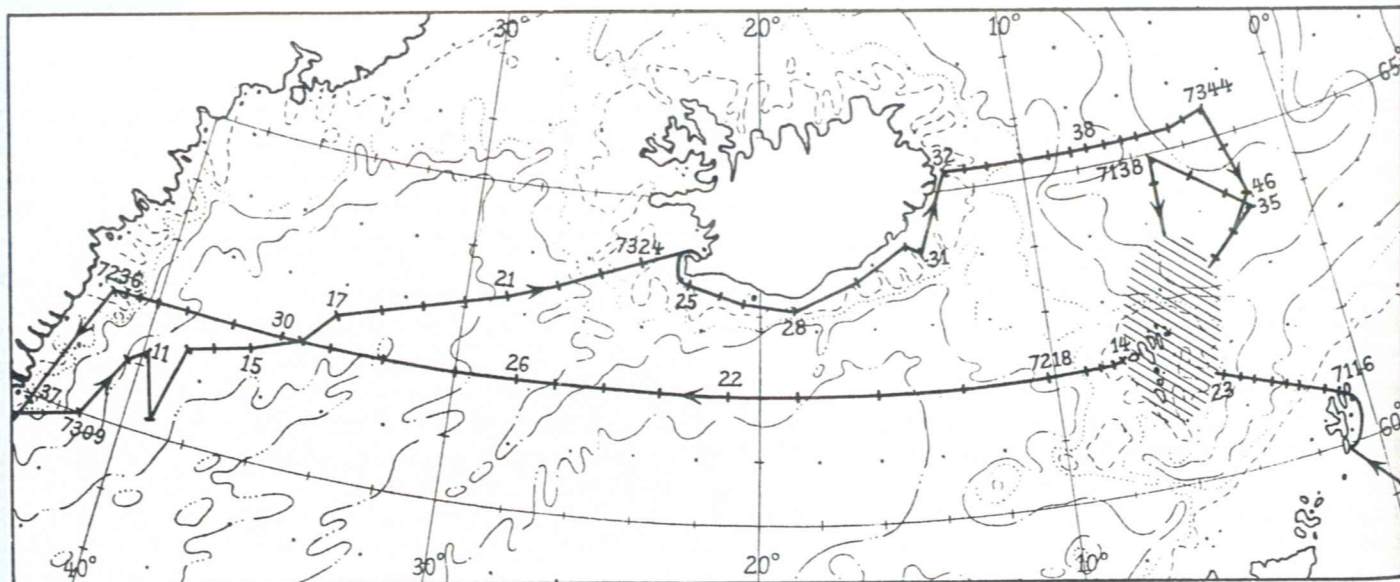
Tåning fant i 1948 at silda sannsynligvis var av Atlantoskandisk opprinnelse. (Dette navnet bør denne silda få tilbake når den forlater sitt midlertidige Norges-eksil om et par år). De største konsentrasjoner av sildestimer fant han i grenseområdet mellom de varme og kalde strømmene, som møtes i området nord for Færøyane. Mektigheten av denne vannmassen viste seg å variere betydelig fra år til år. I dette området begynte et systematisk prøvofiske av færøyske fartøyer i 1952.

Kartet viser «Dana»s rute i 1950, som var omtrent den samme som i 1948. Det var særlig området 160 nm nord og nordøst for Færøyane at det ble registrert sild.

Undersøkelsene i dette produktive området omfattet også studier av dyreplankton, sildas næring. I første halvdel av 50-årene foretok Vagn Hansen (1960) omfattende studier av artssammensetning og næringsverdi av planktonsamfunnet til forskjellige årstider. Fettmengden i den viktigste arten, rauåta, utgjorde i juni i det mest produktive området, 60 mg pr m³. Det er i dette området de største sildeforekomstene ble registrert. I november–desember var fettmengden bare 0,1 mg pr m³. Vagn Hansen viste også tydelig hvordan bestemte dyreplanktonarter hører hjemme i spesielle vannmasser: Atlantisk vann, den østislandske strøm, Norskehavsvann og kystvann.

En meget spesiell adfersforskning på sild ble utført av færøyværingen Jørgen Olsen (1982). Han observerte sildestimer om kvelden og natten med vannkikkert. Resultatene har han fremstilt i en rekke bilder i boken «Nattens Børn». Bl.a. viser han hvordan sildestimen etter dagens næringssøk oppsøker en stille bukt og stiller seg loddrett for å sove. Slippes f.eks en stein ned i en slik sovende stim våkner bare de mest berørte, mens hoveddelen sover uforstyrret videre. Når solen stiger om morgenen våkner de øverste først, og oppvåkningen forplanter seg etterhvert nedover i stimen. Bildene viser disse situasjonene.

Nyere norske undersøkelser, med avansert akustisk utstyr, har påvist en endring i ekkoverdi hos sild mellom dag og natt. Dette tolkes som om silda har en mer vertikal stilling om natten. Men såvidt jeg vet er det bare Jørgen Olsen som har sett sovende sild i naturen med sine egne øyne gjennom sin vannkikkert. Boken har tekst på færøysk, dansk og engelsk. Min erfaring er at færøysk er lett å forstå, særlig hvis man har en fantasi

Oversikt over «Dana»s rute i 1950. I området rundt Færøyane ble det tatt en rekke snitt.

ørlite over gjennomsnittet. Og det gjelder jo ganske mange av oss!

Flere nasjoner har drevet undersøkelser i færøyske farvann. Sovjetunionen, som kjøpte en stor del av Færøyanes saltsildproduksjon, arbeidet i midten av 50-årene både med undersøkelser av sildelarver og voksen sild i færøyske farvann (Yudanov 1958).

I 1950 ble det gjennomført et skotsk larvesurvey i færøyske farvann på den vårgytende silden (Saville 1950).

I forbindelse med de internasjonale undersøkelsene om sommeren eller de norske vintersildundersøkelsene i desember har det vært stor aktivitet rundt Færøyane. Da var øygruppen god å ha som nødhavn eller kanskje stevnemøter av mer sosial art. Kartet fra et tokt med «Sarsen» i desember 1956 for å undersøke de fysiske forhold i forbindelse med storsildinnsiget, illustrerer dette tydelig. Figuren viser temperaturen i 30 meters dyp. Den kraftige og typiske temperaturfronten skyldes møtet mellom de varme Atlantiske vannmasser fra sør og polarvann som kommer fra nord langs Øst-Grønland. Denne strømmen svinger sørøstover nord for Island. denne fronten er alltid tilstede, men posisjon og skarphet varierer mye. her samler silda seg før den tar «spranget» til Norskekysten for å gyte.

Det moderne Færøyske sildefisket i 1950–60-årene

I 40-årene begynte det færøyske sildefisket med drivgarn nord for Færøyane, og vokste til et betydelig fiske etter færøyske forhold. Fangsten ble saltet ombord i tønner og senere omsaltet på land. Dette fisket skapte mange arbeidsplasser og da silda forvant i slutten av sekstiårene førte det til en betydelig arbeidsløshet.

Mens drivgarnsfisket foregikk i perioden august–oktober, kunne kraftblokkbåtene drifte hele året. Veksten i fangstene av sild var et resultat av fangsten på modnende og gytende sild på færøybankene i januar–mars. I dette fisket deltok også norske og islandske fartøyer.

I første nummer av Fiskirannsóknir (Fiskeriundersøkelser) fra 1966 gir Jakub S. Joensen en oversikt over det færøyske sildefisket med not i perioden 1950–65. Figuren viser årlig fangst på omkring 20 000 tonn med en økning mot slutten av perioden til over 30 000 tonn. Dette er imidlertid bare et spytt, muligens et piss i havet sammenliknet med fangstene til de andre Nordhavs-sildefiskerne, med Norge i spissen. Færøyane ble derfor et offer i sildeslaget i 60-årene og fikk sitt fiske ødelagt i mer enn 20 år.

Følgende sitat fra Joensens rapport burde

Eg taki ein stein á stódd sum ein neva og sleppi hann niður í torvuna.

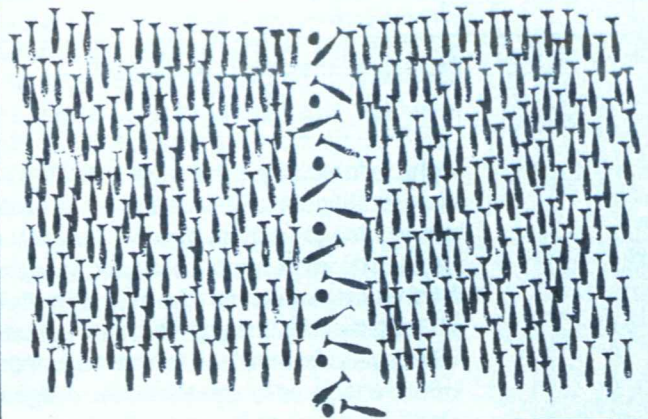
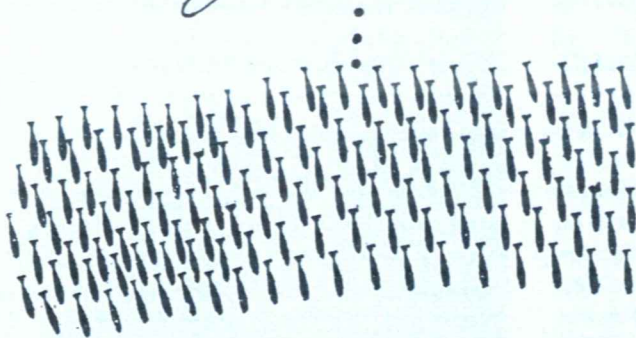
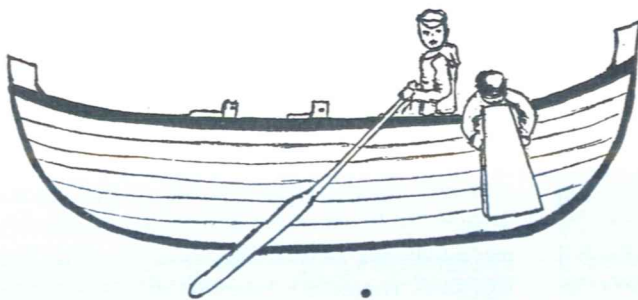
Steinurin fer niður millum sildirnar og skumpar tær til vikis. Tær fella flattar, og eitt hol sæst niður gjøgnum torvuna.

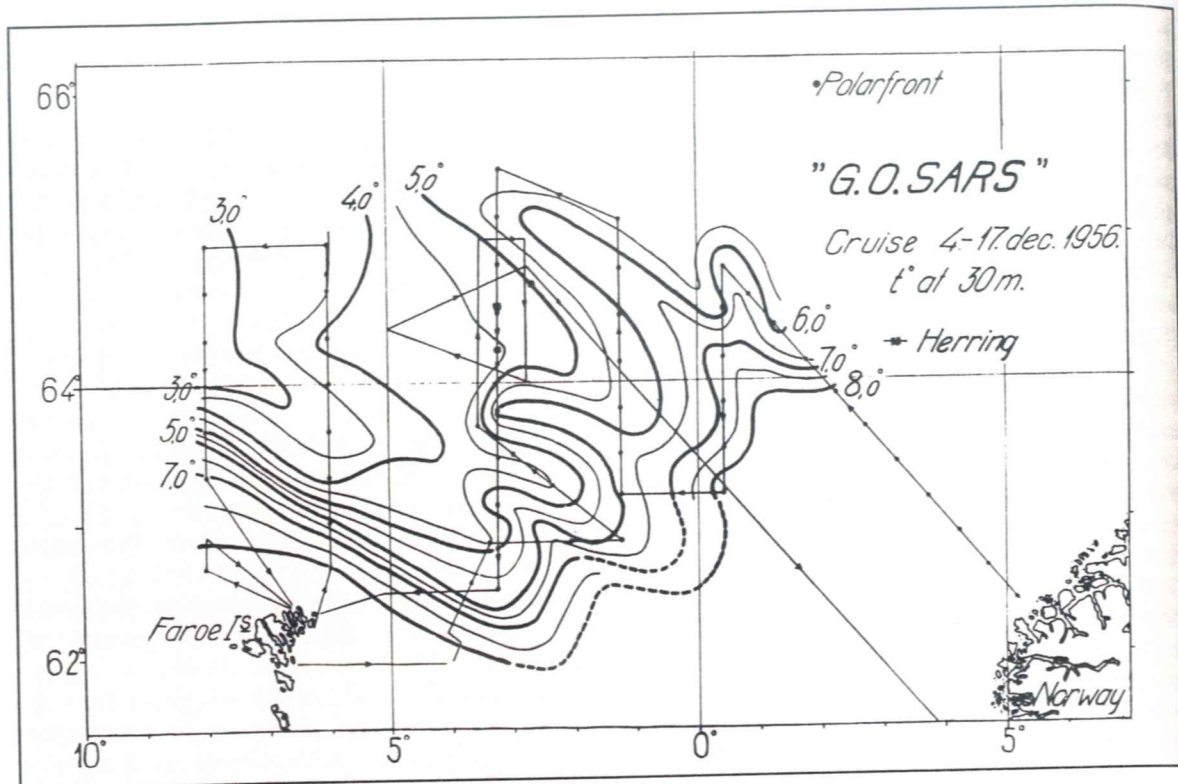
I took a stone the size of my fist and dropped it into the shoal.

The stone fell down through the herring and pushed them aside. They were pushed horizontal, and a hole could be seen down through the shoal.

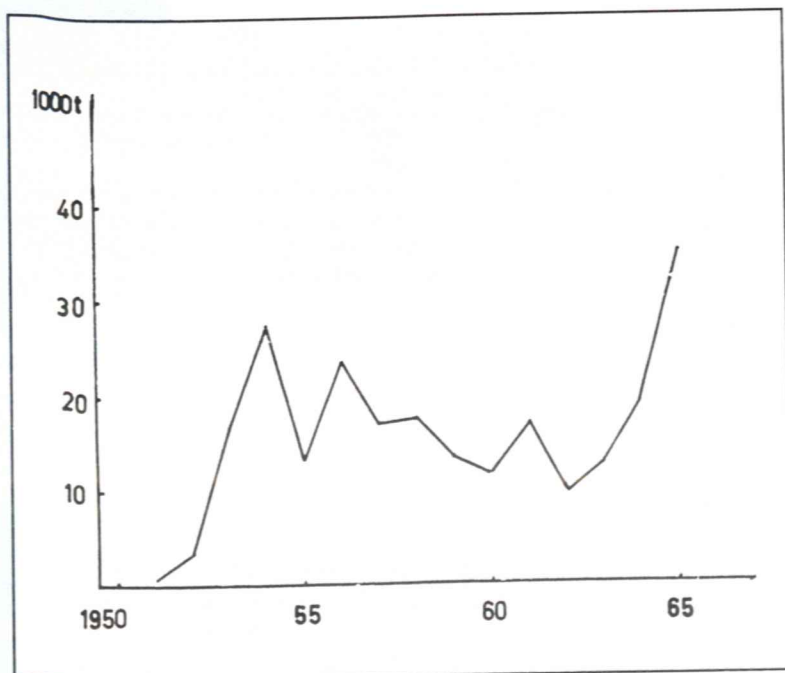
Jeg tager en sten på størrelse med en knyttet næve og lader den falde ned i stimen.

Steinen falder ned mellem sildene og skubber dem til side. De, der bliver flyttet, drejer sig vandret, og der bliver et hul ned gennem stimen.

Temperaturforhold i sjøen nord for Færøyane i desember 1956, undersøkt av «Sarsen». Silderegistreringer er angitt med brutte linjer.

Det færøyske sildefisket i perioden 1951 – 65.

være forståelig for de fleste: «Meðan hævudsmongdin av sildini fer longur eystureftir og yvir til Noregs at gýta, hevur tað verið vanligt seinastu árin, at lítill partur skilir seg út og kemur inn á bankarnar eysten fyri Færøyar og gýtir her.»

Det færøyske drivgarnsdisket i perioden 1953-68 foregikk i færøysk og islandsk økonomisk sone. I 60-årene foregår det færøyske drivgarnsfisket i større grad i islandsk sone. (Jákubsstovu, 1995)

Norske fiskere på Færøyane.

Det var ikke bare sild som trakk fiskere og forskere til Færøyane i denne perioden. I 1950-årene utviklet det seg et omfattende kveitefiske i færøyske farvann, med solid norsk deltagelse.

F.eks. gjorde Sunnmørsbåten «Lille Haugen» store fangster i et område i færøysk farvann som ble kalt Eldoradobanken. Nybåten ble døpt «Eldorado», et kjent navn i de dager.

Det var mange fiskefartøyer som fisket i færøyske farvann i denne tiden, og alle hadde de sin favoritthavn. Her provianterte de og her vanket det kanskje både en fest, en dame og etterhvert også mange ekteskap.

Noen av Sunnmørsbåtene, som «Smaragd» og «Juvel», som hadde sterk slektstilknytning til Færøyane, flyktet dit under den tyske okkupasjonen.

Fiskefartøyer fra andre nasjoner, som Storbritania og Sovjetunionen, brukte også Færøyane som forsyningsbase og nødhavn. Det fremgår ikke av mine etterretningsrapporter hvordan disse fiskerne falt i smak hos de færøyske kvinner.

I 50-årene var det også mange linebåter, hovedsakelig fra Sunnmøre, på veg til torskefisket på Vest-Grønland som hentet mannskap på Færøyane.

Flagget

Det færøyske flagget har vært i bruk siden 1931, men ble offisielt først i 1948.

Under krigen ble Færøyane besatt av britiske tropper, mens Danmark var besatt av tyskerne.

Færøyske fiskebåter som førte dansk flagg ble beskyttet av britiske krigsskip. 25 april 1940 kom et dekret fra de britiske myndigheter som anerkjente det Færøyske flagget. Fra da av seilte færøyske fiskebåter med eget flagg og var dermed trygg for den britiske marine.. De færøyske fiskerier ble dessuten av stor betydning for Storbritannias matforsyning under krigen.

Spiltflagget som er vist her fikk jeg av en færøværing for over 20 år siden. Det er foreløpig bare «offisielt» på mitt kontor. Jeg synes det kan være en passende avslutning på artikkelen. Kanskje spiltflagget engang blir en realitet, når rettferdighet og fordragelighet etterhvert senker seg rundt Nordhavet.

Åge Vedel Tåning, (1890 – 1958)

Denne store danske havforskeren og ornitologen utdannet seg først som lærer, men han gikk snart over til å studere naturhistorie. i 1916 ble han knyttet til Carlsberg-laboratoriet som medarbeider til Johannes Schmidt, dansk havforsknings ubestridte ener. Han er mest kjent for sin «knipe-tangsmanøvre» i Atlanterhavet da han påviste gyteområdet til den europeiske ålen i Sargassohavet. Innledningen til denne undersøkelsen var funnet av en ålelarve vest for Færøyane 22 mai 1904.

i 1920-årene gjennomførte danskene omfattende ekspedisjoner i Atlanterhavet og en jordomseiling med «Dana». Vedel Tåning deltok på disse og hadde ansvaret for at det enestående materialet ble behørig opparbeidet og publisert i de berømte «Dana-reports».

Vedel Tånings vitenskapelige produksjon spenner vidt. Bl.a. viste han eksperimentelt at temperaturpåvirkning på egg og tidlige larvestadier påvirker antall rygghvirvler og finnestråler. Dette arbeidet har tydelig samband med Schmidts raseundersøkelser, som bl.a. bygget på variasjoner i hvirvel og finnestråletall.

Vedel Tåning utførte tallrike undersøkelser i islandske, færøyske og grønlandske farvann.

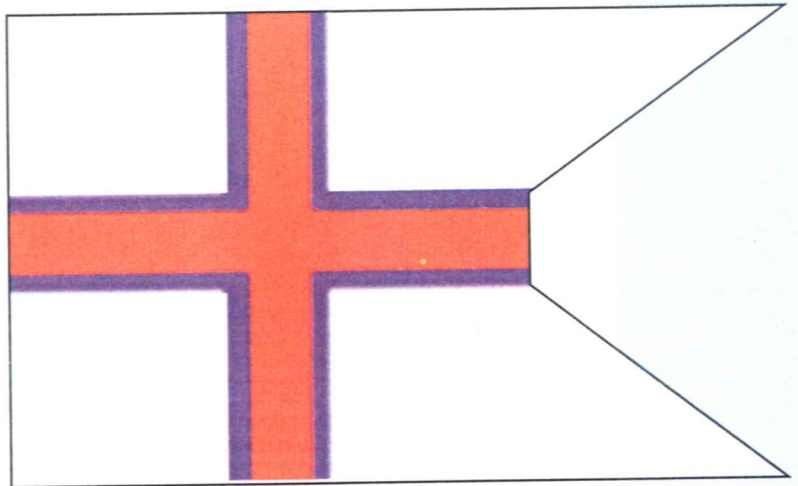

Havforskeren dr. Åge Vedel Tåning.

Doktorgraden tok han på en undersøkelse av rødspette i islandske farvann i 1929.

I sin forskning innså han klart betydningen av miljøforholdene, som temperatur og saltholdighetsvariasjoner, men mente at problemene i fiskeriene burde ha første prioritet.

Han ble tidlig klar over den biologiske betydning av temperaturøkning i de arktiske områder. I

Det færøyske flagget, for anledningen med spilt.

1948 organiserte han et Symposium og laget en bibliografi over dette temaet.

Vedel Tåning fikk mange verv i internasjonale organisasjoner, bl.a. Det Internasjonale Råd for Havforskning, (ICES). Han «gikk gradene» og ble president i 1957. Som formann i «North western Area Committee» var han også formann i subkomitéene for Faxe-bukten på Island og Færøyane.

Han ble hedret bl.a. med den islandske falkeorden og den norske St. Olav.

På den IV nordiske fiskerikonferanse i Reykjavik, 2.–5 august 1954, holdt Vedel Tåning et foredrag: «De fælles dansk-islandske fiskeriundersøgelser siden århundreskiftet», der han bl.a. sier: «Enhver her ved nu, at det lykkedes Fridriksson i samarbejde med norske kolleger ved mærkninger af sild ved Island og ved Norge at påvise udvekslingen af sild mellom de to områder, at Nordhavsildens hovedsagelig går til Vest-Norge for at yngle, og at den norske stammen kun besøker islandske farvande for at søge føde. Og vandringen over Nordhavet er i nogen grad klarlagt ved det fælles skandinaviske samarbejde igjennem årene 1949 til nu, da asdic og ekkolodd har afsløret vigtige dele af eventyret og skabt mulighed for et meget stort oceanisk sildefiskeri. Da jeg ved «Nordisk Fiskerikonferanse» på Hindsgavl maj 1949 som følge af vore undersøgelser nord og øst for Island og nordøst for Færøerne i 1948 udkastede den tanke, at et storfiskeri måske ville være muligt på sild, der i Nordhavet sammenstaves i grænseområderne af de udprægede strømme her, drømte jeg ikke om, at det allerede skulle blive til virkelighed et par år senere.»

Ei sild, og ei til

VI – 60-årene – en tragedie for den Atlanto-Skandiske silden

Da den gigantiske 1950-årsklassen ebbet ut i begynnelsen av 60-årene, sto den store 1959-årsklassen klar til å føre de forsølvete tider videre. Men totalbestanden var ikke så stor som i 50-årene, moderniseringen i flåten, spesielt innføringen av kraftblokk, gikk med sjumilsssteg, havklimaet ga negative signaler og det økte norske småsildfisket og feitsildfisket på slutten av 60-årene satte en endelig stopper for sildeeventyret i den omgangen. Tragedien skyldtes først og fremst at forskerne ikke hadde erfaring med overfiske, og fikk dermed ikke satt inn tiltak i tide.

Etterpåklokskap

Etterpåklokskap er en form for klokskap som ikke alltid verdsettes, spesielt hos dem klokskapen rammer. Den kan likevel være et godt utgangspunkt i en fremstilling som tar sikte på å gi kystfolket innblikk i en vanskelig sak. Det dreier seg om utviklingen og kollapsen i den Atlanto-Skandiske sildestammen i løpet av 1960-årene. Dette samlebegrepet inkluderer de islandske vår og sommergyterne og den norske vårgytende silden, som utgjør den avgjort største fiskebestanden i området.

Etterpåklokskapen er i dette tilfellet representert ved tidligere direktør ved Havforskningsinstituttet, Gunnar Sætersdal, som i 1980 skrev artikkelen «En oversikt av tidligere forvaltning av noen pelagiske bestander og effektiviteten av denne forvaltningen». Om kollapsen i denne store bestanden sier han :

«Denne dramatiske hendelse synes å ha tiltrukket seg overraskende liten oppmerksomhet i det vitenskapelige miljø på den tiden».

Fra diverse kilder fremgår det at nedgangen i bestanden var tydelig i 1965, men var da antatt å

skyldes naturlige svingninger. På dette tidspunkt var det uenighet om betydningen av det norske småsildfisket for bestandssituasjonen, men det ble ikke satt inn noen form for reguleringer. Først i 1969 ble det nedsatt en spesiell komité i regi av det Internasjonale Råd for Havforskning (ICES), for å foreta en vurdering av bestandsstørrelsen. Først i 1970, da kollapsen var et faktum, ble det innført reguleringer både på småsild og voksen sild. Liknende forsinkete reguleringstiltak beskriver Sætersdal for en rekke andre pelagiske bestander. Rådgiverrollen var ikke godt nok utviklet i denne perioden, og forvaltningssystemet var dårlig definert. Han foreslår også bruk av føre-var-prinsippet.

60-årene, år for år Sildesymposiet i 1961

Denne viktige milepæl er nærmere beskrevet i Fiskets Gang, 11/12, 1995. Allerede på dette tidspunkt begynte forskerne å bli urolig for bestandsutviklingen, bl.a. når det gjaldt den Atlanto-Skandiske sildestammen. Det var forskere som mente en hadde med naturlige svingninger å gjøre og andre som mente beskatningspresset var for stort. Uenigheten mellom sovjetiske og norske forskere når det gjaldt betydningen av det norske småsildfisket hadde allerede pågått i flere år (Marti og Fedorov 1958). Lederen ved Havforskningsinstituttets sildeavdeling, Finn Devold, mente på dette tidspunkt at dette fisket ikke hadde noen betydning for den oseaniske sildebestanden. Olav Dragesund, lederen av småsildundersøkelsene skriver i innledningen til en artikkel til Symposiet at det fra fiskerorganisasjonshold er fremmet forslag om regulering av småsildfisket. Disse ble imidlertid ikke gjennomført i denne omgang. Sammen med lederen for de islandske sildeundersøkelsene, Jakobsson, oppgir Dragesund beregninger for totalbestanden basert på merkeforsøk. Ifølge disse gikk totalbestanden av Atlanto-Skandisk sild ned fra 218 til 54 millioner hek-

toliter i perioden 1952–58. (Dragesund & Jakobsson 1963) Østvedt viser også en klar reduksjon i fangst per innsatsenhet i denne perioden, både for snurpere og drivgarnsbåter (Østvedt 1963).

Tross disse klare advarslene fra Moder Natur konkluderte den britiske lederen av symposiet, Parrish:

«P.g.a. usikkerheten angående de underliggende årsakene til nedgangen i fisket, ble det ikke brukt tid på Symposiet for å diskutere det viktige spørsmålet om regulering av sildefiskerierne. Dette reflekterer ikke mangel på vurdering hos forskerne når det gjelder alvorlig for flere europeiske sildefiskerier, eller mulig nytte av reguleringer. Men heller av mangel på klar visshet om effekten av fisket, og om størrelsen av fiskedødelighet og naturlig dødelighet».

De norske forskerne levde sannsynligvis fremdeles i tradisjonene etter Johan Hjort og Co, som 50 år tidligere hadde dokumentert variasjonene i årsklassetallrikhet som årsak til vekslinger i fisket, først og fremst i sildefiskerierne. Devold kan være et godt eksempel på denne tradisjonen. På symposiet la han frem sin idé om de periodiske endringer i sildas vandringsmønster. For han var den påståtte reduksjon bare et mønster som var i ferd med å endre seg. Overbeskatning i våre farvann var et ukjent begrep, mens Nordsjøen viste klare tegn på en slik utvikling. Den enorme økningen i antall fartøyer og nye metode i snurpefisket ga en ny dimensjon i fisket etter Atlanto-Skandisk sild (se Fiskets Gang 11/12. 1995.).

Arbeidsgruppene på Atlanto-Skandisk sild (Eng navn. *Atlanto-Scandian Herring Working Group*)

Sildesymposiet i 1961 ga følgende anbefaling:

«På bakgrunn av den senere tids alvorlige reduksjon i fisket på norsk vårgytende sild og de kompliserte vitenskapelige problemer i den forbindelse foreslår Symposiet at det blir opprettet en arbeidsgruppe, sammensatt av representanter fra alle land som driver dette fisket, for å undersøke alle tilgjengelige data forbundet med løsningen av dets årsaker, inkludert den delen som skyldes fiskeri av ung, umoden sild. (Forf. overs.). Første møte ble holdt i 1963 i Bergen. Devold ledet møtet, Parrish var rapportør. Rapporten utgjorde 17 foliesider. Fra Norge deltok følgende: Devold, Dragesund, Hognestad og Østvedt.

Når det gjelder småsild slås det fast at store årsklasser har en mer oseanisk utbredelse på småsildstadiet. Det forelå på dette tidspunkt ikke materiale som kunne fastslå om fisket etter småsild og feitsild hadde betydning for den voksne bestanden. De sovjetiske deltagerne, derimot mente å kunne dokumentere at dette fisket sannsynligvis hadde påvirket rekrutteringen de siste årene. Nordlig og sørlig type av sild er beskrevet ut fra skjell-preget. Den nordlige typen er vanligst ved store årsklasser og har sitt oppvekstområde i nordlige områder i Barentshavet. Når det gjelder den sydlige typen mener sovjeterne at den vokser

opp i det sørvestlige Norskehavet. Sovjetiske undersøkelser med ekkolodd og undervannsfotografering antyder en reduksjon av totalbestanden fra 2,4 til 1,3 millioner tonn mellom 1961 og 1962. Når det gjelder reguleringer avslutter arbeidsgruppen som følger: «Med den tiden som var til disposisjon var ikke Arbeidsgruppen i stand til å vurdere alle de tilgjengelige data om forholdene mellom endringene i fangst og fiskeinnsats på den voksne bestand og ungsilden. Det anbefales derfor sterkt at en mer detaljert vurdering av disse data skal utføres til et senere møte i arbeidsgruppen, ved et passende tidspunkt i 1964». (Forf. overs. og understr.).

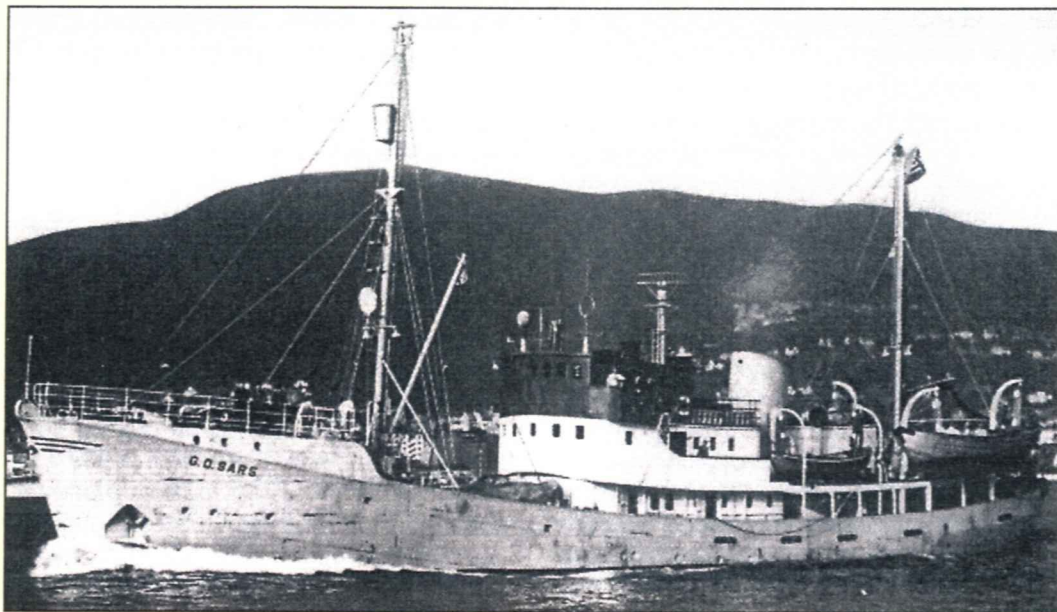
Arbeidsgruppemøtet i 1964

Det ble holdt 2 møter, begge ledet og rapportert av henholdsvis Devold og Jakobsson Fra Norge deltok de samme forskerne som i 1963. I tillegg til de norske deltagere fra 1963 deltok O. Dahl. Rapporten er på 22 foliesider inkludert figurer. Det ble lagt frem data over fordelingen av de rike årsklassene 1959 og 1960 på 0-gruppestadiet (Dragesund og Hognestad, 1960, 1963), som viste klart mer omfattende oseanisk utbredelse enn fattige årsklasser. Den kystnære mengden av 0-gruppe er imidlertid omtrent den samme ved små som store årsklasser. Dette var hovedargumentet fra norsk side for at småsildfisket ikke hadde noen betydning for rekrutteringen.

Sovjeterne la frem data som viste at 90 % av den store 1959-årsklassen i august 1963 var vandret inn i Jan Mayen-sonen, og senere på høsten befant den seg nordøst og øst for Island. Sovjetunionen hadde svært god oversikt av fordelingen av silden pga sin store drivgarnsflåte med mange letefartøyer. Når det gjaldt utviklingen av den voksne bestanden forelå det mange nye opplysninger dette året. Totalfangsten lå i perioden 1954–58 over en million tonn, men var fra 1961 redusert til omkring 500 000 tonn, og var i 1963 573 000 tonn. Det norske vintersildfisket var sunket til under 100 000, mens det russiske drivgarnsfisket holdt seg omkring 300 000 tonn. Det ble også registrert større utbredelse under sommerbeitingen dess eldre silden blir.

Når det gjaldt fangst pr enhet innsats har reduksjonen i det norske snurpefisket etter vintersild fra 1958 fortsatt, men i mindre grad (Østvedt 1963). Reduksjonen i fangst pr innsatsenhet i det sovjetiske drivgarnsfisket startet to år etter reduksjonen i det norske snurpefisket, sannsynligvis fordi de dypere drivgarnene fanget mer av den gamle silden. Også i 1963 ble totalbestanden av Atlanto-Skandisk sild beregnet med akustisk og fotografisk instrumentering av de sovjetiske forskere, Benko, Marty og Fedorov, i overvintringsområdet øst for Island i desember. Den store 1959-årsklassen har begynt å gjøre seg gjeldende og totalbestanden er i 1963 rundt 3,2 millioner tonn. Av dette er omkring 2,5 millioner tonn 1959-årsklassen eller yngre sild.

«G. O. Sars» (1) – Devolds «sildegjeter»

Når Finn Devolds navn er så knyttet til «Sarsen» skyldes det deres store innsats for kystbefolkningen i den rike sildeperioden i 50-årene. For å klare dette trengte de et hjelpemiddel som var utviklet av engelskmennene under andre verdenskrig for å lokalisere tyske ubåter.

Instrumentet ble kalt ASDIC som står for «Anti Submarine Detection Investigation Committee». Som med ekkoloddet ble det nordmenn som modifiserte dette vannrettssøkende ekkoloddet til å lokalisere fiskestimer. En av Hjorts gullgutter, Einar Lea, tok opp ideen i 1947, og i 1949 ble den første Silde-asdic levert. Instrumentet ble omdøpt til SONAR «Sound navigation and ranging» som høres litt fredeligere ut.

I 1950 ble det født en overhending stor årsklasse av sild. «Sarsen» stakk til havs i juli og gjorde en viktig oppdagelse v.h.a. sonaren: Store mengder av årets yngel (mussa) ble observert opptil 200 kvartmil fra land. Den vanlige oppfatningen var at all mussa sto nær kysten. Drivgarna tar ikke den lille fisken, men sonaren så den! Allerede før jul samme år la «Sarsen» med Devold og sonaren ut på neste pionerferd. Denne gangen var det historiens første forsøk på å følge sildestimene i Norskehavet på veg mot gytefeltene på Vestlandskysten. Og de klarte det med glans! Et par av de mest nyskjerrige snurperne kom «Sarsen» i møte og ble raskt overbevist om at silda var under oppsikt. Snart var en stor flåte på plass, og Devold

måtte be dem holde seg bak for ikke å forstyrre arbeidet. Denne «paraden» så unektelig ganske underlig ut. Da en av skiprene lurte på hva som foregikk, svarte skipperen på sunnmørssnurperen «Reform» Jau, det skal vi fortelje de, at no går vi i 17.-maitog og «Sarsen går fyrst å spela».

Da silden tok land ved Runde 21. januar 1951 hadde «Sarsen» vist sine gode egenskaper og sjødyktighet, sonaren sin fabelaktige evner til å «gjete» sild og Devold og Havforskningsinstituttet hadde oppnådd stor tillit i kystbefolkningen. Det var en ordentlig brakstart for instituttets første havgående forskningsfartøy siden «Michael Sars».

I begynnelsen av 60-årene ble ekkointegratoren utviklet ved Havforskningsinstituttet. Med dette instrumentet ble det mulig å «samle» opp lydrefleksjonen fra mange fisk og regne ut mengden.

Prototypen ble prøvd i «Sarsen» og ble senere det viktigste utstyret for bestandsundersøkelser ved Havforskningsinstituttet.

Selv om «Sarsen» er knyttet til sildeundersøkelsene i folks bevissthet var hun også instituttets arbeidshest på andre felt. Fiskeripolitikken i etterkrigstiden tok sikte på å bygge opp en variert flåte, også et havfiske. Særlig ble forskningsaktiviteten i Barentshavet intensivert i denne perioden. Dette er et område som setter store krav til både folk og fartøy, spesielt vinterstid. Men i 1958 fikk «Sarsen» assistanse av den tredje «Johan Hjort».

Finn Devold (1902–1977) – sildekongen

Finn Devold var sønn av prost Harald Ophus Devold og Alida Elise Marie Lampe. Han var født i Bergen, men vokste opp i Tromsø. Han studerte bl.a. ved Sorbonne-universitetet, og hadde mange forskjellige jobber før han ble antatt ved Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt i 1935.

Han var assistent ved Geofysisk institutt i Tromsø og hos Fridtjof Nansen i 1922–23.

Devold fikk tidlig smaken på det spennende livet i Arktis. Han bestyrte de meteorologiske stasjonene på kvadehuken på Svalbard og på Jan Mayen. Etter anmodning fra den norske regjering ledet han okkupasjonen av et område på sørøst-Grønland som ble kalt Eirik Raudes Land i 1931. Denne saken tapte Norge ved den internasjonale domstolen i Haag.

Finn Devold ble fiskeribiolog, og tok hovedfag med et fint arbeid over rødspettas (gullflyndras) biologi. Mest kjent er han for studiet av vandringsmønsteret hos Atlantoskandisk sild. Han fremsatte også en forklaring på de langsiktige vekslingene i sildas forekomst på norskekysten. Den diskuteres den dag i dag.

Det bør også nevnes at Finn Devold gjorde en betydelig innsats i kampen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet. Han så klart hvilke fare det innebar for våre fiskerier og at medlemskap ville føre til at vår lille nasjon ville bli en brikke i et internasjonalt spill.

Helge Ingstad uttaler i en minneartikkel over Finn Devold; «Finn Devold var en av de fineste og djerveste menn jeg har kjent. Nå er han borte – et ruvende tre er falt i skogen».

Årsakene til bestandsnedgangen

Faren for et overfiske ble diskutert:

«Betydningen av den åpenbare, nylig økte fiske-dødelighet av den beskattete bestanden ble også vurdert av arbeidsgruppen, og spesielt understreket av de sovjetiske representantene.» (Forf. overs.). Når det gjaldt småsildfisket forelå det en oversikt fra århundreskiftet (Dragesund 1963). Også merkeresultatene fra fjordundersøkelsene ble diskutert og gjenfangstresultatene kunne antyde at småsildfisket bare utgjorde en forsvinnende liten del av årsklassen. Svakheter med merkemethoden gjør at bestandsberegningen blir sterkt underestimert. Arbeidsgruppen konkluderer at mens de seneste års fiskeri og bestandsreduksjon definitivt kan skyldes en vedholdende rekrutteringssvikt, var det ikke mulig, ut fra foreliggende bevismateriale, å bestemme betydningen av fisket av «Småsild» og «Feitsild» når det gjelder styringen av rekrutteringen» (Forf. overs.).

De sovjetiske deltagerne poengterte også på dette møtet faren for effekten av et omfattende småsildfiske ved redusert totalbestand. Andre faktorer som kan påvirke rekrutteringen ble også diskutert:

1. Forholdet mellom rekruttering og gytebestand
2. Endringer i tid og sted for gytingen.
3. Effekten av dårlige miljøforhold når det gjelder spredning og overleving av gyteproduktene.
4. Den mulige effekten på overleving av gyteproduktene (inkludert egg) pga mindre, nordligere gytefelt og forsinkelsen av gyting de senere år.
5. Den forskjellige overleving hos larver fra første og flergangsgytere, i forhold til variasjoner i mattilgangen og andre miljøfaktorer som etterfølger gytesesongen.

Anbefalinger for fremtidig forskning

Det ble spesielt lagt vekt på å vurdere endringen i fiskeintensiteten under det norske vintersildfisket, utføre merkeforsøk for å vurdere blandingen av den norske og islandske komponenten. Land som fisket på det åpne hav ble bedt om å oppgi fangst og fiskeinnsats. Gruppen var også enig om å skaffe seg bedre kjennskap til fordeling av den sydlige og nordlige type, deres opprinnelse og vandringer. For å studere fluktuasjoner i småsildpopulasjonen ble det anbefalt å foreta systematiske larveundersøkelser, som allerede ble drevet av

sovjetiske og norske forskere. Gruppen anbefalte et tett samarbeid mellom forskere fra disse landene.

Når det gjaldt betydningen av småsildfisket for rekrutteringen fremførtes de samme argumenter for at dette fisket var ubetydelig, og at kunnskapen var forliten til å foreta reguleringer. Gruppen uttaler imidlertid, s. 11:

«Foreløpige betraktninger ble gjort om den mulige effekt av en stopp i småsildfisket på utbyttet av fisket på den voksne bestanden. Hos sild er en optimal alder ved første fangst lavere enn hos de fleste bunnfisk, dvs at det totale utbyttet kan økes ved et moderat fiske på relativt ung sild. Videre undersøkelser av populasjonsdynamikken av ungsild er nødvendig for å anvende disse betraktninger på den norske vårgyter og småsildfisket.» (Forf. overs.). Det ble gitt 5 anbefalinger hvordan dette problemet skulle undersøkes. En av dem lyder slik: «Opplysninger om den relative størrelse av den beskattede kystnære og den ubeskattede del av småsilden i forskjellige områder er meget ønskelig. Metoder for sammenlignede målinger av mengden i kystnære og oseaniske områder må utvikles» (Forf. overs.). I 1964-rapporten ser det ikke ut til å være bare sovjeterne som påpeker muligheten for at småsildfisket kan være negativt for rekrutteringen av den norske vårgytende silden.

Arbeidsgruppemøtet i 1965

Møtet ble holdt i Moskva, med stor sovjetisk deltakelse. Fra Norge deltok de samme som tidligere år. Dragesund var rapportør. Rapporten er på 10 foliesider. I 1964 ar det en kraftig økning av fangsten pga islandsk fiske ved nord og øst-Island og under det norske vintersildfisket. Denne økningen skyldtes hovedsakelig den sterke 1959-årsklassen som dette år kom inn i fisket for fullt, og overgangen til kraftblokk i snurpefisket. Fangsten pr. innsatsenhet øker også dette året, etter en fallende tendens fra slutten av 50-årene, pga den økende bestanden og innføring av kraftblokken i snurpefisket. Bestandsøkningen fremkommer klart av den sovjetiske kombinerte akustiske og undervannsfotografiske undersøkelsen i overvintringsområdet øst for Island. Totalbestanden doblet fra 63/64 til 64/65 og når 6,8 mill. tonn. Silden utenfor Lofoten ble ikke målt, men sovjetiske observasjoner tyder på at den var betydelig. Vandringen til gytestimene på veg til Lofoten ble undersøkt av Devold (1965). De kom nordfra, langs kysten, og fulgte fronten mellom kystvann og Atlantisk vann. Gytingen foregikk mellom Skomvær og Røst. Det var også annen og tredjegangsgytere i denne bestanden.

Hovedgytefeltet var også dette året området Møre-Sklinna. Det norske småsildfisket var i 60-årene gått tilbake fra ca. 200 til ca. 100 000 tonn. For å få nærmere rede på fordelingen av 0-gruppen ble det planlagt tokt i august/september med fartøyer fra Sovjetunionen og Norge. Det er ikke nevnt noen sovjetiske uttalelser av de negative

sidene av det norske småsildfisket Anbefalinger: Nærmere undersøkelser av sammenhengen mellom den nordlige og sørlige sildekomponenten Det var ingen forslag om regulering av sildefisket

Rapport fra assessment- gruppen på sild og sildefiskerier i det nordøstre Atlanterhav, 1965

Her var tyskeren Hempel formann, og sekretæren i Liaison-komiteen, britten Gulland var med. Fra norsk side deltok Østvedt. Jakobsson og Østvedt laget utkast om tilstanden til Atlanto-Skandisk sild. Her skulle effekter av mulige reguleringer vurderes. Det var vanskelig å oppnå konklusjoner om endringene i bestandene kunne tilskrives fiske. Dette skyldes generelt problemer med å skille fiskedødelighet fra naturlig dødelighet og vandringer ut av fiskeområdet, samt om rekruttering- en påvirkes av størrelsen på gytebestanden.

Det omtales en rekke former for reguleringer på ungsild: lukking av områder, fangststopp, maskevidderegulering og minstemål. For voksen sild nevnes: fartøybegrensing, kvoter, lukkede områder og fangststopp. I en kort diskusjon understrekes en utviklingen med høyere fiskedødelighet, og 7-8 år med dårlig rekruttering. Når det gjelder effekten av småsildfisket på rekrutteringen anser komiteen at dette spørsmålet er utilstrekkelig utredet. Rapporten summerer opp de viktigste fakta fra de tidligere rapportene og har følgende konklusjoner:

1. Det er naturlige årsaker til den dårlige rekrutteringen fra årsklassene 1951-1958.
2. Størrelsen av reduksjonen på rekrutteringen av småsildfisket er ikke kjent. Effekten av et småsildfiske vil maskeres av de store variasjonene i rekruttering som skyldes den store variasjon i årsklassestyrke i Atlanto-Skandisk sild. Det ble ikke fremmet forslag om noen form for konkrete reguleringer på Atlanto-Skandisk sild.

Det ble ikke holdt flere arbeidsgruppemøte på Atlanto-Skandisk sild før i 1969. Dette er påfallende ettersom det er i denne perioden det virkelige begynner å gå nedover med disse sildebestandene.

Silderekrutteringssymposiet i 1968

I innledningen, skrevet av britten A. Saville, står det bl.a.: «Siden pionéarbeidet til Hjort (1914) er det erkjent at rekrutteringen til en sildebestand veksler mye fra år til år og at disse vekslingene i årlig rekruttering spiller en stor rolle i å bestemme resultatet i fisket. I en ubeskattet eller svakt beskattet bestand vil effekten av disse variasjonene i årsklassestyrke og mengde bli dempet av bredden av antall aldersgrupper i den voksne bestand. I en tungt beskattet bestand, og de fleste av de store sildebestandene i ICES-området er nå tungt beskattet, blir denne dempningseffekten mye mer redusert. Pga dette er påvirkningen av

Ole Johan Østvedt

Ole Johan Østvedt er født i 1923, sønn av et apotekerpar. Han begynte ved Havforskningsinstituttet i 1952. De første årene arbeidet han sammen med Gunnar Sætersdal i Barentshavet. Han gikk over til sild i Norskehavet midt i 50-årene, da sildefisket nådde nye høyder. Under fellesundersøkelsene i Norskehavet mellom Island, Norge, Færøyane og Sovjetunionen ble det brutt ny mark, og Østvedt var en av ildsjelene. Fra 1965 hadde han permisjon i fire år, da han arbeidet for FAO i Ghana og ved Unescos hovedkvarter i Paris. Østvedt kom tilbake til Havforskningsinstituttet i 1970 og ble leder for den pelagiske avdelingen etter Finn Devold. I perioden 1985–88 var Østvedt president i Det Internasjonale Råd for Havforskning (ICES). Idag har han seniorstipend og fyller en viktig oppgave som bindeledd mellom forskergenerasjoner. Han har alltid tid til en fagprat, eller bare en prat.

årsklassevariasjoner på utbyttet fått en økende betydning i sildefiskerierne i de senere år. Denne forståelse, og i erkjennelsen av gapet i vår kunnskap av rekrutteringsmekanismene og faktorene som styrer deres suksess, satt sildekomiteén i ICES ned en arbeidsgruppe i 1965 for å forberede et Symposium om «Biologi hos de tidlige stadiene og rekrutteringsmekanismene hos sild». (Forf. overs.)

Symposiet ble holdt i 1968 og artiklene ble trykket i 1971. Som det har fremgått i denne artikkelen var det stor uenighet mellom sovjetiske og norske forskere når det gjelder betydningen av småsild og feitsildfisket for rekrutteringen til den voksne bestand (se Fiskets gang nr. 11/12, 1995). Artikkelen er en oversikt av kunnskapsnivået på dette området, og peker og på huller i vår kunnskap. Artikkelen gir referanser frem til 1970. Dragesund referer i sin ungsildartikkel til det tidligere omtalte Silde-symposiet i 1961, der det ikke ble brukt noen tid til å diskutere «det viktige spørsmål om regulering av sildefisket for å bevare bestanden» (Forf. overs.). Forskningen av effekten på fisket av umoden sild deler Dragesund i fire, der punkt fire lyder: «Bestand og fangstsammensetning, naturlig dødelighet og fiskedødelighet hos de bekkete ungfiskpopulasjonene» (Forf. overs.)

Det ble alltid funnet god overensstemmelse mellom styrken på ungsildbestandene og voksen sild. Dragesund (1970 a) tilbakeviser oppfatningen til Marty og Fedorov (1963), som mente at industrifisket på ungsild var en viktig faktor for den manglende rekruttering på slutten av 50-tallet,

begynnelsen av 60-tallet. Dragesund begrunner sitt syn med at variasjonene i småsild og feitsild årsklassene faller sammen med variasjonene i rekrutteringen hos den voksne bestand. I sin konklusjon antyder Dragesund (1970b) at det er en sammenheng mellom gytebestand og årsklassestyrke når gyteforholdene er optimale. Slike forhold forelå ikke i 60-årene. I sin avslutningskommentar til effekten av ungsildfisket på rekrutteringen til den voksne bestand sier Dragesund: «Siden det ikke er nådd en klar konklusjon når det gjelder sammenhengen mellom bestandsstørrelse og rekruttering er spørsmålet om beskatning av ungsildbestanden begrenset til å oppnå optimalt utbytte av en årsklasse. For å løse dette problemet er det nødvendig å studere naturlig dødelighet og fiskedødelighet. Det må tas mer hensyn til å forbedre metodene i mengdeberegningene». (Forf. overs.)

Arbeidsgruppemøtet i 1969

Dette året «gjenoppsto» den gamle arbeidsgruppen for Atlanto-Skandisk sild etter initiativ fra NEAFC og ICES Liaison Committee. begrunnelsen er følgende: «Den uttrykte bekymring kommer fra den alvorlige nedgang i fangstene av alle store fiskerier basert på voksen Atlanto-Skandisk sild siden 1966. Situasjonen er derfor sammenlignbar med den i slutten av 50-årene, begynnelsen av 60-årene, da et liknende fall i fangstene på voksen sild resulterte i organiseringen av arbeids-

Olav Dragesund

Faren **Hans Dragesund** skolestyrer og banksjef i Ulsteinvik.

Født 11.9.26 i Ulsteinvik på Sunnmøre. Mag. scient. marinbiologi i Oslo 1953, Dr. philos Universitetet i Bergen 1970.

Vit. ass. (1953–56), vit. kons. (1956–65) forsker I (1965–71), forskningssjef (1972) ved Havforskningsinstitutt. Utnevnt til professor i fiskeribiologi (nov. 1972) ved Universitetet i Bergen, fra 1993 også som forskningssjef II (bistilling) ved Havforskningsinstitutt.

Arbeidet med: Populasjons- og rekrutteringsdynamikk; utvikling av metoder for bestandsstudier og mengdemåling (ekkointegrativ, akustikk, merketmetodikk). Flere vitenskapelige arbeider innen fiskeribiologi relatert til forvaltning av marine ressurser. Dr. philos avhandlingen omhandlet rekrutteringsforhold vedrørende norsk vårgytende sild.

Studieopphold: Storbritannia (Fisheries Laboratory og Marine Laboratory, Italia (Stazione Zoologica – Napoli), USA (School of Fisheries, Seattle). Studiereiser til flere land og kortere oppdrag for FAO, UNESCO og NORAD knyttet til u-lands relatert forskning og undervisning.

Formann styret i Norges fiskerihøgskole (1972–77). Formann NFFR's Rådsforsamling (1980–83), Rådet for Havforskningsinst. 1981–1988. Leder Nasjonalt utvalg for havbruks forskning 1988–1992. Leder i Rådet for Akvariet 1994–1996. Utnevnt til ridder 1. klasse av St. Olav's Orden for fortjeneste av norsk fiskeri- og akvakultur.

gruppen i sildekomitéen.» Forf. overs. Ut fra dette sitatet kan det høres ut som om arbeidsgruppen ble lagt ned da fangstene midlertidig gikk opp utover i sekstiårene. Det er den Hjortske tankegang at store årsklasser vil komme med jevne mellomrom, og da blir alt «så meget bedre». Eller som min gamle onkel påsto hadde hendt en gang i herredsstyret i Øygarden, da en representant hadde sluppet opp for gode argumenter i en sak. Da slo han til med: Da har kulminert, og da ska fortsetta å kulminera!

Hollenderen Zijlstra var formann, rapportøren er ikke nevnt. Fra Norge deltok Dragesund. Rapporten er på 25 foliesider pluss figurer. Arbeidsgruppen bygget sine bergninger på data fra den sovjetiske drivgarnsflåten, som:

1. Hadde et forholdsvis konstant innsats i hele perioden.
2. Fisket over størstedelen av sildas utbredelsesområdet.
3. Hadde en betydelig del av den årlige totalfangsten.

Fiskedødeligheten økte vesentlig fra 50-årene til 60-årene. Når det gjelder småsildfisket holdt

beskatningspresset seg konstant frem til årsklassene 1963 og 64. For disse økte beskatningen sterkt. Dette skyldtes økt innsats og god tilgjengelighet. Nedfiskingen av disse årsklasser på ungstadiet vil føre til alvorlig svikt i rekrutteringen i den voksne bestand. Det var også registrert store endringer i vandringsmønsteret i løpet av de siste årene. Den klassiske årssyklusen var overvintring øst for Isaland, gyting på Vestlandskysten og av og til nordpå, og med oppvekst av 0-gruppe og feitsild i nordnorske fjorder og i det sørvestlige Barentshav.

Av rapporten fremgår det at «Den norske vårgytende silden ikke bare var utsatt for en økende beskatning på det voksne og feitsildstadiet i årene etter 1960. Det har i tillegg vært vist at store endringer fant sted i fordelingsmønsteret, gytefelt og vandringsruter hos den voksne bestand, som startet i 1963 og fortsatte i 1966. Disse naturlige endringer kan ha påvirket utbyttet av fisket til en viss grad, særlig etter 1968» (Forf. overs.). Her er det nærliggende å assosiere til Devolds idé om endringer av vandringsmønsteret hos sild etter et bestemt mønster. I denne overgangsfasen ville silden være vanskelig å finne. Konklusjoner:

- Ingen store årsklasser siden 1959–61, og dermed redusert totalbestand. Gruppen legger imidlertid til: « Det må også bemerkes at i det minste i 1968, var tilgjengeligheten av silden liten, hovedsakelig pga uvanlig stimdannelse og abnorm adferdsmønster.» (Forf. overs.)
- 1963–64- årsklassene ble sterkt nedfisket på feitsildstadiet og ville ikke gi noen rekruttering til den voksne bestand. «Derfor, er det klart at det vil bli en videre reduksjon av bestanden, i det minste i 3–4 år fremover» (Forf. overs.)
- «Det synes derfor tilrådelig å begrense fisket på ung, umoden sild. Dette er mest nødvendig når det gjelder eldre prerekutter (feitsild), skjønt når det angår svake årsklasser vil en moderering av småsildfisket også ha en gagnlig effekt» (Forf. overs.).
- l. Når det gjelder beskatningen av voksen sild er det også andre toner: «Dagens relativt lave mengde av voksen sild kan delvis skyldes fisket. Hastigheten av beskatningen har økt betraktelig i løpet av den siste tiårsperioden. Skjønt miljøforhold sannsynligvis spiller en hovedrolle i å bestemme den reproduktive suksess hos denne bestanden, har en økende utarming av den voksende bestanden og dermed dens gytepotensial, forårsaket av et høyt beskatningstempo, satt utsiktene for fremtidig reproduksjon i fare én fortsatt økning i fiskeriet burde kanskje unngås og man burde tilogmed overveie en viss reduksjon av fisket»: (Forf. overs. og understrekninger).

Arbeidsgruppen 1971

Rapporten er på 22 foliesider pluss figurer. Jakob Jakobsson var formann, rapportøren ukjent. Norske deltagere: Dragesund Kollapsen er nå et fullbyrdet faktum. det forelå ingen data over totalbestanden. Merkeresultater manglet da det ikke ble produsert olje og mel. De sovjetiske forskerne fant ikke overvintringsbestanden, og utbyttet i det sovjetiske drivgarnsfisket sank til 0. Småsild og feitsildfangstene sank fra 400–500 000 tonn i 1967–68 til 40 000 i 1969–70.

Figuren gir en tydelig oversikt av hendelsesforløpet for norsk vårgytende sild. Av den enorme utgangsbestanden på omtrent 14 millioner tonn ble det fisket over 1 million tonn i en årrekke midt i femtiårene, hovedsakelig basert på den store 50-årsklassen. Når den neste store årsklassen dukker opp i 1959, når denne bestanden ikke tilsvarende høyder som i 50-årene, 6–7 millioner tonn. Fisket, derimot, ligger på over en million tonn i flere av 60-årene. Vi har med en mye mer effektiv fiskeflåte å gjøre, og det er vel et spørsmål om de to årsklassene var på samme nivå. Stor er nå engang et relativt begrep! Når det gjelder det norske småsild og feitsildfisket taler figuren, etter min mening, sitt tydelige språk. Det er ikke underlig at Devold endret syn når det gjaldt effekten av småsildfisket på rekrutteringen til den voksne bestand (brev til Østvedt april 1969, se senere). Når det

gjelder småsild og feitsildfisket sies det klart: « I lys av den kritiske tilstand i bestanden er det tilrådelig for å maksimere rekrutteringen og sikre den fortsatte eksistens av den norske vårgyteren å holde beskatningsrammen av småsild og feitsild på et mye lavere nivå enn de siste årene. Tilpassningen av denne beskatningsrate må bestemmes relativt til de uavhengig estimatene av årsklassestyrke basert på 0-gruppe tokter heller enn tilfeldige fangst justeringer» (Forf. overs.).

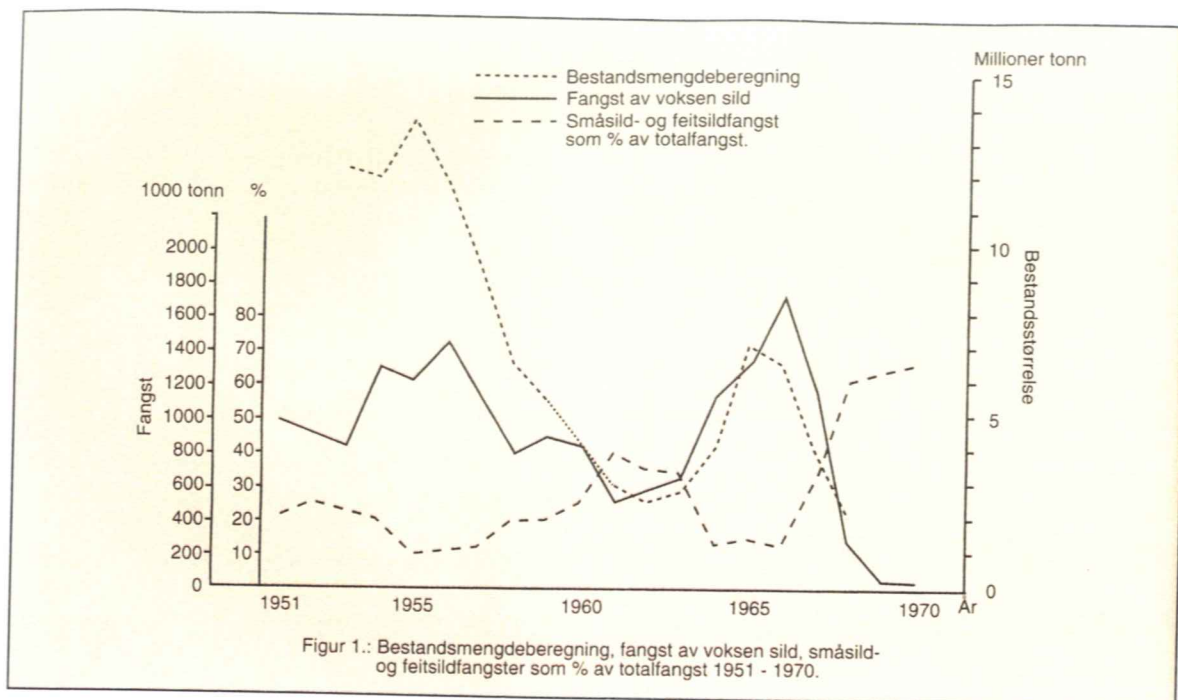
Her er det også nye, norske toner. Hovedargumentet for å opprettholde det norske småsildfisket var påvisningen av den positive sammenheng med årsklassestyrken hos småsild og voksen sild. Underforstått at årsklassestyrken er lagt på et tidligere stadium. Men med et uttak på flere milliarder individer av småsild må sammenhengen til den rekrutterte bestand ligge på et tilsvarende lavere nivå. Det ble ihvertfall klart i disse årene.

Etterpåklokkaper og ofre

Denne artikkelen ble innledet med en tilbake-skuende artikkel om er den mangelfulle forvaltning av en rekke pelagiske fiskebestander av Gunnar Sætersdal, som selv ikke var involvert i denne forvaltningen. Vi skal nå se hvordan de impliserte i ettertid har vurdert forvaltningen av norsk vårgytende sild i 60-årene. Sildeavdelingens leder, Finn Devold, hadde det syn at småsildfisket på fjordene ikke hadde noen betydning for den voksne bestanden, og hadde i denne saken også sine yngre medarbeidere Olav Dragesund og Per Hognestad i ryggen. I april 1969, etter det dårligste storsildfisket i vårt århundre, skriver Devold bl.a. til sin medarbeider Ole Johan Østvedt:

« Av nytt ellers er at vi må helt omlegge vårt syn på småsildfisket. Jeg har i alle år hevdet at ved å spare en hl mussa, så ville vi kunne fiske ca. en hl storsild, men vi måtte vente i ca. 15 år før vi fikk den siste påfyllingen av storsildhektoliteren, og så lenge hele den nordnorske sildoljeindustri vesentlig var basert på råstoffet mussa var det ingen grunn til å spare den. Det samme resultat er Dragesund og Hognestad kommet til.

Nå har imidlertid selve fisket forandret hele problemstillingen. Før var ikke bladsild og feitsild tilgjengelig for de norske fiskere. I februar-mars vandrer mussaen ut av fjordene, og de dotter av bladsild og feitsild som ble funnet og fanget i fjordene kunne ingen sildoljeindustri sutenere på. Idag kan imidlertid fiskerne både finne og fange silda i de senere stadier på åpent hav. Mens den tidligere ikke var tilgjengelig i nevneverdig grad for den norske fisker, før den kom inn som storsild, så kan de idag ved hjelp av sonar og ringnotfange den som bladsild og feitsild i slike mengder at det nesten er betenkelig. En mussa fanget i Troms og Finnmark er gjennomsnittlig 9,5 cm med vekt 5 gr. Som bladsild er den ca 16 cm og veier 25 gr, mot slutten av tredje år er den 19 cm og veier 50 gr. Ved en naturlig dødelighet på 20

% vil 100kg mussa veie 400 kg som bladsild og de følgende år øke til 640 kg, 870, og i femte år ville de 100 kg ha øket til 1434 kg., først i 6. år kompenserer ikke lenger vektøkningen en naturlig dødelighet på 20 %. Selv om man regner med 30 % naturlig dødelighet, vil vi få den største vekt av årsklassen i dens femte år. For hver hl mussa vi sparer vil vi med samme beskatning av bestanden kunne teoretisk fiske ca. 14 hl feitsild hvis vi lar den være i fred i de første fire år.

Jeg mener ikke at fiskedødeligheten er for stor innen sildebestanden vår, men flåtens effektivitet er så stor at det sannsynligvis vil lønne seg å fiske først og fremst de årene årsklassen veier mest. Med en naturlig dødelighet på mellom 20 og 30 % har den sin teoretisk største vekt i sitt femte år. Setter vi et minstemål på ca. 20 cm sparer vi årsklassen til langt inn i dens tredje år for den nordlige types vedkommende, og selv om tilgjengeligheten er større i mussastadiet det ingen tvil om at fiskerne både kan finne den og fange den også i bladsild og feitsildstadiet.» O.s.v. Devolds «omvendelse» må klart tolkes slik at det omfattende norske småsildfisket har skadet utviklingen av den norske vårgytende sildestammen.

Småsildfisket var også til stor skade for befolkningen i småsildfjorder i Finnmark. Einar Eythorsson ved Høgskolen i Alta har intervjuet noen av ofrene for det stadig mer omfattende snurpefisket etter småsild. Utsagnene er gjengitt så autentisk som mulig i upublisert manuskript:» Det fatale yngelfisket i Finnmark (eller Devold, Marty og fiskerne)». Intervjuene er foretatt i 1993, og omhandler perioden i begynnelsen av 60-årene. «Ja, men vet du kor dum havforskera, Devold, var på sin tid? Han sto pinadø på talerstolen og fortalte det at, dokker skal bare fiske den herre s... mussa, han sa; det er en egen stamme. Så stor-sild, sa han det er nokka helt annat. Og de her

gjellfinnan, som pappa også, han var aktiv for... havorganisasjonsmann i alle sine dager. Dem prøvde å protestere på det derran. Dem ble ledd ut. Gjort til latter, for åpen scene altså. Dem måtte fanden ikke komme og lære den herremannen... Mussa, det er den som rømmes i en fyrstikk (eske). Så hadde du nokka, sa han (Devold) som hete vårgytende sild og ka fanken det nu var, og så stor sild. Han hadde tre typa. Og han sa; dokker ska bare fiske, det tar aldri slutt Men hvis du les i de (fiskerlags-)protokollen, ska du se kor tidlig dem har reagert innpå fjorden. Begynnelsen av femtitallet,.... så begynte vi å rope.... kor det kommer til å ende det her. Både med lodda og silda. Det er kapitalen som har styrt alt, absolutt alt. Siste året det var sild her, det va nitten en og seksti. Da tømte dem den to gang for sild. Da var dem akkurat begynt, Johannes Olsen, han Trygve Olsen hadde akkurat begynt med... de her ringnotsn.. ringnot. Den derre Johannes Olsen, va ny da. Men de fleste andre hadde jo posbåta. Det var så mye båt her, det var som en hel by. Du kunne pinadø ha gådd tørrskodd, nærmest tørrskodd over. Og to ganger tømte dem fjorden for sild. Dem sa det var seksti sildsnørpera, på det meste....

Intervjuer: Men det var ikke noen nøtte for lokalbefolkningen?

Nei, vi hadde ingen nøtte utav.... det var ingen som kunne sette garn, ingen som turde... Det var eneste dem var og pilka med juksa der. Og ka du trur som var oppblanda i den silda der? Alt gikk til fabrikk.....»

Intervjuer til en informant fra Snefjord: Men dokker gjorde flere henvendelser om sildefisket mens du var leder av Snefjord fiskarlag?

Åh ja, nei det må du ikke snakk om. Nei det må du ikke snakk om kor mange henvendelsa vi... Altså det mest skammelige svar æ nån gang har

fått ifra fylkeslaget....da vi hadde hatt fiskarlagsmøte i Snefjord og forlangte at dem gjorde noe med sildefredinga og fikk ei begrensning på det herre her. Og vi argumenterte med at det gikk jo ut over inntektene for de herre her som drev fjorfeske med not og garn og juksa. Så vi forlangte at det ble gjort noe. Da fikk vi til svar fra Finnmark fylkesfiskarlagat dem hadde vurdert saka og egentlig så forsto dem ikke så helt hva vi mente..... Og dem hadde vurdert det herran her og mente det at man kunne skaffe arbeidsplassa hvis det gikk sånn utover at man skada økonomien for mye så. Så antyda dem sauefarma og hønseri, at det kunne være en løsning kanskje, for feskaren å gå over til, de her feskaran på fjorden. Man var ikke villig til å redusere på sildefisket. Nei, det var bare egen organisasjon, det herran her, som svarta på det der, men da ga æ opp. Æskjønte at der her nøtta ingen verdens ting, når man ikke engang forstår ka vi snakke om. Da er vi feskera på samme felt, og ikke forstår ka vi meine....»

Disse intervjuene er nok representative for store deler av kystfiskerene i eller i nærheten av en småsildfjord. Den klassiske beskrivelsen av småsildfisket var at det gikk så og så mang individer i en fyrstikkemaske. Jeg tar med et såpass fyldig utsnitt av Eythorssons manuskript siden disse fiskerne hadde et syn som lå godt foran forskerne når det gjaldt en sunn forvaltning av norsk vårgytende sild.

Når det gjelder den voksne bestanden av norsk vårgytende sild har synet på årsakene til sammenbruddet langsomt endret seg fra å være naturlige til å være overfiske som skyldtes den raske teknologiske utvikling og kapitalakkumulasjon på 60-tallet. Når det gjelder de naturlige årsaker er det først og fremst nedkjølingen av vannmassene på øst-Island, som startet i 1963 (Malmberg 1984), og reduserte produksjonen av rauåte drastisk (Jakobsson 1978). Denne nye situasjonen påvirket silda sterkt, både adferds og kondisjonsmessig. Kondisjonen var lav hos silda i perioden 1965–71 (Holst 1996), og kan ha påvirket den reproduktive kapasitet betydelig.

Når det gjelder sildebestanden har den tradisjonelt vært karakterisert av vekslinger, som skyldes uregelmessig opptreden av store årsklasser. Norge hadde i den perioden sildestammen brøt sammen ikke tidligere hatt erfaring med overfiske. Den raske reduksjonen av 1959-årsklassen, i motsetning til 1950. for ikke snakke om 1904, burde gi signaler om et overfiske. Som artikkelen viser er det på slutten av perioden er det i arbeidsgruppen en viss stemning for regulering i en eller annen form, men man lykkes ikke å realisere intensjonene. Det kan virke som Sovjetunionen, med sitt oseaniske drivgarnsfiske, var mest innstilt på reguleringer.

I forbindelse med en rettsak om statlig erstatning for tapte investeringer i sildefiske som ble forbudt, fra en gruppe fiskere i Namsosområdet, omtaler Dragesund i Adresseavisen 30 juni 1984 sammenbruddet hos den norske vårgytende sil-

den slik: « Vi havforskere feilberegnet situasjonen da de store ringnotsnurperne tok de store sildefangstene som knekket sildestammen i 60-årene.» Østvedt som ble intervjuet i samme avis legger vekt på problemene om å bli enige om felles tiltak i en bestand som stort sett beveget seg i internasjonalt farvann. Men det heilnorske småsildfisket burde det vel ha vært mulig å stoppe, kanskje i tide!

God Jul! Godt Nytt år!

Først vender jeg meg til fiskerne i de gamle småsildfjordene i Nord-Norge: det blir ikke mer småsildfiske i vår tid!

Storsildfiskere med not langs hele kysten!

Sildeforskere rundt Nordhavet!

Pass på sildebestanden! Husk hvor lang tid det tar å bygge den opp igjen!

Takk!

Seniorstipendiat Ole Johan Østvedt har vært til god hjelp med artikkelen.

Litteratur

Contributions to herring symposium 1961. Rapp.-P.-v.Réun.Cons.int.Explor.Mer.154, ed Basil Parrish, 293 sider.

Symposium on the biology of early stages and recruitment mechanisms of herring, 1968. Rapp.P.-v. Réun.Cons.int.Explor.Mer,160, ed. A. Saville, 205 sider.

«Løse referanser»:

Devold, F.,1965. The life-history of the Atlanto-Scandian herring. Rapp.Cons. Explor. Mer, 154:98–108. Dragesund, O. & Hognestad, P. T.,1960. Småsildundersøkelsene og småsildfisket 1959/60. Fiskets Gang:703–714. Dragesund, O. & Hognestad, P. T., 1963. Sildeundersøkelsene i Nord-Norge 1962/63. Fiskets Gang: 503–508. Eythorsson, E. Det katastrofale småsildfisket i Finnmark (eller devold, Marty og fiskerne. Upublisert manuskript. Hjort, J., 1914. Vekslingerne i de store fiskerier. 267 sider.' Holst, J.C.,1996. Long term trends in growth of the Norwegian spring-spawning herring (*Clupea harengus* L.). Dr.scient thesis, University of Bergen, 131 sider. Jakobsson, J.,1978. The north Icelandic herring fishery and environmental conditions, 1960–1968. ICES Symposium on the biological basis of pelagic fish stock management, no. 30. Malmberg, S. A.,1984. Hydrographic conditions in the East Icelandic Current and sea ice in North Icelandic waters 1970–1980. Rapp. P.-v.Réun. Cons.int.Explor.Mer, 185: 170–178. Sætersdal, G.,1980. A Review of past management of some pelagic stocks and its effectiveness. Rapp.P.-v.Réun. Cons.int. Explor. Mer.177:505–512.

Trålfisket – sløseri med god mat?

Trålfisket ble i sin tid utviklet for å høste fiskeressurser til havs. Det er båret fram av den teknologiske utvikling, jakten på verdens stadig minkende marine ressurser og behovet for stor og jevn tilførsel av råstoff til en sentralisert fiskeindustri.

Forbedringene i trålfisket, som det i dag satses stort på, er det beste bevis på det sløseri med liv som har forekommet tidligere og som fremdeles er et problem. En viktig årsak til at det gjøres innsatser på å forbedre trålfisket skyldes dokumentasjonen av det sløseri med liv som foregår og den miljø-ideologi vi i dag lever i, og som nok vil vite å gjøre seg sterkere gjeldende i tiden fremover.

Havforskerne har visst om sløseriet lenge, men har i altfor stor grad valgt å skyve problemet under teppet. Dermed er de nødvendige forbedringer og restriksjoner på dette fisket blitt forsinket. Sterke økonomiske interesser og politiske vurderinger har bidratt sitt til å holde sløseriet i gang.

Mørketallene i fangststatistikken i dette fisket bidrar til at bestandsberegningene blir feil og mulighetene for en langsiktig forvaltning blir usikker.

Artikkelen summerer norske undersøkelser som har studert utkast fra trålfisket og studier for å redusere skadene ved trålfisket.

Et canadisk sidesprang

Høsten 1997 gikk det høye bølger mellom folk i fiskeridepartementet og forskere i Canada. Som kjent har torskbestandene kollapset og fiskeforbud er innført. Departementet har kanonisert følgende forklaringsmodeller for denne katastrofen: negative endringer i havklimaet og selinvasjoner, men har vært lite villig til å gi urapportert fiske og utkast sin del av skylden. Dermed får en inntrykk av at vi bare har med naturens luner å gjøre. Inntil

en av forskerne, dr. Ransom Myers, dokumenterte at kollapsen i stor grad også skyldes et urapportert overfiske og utkast. Han viste at ufullstendig fangststatistikk fører til at beregningen av bestanden blir for stor og dermed ble det gitt for store kvoter.

Dette likte ikke departementet, og stilte dr. Myers for retten. Det er svært strenge kår for departementsforskere i Canada når det gjelder deres ytringsfrihet. Det siste er at en NGO (Non Governmental Organisation), som arbeider for selsaken, betaler sakaomkostningene for dr. Meyers, fordi han tok oppmerksomheten bort fra selen som den store synderen når det gjaldt årsaken til at torskens forsvant. Dom i saken er såvidt vites ikke falt.

Nakken (1997) påpeker at det kan foreligge liknende mørketall i den internasjonale fangststatistikken for den norsk-arktiske torskens, og han mener at det er på høy tid at norske myndigheter satser på å dokumentere disse på en avklarende måte. Vår torskbestand er visstnok fremdeles i forholdsvis god stand, og det er vel ingen umiddelbar fare for at Odd Nakken stilles for retten.

Kort om utviklingen av trålfisket

Problemet med utkast av småfisk og ukurrante størrelser har alltid eksistert i trålfisket. Slik må det nødvendigvis være når en pose slepes langs bunnen der fisk av alle aldre og størrelser oppholder seg. Det vil være den normale situasjon på de beste fiskeområder i Barentshavet.

I trålfiskets barndom trodde man at havets ressurser var uuttømmelig og utkastet bare en dråpe i havet. Slik er det ikke!

Omkring århundreskiftet utviklet det seg et omfattende fiske med damptrålere i Nordsjøen, hovedsakelig engelske og tyske. I alt var det 1000–1200 engelske damptrålere i virksomhet, og et liknende antall fra de andre europeiske land. Norge hadde på denne tiden bare en håndfull trålere. Etterhvert som tydelige tegn på overfiske viste seg, forflyttet disse trålflåtene seg til Island og videre nordover til den nord-norske kyst og Barentshavet. Etter annen verdenskrig ble disse

Ferskfisktråler. (Foto: Thor B. Melhus)

trålfåtene, spesielt den engelske, så nærgående for kystflåten at den norske stat anla sak for den internasjonale Domstolen i Haag til forsvar for de såkalte rette grunnlinjer. Vår tidligere direktør Gunnar Rollesen og den senere havrettsminister Jens Evensen gjorde her en stor innsats. Saken mot England vant vi i 1954 (se Solemdal, 1994) og Norge utvidet deretter fiskerigrensen til 12 mil for å sikre kystflåten mot ytterligere trålkollisjoner.

Vitenskapelig pionérundersøkelse av trålfangster i Nordsjøen

Da det internasjonale råd for havforskning, ICES, ble opprettet i 1902 fikk Johan Hjort en viktig posisjon som leder av komité A: Vandringer. Han fikk straks stor innflytelse, og satte igang en rekke større undersøkelser både når det gjaldt merkeforsøk og omfattende studier av gyteforhold hos de viktigste artene, for å kunne utvikle et industrielt havfiske.

De engelske og tyske forskningsfartøylene «Explorer» og «Huxley» hadde i perioden 1900–1906 samlet inn et meget stort materiale trålfanget hyse og torsk på de tradisjonelle trålfeltene i Nordsjøen. Det lyktes Hjort å få hånd om dette materiale. Han engasjerte sin assistent, oceanografen Bjørn Helland-Hansen, til å utvikle en metode for å gi prognoser om fisket ut fra dette materialet. Det ble et pionérarbeid (Helland-Hansen 1909).

Spesielt var materialet stort for hyse og utkast av småhyse var ekstremt stort i 1905. Dette var individer av den store 1904-årsklassen. Utkastfre-

kvensen i trålfangster ble altså en viktig brikke for forståelsen av betydningen av årsklassevariasjoner for fluktuasjoner i fiskeriene, endelig dokumentert for sild av Hjort (1914), (se Solemdal 1995).

Dette fruktbare vitenskapelige eksperimentet var samtidig også et tidlig, veldokumentert eksempel på trålfiskets sløseri med god mat.

Norske undersøkelser av utkast etter annen verdenskrig

Etter annen verdenskrig ble det i Norge, i tråd med Arbeiderpartiets politikk og særlig Brofoss planøkonomi, bygget opp en mer variert norsk fiskeflåte, der trålere hadde sin plass. Store produksjonsanlegg førte til sentralisering og behovet for jevne, store tilførsler av råstoff. Ferskfisktrålere ble løsningen. Etterhvert ble det også bygget opp en flåte av fabrikktrålere, med stor fangstkapasitet og mobilitet, men som ikke bidro til arbeid på land.

Havfiskeflåtens andel av den norsk torskekvoten er økende. Torsken i Barentshavet fiskes med trål av mange nasjoner, og med andre redskaper av Norge alene. Det årlige totalkvantum har i de senere år ligget på 700–800.000 tonn. Av dette er omlag 220–225.000 tonn tatt med andre redskaper enn trål av norske fiskere. Den altoverveiende delen, 500–600.000 tonn er tatt med trål, hovedsakelig av russiske og norske fiskere (Havforskningsinstituttets Ressursoversikt 1997).

Når det gjelder Havforskningsinstituttets undersøkelser for å beregne mengden av utkast fra

	Locality	Date	Landings		Discards		Percent discarded	
			No.	Weight	No.	Weight	No.	Weight
<u>Cod.</u>								
Trawler A	Bear Island	12-14 May 1965	4934	8786	27	23	0.5	0.3
Trawler A	W. Finnmark	15-16 May 1965	877	1842	229	157	20.7	7.9
Trawler A	E. Finnmark	16-19 May 1965	8159	16053	656	459	7.4	2.8
Trawler B	E. Finnmark	30 May- 8 June 1965	65586	119646	20137	13194	23.5	9.9
Trawler C	E. Finnmark	22-25 May 1965	17151	20296	1212	517	6.6	2.5
<u>Haddock</u>								
Trawler A	W. Finnmark	15-16 May 1965	267	304	108	61	28.8	16.7
Trawler A	E. Finnmark	16-17 May 1965	173	208	110	67	38.9	24.4
Trawler B	E. Finnmark	30 May- 8 June 1965	9718	13733	20514	11744	67.9	46.1

trålere er de få og forholdsvis begrensete. Det er en rekke måter å foreta en slik undersøkelse på:

1. Måle en representativ prøve av fangsten på sjøen og en representativ prøve av landet fisk.
2. Måle all fisk, eller en representativ prøve av utkastfisk. Resten telles opp, og sammenliknes med en representativ prøve ved landing.

Disse metodene ble brukt av Hysten (1966–1987). Undersøkelsene omfatter for det meste målinger av Havforskningsinstituttets eller Kystvaktens folk ombord i tråler på feltet sammenliknet med målinger fra fisk landet fra kommersielle trålere fra det samme området.

Forsøkene til Hysten (1966) ble utført i samarbeid med trålræderier, og resultatene er gitt i tabellen. Det er stor variasjon i prosenten fisk som er kastet ut, varierende fra 0,5 til 23,5% i antall, 0,3 til 9,9% i vekt.

Forskjellene skyldes hovedsakelig tekniske løsninger. I motsetning til tråler A og B leverte tråler C til fast pris for alle størrelser, og fisket dessuten nær leveringsstedet. I dag gir kombinasjonen av flerprissystemet, på størrelse, gode forekomster og store kvoter en fristelse til å kaste fisk under 60 centimeter og basere seg på den store fisken, som gir vesentlig bedre pris.

Liknende forhold for makrell og sild er også dokumentert i den senere tid. Det lave utkastet hos tråler A skyldes hovedsakelig at trålen ikke hadde chafer (dekknett).

Når det gjelder hyse viser tabellen et vesentlig høyere utkast. Årsaken til det høyeste utkastet, 68% skyldes hovedsakelig at denne fangsten er tatt innenfor 4-milsgrensen.

Tilsvarende undersøkelse ble gjort i 1980. Resultatene er gitt i brev til Fiskeridirektøren fra Arvid Hysten 14 februar 1980 og fra daværende direktør ved Havforskningsinstituttet Gunnar Sætersdal 29 februar 1980.

Sammenlikninger av lengdemålinger ombord i forsøkstråler, utført av folk fra Havforskningsinstituttet, og målinger fra kommersielle tråling ved landing, utført av kontrollverket, viste at 27% av fisken i antall var utkast, 18% i vekt.

I denne forbindelse skriver Sætersdal: «En slik sammenlikning mellom landinger og fiskens størrelsessammensetning undersøkt på feltet er etter

vår mening en påvisning av at det forekommer utkast eller bruk av deler av fangsten til annet enn konsumformål. Det er også den eneste praktiske måte å undersøke denne saken på. Havforskningsinstituttet vil fortsette med slike sammenlikninger av fiskens størrelsessammenheng på fangstfeltene og ved landinger og vil rapportere til myndighetene når det forekommer uregelmessigheter.»

Det kom reaksjon fra Brødr. Aarsæther a/s i brev til Fiskeridirektøren av 14 mars 1980, der det bl.a. heter: «Som kjent har representanter for Kystvakten hevdet at der ved kontroller ikke er påvist utkast av småfisk. Det tar vi som et bevis på at trålerne har holdt seg unna småfiskområdene.»

«Myrefisk» kommenterer saken i brev til Fiskeridirektøren i brev av 28 mars 1980. «Vi forsvarer ikke utkast av småfisk, tvert i mot, vi har dette tema stadig oppe til diskusjon med mannskapene på våre trålere som forsikrer at all matnyttig fisk blir tatt vare på ... det er også skuffende at fiskeridirektøren går offentlig å føre sannhetsbevis på sviktende premisser om at små fisk kastes i store mengder»

Revolusjonen i 80-årene

Mot slutten av 80-årene utviklet det seg en rekke negative forhold for våre fiskebestander, som førte til at de svært gode prognoser, basert på 1983-årsklassen) slo helt feil. Kannibalisme, nedfisking hos torskbestandene, «naturlig avgang» hos loddebestandene og negativt havklima førte til desimering og dårlig vekst hos den store 1983-årsklassen av norsk-arktisk torsk. Dette ble et sannhetens øyeblikk for Havforskningsinstituttet. Raskt ble det opprettet stillinger for studiet av kannibalisme og flerbefruktning, mens havklimastudiene ble intensivert. Men det var en disiplin som i denne kritiske perioden ikke ble prioritert ved Havforskningsinstituttet, nemlig studiet av utkast og mørketall i fangsstatistikken. Det er vel heller ikke en virksomhet som umiddelbart tiltaler ens akademiske jeg, og innebærer også et snev av ubehag og kraftige reaksjoner.

Nok engang ble det Hysten som måtte påbarri-

Tabell 1. Utkast av torsk i vekt og antall i forskjellige fangstområder beregnet på grunnlaget av lengdemålinger av fangstster og kurven for utvalg til landing fra området utenfor Vest-Finnmark (utgjevnet kurve 3 i Fig. 1).

Fangstområde		Utkast i prosent	
		Vekt	Antall
Øst-Finnmark	(03)	19	42
Nordkappbanken	(12)	15	28
Vest-Finnmarken	(04)	17	35
Røstbanken–Malangsgrunnen	(05)	2	6
Bjørnøya	(20)		
Båt A ¹⁾		11(4)	17(8)
Båt A		13	24
Båt B		16	26

1) Utkast målt. Tallene i () representerer det målte utkast.

kaden (Hysten 1987). Han brukte samme metode som 21 år tidligere. Resultatene er gitt i tabellen. Bare ved et tilfelle er utkastet målt direkte og dette halet ga et utkast på 17% i antall. Forøvrig ligger utkastet mellom 2–19% i vekt og 6–42% i antall. Når det gjelder lengden på fisken indikerer beregningene at halvparten av fisken i størrelser 50–54 cm fra Vest-Finnmark ble kastet på sjøen.

Ut fra en samlet vurdering konkluderte Hysten at for de viktigste områdene som ble undersøkt ville utkastet ligge på ca. 6000 tonn i løpet av de fire første månedene i 1987.

Dette er, såvidt jeg har oversikt over, Havforskningsinstituttets bidrag når det gjelder systematiske undersøkelser over utkast fra norske trålere. Jeg kan ikke se at Sætersdals erklæring fra 1980 er blitt fulgt opp.

Næringens reaksjon

Hylens undersøkelse avfødte sterke reaksjoner i trålkretser, naturlig nok. I sterke ordelag ble det fra trålnæringen slått fast at det ikke ble snakk om mer samarbeid med Havforskningsinstituttet.

Da Hysten lot seg intervju om resultatene på TV i den berømte beste sendetid ble det for mye i næringskretser. Nedenfor en utskrift fra et telefonmøte i Norske Trålderiers forening, 9. november 1989:

«TV-innslag 28. oktober 1989 om kartleggingstokt med trålerne. Orientering

Orientering v/formannen

Referert til TV-innslaget i lørdagsrevyen 28. oktober fra forskningsfartøyet «Eldjarn» med forskningssjef Arvid Hysten.

Formannen orienterte og kommenterte med tilknytning til ulike uttalelser/utspill fra havforskerens side. (Her har Hysten skrevet i marginen: Hva siktes det til?).

Som medlem av styret ved Havforskningsinstituttet opplyste Pål Krüger at informasjonsrutinene

i Instituttet vil komme opp som sak på senere styremøte.

Nødvendig med egen pressemelding om saken.

Det ble reist spørsmål om TV-innslaget kunne være et «bestillingsverk» (hets mot trålerne). (Her er Hylens kommentar: Meget grovt!).

I brev til Norske Trålderiers Forening av 29. november 1989, fremhever direktør Nakken bl.a.:

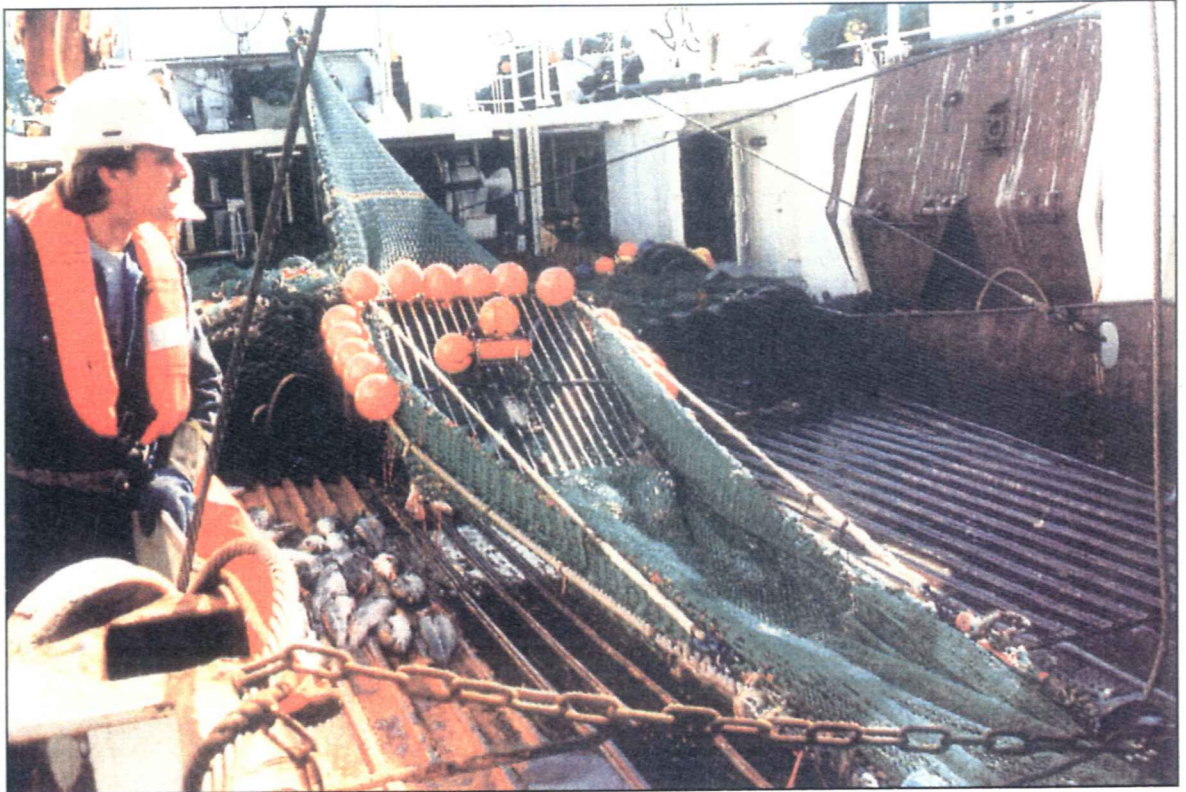
«Forskningssjef Hylens utsagn om utkast var helt presist og dekkende for den faktiske situasjon: ICES sin arbeidsgruppe har beregnet et samlet utkast av 1983-årsklassen i 1986/1987 til 80 millioner individer. Dette tilsvarer et kvantum på 80 tusen tonn tapt fangstmengde over de årene denne årsklassen er inne i fisket.

Havforskningsinstituttet mener protokollen er en overreaksjon mht forskningssjef Hylens medvirkning. Det må tåles at Hysten sier det samme som er blitt sagt og skrevet i årevis – selv når dette blir sagt på Dagsrevyen – uten at det oppfattes som om instituttet medvirker til hets mot trålerne».

Jeg sender Arvid Hysten en sterkt forsinket tanke for sin uredde innsats i norsk havforsknings tjeneste. Havforskere skal ikke på død og liv være populære hele tiden, hverken i den ene eller den andre leiren!

Det må være riktig å poengtere at Havforskningsinstituttets virksomhet når det gjelder spesifikke undersøkelser for å avdekke graden av utkast har vært beskjedent i forhold til innsatsen når det gjelder andre faktorer som regulerer torskebestanden, og andre bestander. Men disse undersøkelsene har klart vist det betydelige sløseri med liv under trålfisket, i motsetning til påstandene fra trålerhold. Studiene har gitt idéer og skapt grunnlag for forbedringer av trålfredskapet.

Mennesket er foruten å være et unikt vesen, også et dyr i det zoologiske system, økologisk plassert i pen toppredatorer. Menneskets teknologiske utvikling vil derfor bli en avgjørende faktor når det gjelder muligheten for å oppnå et optimalt langsiktig utbytte av våre levende naturressurser.

Enkeltrist for fisketrål. (Foto: Fangstseksjonen, Havforskningsinstituttet)

Trålisten – et steg i riktig retning

Utviklingen av denne teknologien for å redusere sløseriet med liv i trålfisket er et konkret bevis på utkastproblemets omfang, som har vært benektet i trålkretser i alle år.

Ideen var allerede unnfanget midt på 80-tallet av en fisker, Paul Brattøy, som var plaget med brennemaneter i trålen. Fra 1989 ble det utviklet trållrist for rekefiske, litt senere kom risten for stortrål. Bruken er lovfestet fra 1. januar 1997 både for russiske og norske trålere.

Trållristen sorterer ut en vesetlig del av undermåls fisk som trålens egen selektivitet ikke klarer. Den minste fisken blir ikke sortert ut igjennom risten, særlig når det er mye småfisk i området.

Det har også vist seg at fisk som slipper gjennom maskene på trålen eller spilene på sorteringsristen har en meget stor overlevelse (Soldal 1995). Men ennå vil det være en betydelig mengde fisk som hverken slipper gjennom risten eller maskene. Fremdeles vil det også være nødvendig å lukke områder med stort innslag av småfisk for trålerne.

Arbeidet med sorteringsrist og overlevelse inngår i en nyskaping ved Havforskningsinstituttet med programnavnet «Ansvarlig fiske», og ble ledet av forsker Arvid Beltestad, som omkom så tragisk i fjor vinter.

Miljøorganisasjonenes påvirkningskraft

Disse NGO-organisasjonene (Non Governmental Organizations) har stor opinionsdannende kraft,

og utvikler stadig større ekspertise på områder som angår forvaltning av de levende ressurser.

Det kommer en rekke praktiske forslag for å redusere det ukontrollerte fisket i internasjonalt farvann og uøkologisk fiske i nasjonale farvann. World Wildlife Fund har lansert økomerking, som skal garantere at fisken man kjøper kommer fra en regulert bestand. Det er imidlertid en rekke praktiske argumenter mot et slikt system under dagens forhold.

Norges Naturvernforbund har sitt Barentshavsutvalg, med ekspertise på norsk og internasjonal fiskeripolitikk og forskning. De har gjort mye for å anskueliggjøre det umulige i å videreutvikle og øke det globale fisket under en klart nedadgående trend i verdensfangsten. I fisket på det åpne hav er det en rekke eksempler på hvordan utkast er endel av fiskestrategien.

Det er sterkt beklagelig at denne type frittstående kompetanse skal stampe i sterk økonomisk motsjø.

2. mars 1990 arrangerte Norges Naturvernforbund i Tromsø en «Høring om ressursforvaltning i fiskeriene» (Anon. 1990). Forskere og mannskap fra trålere var invitert, men det var få av trålmannskapene som turde uttale seg. En av dem som opplot sin røst var Torstein Leon Hansen, dengang styrmann på ferskfisktråleren «Sørøya». Det er den samme Hansen som nylig fremla sitt hovedfagsarbeid om fabrikktrålerne lønnsomhet og uregistrerte salg: «Norske fabrikkskip – fangst, omsetning og lønnsomhet.» Dette arbeidet har falt mange tungt for brystet. Han søker jobb, blir innstilt som nummer en, men blir forbigått.

Denne mannen uttalte følgende om utkastet fra trålere:

«..... Jeg spurte jo de her guttene som hadde stått ombord hele året om det ble dumpet mye småfisk der da jeg kom ombord. Og dem sa det at ja, det ble ikke bare dumpet småfisk, men det ble dumpet stor fisk også. For at når du får et hal på en 20–30 tonn så er det begrenset hva du klarer å ta unna på noen timer til neste hal kommer opp. Da har den fisken ligget i et så stort press for det er store binger det er snakk om og den er ikke brukbar til å legge i kassen rett og slett. Han blir så blaut, klemt så den hadde dem og vært med på å dumpe. Så spurte jeg hva dem synes om det der og hva dem gjorde. Nei, hva vi gjør sier dem, det er jo jobben våres».

Forskerne Kjell Olsen og Knut Sunnanå deltok også på høringen, og sammen med trålreder Alfon Kræmer fremkom en rekke interessante uttalelser.

Kontrollverk og kystvakt – gjør så godt de kan

Fiskeridirektoratets kontrollverk, spesielt lederen ved Tromsøavdelingen, Arne Luther, har vært aktiv når det gjelder å påvise utkast.

Ved flere anledninger har han sendt varselsignaler om stor innblanding av torskeyngel i rekefangstene, senest i brev av 23 april 1998 til Fiskeridirektoratet. Tross forbedringene med rist i reke-trålen er tillatt antall yngel øket fra 3 til 10 pr. 10 kilo reker. Ut fra undersøkelser i vår skriver Luther: «Med en innblanding som i gjennomsnitt ligger på ca. 9 pr. 10 kg reker, og med det eventyrlige rekefisket som nu pågår, blir det etter vår oppfatning enorme mengder torskeyngel som drepes ned».

Ut fra kontrollene mener Arne Luther at det foregår en utstrakt dumping også i det øvrige trålfisket, selv etter at forbedringene i trålredskapen er kommet ganske langt. Det gjelder både småfisk og måls fisk. Han etterlyser innsats fra Havforskningsinstituttet.

Kystvaktens oppgave er fremst å kontrollere at fangstmengde og sammensetning ligger innenfor de gitte kvoter.

Gode undersøkelser av utkast og dumping krever et annet apparat enn det Kystvakten rår over.

Luthers ustanselige henvendelse til fiskeridirektoratet ser foreløpig ut til bare å ha blitt registrert av Fiskebåtredernes Forbund, og da som negativ omtale i årboken for 1997.

Historie som ennå ikke er avsluttet

I et historisk perspektiv kan det se ut som om Havforskningsinstituttet så igjennom fingrene med et sløseri av liv som langt tidligere burde vært gjort til gjenstand for mer omfattende studier. Det er flere grunner til at trålnæringen fikk være i fred: sentraliseringen i det norske samfunnet krevde jevne, store tilførsler av råstoff som fantes i områder som i perioden ikke var tilgjengelig for

kystflåten. I tillegg til dette hadde trålnæringen stor innflytelse i det sosialdemokratiske miljø (subsidiering, rammebetingelser) og i kraft av sin økonomiske tyngde i den private sektor.

Johan Hjort var ildsjelen bak utviklingen av det norske havfisket. Ved begynnelsen av århundredet regnet en med at de levende ressursene i havet var uutømmelige, og at sløseri med ressursene ikke betød noe for bestandene. Dette viste seg etterhvert ikke å være tilfelle, ettersom den teknologiske utviklingen aksellererte. Kvotesystem ble først innført i våre områder etter avtale mellom de nasjonene som fisket i Barentshavet. Da dette systemet viste seg å være utilfredsstillende ble de økonomiske soner og kyststatsregimet innført. Dette er stadig en forutsetning for en langsiktig forvaltning av de levende ressurser i havet. Det er også et ansvar for kyststaten å få slutt på sløseriet innenfor sine egne grenser og arbeide for en internasjonal forståelse i denne saken.

Som tidligere omtalt foretok Havforskningsinstituttet noen undersøkelser av problemiet i 60 og 80-årene. Det spørres om ikke Instituttet burde ta opp igjen disse undersøkelsene, slik også Nakken (1997) foreslår:

«Følgjeleg er det grunn til å meina at det er fisket som medfører at dødsraten jamt er større enn det vi får fram i dei årlege bestandsvurderingane og at fangststatistikken ikkje inneheld all fisk som dauder i fisket. Det er her tale om eit betydeleg større kvantum enn det vesle som heilt naturleg kan – og må – reknast med går til spille i eit kvart fiske. Alle bestandsvurderingar kviler tungt på dei årlige fangststatistiske oppgåvene. Systematiske og/eller tilfeldige feil i desse oppgåvene vil direkte føra til tilsvarande feil i resultatata av bestandsvurderingane. Det hastar difor med å avklåra og talfesta kor stort avvik det er mellom rapportert årleg fangst av torsk og den mengde som verkeleg dauder i fisket.»

Nakken (1999) har utviklet denne tankegangen videre i Fiskeribladet:

Ei slik samanlikning over dei siste 15–20 åra viser at forskarane mest utan unntak har undervurdert fiskepresset (fiskedødsraten) på norsk-arktisk torsk. I gjennomsnitt over heile perioden tilsvarar dette ei årleg overvurdering av bestanden på 20–25 prosent. Eitt einaste år er bestanden undervurdert og då med 10–12 prosent. Konklusjonen på dette er at det nesten alltid har vore mindre fisk i havet enn det bestandsprognosen som var grunnlag for kvoten, viste.

En mer omfattende dokumentasjon av gytebestanden hos norsk-arktisk torsk er gitt i Nakken (1998).

I handlingsplanen for Havforskningsinstituttets «Senter for marine ressurser for 1993–1996», står det bl.a.:

Følgende spørsmål skal besvares:

- Hva er usikkerheten i offisielle norske og internasjonale fangstoppgåver?*
- Hvor stort er utkast og neddreping på feltet?*
- Hvor mye stryker med utilsiktet?*

a) og b) må formuleres som prosjekt i Fiskeridirektoratet/Fiskeridepartementet/Kystvakten. c) er HI's prosjekt. Dette går langt utover HI's/Ressurs-senterets virksomhet, men HI må sette mye tyngde inn på at a) og b) gjennomføres fordi: Dersom vi ikke har «tallfestede mål for pålitelighet» av fangst/fiskedød blir samfunnsnyttene av svært mange av HI's resultater – og som koster svært mye – helt marginal».

Såvidt meg bekjent ser denne delen av programmet ikke gjennomført.

Et sidetema

I løpet av de siste 10 år lyder nye toner når det gjelder forvaltningen av våre marine naturressurser. Stikkordene er «bedre forutsigbarhet» og «hensynet til naturen».

I 1989 kom Sigurd Tjelmelands foredrag «Økologisk forvaltning – en papirtiger?» Han endrer seg på om det lar seg gjøre å arbeide Havforskningsinstituttets Miljø og Ressurssenter sammen for å gi prognoser på felles basis. Denne utvikling er i god gjenge.

En annen side gjelder effekten av tunge, aktive redskaper, først og fremst trål, på spesielle oppholdssteder (habitatene) til dyr og planter på havbunnen, og tilstandene til disse organismene.

Undersøkelser av effekten av trål på bunnfaunaen i Nordsjøen for foregått i flere tiår, og i noen områder er tråling forbudt. I det siste har norske forskere begynt å utforske tilstanden i våre egne korallrev, som er utbredt langs kysten på sokkelen, (Fosså og Mortensen 1998). Disse revene er tilholdssted for bl.a. store mengder uer. I visse områder viser de tydelige tegn på hardhendt behandling av trålredskap. Det vil bli lagt mer vekt på å ta vare på også denne delen av det marine naturgrunnlaget, og det vil oppstå interessekonflikter. Det tidligere omtalte forskningsprogram ved Havforskningsinstituttet «Ansvarlig fiske», prøver også andre redskaper som kan tenkes å være alternative til dagens, f.eks. fisketeiner (Furevik 1996). I samarbeid med andre institusjoner vil lyd produsert av fisk ble prøvd som fangstredskap. Når det gjelder mer helhetlige undersøkelser for nye forvaltningssystemer kan det være klokt å se til Australia. De sitter ikke så fastlåst i gamle holdninger og praksis, og har kanskje også mer å ta vare på av unike habitater (de store korallrevene bl.a.).

Sainsbury og kolleger (1997) og Levy (1998) har studert effekten av habitatet og fiskeforekomster etter langvarig forbud mot trål-fiske, men tillatt fiske med teiner. Fiskefaunaen endret seg mot mer verdifulle arter. Disse langtidforsøkene inkluderer også sammenliknende fiskeforskning med trål og teine i de trålfrie områdene.

Sainsbury holdt foredrag ved Havforskningsinstituttet i juni 1998 NY, og det var imponerende å høre om det omfattende arbeidet med å beskrive habitatstyper og gjennomføring av langsiktige fiskeforsøk med forskjellige redskaper etc.

Tittelen på Sainsbury's artikkel forteller meget om idéen bak forvaltningsforsøkene i Australia: «Experimental Management of an Australian Multispecies Fishery: Examining the Possibility of Trawl-Induced Habitat Modification.»

Referanser

- Anon. 1990. Høring om ressursforvaltning i fiskeriene, Tromsø fredag 2 mars 1990. Referat og oppsummering. Naturvernforbundet i Troms: 60 sider.
- Anon. 1997. Fisken og Havet, særnr. 1, Ressursoversikt.
- Fosså, J.H. og Mortensen, P.B., 1998. Artsmangfoldet på Lopheliarev og metoder for kartlegging og overvåking. Fisken og Havet, nr. 17, 95 sider.
- Furevik, D.M., 1996. Ny torsketeine kommer for fullt. Fiskets Gang, nr. 9, 4 sider.
- Helland-Hansen, B., 1909. Statistical research into the biology of haddock and cod in the North Sea. Rapp. et Proc.-verb des Réunion Conseil Int. pour l'Éxploration de la Mer, 10, B1 – 62.
- Hjort, J., 1914. Vekslingerne i de store fiskerier. Aschehoug forlag, Kristina: 267 sider.
- Hylen, A., 1966. On the estimation of Cod and Haddock discarded by Trawlers using different Chafers. Cooperative research report, ICES, series B: 65–76.
- Hylen, A., 1987. Størreslesfordeling til trålfanget torsk 1987. Notat til Fiskeridirektøren fra Havforskningsinstituttet 23 april 1987.
- Levy, S., 1998. Watery wastelands. New Scientist, 16 May 1998: 40–44.
- Nakken, O., 1997. Forskartal, feil og fangstkvote. Fiskets Gang, nr. 10: 23–25.
- Nakken, O., 1998. Past, present and future exploitation and management of marine resources in the Barents Sea and adjacent areas. Fisheries Research 37 (1998) 23–35.
- Nakken, O., 1999. 20 år med fangstkvote for norsk-arktisk torsk. Fiskeribladet 18 januar 1999.
- Sainsbury, K.J., Campbell, R.A., Lindholm, R. og Whitelaw, W., 1997. Experimental Management of an Australian Multispecies Fishery: examining the possibility of Trawl-Induced Habitat Modification. Global trends: fisheries management American Fisheries Society, Bethesda, Maryland.
- Soldal, A., 1995. Overleving av torskefisk som unnslipper fra reketral med Nordmørsrist. Fisken og Havet, nr. 24: 22 sider.
- Solemdal, P., 1994. Da vi vant i Haag. 1. Bakgrunn og dommen. Fiskets Gang, vol. 80, nr. 4: 33–36.
- Solemdal, P., 1995. Ei sild og ei til. Årsklassevariasjon, en forklaring og et problem. Fiskets Gang, vol. 81, nr. 10: 17–25.
- Tjelmeland, S., 1989. Økologisk forvaltning – en papirtiger? Internt notat, Havforskningsinstituttet.

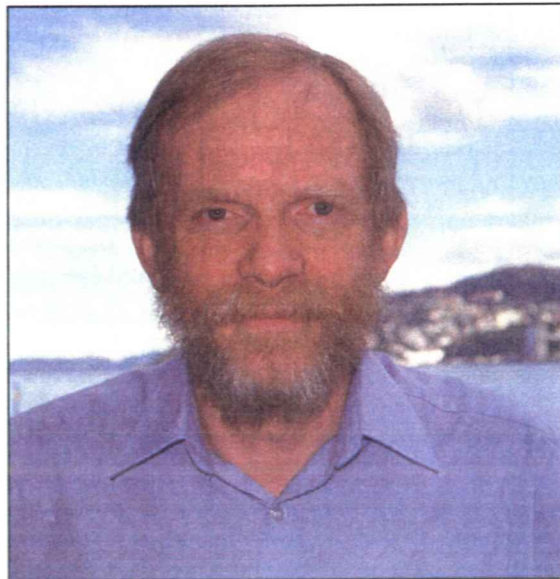

Sildetokt med F/F «G. O. SARS» i norskehavet sommeren 1950 – et femtiårsminne

Av Ingolf Røttingen, Havforskningsinstituttet

I år feirer både Fiskeridirektoratet og Havforskningsinstituttet (HI) 100 års jubileum.

I denne artikkelen skal vi imidlertid gå tilbake til den tiden da de ovennevnte institusjoner bare var halvparten så gamle, nemlig til 1950. Den sommeren ble det utført et sildetokt i Norskehavet med det den gangen helt nye forskningsfartøyet «G. O. Sars». Toktrappen er trykket i Fisket Gang nr 41 (1950).

Havforsker Ingolf Røttingen. (Foto: Synnøve T. Stub)

Vi skal i denne artikkelen spørre hvorfor toktet ble gjennomført, og om resultatene svarte til forventningene på kortere og lengre sikt? Og vi skal vise at resultatene fra toktet ble brukt som basis for en vitenskapelig vandringsteori. Vi skal også se på konsekvensen av en helt uventet hendelse på dette toktet, nemlig registreringen av småsild langt ute til havs, fikk for diskusjonen om småsild-fisket sin betydning for rekruttering til gytebestanden. Til slutt er det noen refleksjoner hvor en sammenligner tankegangen omkring nytten av et forskningsfartøy i jubileumsårene 1950 og 2000.

Kartlegging av nye fiskefelt

Kunnskapene om silda sitt vandringmønster var blitt radikalt bedret i årene opp mot 1950. Den

islandske havforskeren Arni Fredriksson hadde i flere artikler (spesielt må nevnes «Nordlandursildin» fra 1944), framsatt hypotesen om at mesteparten av silda som beitet i islandske kystfarvann om sommeren gytte på vestkysten av Norge om vinteren. For å få verifisert dette ble det i 1947/48 satt i gang et stort anlagt islandsk-norsk merkeforsøk, som ved siden av å merke sild også inkluderte installasjon av magneter i flere sildoljefabrikker. Og resultatene lot ikke vente lenge på seg. Sild som ble merket sommeren 1948 på Nord-Island ble vinteren 1949 gjenfunnet på magneter i norske sildoljefabrikker som hadde brukt

Fg

NR. 6/7
2000

sild fra vintersildfisket på vestlandskysten som råstoff. Dermed var denne vandringen bevist, og en ny dimensjon var kommet inn i forestillingen om silda sin vandring. Imidlertid, detaljene i vandringsruten og beiteområdets utstrekning var fortsatt ukjente. Men her ga den nye teknologien håp, ombord i det nye forskningsfartøyet «G. O. Sars» var det installert ekkolodd og sonar. Med dette nye instrumentet kunne en nå oppdage en sildestim som inneholdt kun 5 hektoliter på 6–700 meters avstand, og en større sildestim på hele 2500 meter. Dette var en enorm forbedring. Tidligere var sildeobservasjoner i det åpne hav innskrenket til stimer en kunne se på havets overflate, og til å vurdere forekomster av kval og fugl. Nå kunne en virkelig finne ut hvor silda var, og på den måten finne nye fangstfelt for sildeflåten.

Betrakter vi sildenæringen med ståsted 1950, så var det bekymring angående fisket etter som-

mersild, et fiske som fra norsk side ble benevnt islandssildfisket. Fra midt på 1940-tallet så det ut til at noe hadde skjedd med silda; den viste seg ikke lenger i samme mengder på de tradisjonelle feltene ved kyst og i fjordmunningene ved Nord-Island. Noe sild ble observert lengre ute til havs, men silda var mindre tilgjengelig og fra 1948 var fangstene nedadgående både i det norske og det islandske fisket. Spørsmålet var om det en nedgang i sildebestanden, eller hadde silda endret beiteområde? Var silda i andre områder hvor den kunne fiskes?

Toktleder for sildeundersøkelsene sommeren 1950 var havforsker Finn Devold, og formålet var å kartlegge silda sin vandring og utbredelse i Norskehavet. En mente at slik kartlegging kunne vise hvor silda befant seg, og kunne derfor være et ledd i bestrebelsene på å få fangstutbyttet til islandssildfisket til igjen å stige. Kurslinjene, datoer

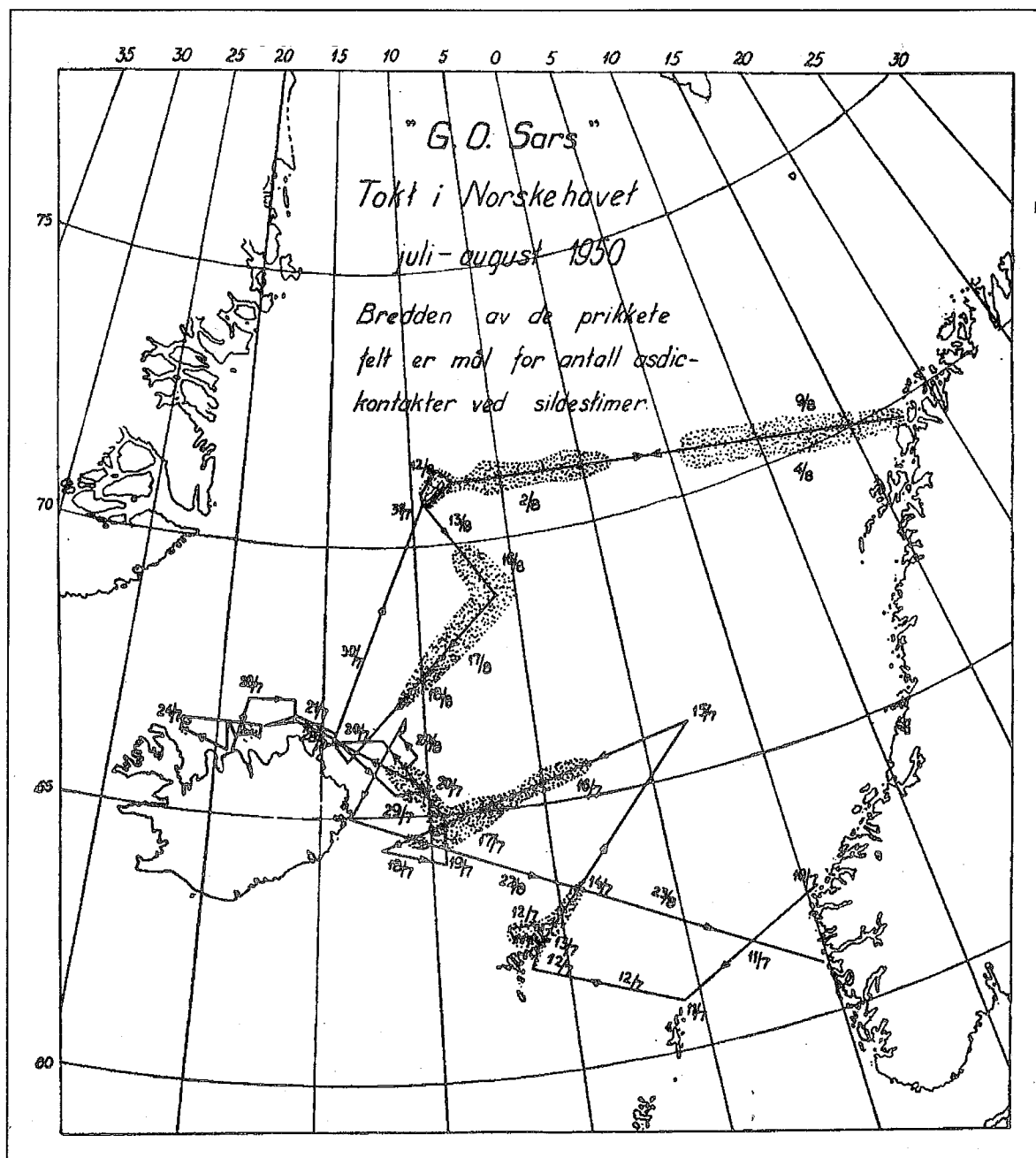
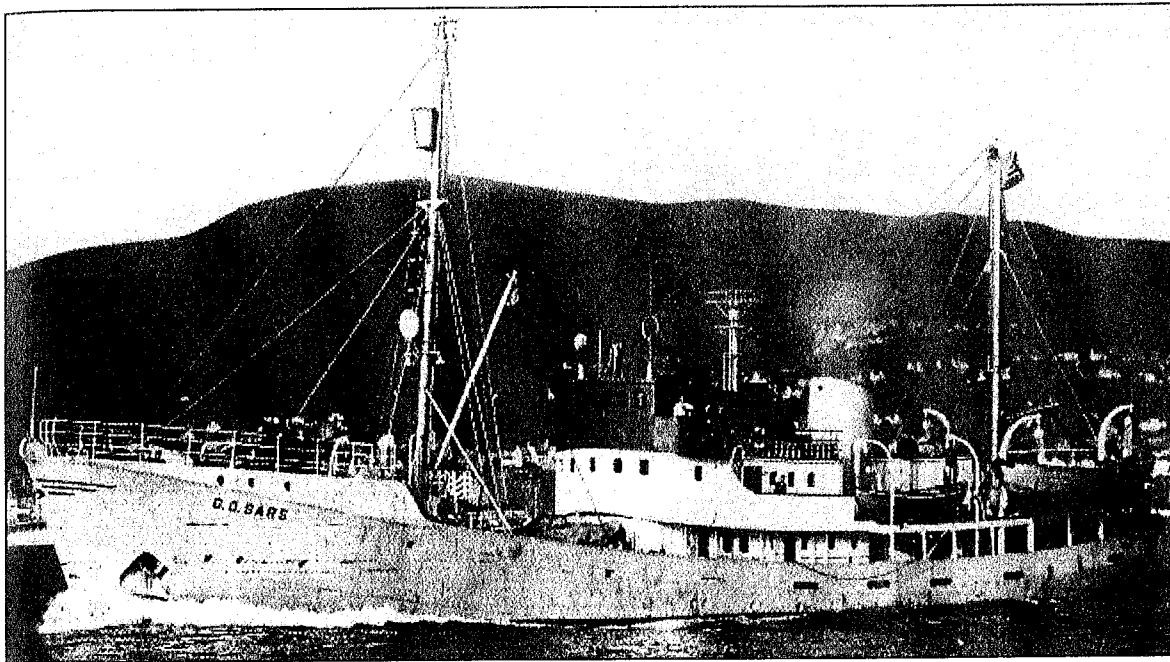

Fig 1. Kurslinjer og silderegistreringer, F/F «G. O. Sars» sommeren 1950.

«G. O. Sars» (1) – Devolds «sildegjeter».

og områder hvor det er registrert sild er vist i figur 1. I slutten av juli undersøkte «G. O. Sars» områdene nord for Island, og Devold skrev i tokt-rapporten: «Vi hadde hele tiden asdic og ekkolodd i gang, og vårt inntrykk var at det nord for Island var svært lite sild. Hovedtyngden sto langt øst for Island. Vi fant silda ca 60 kvm sydøst av Langanes. Vi hadde over store områder kontakt med silda i alle retninger. 29. juli ble det sendt melding til Fiskeridirektøren hvori det ble tilrådet at flåten ble underrettet og anbefalt å søke øst-øst-øst.» Men det var liten respons på dette, og Devold beklager dette i toktrapporten: «...i tilfelle fiskeflåten hadde tatt hensyn til våre meldinger er det ingen tvil om at resultatet for vår Islandsflåte ville ha vært et helt annet.... det viste seg at ingen norske båter hadde tatt hensyn til vår melding av 29. juli. Først da en islending forsøkte 40 kvm ut av Langenes og fikk full fangst, søkte flåten øst-øst-øst. I et par dager hadde de pent vær, og det ble gjort gode fangster til en kuling jaget flåten inn igjen. Da vi ga melding til flåten via M/S «Vartdal» 21. august, var det dessverre heller ingen som kom ut til oss. Vi var da klar over at silda forekom i et praktisk talt sammenhengende belte fra Jan Mayen sydover til tvers av Langanes. De fleste skippere hadde betenkeligheter med å forsøke fiske på helt nye felter så langt fra land og sent på året.» Fiskerne var altså heller motvillige til å prøve nye felt: «Først da det led ut til siste dager av august, og den dårlige sesong ved Nord-Island var et faktum, forsøkte fem båter å rette opp tapet ved å gå til Jan Mayen. Disse fisket i løpet av en uke mer sild enn de hadde fått på to måneders fiske ved Island. Men resten av flåten reiste hjem fra Island med dårlig resultat».

Selv om islandssildsesongen 1950 var heller dårlig, så hadde rapporten fra sommertoktet i 1950 en optimistisk grunntone. Ved hjelp av leiting med moderne instrumenter, temperaturanaly-

ser og utvidet kjennskap til sildas vandringsmønstre, kunne nye fiskefelt finnes, fiskerne «rettleddes» til disse feltene og fangstene øke. Dette til gagn for norsk fiskerinæring. Også fiskeridirektør Klaus Sunnanaa leste ut av toktresultatene muligheter for å åpne nye fiskefelt. I et foredrag i NRK 29.09.-1950 om 50 års markeringen for Fiskeridirektoratet sa han bl.a.: «Så vil eg nemne det store sumartoktet som «G. O. Sars» gjorde når det galdt sildeleiting i Norskehavet, og som førde til at det blei funne store sildemengder ved Jan Mayen og også andre stader i Norskehavet. Vi kan nå rekne med at denne nye kunnskap om sildemengda i Norskehavet kan gi lønsam drift for norske fiskerfarty, dersom det viser seg som nå det ser ut til, at sildefisket ved Nord-Island vil slå feil.» (Fiskets Gang nr 41, s 451–454).

Vi kan konkludere med at undersøkelsen sommeren 1950 innfridde forventningene.

En fikk føling med at det ikke bare var kystbankene ved Nord-Island som var beiteområde for silda, men store deler av Norskehavet, faktisk helt opp til Jan Mayen. Dette gikk ble kjent i næringen, og allerede sommeren 1951 var en mere innstilt på å drifte både ved Jan Mayen og øst av Island. Dette gjorde at kvantumet steg fra 10 til 14 tusen tonn til tross for mindre deltagelse.

Vandring og temperaturer

F/F «G. O. Sars» var i tillegg til akustiske instrument også utrustet med det nyeste utstyr for å måle temperaturen i vannmassene. Og disse instrumentene gjorde Devold flittig bruk av når «G. O. Sars» seilte i Norskehavet. Særlig var polarfronten interessant. I følge toktrapporten stod det sild «...helt fra Jan Mayen og syd til Langenes langs østsiden av den kalde vanntungen som bukte seg ut fra Østgrønlandsstrømmen. Silda

FG
NR. 6/7
2000

Fg

NR. 6/7
2000

stod i dybder fra overflaten og ned til ca 30 m. Under denne dybde var det kalt vann som ikke var sildeførende. Til tross for at det var ca 2000 m vann, artet silda seg som om det bare var 30–35 m.»

Devold la senere stor vekt på vanntemperaturen som forklaringsvariabel for sildevandringen. Her ser det ut som det er den russiske forskeren T. Glebov som er inspirasjonskilden. Devold diskuterte dette i tokrapporten fra 1950-toktet: «Den russiske forskeren Glebov har allerede i 1938 skrevet et bemerkelsesverdig arbeide om silda ved Murmansk-kysten. Han viser til at i år hvor der er en tydelig stigende temperatur fra havet inn i fjordene, søker småsilda i svære masser inn i fjordene. Om høsten og vinteren må der være en avtagende temperatur fra havet inn i fjordene i tilfelle silda skal komme inn. Han forklarer dette på en sannsynligvis helt riktig måte. Om våren og forsommeren er der rikelig med plankton, altså mat til silda. For å kunne fordøye maten hurtigst mulig og få den omsatt i muskler, fett etc., søker silda forholdsvis varmt vann. Om høsten og vinteren er der lite eller ingen mat for silda. Det gjelder da å økonomisere med den opplagte fettreserve. Silda søker derfor inn i kaldt vann, hvor nedbrytingen av reserven foregår så langsomt som mulig.

I tilfelle disse Glebov-tanker er riktig, har vi en naturlig forklaring på at silda søker fra Norskekysten til Færøyfarvannet. Det går hele tiden mot stigende temperatur, og havner ved Færøyene i det varmeste området i hele Norskehavet. Det er rikelig med mat fram mot juli, da må silda søke lengere nord hvor planktonoppblomstringen foregår senere. Den vil forsette nordover så lenge det er mat og fremdeles i så varmt vann som mulig. Når planktonlaget forsvinner fra overflatelaget er det rimelig at den søker inn i det kalde

vannet hvor der er en sydgående strøm, og i tilfelle den holder seg i dette kalde vannet, vil den kunne gå sydover helt ned mot Færøyene i tunnel av kaldt vann...»

Her ligger kimen til et viktig element i vandrings teorien (eller vandringsmodell i dagens språkbruk) som Finn Devold utviklet noen år

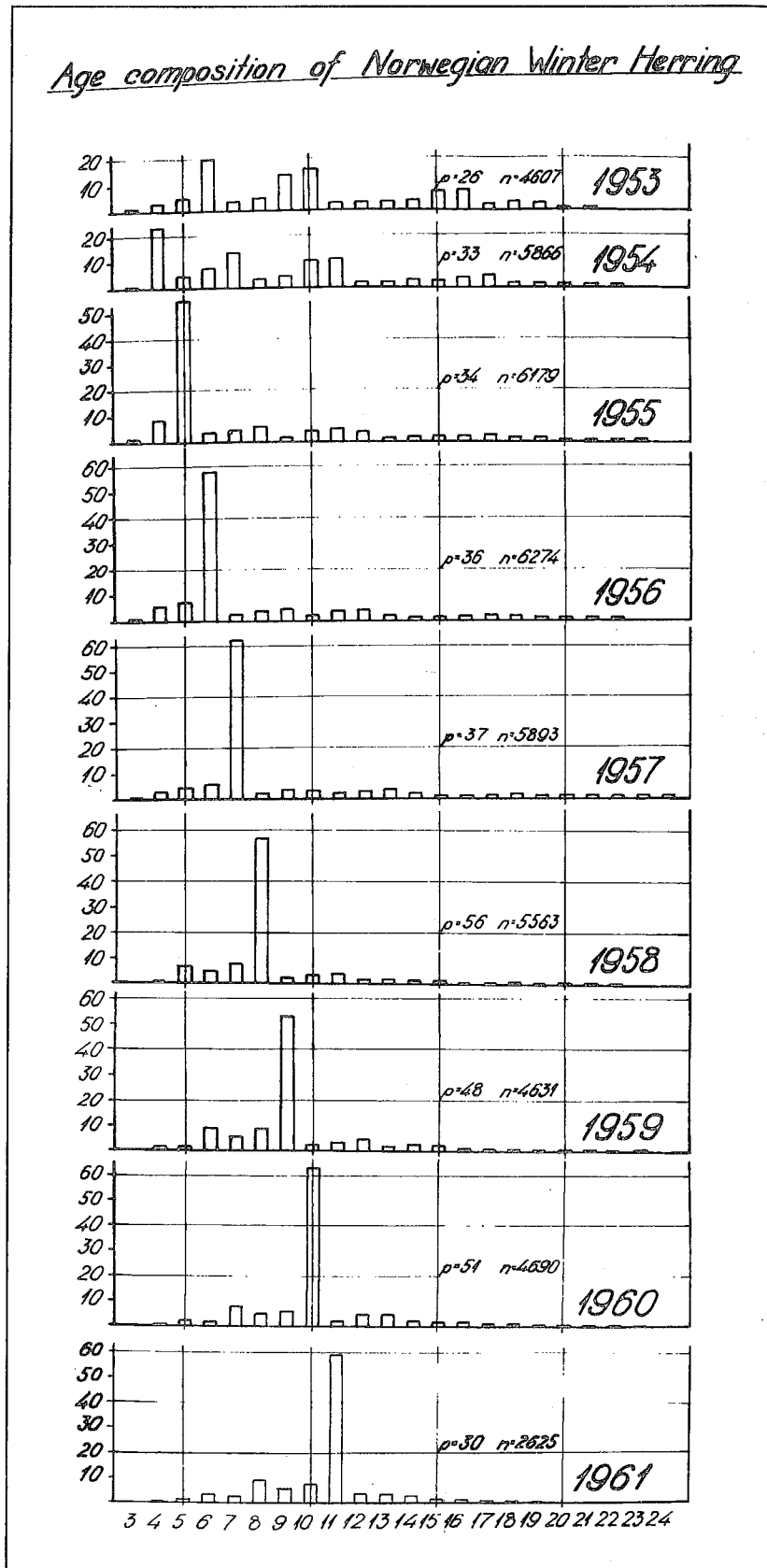

Fig 2. Aldersstruktur av sild (gytebestanden) i vintersildfangstene 1953-1961.

senere, og ble presentert i sin endelige form i 1955. Det vil føre for langt å gå i detalj her, men det er temperaturgradienter og det forhold at silda går mot kaldt vann som er den viktige drivkraften i sildevandringen, og som over tid resulterer i endring i silda sine overvintrings- og gyteområder. Devolds vandringsteori var det første forsøk på en helhetlig (miljø og biologi) forståelse av vandringsmønsteret, og var bygget opp av flere elementer. Med ståsted i år 2000 kan vi si at flere elementer i teorien har vist seg å være i samsvar med virkeligheten. For eksempel kunne han forutsi at silda etterhvert ikke ville overvintre i havet øst av Island, men i nord-norske fjordområder. Og dette slo til for fullt høsten 1987 da flere millioner tonn av 1983-årsklassen søkte inn til Vestfjordområdet for å overvintre. Der har som kjent silda overvintret siden. Andre elementer i vandrings-teorien, slik som en hurtig gonademodning når silda overvintret i nord-norske fjordområder (7–8°C) i forhold til områdene ved Island (3–4°C), ser foreløpig ikke ut til å ha slått til. Kanskje tiden nå er inne til å foreta en helhetlig evaluering av Devold sin interessante vandringsteori?

Småsild og rekruttering

Selv om en fra tid til annen hadde observert noe småsild (mussa) ute i havet, så hadde oppfatningen siden begynnelsen av århundre vært at hovedoppvekstområdet for silda var kyst og fjordstrøk på Vestlandet, Nord-Norge og videre østover langs Murmankysten. Kunnskap om den umodne silda hadde en hovedsakelig fra sildefiskeriene på umoden sild (småsild- og feitsildfisket).

På sildetoktet i 1950 ble det gjort en helt uventet observasjon. På inn- og uttur fra Tromsø i begynnelsen av august ble det registrert gode sildeforekomster fra norskekysten og ca 200 nautiske mil ut i Norskehavet (Fig 1). Devold skriver: «Fra 200 kvm ut av Hekkingen til land seilte vi hele tiden gjennom sildestimer. Vi utsatte å gjøre fiskeforsøk, da der i Tromsø var ordnet med 38 nye garn av vanlig islandstype, samt 6 nylongarn, og vi derfor kunne gjøre ganske annerledes representative drivgarnforsøk etter vi hadde anløpt Tromsø.... «G. O. Sars» gikk fra Tromsø igjen 9. august, og straks vi var kommet ut for Hekkingen kom vi igjen i sild. Vi fortsatte utover i blikkstilte vær. Ved egga var der særlig gode asdic-kontakter, og 40 garn ble satt. Da de ble trukket om morgenen var det bare 5 store feitsild i garnene. Under drivingen om natta kom tallrike sildestimer helt opp i overflaten og de viste seg å bestå av mussa, og det var alt å dømme mussastimene som ble registrert. Våre stormaskede garn fanget ikke denne.» Dette ble oppsummert i toktrapportens konklusjoner: «Det viste seg at vi utfor Nord-Norge hadde utstrakte mussaforekomster til i hver fall 200 kvm til havs. Dette viser at den vanlige oppfatning blant sildeforskere, at silda tilbringer sine første leveår i kystfarvannet, ikke kan være riktig. I år er der i et hvert fall ingen tvil om at det

bare er en brøkdel av årets sildeyngel som er å finne i kystfarvannet.»

I ettertid kan vi si at dette var en korrekt og viktig observasjon. En hadde fått en dimensjonsforandring vedrørende vår oppfatning av utbredelse av umoden sild. Den nyttet seg av lang større geografisk område enn hva en tidligere hadde trodd. Forestillingen om at oppvekstområdet for norsk vårgytende sild ikke var begrenset kyst og fjordområdene har vi med oss den dag i dag, kombinert med viten om vekslende årsklassestyrke. De nåværende sterke årsklassene 1983, 1991 og 1992 hadde definitivt sine oppvekstområder i havet og ikke i kystnære farvann.

Observasjonen sommeren 1950 kom til å prege Finn Devold sitt syn på småsildfisket sin betydning for gytebestandens utvikling. Han viste i flere artikler til at det ikke så ut til å være noen korrelasjon mellom oppfisket småsild av en årsklasse og denne årsklassen sin rekruttering til gytebestanden. For eksempel viste det seg at selv om det ble et rekordstort små- og feitsildfiske på 1950 årsklassen (2–3 millioner hektoliter mot et normalt nivå på under det halve av dette kvantumet), så var det mere enn nok sild av denne årsklassen til å rekruttere til gytebestanden. Fig 2 viser aldersfordelingen i vintersildfisket (dvs gytebestanden) i tidsrommet 1953–1961, og det går tydelig fram hvor dominerende denne 1950-årsklassen var til tross for at årsklassen hadde vært gjenstand for et rekordstort småsildfiske. I 1956 ble det satt rekord for utbyttet av det norske vintersildfisket, over 1.1 millioner tonn. Figuren viser også at fangsten det året besto hovedsakelig av 1950 årsklassen. Devold sitt hovedpoeng var således at småsildfisket foregikk på en liten del av utbredelsesområdet (kyst- og fjordstrøk), og at det derfor ikke var småsildfisket i seg selv som avgjorde rekrutteringen til gytebestanden. Den naturlige variasjonene i årsklassestyrke var en viktigere faktor.

Devold sitt syn, hvor altså småsildutbredelse og rekrutteringsdynamikk er inkludert, er i ettertid ofte blitt feiltolket. Kritikken, ofte satt fram i ettertid, har ofte ikke fått med seg forutsetningene for Devold sin argumentasjon. Eksempler på dette finnes i Per Solemdal sin artikkel i Fisket Gang nr 11/12 1997 (Ei sild og ei til). Her refereres det uttalelser (gjengitt fra en undersøkelse av småsildfisket sin innvirkning på lokale fiskere av Einar Eythorsson, Høgskloen i Alta). En av informantene uttaler: «Ja men vet du kor dum havforskera, Devold, var i sin tid? Han sto pinadø på talerstolen og fortalte at, dokker kan bare fiske den herre s.... mussa, han sa; det er en egen stamme. Så storsild, sa han det er nokka helt annat...» Her har nok informanten misforstått, det var ikke Devold sitt syn at mussaen tilhørte en annen stamme og at den ikke hadde noen forbindelse med storsilda. Tvert imot!

I ettertid kan vi imidlertid se at det er elementer som drar i motsatt retning av det som Devold hevdet. Utbredelsen i 1950 var eksepsjonell, denne årsklassen ble den største som ble født på hele 1900-tallet. I de fleste andre år var det langt min-

Fg

NR. 6/7
2000

dre mussa i havet, og et småsildfiske i kyst og fjordområdene kan ha vært lite rasjonelt ut i fra et rekrutteringssynspunkt. Men viktigst var en radikal endring i småsildfisket sin karakter. På 1960-tallet ble 1963, 1964 og 1966 årsklassene alle oppfisket som umoden sild ute i havet med bruk av de nye fangstredskapene ringnot og kraftblokk. Dersom småsildfisket hadde foregått på tradisjonelt vis i kyst- og fjordstrøk, ville alle disse årsklassene ha gitt et tilskudd til gytebestanden. Den nye fangstteknologien som ble innført på begynnelsen av 1960-tallet saget derfor over grunnpillaren i Devold sin teori om sildekrutteringen, nemlig at småsildfisket ikke foregikk der hvor hovedtyngden av småsilda befant seg.

I dag reguleres fisket etter norsk vårgytende sild med et minstemål på 25 cm. Filosofien bak denne minstemålsbestemmelsen er at flest mulig sild skal få anledning til å gyte minst en gang, og minstemålet er også knyttet til internasjonale spørsmål slik som sonefordeling og utnyttelse av vekspotensial. Det er også elementer økologisk karakter en bør ta hensyn til, et fiske på småsild i kystområdene vil gjøre annen fisk, for eksempel torsk og sei, mindre tilgjengelig for et fiske. Det er derfor ikke aktuelt å endre minstemålet, småsildfisket vil ikke komme tilbake. Men kanskje er tiden inne for en nyansert evaluering småsildfisket innvirkning på rekruttering til gytebestanden? Konklusjonen vil muligens bli at småsildfisket hadde en helt annen negativ betydning for rekruttering til gytebestanden etter 1960 enn hva tilfellet var de 50 forutgående år.

Refleksjoner

For HI stod arbeidet med nytt forskningsfartøy sentralt i 1950, såvel som nå i år 2000.

Bagrunnen for dette arbeidet har imidlertid endret seg på mange måter. Blant styresmaktene i Norge var det rundt 1950 en politisk målsetning om at fisket skulle moderniseres og effektiviseres. Fiskeriene skulle være delaktig i det som i ettertid er blitt kalt «den tillitsfulle veksten». Og vekst var økt produktivitet som skulle skje ved å ta i bruk moderne teknologi som skulle gi en økt fangstmengde som resultat. I dette bildet må en se anskaffelsen av nytt forskningsfartøy. I 1950 var nok hovedformålet å få et fartøy som kunne å finne sild, kartlegge fiskefelt, innhente kunnskap om silda sin vandring med det hovedformål å finne nye fiskefelt. Toktrappen fra sommeren 1950 må leses med dette for øye. Denne moderniseringsprosessen så ut, i hvert fall på kort sikt, til å være vellykket. Sildefisket gikk inn i en kort, men viktig og hektisk periode i 1950-tallet. Med sine undersøkelser og tokt hjalp HI fiskeflåten til å øke sitt fangstkvantum, spare drivstoff og øke sin effektivitet. Mest kjent er nok sildeleitingen foran

vintersildfisket (personifisert nettopp ved Finn Devold). Vintersildfisket var utover i 1950-tallet arbeidsplass for 30–40 tusen fiskere, og svært viktig i nasjonalt perspektiv. Men allerede på slutten av tiåret begynte tvilen å melde seg for alvor; Ville uhemmet bruk av ny teknologi skade ressursene?

I år 2000 er HI i full gang med å planlegge et nytt forskningsfartøy. Det skal være ferdig i 2002, og vil høyst sannsynlig også få navnet «G. O. Sars». Det er den tredje av HI sine fartøyer som bærer dette navnet. Leiting og veiledning til fiskeflåten er imidlertid ikke hovedpoenger i dagens argumentasjon for å bygge et nytt forskningsfartøy. Her er det nok klare forskjeller sammenlignet med 1950. Men fiskeressursene står fremdeles sentralt. En må ha en plattform med moderne utstyr for å samle inn alle relevante data en trenger for å gi råd om en optimal forvaltning av våre viktigste fiskebestander.

Et forskningspolitisk argument som blir brukt i år 2000 er at det nye fartøyet vil fungere som et utstillingsvindu for norsk marinteknisk industri, og være en plattform for videreutvikling av dette. På mange måter var det også tilfelle med nyanskaffelsen i 1950. Det var da viktig for HI at det nye fartøyet skulle være utstyrt med sonar eller Asdic som samtiden kalte det, og som var blitt utviklet som et anti-ubåt våpen under 2. verdenskrig. Men problemet var at en Asdic til fiskeleiting ikke kunne kjøpes, den måtte utvikles. HI satte igang et samarbeid med Forsvarets Forskningsinstitutt for å få gjort dette. Erfaringer med dette apparatet som ble gjort på toktene med «G. O. Sars», ble systematisert. På bakgrunn av dette konstruerte SIMRAD en kommersiell fiskerisonar i siste halvdel av femtiårene. Sonaren skulle på få år, sammen med kraftblokken, revolusjonere sildefisket. Sonaren som det arbeides med i år 2000 for å få installert i nybygget, er en avansert multistråle-sonar hvor svingeren vil bli basert på kompositteknologi. Også denne sonaren vil sikkert bli videreutviklet etter at en har høstet erfaring i praktisk bruk. Den nye sonaren vil sikkert bli brukt til en rekke gjøremål i forbindelse med kartlegging av sildevandringen. En tar sikte på å få fram vandringshastigheter, retning og stimstruktur. For Norskehavet ligger der som i 1950, og sildevandringen som undersøkelsesobjekt er like aktuell som den gang. I dag er vandringen knyttet opp mot fordelingen av en internasjonal sildekvote, og de vitenskapelige aspekter gir minst like store utfordringer som tidligere. Vi må erkjenne at vi, 50 år etter Finn Devold sine første spekulasjoner om drivkreftene i sildevandringen, kjenner alt for lite til hva som får denne fisken til årlig å vandre opp i mot 5000 kilometer gjennom en verden så forskjellig fra vår. Kanskje går jomfruturen med den nye «G. O. Sars» nettopp til Norskehavet?

Sarsene – norske europeere

Av havforsker Per Solemdal, Bergen

På farsiden hadde familien tyske aner, mens morfaren til zoologen Michael Sars kom fra Narva, en estlandsk grenseby mot Russland. Det var ganske vanlige mennesker som her fant hverandre i Norge. Men som historikeren og vår tidligere utenriksminister Halfdan Koht har sagt:

«Men det hænder jo meget ofte at en slegt, som blir omplantet i ny grund og faar tilført nye blandingssemner, med en gang skyder frodige skud og sætter de merkeligste blomster».

Michael Sars (1805–1869) var født i Bergen og giftet seg i 1831 med Maren Welhaven, bergenser og søsteren til dikteren, som var en god venn av Sars. I 1830 tok han prestekall i det magre Kinn prestegjeld, og i 1839 fikk han det noe feitere Manger prestegjeld nord for Bergen. Dårlig økonomi preget store deler av hans liv. De fikk 14 barn hvorav 8 vokste opp. I 1835 ble Ernst født, han som senere skulle bli historiker og en av arkitektene bak avviklingen av unionen med Sverige. I 1837 kom Georg Ossian (oppkalt etter den keltiske skalden) til verden. Han gikk i sin fars fotspor, og sammen ble de to av forbildene i norsk havforskning. Det tredje er Johan Hjort (1869–1948). De har alle fått forskningsfartøyer oppkalt etter seg.

Michael Sars hadde store naturhistoriske interesser allerede fra barndommen. Han begynte på naturhistoriestudiet, men gikk så over til teologien, for å få et levebrød. Han var prest i 24 år, med kall så nær sjøen som ovhodet mulig, først i Florø, senere på Manger, tre mil nord for Bergen. Han foretok hele tiden omfattende pionérundersøkelser av sjødyrenes utviklingshistorie, et svart felt i dattidens zoologi. Allerede i presteperioden fikk han internasjonal anerkjennelse som zoolog. I 1851, fremdeles prest, traff han på en reise den berømte anatom og fysiolog Johannes Müller, og uttrykte beundring for hans arbeid. Müller svarte: «Men det er jo Dem som først har vist oss veien!»

Michael Sars brukte ofte anledningen til å henge planktonhåven sin etter kirkebåten på veg til og fra kirkelige handlinger. Mange av de historiene over de mer uheldige sidene av denne «kombinasjonsdriften» er nok mer anekdoter. I bygdeboken «Øygarden 1850–85» står å lese:

«Men eingong var det messefall ein fin-fin søndag då øygingene kom over fjorden. Dei hadde med seg døypebarn, og vart vel noko sturne etter å ha reist tvers over Hjeltefjorden heilt til fånyttis. Men det var ikkje anna å gjera enn å gå i

Michael Sars.

båtane og leggja på heimveg. Då folket frå Alvheim og Heggøy kom i Straumesundet, fekk dei sjå presten sin båt... Då låg Michael Sars ved Harkestadlandcøt og skrapte opp sjøpølsar og andre små sjødyr. Presten hadde gløymt heile preika. Derfor er det snilt og forsonlig når mange har meint at «han skulle jo aldri vore prest». Men kirkeboken for Manger kommenterer denne hendelsen slik: «Men ingen veit om det er sant».

Sønneren G. O. Sars hadde sin styrke mer i detaljobservasjon. Dette viste han til fulle i sitt hovedverk om de vannlevende krepsdyr i Norge: «An account of the Crustacea of Norway». Det er fremdeles et internasjonalt standardverk. Det kom ut i perioden 1895–1928 og består av 9 bind på ca. 4000 sider. Her kom hans kunstneriske side ham til hjelp, han risset krepsdyrene direkte på kopperplater.

Familien Sars nasjonale sinnelag ble også befestet på «spinnesiden» da datteren Eva giftet seg med Fridtjof Nansen. Sammen med søsteren Mally Lammers, gift med en komponist og dirigent,

FG
NR 8
2000

Georg Ossian Sars.

turnerte de landet over med sine sangkonserter, hovedsakelig med norsk program. Maren Sars holdt litterær og politisk «salong» etter at familien flyttet til Kristiania, da Michael Sars fikk et professorat i zoologi i 1854. I 24 år hadde hun levet på øde steder ut mot havet. Hun var en typisk bergensdame og blomstret opp da familien flyttet til byen. Hennes «salong» fikk stor innflytelse på utviklingen frem mot unionsoppløsningen i 1905. Sønnen Ernst var kanskje det enkeltmenneske som sto fremst i denne nasjonale kampen.

Selv om Michael Sars hadde et stort internasjonalt navn som en av den moderne zoologis fedre, var det problematisk å få myndighetene til å bevilge penger til en stilling. Det var først og fremst eventyrfortelleren P. Chr. Asbjørnsen som gikk i brodden for Sars. Han skrev en utførlig biografisk skildring av Sars i «illustrert Nyhedsblad» i 1854. Han har også skrevet en mer personlig skildring av Michael Sars i brev til den svenske zoologen Svein Lovén:

Det gjør godt at see at saadant aabent freidigt Ansigt, som Sars's, at høre saadan en hjertelig latter som hans, at blive behandlet saaledes aldeles ligefrem som bon Cammerad af en saa udmerket og fortræffelig Mand gjør naturligviis ogsaa godt, især i vore ofte fornemt penible, kjedsomt splittede Forhold. Jeg vil ikke tale om, at jeg i videnskabelig henseende virkelig profiterede mere af de faa timer jeg var sammen med Sars, end af andres semesterlange Foredrag. Forresten ryger han Tobak som en Burian og bander som om han aldrig havde være paa en Prækestol».

Ossian ble lært opp i farens vitenskapelige metoder som bl.a. besto i å undersøke sjødyrenes utvikling fra egg til voksent individ på levende materiale. Denn erfaringen fikk han god bruk for da han startet de grunnleggende studiene av skreiens forplantning i Lofoten i 1864. Han fulgte også faren på forskningsreiser og fullførte arbeidet til faren etter hans død i 1869.

Michael Sars var nok såpass religiøs at han hadde visse problemer med å svelge de «tyngste» delene av Darwins utviklingslære i «Artenes opprinnelse» som kom ut i 1859. Men i de siste årene av sitt liv forsvarte Michael Sars utviklingslæren; hans eget livsverk var en sterk støtte til den nye læren. Sønnen ble en ivrig misjonær for Darwins idéer, på sin beskjedne, nesten generte måte.

G.O. Sars kalles ofte den «ensomme ulv» i norsk havforskning. Det kan både skyldes hans generthet, at det ikke var noen likesinnete kolleger og at han var ugift. Han bodde hos moren og etter hennes død hos en av sine søstre. Lønningen ga han til dem, og hadde dermed full råderett over all sin tid, vår viktigste ressurs.

Reiser i nordlige farvann

Mye av arbeidet til far og sønn Sars foregikk i nordlige farvann. Michael Sars foretok sin første reise nordover i 1849. Han var borte i 4 måneder og besøkte bl.a. følgende steder i Lofoten. Ure, Sund, Flakstad, Reine og Værøy. Den svenske zoologen Sven Lovén hadde tidligere undersøkt dette området og gjort rike funn.

Sars fortsatte nordover i Finnmark helt til Havøysund. Han fant arter som både var nye for Norge og

P. Chr. Asbjørnsen på fisketur, tegnet av Hans Gude. Illustrasjon til fortellingen Kvernsgagn.

for vitenskapen. I et brev til lektor Rasch datert 22. juli 1850 omtaler han behandlingen av utstyret sitt under transporten fra Nord-Norge som virker kjent:

«hermed har jeg den Fornøielse at oversende Dig i en liden Kasse de for Universitetsmuseet bestemte naturalier fra min Reise nordpaa i forrige Aar. Desværre gik adskillige Glasse med Dyr i Spiritus forlorne for mig ved den uforsvarlige Skødesløshed, hvormed alle Sager behandles paa vore dampbaade uagtet alle paa Laaget anbragte Advarslar «Forsigtig» og «maa ikke vendes om».

1857 foretok Michael Sars sin andre reise til Nord-Norge, også denne gang i området Lofoten-Finnmark. Før han reiste skrev han til sin venn Asbjørnsen, eventyrfortelleren og havforskeren:

«Jeg glæder mig ret meget til denne Reise, som, foruden den aandelige Nydelse forhaabentlig ogsaa vil gjøre det skrøbelige af Cardialgien endnu bestandig hjemsogte Corpus godt. Og naar jeg saa pligtskyldigst i hele tre Maaneder ha squalpet paa Havet og omskibet den uendelig lange norske Kyst, saa synes det mig, at jeg dog kan gjøre krav paa en smule Landjord, og saa er det min plan at lægge Hjemreisen gjennom det pittoreske Romsdal og Gudbrandsdalen».

Skreien

G.O. Sars dro nordover til Lofoten i 1864 som landets første praktisk-vitenskapelige stipendiat, og utførte i løpet av en rekke sesonger en forbillidlig pionérstudie av «Vintertorsken», som er publisert i en rekke rapporter til «Departementet for det Indre». Den skriftlige fremstillingen viser oss også kunstneren G.O. Sars. Rapportene ble oversatt til engelsk i et amerikansk fiskeritidsskrift i 1879. I sesongen bodde han på Skrova og ble rodd omkring i Vestfjorden. Her observerte han allerede i 1864, for første gang, det pelagiske, svevende egget til skreien, og de nyklekte larvene som også fløt i overflatelaget. Oppdagelsen la grunnlag for utklekking av torskkeegg for å bedre bestanden, både av kaptein Dannevig i Flødevigen utenfor Arendal, og i USA og Canada. Selv om denne virksomheten ikke ga de næringsmessige uttellingene som man ventet, førte den til en meget fruktbar utvikling av norsk havforskning. Denne gullalderen kulminerte i 1914 med Johan Hjorts store verk «Vekslingerne i de store fiskerier» som er det endelige bevis på at fluktasjonene i fiskerierne skyldes store årlige variasjoner i styrken på årsklassene. Dette høres trivielt ut i dag, men var på den tiden et gjennombrudd mot moderne havforskning.

Sars beskriver den epokegjørende oppdagelsen av det pelagiske torskkeegget slik:

«Ved at fiske med det fine Net i Overfladen av Søen erholdt jeg nemlig nogle smaa fuldkomne vandklare, i Vandet frit svævende, kugleformige Legemer, som jeg først antog for et Slags lavere Sødyr, da jeg endnu var ganske uvidene om det mærkværdige Forhold ved Skreiens Gydning, hvormed jeg i det Følgende nærmere skal tale. Jeg

havde vel allerede tidligere hørt nogle Fiskere forsikre, at Skreiens Gaat (Rogn) fandtes flydende i Vandet og opfyldte til visse Tider Søen saa aldeles, at den syntes ganske tyk, men da dette saa aldeles stred imot, hvad man tidligere kjender om Fiskens Gydning, kunde jeg ikke andet end antage dette for beroende paa en Forvexling med et slags av hine lavere Sødyr, der som bekjendt ofte i Myriader opfyldte Søen... Den mikroskopiske Undersøgelse av hine smaa kugleformige Legemer gav imidlertid med Bestemthet det resultat, at det var Rogn, skjønt Fosteret endnu var for lidet utviklet til med Sikkerhed at afgjøre, om det var Fiskerogn.»

At torskkeegget svever eller flyter i sjøen, som fløte på melk, i stille vær, var en ny oppdagelse for vitenskapen. Inntil da var det en fastlåst «sannhet» at alle fiskearter hadde egg som var festet til bunnen, som hos sild og laks. Den direkte observasjonsmetoden, som Sars benyttet seg av, bygget på følgende forutsetninger:

1. Liten båt.
2. Gode øyne (Sars var 27 år da han oppdaget det pelagiske egget).
3. Godt vær.

Når det gjaldt været haddet han ikke noe valg, mens dagens havforskere ombord i havgående fartøyer trosser alle værguder. Sars rapporter til «Departementet for det Indre» begynner derfor nesten alltid med ordene «en stille vakker dag».

Sars undersøkelser av skreiens livshistorie var forbillidlig, selv om han ikke kom til bunns i alle dens mysterier. Til det var hans forskningsfartøy for lite til å forfølge skreien året rundt.

Undersøkelsen i Vestfjorden overbeviste Sars om at forståelsen av dyrelivet og fiskerierne langs kysten ikke kunne sees isolert. Det var nødvendig å studere det «samlede Nordhav». Sammen med meteorologen H. Mohn lyktes det G.O. Sars å finansiere de tre Nordhavsekspedisjoner i årene 1876–78 med dampskipet «Vøringen». Slik fikk forskerne en horisontal oversikt over de fysiske og biologiske forhold langs norskekysten og de nære havområder. Sars rapporter fra disse ekspedisjonene viser en biolog som med sjeldent skapsyn kaster lys over generelle biologiske problemstillinger.

De store dyp

Nordhavsekspedisjonene var også et viktig bidrag i den internasjonale konkurransen som utforskningen av de store havdyp, der far og sønn Sars så definitivt var pionérer, sammen med P. Chr. Asbjørnsen. I tiden fram til omkring 1850 var det en gjengs oppfatning i internasjonale forskerkretser at det ikke fantes dyreliv på større havdyp. Disse tre sprengte denne grensen da Asbjørnsen i 1853 fanget en ukjent, primitiv frittsvømmende sjøstjerne fra bunnen av Hardangerfjorden. Den fikk slektsnavnet Brisinga, oppkalt etter brystsmykket til

FG

NR 8
2000

gudinnen Frøya. Ved Skrova og på flere lokaliteter i Vestfjorden ned til 200–300 favner, fant G.O. Sars en annen art av Brisingaslekten. Men den største sensasjonen i Vestfjorden gjorde G.O. Sars da han i 1864 dro opp en fastsittende sjøllilje, nærmest et levende fossil. Faren fikk æren av å beskrive det nye dyret som fikk det latinske navnet *Rhizocrinus lofotensis*. I et brev til professor Steenstrup i 1864 skriver Michael Sars om det levende fossil og sin lovende sønn bl.a.:

«Du kan tenke Dig hvor spendt jeg maa være paa at erfare noget Mere om dette Dyrs Udvikling og endelige Form. Jeg nærer Dog noget Haab derom ved min Søn, som for at iakttage Skreifisket til næste Vinter atter skal bereise Lofoten. Jeg har, Gud være lovet, megen Glæde av denne Søn, han ledsager mig, som nu bliver gammel og skrøbelig, gjerne paa mine Reiser og er mig til stor Hjælp og kan arte sig til at blive en dygtig Forsker».

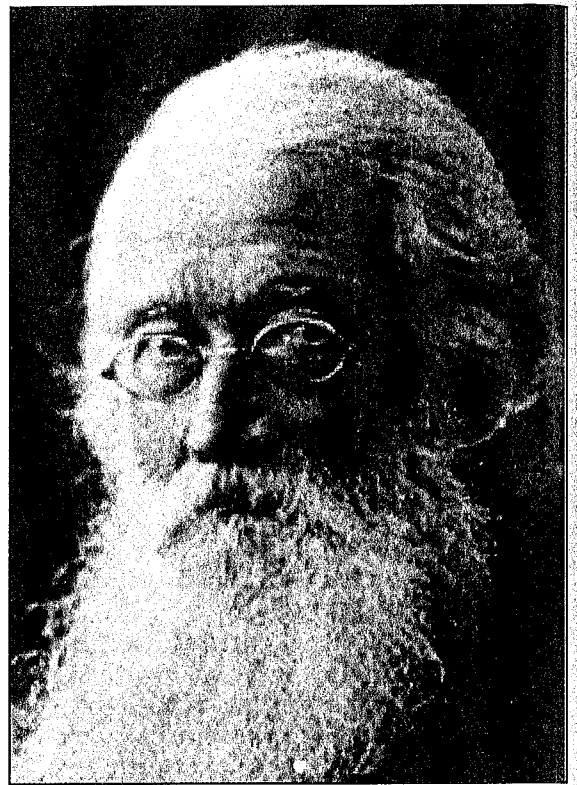
Hval

G.O. Sars var innom de fleste kommersielle arter i norsk fiskerinæring, bl.a. sild, makrell og brisling. Også hvalsaken, som omkring århundreskiftet var en minst like varm potet som idag, gikk han løs på med aldri sviktende energi og entusiasme.

Svend Foyns hvalfangst langs Troms og Finnmarksysten utviklet seg raskt i løpet av 1880-årene og talte omkring et dusin landanlegg. Fiskeriene mente at loddefisket og dermed vårtorskfisket på Finnmarksysten var skadelidende, og G.O. Sars fikk i oppdrag å undersøke denne meget delikate saken. Både i 1879 og 1888 var han i Finnmark for å studere hvalfangsten, loddefisket og hvalens næring. Det var på den tiden bare blåhval, senere finnhval og seihval som ble fanget.

Begge gangene ble den vitenskapelige konklusjon at hvalfangsten ikke har noen innvirkning på loddefisket. Fiskerne antok også at hvalen jaget vårtorsken mot land, og når hvalbestanden ble mindre førte det til at torsken ikke kom under land. G.O. Sars, og senere Johan Hjort, kunne heller ikke finne belegg for denne forestillingen. Imidlertid mener G.O. Sars det i første omgang var nødvendig å innskrenke fangsten, i andre omgang foreslår han en delvis fredning. Men uroen omkring hvalfangsten fortsatte: rasende fiskere brant ned anlegget i Mehamn, og i 1904 fredet myndighetene all hvalfangst til Hjorts ergrelse.

Michael Sars var kanskje den eneste internasjonalt kjente norske zoologen i det forrige århundre. Hovedinnsatsen gjorde Michael Sars på studier av marine dyr, deres forplantning, utvikling, horisontale og vertikale utbredelse. Det er bare sønnen Georg Ossian som kan måle seg med han. Men la oss ikke glemme den øvrige Sarsfamilie, spesielt Eva, som giftet seg med Fridtjof Nansen, og Ernst, som hver på sin måte ble viktige faktorer i den nasjonale frigjøring og oppvåkning da unionen med Sverige ble oppløst.

Ernst Sars.

I sitt hovedverk, «Udsigt over den norske historie» i 4 bind, i perioden 1873–91 fremla Ernst Sars tanken om at Norge mistet sin selvstendighet i middelalderen da det gamle aristokratiet gikk til grunne.

I nyere tid førte dette til utviklingen av en demokratisk bondebefolkning, som var grunnlaget for Norges politiske og nasjonale nyreisning fremover mot unionsoppløsningen.

Ernst Sars var med i Dølingen, og ble ideologen i Venstre, da partiet ble stiftet. Sars var en stor taler, og opptrådte bl.a. ofte i sin mors «salong». Han ga ut flere tidsskrifter, med stor kontaktflate mellom den nasjonale bevegelse og europeisk åndsliv.

Av det konservative Norge ble Ernst Sars sett på som selve personifiseringen av de radikale strømninger som dukket opp i Norge i denne perioden.

Som sin bror, Georg Ossian, anså Ernst Sars at «Artens opprinnelse» av Charles Darwin var den mest inspirerende bok som kom ut i deres liv.

Foredrag om Kina

Av Ole J. Solemdal
februar 1954

På bibliotekene finnes det mengdevis av bøker om Kina – både fra gammel og ny tid. Øyensynlig er dette et emne som interesserer både forfattere og publikum – og i dag er dette landet verdenspolitikens sentrum.

Det følgende blir en historisk oversikt, ført frem til våre dager – det må derfor bli en framstilling i grove trekk. Hensikten er å gi en bakgrunn og et grunnlag når vi skal ta standpunkt til problemet – Kina.

Litt historie – de store trekk

Det veldige kinesiske rike var stort sett avstengt fra Europa inntil begynnelsen av 1800-tallet. Med de dårlige samferdselsmidler man den gang hadde var dette helt naturlig. Samkvemmet innen Kinas grenser var meget begrenset – slik at store begivenheter i en provins kunne gå helt upåaktet hen for bøndene i en fjentliggende del av riket.

Allerede romerne drev handel med Kina for ca. 2000 år siden – men det var sikkert meget begrenset mengder varer som ble omsatt og der var ingen direkte handelsforbindelse. Det hele foregikk gjennom mellommenn i den arabiske verden.

I lange tider foregikk transportene over land – ved kamelkaravaner. Men araberne fant tilslutt sjøveien til India i det 7. århundre og hadde direkte handelsforbindelse med kineserne i flere hundre år. De drev òg misjon for Islam og ble ganske godt mottatt – den dag i dag fins der mange millioner muhamedanere i Kina.

Etter Amerikas oppdagelse fant portugiserne sjøveien rundt Afrikas sydspiss først til India og siden til Kina. I 1515 nådde de fram til Kanton. Portugiserne kom snart i væpnet konflikt med kineserne og måtte trekke seg tilbake til øya Macao. Øya ligger tett inn til fastlandet, syd for Hongkong og er enda i portugisernes besittelse.

Hollenderne kom i 1604 og fikk fotfeste på Formosa. De første engelskmenn kom i 1637.

Gjennom det Ostindiske kompani fikk etter hvert engelskmennene monopol på handelen med Kina. Dette mektige handelskompaniet hadde kontor i Kanton. De handlet mest med det de kunne få størst fortjeneste på, og det var opium fra India. Salget gikk dessverre strykende – den kine-

siske bondens kår var den gang som i vår tid elendig. Behovet for opium var følgelig kolossalt. Men mange kinesere så de store farene ved opium-uvesenet, og de hensynsløse metodene engelskmennene brukte i forbindelse med opiumhandelen ga opphav til en sterk fremmedfientlig bevegelse – som også er meget sterk i Kina i dag og uttrykket «de fremmede djevler» skriver seg alt fra denne tiden og er vel begrunnet.

Kina var et keiserrike på denne tiden – og den keiserlige regjering grep inn mot opiumhandelen. Etter ordre fra den ble det beslaglagt engelsk opium for 30 mill £ i Kanton. Opiumet ble deretter brent. Engelskmennene, dvs deres daværende ledere, svarte med å erklære krig – opiumskrigen. De europeiske våpen var den gang, som senere de kinesiske helt overlegne. Det ble massenedslaktning av kinesere, de måtte kapitulere og fredsbetingelsene var meget harde. For å erstatte skade på engelsk eiendom, ble innført en avgift på 5% på all import. Videre ble flere store byer helt åpent for europeisk handel bl.a. Kanton (Amoy, Fovchow, Ningpo) og Shanghai. I disse byene bygget europeerne etter hvert sine settlements – moderne europeiske bydeler. Disse bydeler hadde lokalt selvstyre – uavhengig av kineserne. De hadde egne domstoler som også kunne dømme kinesere som brøt européernes lover i settlementene. For stadig å demonstrere sin makt overfor landets innbyggere, lå der krigskip på havnen i disse byene. Alt dette gjorde sitt til at uviljen mot européerne stadig økte. Kina var blitt en internasjonal koloni hvor alle europeiske stormakter søkte å gjøre sine økonomiske interesser gjeldene.

Kina er et gammelt kulturland, med en meget selvbevisst befolkning som i grunnen så på alle fremmede som barbarer. Og nye nasjonale ydmykelser føyde seg stadig til de gamle – hatet til «de fremmede djevler» økte jevnt og sikkert.

Det kinesiske keiserhus «Mandsjudynastiet» kom til makten i 1644. Keiserhuset var utgått fra et erobrerfolk fra nord og ble av mange kinesere sett på som et fremmedstyre. Den berømte kinesiske hårpisken var således i sin tid innført som tegn på underkastelse under dette erobrerfolket.

Keiserhuset hadde sin beste støtte i landadelen – systemet lignet helt på det vi hadde i Europa før de store revolusjonene. Også i Kina gjorde bøndene opprør mot sine plageånder. – Taipang-opprøret var en slik veldig bondereisning som opprinnelig

ikke var rettet mot de fremmede. Denne reisningen hadde antakelig seiret og blitt innledningen til en borgelig revolusjon allerede den gang. Men europeerne grep inn til fordel for keiserhuset og adelen – opprøret ble slått ned i 1857 – av engelsk/franske styrker. Fra denne tiden har Shanghai vært européernes faste borg i Kina. Igjen hadde européerne slått til og seiret – og keiserdømmet fortsatte på sin måte. Det var unødvendig å si at de hvite fikk det som de ville på alle måter. Det kinesiske tollvesen skulle fortsatt sørge for å få inn penger til krigserstatninger til européerne.

Men det hadde vært et mektig opprør – da det var på sitt sterkeste, behersket opprørerne et område med ca 200 mill mennesker men ca 20 mill ble drept under reisningen.

Dette opprøret var en av forløperne for revolusjonene som fulgte i 1911 og 1925 – samt dets om er skjedd i de aller siste år. Enda i dag har ikke revolusjonen seiret helt – Formose ligger der som en stadig trussel med mektige amerikanske krefter i bakgrunnen. I en av sine siste taler bebudet Eisenhower øket hjelp til regimet på Formose, så offisielt har de antirevolusjonære krefter ikke lagt våpnene ned.

Men ikke bare engelske og franske militære styrker hadde slått opprørerne ned, også de enkelte provinsguvernører hadde hjulpet til med sine private arméer. Disse var fortsatt til god nytte når befolkningen skulle utplyndres.

Indo-Kina var et lydrike under Kina – men etter at Taipang-opprøret var slått ned av bl.a. franskmennene, trengte disse seg litt etter hvert inn i Indo-Kina. Engelskmennene benyttet også sine sjanser og fikk fotfeste i Burma. Russerne tok kystprovinsene nord for Amur og anla Vladivostok. På denne tiden fikk japanerne fotfeste i Korea etter den japansk-kinesisk krig. Mot slutten av 18-taller fikk Tsar-Russland Mansjuria. Vi ser således at stormaktene i denne tiden delte det Kinesiske området mellom seg – først kommersielt – siden politisk. Men uenighet mellom stormakene hindret dem i å dele Kina fullstendig mellom seg.

Reaksjonen mot alt dette blant det brede lag av kinesere økte og økte – mot «de fremmede djevler». Flere ting tjente til å øke spenningen. Skattene som ble lagt på bøndene økte stadig og fremmedhatet tok til i styrke – særlig i de nordlige provinser. Vi skal videre peke på særlig 3 ting som hadde stor virkning.

For det første;

Billige europeiske industrivarer gjorde stillingen vanskelig for den kinesiske håndverker. På den annen side hindret européerne oppbyggingen av en egen kinesisk industri – hvor overskuddet fra bondebefolkningen eventuelt kunne funnet beskjefte-gelse.

For det annet;

Européernes jernbaner og dampskipsfart på elvene truet eksistensen til de kinesiske transportarbeidere.

For det tredje;

Matproduksjonen var alltid knapp i Kina – jorden er fruktbar, men befolkningen er veldig. Nå ble imidlertid européerne årsak til at en anselig del av den dyrkbare jorden ble brukt til produksjon av bl.a. bomull. Dette var et råstoff for engelsk industri. Resultatet ble at matmangelen i Kina ble verre.

Den kristne misjon har gjort meget godt arbeide, men har også vakt irritasjon blant mange kinesere. Man mente at mange kinesere ble kristne for å stå på god fot med de fremmede.

Der oppsto en borgerlig reformbevegelse – og samtidig hisset halvt religiøse forbund massene opp til kamp mot de fremmede. Emblemet for disse sammenlutninger var en knyttet hånd. Det opprøret som etter hvert brøt ut ca. år 1900 ble derfor kalt bokseropprøret. Bevegelsen var særlig sterk i Nord-Kina. Også dette opprøret ble slått ned med hard hånd og stor grusomhet av européerne i fellesskap.

I begynnelsen ble mange utlendinger drept – de europeiske legasjonsbygninger i Peking ble beleiret. De beleirete ble reddet av en internasjonal styrke av japanere, russere amerikanere, tyskere, engelskmenn og franskmenn. Den kinesiske regjering som hadde holdt seg til opprørerne måtte flykte og europeerne plyndret og myrdet i Peking. Men opprøret beveget seg nå sørover i Kina.

Etter forslag fra keiser Wilhelm ble der nå sendt en virkelig internasjonal hvit hær til Kina. Denne kalde kriger keiser Wilhelm, hvis meritter i Europa vi kjenner så altfor vel, ga følgende befaling til sine tropper da de reiste ut:

«Fanger blir ikke tatt, de fiender som faller i Eders hender er Eder hjemfallen. På samme måte som hunerne for 1000 år siden under sin konge Attila skapte seg et navn, på samme måte må I gjøre navnet tyskere kjent i Kina, slik at ingen kineser noen gang vil våge endog å se skjævt på en tysker». Ja – dette var i gode gamle dager i begynnelsen av århundret.

Bokseropprøret ble slått ned av europeerne i fellesskap – og etter hvert ble dette også en støtte for feudalvesen og reaksjon. Det gammeldagse autoritative kinesiske samfunnet fikk fortsette enda en stund – men var helt avhengig av de imperialistiske stormakters nåde.

Den russisk – japanske krig 1904 er en god illustrasjon på Kinas nasjonale maktesløshet på dette tidspunkt. Denne krigen ble utkjempet på kinesisk jord – striden gjaldt kinesisk land. Men Kinas regjering var helt utenom det hele. Krigen endte forresten med at både Mansjuria og Korea ble japaniske provinser.

Vi er nå endelig kommet frem til vår egen tid og nærmer oss revolusjonen i 1911.

Mange kinesere hadde studert i Europa og kommet i kontakt med moderne idéer. Vi møter nå Kinas nasjonalhelt Sun-Yat-sen, den kinesiske revolusjons far og stifter av det mektige Kuamintangparti – som siden har fått et slikt dårlig rykte under Chang-Kai-sheks ledelse. Forberedelsene til revolusjonen foregikk både i Kina og i utlandet. Kinesere som hadde slått seg ned i utlandet, var ganske godt organisert og ytet en betydelig økonomisk og moralsk støtte til den revolusjonære bevegelse i hjemlandet. De kinesiske intellektuelle som hadde studert i Amerika og Europa utformet bevegelsens teoretiske program. Den åndelige leder ble dr. Sun-Yat-sen som vi nærmest må karakterisere som sosialist. Både de nasjonalistene på Formosa og kommunistene på fastlandet hevder at de fører hans verk videre i dag.

Den revolusjonære bevegelse arbeidet for å styrte keiserhuset, bryte ned godseier-systemet og innføre republikk. Den keiserlige regjering visste hvilke veldige krefter som ble satt i bevegelse – og de forsøkte en velkjent kompromiss, nemlig å innføre et konstitusjonelt kongedømme. Men det var allerede for sent å gå denne veien – folkets store flertall ønsket republikk. De revolusjonære i Nanking proklamerte Kina som republikk i 1911 – og valgte midlertidig Sun-Yat-sen til president. Sjefen for den keiserlige armé Juan-Shi-kai gikk over til opprørerne – sammen med mesteparten av hæren og dette ble i første omgang hilst med begeistring i Nanking. Men dette viste seg snart å være en manøver fra de reaksjonæres side – og de fikk snart makten igjen og valgte den nyomvendte republikaneren generalen Juan-Shi-kai til president i stedet for Sun-Yat-sen. Denne presidenten representerte således i virkeligheten det styre og de krefter som revolusjonen bekjempet. Keiseren og hans hoff fortsatte å bo i Peking – med en årlig pensjon på 4 mill \$. Denne mislykkete revolusjonen danner grunnlaget for de senere borgerkriger i Kina. Juan-Shi-kai sikket fra første stund

etter å bli diktator – og dr Sun-Yat-sen og hans nærmeste flyktet i 1913. Selv om alle de kjente navn vi fester oss ved er menn, så er det tydelig at kinesiske kvinner har spilt en betydelig og aktiv politisk rolle i Kinas revolusjonære historie. Dr. Suns hustru er en av dem – hun lever forresten enda og regnes for å tilhøre den radikale fløy innen Kuomintang som ønsket og ønsker å samarbeide med kommunistene. Men disse kretser har dessverre for tiden ingen innflytelse. Madame Sun-Yat-sen har ofret seg for humanitært arbeide. Shang-kai-sheks hustru er Sun-Yat-sens datter – men så vidt jeg forstår har hun ikke arvet eller latt seg påvirke av sine foreldres sosiale innstilling. Men også hun er aktiv politiker. Men tilbake til historien:

Under den første verdenskrig ble de europeiske stormakter opptatt med å sloss for livet innbyrdes. Japanerne benyttet seg av dette til å øke sin innflytelse i Kina på européernes bekostning – og for å stå sterkt overfor vestmaktene når krigen sluttet. Japanerne allierte seg med Tsar-Russland. Meningen var at de to makter skulle gi hverandre frie hender særlig i Nord-Kina. Men det ble revolusjon i Russland og den nye Sovjet-regjeringen annullerte avtalen med Japan. Høsten 1918 besluttet forresten de Allierte å intervenere i Russland for å styrte bolsjevik-regimet – og en alliert var blitt landsatt i Vladivostok. Amerikanerne var den gang de minst ivrige for intervensjon mot Sovjet – først og fremst fordi de så Japan som en enda farlig konkurrent enn Russland. Amerikanernes syn har som bekjent endret seg i dette spørsmålet – de er nå svært ivrige etter å alliere seg militært med Japan. Dette gjelder i alle fall Foster Dulles og de krefter i USA som han representerer. Intervensjonen i 1918 ble mislykket – de allierte trakk troppene tilbake i 1920 – japanerne først i 1922.

Sommeren 1921 innbød president Harding til en konferanse i Washington for å behandle Stillehavs-spørsmålet og Kinas stilling. Vi ser altså at politiske konferanser om Kina og dets biland ikke bare hører våre dager til. Resultatet av konferansen var en 9-maktsavtale som forpliktet både Japan og de andre stater til å respektere Kinas suverenitet. De skulle ikke hindre at landet fikk en stabil regjering og de skulle respektere den «åpne dørs» politikk. Alle skulle ha like rettigheter i Kina – avtalen ble i praksis til fordel for USA – og gikk ut over Japan. To viktige makter deltok ikke i konferansen. Det var Sovjet og Tyskland.

Men omkring 1925 brygget det opp til ny revolusjon i Kina. Kuomintang var stiftet i 1912 og var en bred folkebevegelse – men svært uensartet sammensatt. Vi har allerede hørt hvordan den reaksjonære fløy seiret i første omgang. Sun-Yat-sen reiste bl.a. til Japan og var på dette tidspunkt inne

på den tanken at en felles japansk – kinesisk revolusjonær bevegelse skulle bekjempe de imperialistiske makter. Etter president Yuan-Shi-kai's død i 1916 hadde Kina vært splittet og uten egentlig sentralregjering. Vekslede militærklikker og provinsgeneraler hadde hatt den politiske makt i det store kinesiske rike.

En ny makt dukket nå for alvor opp på kampplassen – det var industriarbeiderklassen. Den vesentlige del av den kinesiske industri fantes i internasjonale bydelene i de store havnebyene. Man kan regne med ca. 4–5 mill kinesiske industriarbeidere på dette tidspunkt – av disse var ca 1/3 kvinner barn. I Shanghai alene var det omtrent 1 mill. industriarbeidere. Selv om disse tall viser at bare 1 % av befolkningen den gang var industriarbeidere, så har disse likevel hatt stor innflytelse på utviklingen.

I forbindelse med den russiske revolusjon og fredsslutningen i Versailles i 1919 oppsto der i alle koloniland en bred revolusjonær folkebevegelse, eller den som fantes fikk en mektig impuls. Vi kan bare nevne: Kina, Korea, India, Indonesia, Malaya og Indokina. Det er den videre utvikling av denne bevegelsen vi er vitner til i dag. Versaillestraktaten hadde vært en stor skuffelse for lederne i alle kolonilandene. De hadde deltatt aktivt i den første verdenskrig og var blitt lovert store forbedringer hvis de bare hjalp sine respektive moderland i kampen. Det samme gjentok seg forresten stort sett etter den 2. verdenskrig – en viktig unntakelse denne gang var den engelske arbeiderpartiregjering.

Det utviklet seg i 20 årene i Kina og andre land en rekke omfattende streiker som tydelig viste hvilken makt den organiserte arbeiderklasse i virkeligheten hadde. Den radikale fløy innen Kuomintang ble snart klar over dette – og hvilken rolle industriarbeiderne kunne spille i den nasjonale frihetskamp.

Kinas kommunistiske parti var blitt dannet i 1920 – og fikk snart avdelinger i alle de store industribyer. Mange intellektuelle sluttet seg til det og der kom i stand forbindelse med venstrefløyen i Kuomintang. Spørsmålet om et samarbeide mellom arbeiderklassen og det radikale borgerskap ble stadig mer aktuelt. Bondemassene var den gang enda ikke kommet riktig med. I 1923 ble der på ny dannet en nasjonal regjering med Sun-Yat-sen som sjef og denne regjeringen innledet et intimt samarbeide med Sovjet. Russeren Borodin kom til Kanton som regjeringens rådgiver.

Nordal Grieg traff Borodin da han var i Kina i 1926 – og hadde et intervju med ham. En introduksjon fra Fridtjof Nansen åpnet døren til denne mektige mann med én gang. Grieg beskriver Borodin som en meget vinnende personlighet – og spør han

bl.a: «Hva vil nasjonalistenes og kommunistenes seier bety for Kina?». Borodin svarer at man vel ikke kan tale om noen egentlig seier i dette tilfellet. «All snakk om framtid – i europeisk forstand er utopi – først må man ha noe å skape en framtid av». Med framtid menes nu – et moderne samfunn. Borodin mener å fremheve at dette blir et arbeid på meget lang sikt. Å snakke om kommunisme i europeisk forstand her i Kina er bare latterlig – sier han til Nordahl Grieg. Og han fortsetter: Å skaffe landet en ærlig regjering ville være en god begynnelse – det er program nok – for det har Kina aldri hatt. Dette siste ville sikkert Nordahl Grieg villig underskrive – han er rystet over den mangel på idealisme og rettskaffenhet han møter selv blant mange unge revolusjonære han samtaler med. Nordahl Grieg bok: Kinesiske dager er forresten meget interessant og dertil lettest. Men vi må tilbake til historien:

Kommunistene fikk adgang til å bli med i Kuomintang og Sun-Yat-sen utarbeidet et program for partiet – som offisielt enda gjelder. Der er tre prinsipper: 1) Nasjonalisme 2) Folkestyre (demokrati) 3) Folkevelferd (sosialisme). Han ville aktivt samarbeide med arbeidernes og bøndernes masseorganisasjoner. Men mektige krefter innen partiets høyrefløy var uenig i dette – som vi vel kan tenke oss. Programmet skulle gjennomføres i tre etapper ifølge Sun-Yat-sen.

- 1) Kinas samling ved hjelp av en folke hær – og diktatur deretter
- 2) Politisk formynderskap under Kuomintang som en overgang.
- 3) Gjennomføring av et konstitusjonelt styre så snart dette var mulig.

Sun-Yat-sen har utarbeidet sitt program i boken: «Folkets tre prinsipper». Han vil frem til et sosialistisk samfunn, men uten klassekamp.

Dessverre døde Sun-Yat-sen allerede i 1925 – og dette ble signalet til åpen og blodig strid innen Kuomintang. Der ble dannet to regjeringer – en radikal i Kanton og en konservativ i Peking. Men i 1926 gjennomførte Shang-Kai-Sjek militært statskupp i Kanton – praktisk talt uten motstand. Han var elev av Sun-Yat-sen og dessuten hans svigersønn. I 1923 var han i Moskva, men hatet russerne. Da han foretok militærkuppet, var han sjef for et militærakademi i Kanton.

I begynnelsen samarbeidet han med kommunistene – for med deres støtte kunne slå motstanderne i Peking. Shang-Kai-Sjek søkte snart om støtte hos stormaktene – og da han hadde fått slik støtte, brøt han samarbeidet med kommunismen og arrestasjoner og henrettelser fulgte. Kanskje var dette forutsetningen for uten-

landshjelpen – hvem vet? I 1927 erobret Chang-Kai-Sjek Shanghai – dvs den ble erobret innenfra av kommunistene under ledelse av den senere utenriksminister i Det nye Kina Chou-Eu-Lai. Et par måneder senere ble tusenvis av kommunistiske fagforingsfolk og radikale studenter henrettet etter Changs ordre. Men Chou-En-Lai kom seg altså unna – enda han sto øverst på listen. Offisielt hadde nå de militære støttet av borgerskapet og utenlandske makter seiret – Europeerne og amerikanerne hadde ikke kunnet hindre revolusjonen denne gangen – men de hadde foreløpig fått dreiet den mot høyre. Forbindelsen med arbeidernes og bøndernes organisasjon var nå brutt – og dette ble en stor svekkelse for Kuomintang. De faglige organisasjoner fortsatte sin virksomhet illegalt – der ble bygd opp livskraftige organisasjoner over hele Kina. Men i denne tiden ble tusenvis av fagforingsfolk, radikale studenter, kommunister og deres sympatisører henrettet. Det er borgerkrig og grusomheten på begge sider.

I en del provinser var den revolusjonære bevegelse så sterk at den tok den politiske makt i området og overtok styret. Således ble der i 1931 dannet sovjet regjering i Central Kina med Mao-Tse-Tung som sjef. Chao-En-Lai og Chu-Teh er også blant de fremste lederne den gang for 23 år siden. Dette sovjet området var større enn Frankrike og hadde 50 mill innbyggere. Mot dette og andre lignende kommuniststyrte områder førte Chang-Kai-Sjek stadig krig – og i 1934 kom et hovedangrep. Kommunistene var militært helt underlegne og måtte flykte – ca 90 000 kom seg unna. De foretok så den berømte lange marsjen som varte nesten 1 år – 8000 km og gjennom 10 provinser. De var i kamp nesten hver dag – men den lange marsjen ble en kjempemessig propagandaturne tvers gjennom hele det veldige Kina. De ble overalt mottatt som venner og befriere blant den fattige bondebefolkning. Omtrent 20 000 nådde sammen med Mao-Tse-Tung fram til Yen-an i Nord-øst-Kina. Der ble organisert et nytt kommunistisk område med Yen-an som hovedstad og Mao-Tse-Tung som leder. Mot dette regime kjempet Chang-Kai-Shek forgjeves, i alle fall inntil i dag.....

Fra «Kina i smeltedigelen»

Mao-Tse-Tung ble født i landsbyen Shao-Shan i Hunanprovinsen i 1893. Faren var opprinnelig en fattig bonde men ble etter hvert rik takket være handel med ris. Mao har ikke meget godt å si om sin far – han var hissig og tyrannisk. Men om moren sier han i et intervju med journalisten Edgar Snow: «Hun var en god kvinne, gavmild og sympatisk, alltid villig til å dele det hun hadde.»

Kinas store revolusjonsleder begynte sin karriere ved å preke opprør mot herskeren i hjemmet. Han har siden stadig arbeidet for en demokratisering av familielivet.

Mao ble sendt i kjøpmannslære og forsøkte seg på en handelsskole. Men han begynte etter hvert å studere på egen hånd, han leste således: Adam Smiths «Nasjonenes rikdommer» Darwins «Artenes opprinnelse» videre verker av Rousseau, Spencer, John Stuart Mill. Etter hvert kan han til Peking der han fikk arbeide i universitetsbiblioteket under Li Tachao, en av stifterne av det kommunistiske parti. I Peking giftet han seg i 1920 med datteren til en professor i filosofi. Både far og datter tilhørte samme radikale gruppene. 10 år senere ble hun drept av nasjonalistene. Omkring 1920 ble Mao også kommunist- og «Det kommunistiske manifest» gjorde et dypt inntrykk på ham. Senere ble Mao kommunistpartiets sekretær i Hunanprovinsen – sitt hjemland. I disse årene kom han i kontakt med bondeproletariatet – og gikk inn for at partiet skulle konsentrere sitt arbeide om å organisere bondemassene. Men han ble motarbeidet av partiets ledelse. Det ble stor strid om dette og Mao led nederlag i første omgang – han ble ekskludert av politbyrået. Først i 1927 gikk partiet inn for hans linje.

Mao er legemlig og sjelelig meget robust – og særlig etter «Den lange marsjen» som han ledet – går det frasjen om hans krefter. Angående sjansen for at Mao skal bli en ny Tito – mener Albert Henrik Mohn at dette er lite sannsynlig. Han har i virkeligheten fulgt samme politikk som Moskva. Men etter Stalins død er der grunn til å anta at han er den av de kommunistiske lederne som har størst autoritet. Pandit Nehru og Mao-Tse-tung er de to store navn i Asia i dag. Personlige venner er de nok ikke – men heller ikke fiender – og Nehru sendte nylig Mao en elefant som gave, så det var ikke småting nettopp.

Maos nærmeste medarbeidere er hans utenriksminister Chou-Eu-lai. Han har også en interessant og dramatisk karriere bak seg. Han kommer fra en rik mandarin familie – utmerket seg ved universitetet både ved litterære anlegg og som amatørskuespiller. Arrestert i 1919 – og i fangenskapet traff han sin nåværende kone, og andre radikale. Sammen med dem reiste han til Frankrike der han opprettet den første kinesiske kommunistgruppe i Paris. Senere dro han til Tyskland og i 1924 sluttet han seg til Sun-Yat-sen. i Kanton.

26 år gammel ble han sjef for Whamoakademiets politiske avdeling. Organiserte opprør i Shanghai og overleverte byen til Chang-Kai-sjek – men like etter ble det brudd mellom Kuomintang og kommunistene – Chan-En-lai ble arrestert.

Etter ankomsten til Yenan gikk de kommunistiske lederne i gang med å etablere

en ny stat i dette området. De fikk anledning til å gjøre forsøk under små og enkle forhold. De høstet sikkert mange erfaringer som kommer til god nytte når liknende tiltak skal settes ut i livet i stor målestokk over hele det veldige Kina. Således innførte man lokalt selvstyre og kooperative foretakender på alle felter av produksjon og omsetning.

Yenan – hovedstaden, var en småby – hvor alle kjente hverandre. Kontakten mellom lederne og befolkningen ble derfor intim. Kinas problemer sett fra de fattige bønders synspunkt, fikk Mao-Tse-tung og hans medarbeidere god anledning til å fordype seg i. Mao var jo selv bondegutt og hadde alltid hevdet at bøndenes kår og jordreformen var det viktigste problem i Kina. I over 10 år regjerte Mao disse områder i Nord-øst Kina fra Yenan – sikkert viktige læreår for en statssjef i verdens største nasjon. Det samme gjelder for hans medarbeidere.

Japanerne gikk til angrep på Kina i 1937 – og angrepene fortsatte under den 2. verdenskrig. Japanerne besatte store deler av Kina, særlig kyststrøkene, områdene omkring de store byene, og langs alle viktige ferdselsårer. Det ble gjort mange forsøk på å blåse av borgerkrigen, for å samle kreftene i kampen mot den felles fiende, japanerne. Chung-king i syd-øst Kina ble Chang-Kai-sjeks hovedstad. Den hadde kontakt over land gjennom Burma – dessuten gjennom luften. Store mengder med militære forsyninger kom fram til nasjonalistene, mest fra USA. Amerikanerne var interessert i å forlike partene for at kineserne kunne føre effektiv kamp mot japanerne. Flere amerikanske generaler og utsendinger fra Roosevelt og Truman – f.eks Stilwell, og Marshall meklet forjeves. De har gitt utførlige rapporter om sin virksomhet og om tilstanden i Chanking. Her skal vi ta med en liten prøve:

General Stilwell ble av president Roosevelt sendt til Kina for å koordinere alle anti japanske krefter – han karakteriserer nasjonalistene med følgende ord i sin dagbok:

«Chang Kai-sjek er leder av et partidiktatur som understøttes av en gestapoorganisasjon på 100 000 mann. Konsentrasjonsleirene er fylt, regjeringen er i hendene på en samling uvitende, lunefulle og trassige menn, og deres handlinger er preget av familiehensyn, sjalusi og finansielle interesser. Det som har reddet en del av Kina fra japanerne, er ikke motstand, men landets størrelse og mangel på kommunikasjoner. Chang Ki-sjek vil ikke slåss mot japanerne, han vil gjemme all utrustning for å ha midler til å opprettholde sin maktstilling etter krigen. Denne diktatoren, som sulter sine tropper, er i virkeligheten en av verdens største tåper, for han kan bruke måneder til ting et 14 års barn kan greie på 10 min.»

Kuomintang betyr korrupsjon, kaos, handel mot fienden og forsømmelse. De høyere offiserer stjeler soldatenes mot, det kinesiske røde kors er en eneste stor svindel, for det selges store kvanta medisinske soldatene ikke får noe. Ja, dette skriver general Stilwell!

Kommunistene ytet best motstand mot japanerne til tross for at de hadde dårlig utstyr. Det de hadde var for en stor del erobret fra japanerne. Shang og hans menn hadde utenlandshjelpen til å bekjempe kommunistene med – og en del ble solgt på svartebørsen.

Da japanerne endelig kapitulerte høsten 1945, forsøkte Marshall – den senere utenriksminister og nobelprisvinner, å få stoppet borgerkrigen i Kina. Det kom også til en kortvarig ordning, men nasjonalistene var helt overlegne rent militært og teknisk. Kuomintangsfredsforholdene til Mao var derfor nærmest at denne skulle kapitulere. Chang-Kai-sjek ønsket å slå ned kommunistene én gang for alle, og det så virkelig ut som det skulle gå etter hans ønske.

Like etter at japanerne hadde kapitulert, gjorde F.N. et stortiltet forsøk på å hjelpe det krigsherjede Kina – med teknisk hjelp og utstyr til oppbyggingen. Resultatet av denne hjelpen ble dessverre dårlig, meget av utstyret gikk tapt eller havnet i gale hender. En norsk landbruksekspert Kaare Gulbransen arbeidet for UNRRA – i Kina. I en bok «Kina på nært hold» skildrer han sine inntrykk – boka kom ut på Askehaug i 1950.

Fra «Kina på nært hold» Kaare Gulbransen, Askehaug 1950.

Forfatteren hadde sitt virke i ANHWEI et område som ligger like øst for Nanking, i et område som da ble behersket av Kuomintang. Han er meget skeptisk overfor de militære og sivile ledere i provinsen – soldatene beskrives som banditter. Rekruttene til Changs hær er ca 90 % bondegutter som er for dumme eller for fattige til å komme seg unna. Tusenvis av tvangsutskrevne soldater deserterte og dannet røverbander. Generalene får tilsendt lønn etter det antall de har i rullene – så de som deserterer er ren netto for generalene. Bøndene flest hatet generaler og røverhøvdingen like meget. Den amerikanske generalen Wedemeier ga Kuomintang en kraftig advarsel:

«Den nåværende borgerkrig er oppstått ved at bøndene – drevet av nød har reist seg mot tyrannene og pengepugerne for å få levelige vilkår for seg og sine» – og han sier videre i forbindelse med amerikanernes hjelp til den ene part: «Et styresett skulle ikke påtvinges andre. Ethvert land skulle ha rett til å greie opp sine indre saker uten innblanding fra utenforstående».

Når forfatteren skulle på inspeksjonsreise, drog han ofte av sted i jeep eller «duck» – dvs en stor amfibiebil som var et

helt lite skip. På disse reisene kom kan i nær kontakt med de jevne kinesiske bønder. Han beskriver dem som utrolig urenlige – og uordentlige. De maskiner og biler som Undra brukte til landet vil snart gå i stå mener han, for vedlikehold er ukjent begrep for bøndene. Den forsøksvirksomheten som ble satt i gang på det landbruks tekniske område så fint ut på papiret. Men da forfatteren kom på inspeksjon, kunne det hende at sjefen enda ikke hadde vært på stasjonen. Korrupsjon og svindel blant lederne var i det hele utrolig utbredt. Gulbrandsen kjempet mot dette og ble selvsagt ikke særlig populær hos pampene. Pga dette ble han betegnende nok inspektør for kunstgjødsel fordelingen for hele Kina. Men han hadde stukket hånden inn i et vepsebol. Han er meget skuffet, men mener at der er oppgaver for 10 ganger ANHWEI i menneskealdre fremover – og selv da er det spørsmål om det ville hjelpe.

Det var en alminnelig anerkjent regel at ingen embetsmann kan klare seg uten korrupsjon. Magestraten var ofte innblandet i tyverier og svindel. Men slike ting ble det snakket åpent om bare på steder hvor man ventet opprør i nær fremtid. Opposisjonen mot dette systemet blir ofte ledet av unge studenter.

Det var meningen at ANHWEI-hjelpen ifølge «The Basic-Agreement» skulle gå til begge parter i Kina. Men nasjonalistene så meget nødig at ANHWEI folk drog til de kommunistiske områdene. Dette resulterte i at bare ca 2 % av hjelpen gikk til disse områder og dette beklager forfatteren meget.

En overveiende del av bøndene i de områder som Gulbrandsen besøkte hadde tunge gjeldsbyrder – i virkeligheten eksisterte av denne grunn et stavnshånd. Det var ikke uvanlig at man måtte betale dobbelt så meget tilbake som det man hadde lånt. 25 % rente pr måned på kontante lån var ikke uvanlig – ved inndrivelsen av krav kunne man få soldater til hjelp. Ikke få bønder drog ut på vandring med hele familien for å komme bort fra elendigheten. De utga seg ofte for flyktninger fra de kommunistiske områder – for ikke å vekke mistanke. Gulbrandsen sier at han er antikommunist i Norge – men ville hilse kommunismen velkommen i Kina om den kunne hjelpe de elendige mot undertrykkene.

Kina kan bli et rikt jordbruksland – med stor betydning for verdenshusholdningen. Der må opprettes mønsterbruk i tusenvis i jordbruket. De våte rismarkene blir stadig utvasket og trenger tilførsler av kalk og humusstoff. Kommunikasjonene må bedres, helsevesenet utbygges, skattene må bli mindre og først og sist må det bli slutt på korrupsjonen blant embetsmennene. Den lammer alle fremskritt. Dette er et par av de tingene Gulbrandsen peker på og han sier

tilslutt: «Europeerne og amerikanerne må ikke blande seg opp i borgerkrigen, men når den er slutt må de hvite hjelpe til med spesialister på alle felter. Men det blir et langt lerret å bleke og de som reiser ut, må ikke bli der for lenge om gangen, for da blir man sløvet» – sier Kaare Gulbrandsen.

Og borgerkrigen fortsatte for full styrke i det nordlige Kina. De brede lag av det kinesiske folk hadde imidlertid mistet tilliten til Kuomintang. Tiltross for nasjonalistenes overlegenhet i soldater, utstyr, ressurser av alle slag – slike ting som de militære kalkulerer med – trass i denne totale overlegenheten, tapte nasjonalistene i kampen. Tilslutt måtte de trekke seg tilbake til Formosa. Med Chang-Kai-sjek, restene av nasjonalistarméen fulgte store deler av den gamle overklassen – de forsøkte å få med så meget av sitt jordiske gods som mulig til Formosa. For alle disse mennesker er Formosa frihetens øy....-

Siden har vi hatt Korea-krigen og da MacArthur med F.N. styrkene nærmet seg Yalu-elven – Koreas grense mot Kina – grep kineserne inn med store styrker og tvang F.N. troppene sørover igjen.

Da F.N. ble stiftet etter den 2. verdenskrig, regnet man med 5 stormakter – som bl.a. skulle ha permanente plasser i Sikkerhetsrådet og vetorett. Disse 5 makter er som alle vet seierherrene i den 2. verdenskrig USA, Sovjet, England, Frankrike og Kina. Nasjonalistregjeringens representanter i F.N. har fortsatt også etter nederlaget i borgerkrigen, slik at øya Formosa figurerer som stormakt i F.N., mens Peking-Kina ikke er med i det hele tatt. En rekke stater har anerkjent Mao-Kina – for eksempel England, India og Norge.

At det nye Kina skal blokkeres arbeider mange med å få en forandring på, men USA står hittil steilt mot å anerkjenne Mao-Kina. Amerikanerne har hele tiden hjulpet Chang-Kai-sjek og satser fortsatt på ham dessverre. Det er ingen hemmelighet at der er mektige krefter i USA som gjerne vil anerkjenne Kommunist-Kina. Ikke bare radikale idealister, men også mange forretningsfolk er interessert i dette. Saken er da at mange andre land stadig øker sin handel med Kina – som er et enormt marked. Særlig under den storstilte oppbyggingen som nå foregår er der et stort behov for kapitalvarer. Et slikt marked er det nettopp USA trenger i dag, hvis de såkalte «gode tider», basert på Europas oppbygging og Koreakrigen ikke skal få en brå avslutning. Europa viser tegn til å kunne klare seg selv med industrivarer og maskiner – og Koreakrigen er kanskje slutt. Andre land søker frem mot det kinesiske marked – for eksempel England og Vest Tyskland – og selvsagt alle kommuniststyrte land.

Om Peking-Kina blir representert i F.N. vil dette ikke få noen betydning direkte.

USA-blokken er jo likevel alltid og overalt i flertall i verdensorganisasjonen. Men hvis Kina kommer med i F.N. eller blir anerkjent som deltaker på stormaktenes konferanser, vil dette likevel få stor betydning. Det ville i virkeligheten bety at der ikke lenger var planer om å angripe det Kinesiske fastland militært.

Kina trenger fred – til å bygge opp en moderne stat, det trenger varer og tjenester utenfra i veldige mengder, i mange år framover. For det vil selv under gunstige forhold ta lang tid for Kina blir en moderne stat – med gode kår for alle....

Jeg har dessverre aldri vært i Kina – og har i grunnen ingen særlige kvalifikasjoner for å holde dette foredraget. Men jeg er meget interessert i dette høyst aktuelle emnet – og derfor har jeg tilbudt meg å holde foredrag om Kina i Nesttun Arbeidersamfunn. Foredraget er basert på følgende:

Kilder:

«Svart og Rødt i Kina». Tiden 1947. Gunnar Røise var knyttet til DNA og er meget aktiv skribent og forfatter. Så har jeg studert to journalister og forfattere fra Fana, nemlig Nordahl Grieg med boken: «Kinesiske dager fra 1927», og Albert Henrik Mohn med «China i smeltedigelen». Aschehoug utga i 1950 en bok av landbruks-eksperten Kaare Gulbrandsen «Kina på nært hold» – dette var en reportasje om F.N.'s UNRRA hjelp til Kina. Endelig har jeg lest boka «Det nye China» av den amerikanske journalisten Gunther Stein.

Vår far, **Ole Jordan Solemdal**, var født i Chicago i 1912, døde i Fana 1955. Familien stammer fra Solemdalen i Romsdal. Han var annen generasjons bergenser. Giftet seg i 1939 med biblioteksassistent Gerd Liv Nielsen (1914-1973).

Far tok mat. – naturvitenskapelig embetseksamen i 1939, med fagene botanikk, kjemi og matematikk. Hovedfag: Zoologi med fysiologi. Arbeidet som adjunkt ved Harstad komm. høyere allmennskole 1939-46. Lektor ved Fana komm. høyere allmennskole fra 1946 til sin død.

Barn: Per (f.1941), Siri (f.1946) og Inger (f.1950).

Barnebarn: Maria, Finn, Mads, Guro, Peter, Linn, Anna og Martin

Oldebarn: Jack, Alexander, Isak

Vår far fikk ikke anledning til å holde dette foredraget av politiske årsaker.

Per Solemdal
Sign.

Bergen 5. februar 2001

Kina - en rød smeltedei

Det er varme i solen i Qingdao, men nattefrosten er stadig på farten. Jeg beregner tempoet på den 20 minutters vandringen fra hotellet til Instituttet etter temperaturen, og holder jevn varme i min tunne Helly-Hansen.

Av Per Solemdal, havforsker

Denne strekningen gir alltid nye opplevelser. Min sjarmoffensiv til kineserne har vist seg å gi resultater. Jeg nikker og smiler og sier «Ni Hao»(hei) stort sett til alle jeg møter (det kan bli litt vanskelig rushtiden). Svarene er 100 % positive, dvs. store smil. Hos kineserne ligger smilet først og fremst i øynene. Her er smilet så fast forankret at kineseren smiler litt selv når han ikke smiler. Og når han så smiler, ja, da er det godt å være havforsker fra Bergen i Kina! Nysgjerrigheten er stor ettersom jeg er den eneste hvite mann jeg har sett på gatene hittil. Og det er noe for en eksibisjonist som meg.

Langs veien er det en liten kafé som drives av 10-15 ungdommer. Jeg fotograferte dem en dag og nå er de spente på resultatet. I dag fikk de bildene og det var stor jubel. «Thank you, mr. Per!»

En gruppe gatefeiere har slått seg ned for å hvile i en lun krok ved restauranten. En gruppe ungdommer i dress (et vanlig dagligdags antrekk i Kina) ropte til dem på en måte som måtte være skjellsord. Det er første gang jeg har opplevd aggresjon her i landet.

Gatefeiere finnes på alle veier, på begge sider, med jevne mellomrom, menn og kvinner, en proletar-armé som må telle mange millioner i Kina. Det er dem som smiler bredest til meg. Sopolimene er den gamle sorten, sammenbundne grener,

og ser ikke alltid like effektive ut. Gatefeierne har en meget lav betaling, noen sier 160 kroner måneden, mens andre sier høyere beløp. Selv uten husleie og lave avgifter på strøm, vann etc. vil en slik lønn i Kina bare dekke de helt nødvendige utgifter til mat. Regjeringen prøver å skjule den store arbeidsløsheten som er underveis når rasjonaliseringsstormen begynner å blåse også her i Kina.

Min faglige virksomhet er det ikke mye å si om. Jeg bruker instituttet som base for kommunikasjon og rådgivning. Jeg forflytter meg langsomt gjennom alle avdelingene, og får på den måten mange venner. Mitt hemmelige oppdrag for reisen er å lodde stemningen hos den oppvoksende kinesiske slekt. Forskerjobber er jo glimrende når det gjelder slike undersøkelser, enten de går i regi av CIA eller KGB.

Ledelsen på instituttet foreslo at jeg kunne undersøke parringsadferden hos den store reken, som kineserne driver oppdrett av. Av diverse grunner ble min avreise 3 uker forsinket, men jeg kom akkurat tidsnok til å se hvordan rekene parret seg. To par, det var det hele. I fem døgn observerte jeg tusenvis av reker, også om natten, uten at det var mulig å se snurten av kjønnsliv. Og intet resultat er jo også et resultat!

Ved supermarkedet sitter en mor med to barn og griller kjøtt på

spyd. De tilhører en minoritet fra provinsen Xinjiang. De likner litt på sigøynere, har annet språk enn «vanlige» kinesere, men det virker ikke som de har negative holdninger til dem.

Jeg har også vært på fire døgnns inspeksjon i de viktigste fiskehavnene nord for Qingdao: Yentai (der fergen gikk ned), Waihai og Shidao. Spesielt kultivering av skjell, alger, og krabbe i sjøen og flatfisk på land, var imponerende. Omkring 100 000 var fiskere i dette området, og mange drev den gamle kombinasjonen jordbruk/fiske. Underveis var det mange representasjonsmøter, med skåler etter et bestemt rituale. Først skal verden ha tre skåler. Deretter skåler viseverten en gang, og så er det gjestens tur. Kineserne sier ikke så mye når de skåler, men klinker desto mer. Men gjesten fra Norge kunne ikke dy seg, og med et ønske om at Kina overtar lederskapet i verden eller en advarsel om at kapitalens veier er uransakelige avstuttet han ofte med et kamplei!!!! (russisk: dodna, norsk: bånnski!).

Jeg ble kjørt omkring i mange store, svarte offentlige biler med mørke vinduer, vanligst kinesiske Volkswagen Santana. Det kan også være biler som eies av folk med mange penger, som en venn sa.

Kineserne elsker å danse, også vinterstid. I temperaturer under null og med en isende nordavind samles de på sine danseplasser - utendørs! På min daglige aften tur ned til det japansk-finansierte supermarkedet Juscu, passerte jeg en slik

danserplass. Fire par isdansere trødde dansen. Neste dansested var 3,5 par i aktivitet. Ved min hjelp ble det fire også her. Swing er mest populært, en idrett jeg i mine beste stunder har hatt en viss fremgang med. Det gikk bra en stund, men så slo hun hånden av meg. Danserplassen nærmest supermarkedet hadde stor aktivitet. Jeg ble tilbudt en ildrød kvinne av hennes partner. Men det ble for rødt for meg.

Det er ungdommen jeg har mest kontakt med her i Qingdao. Det begynte med at en jente i 20-årsalderen kom meg til unnsetning i forbindelse med pruting på et kart over Kina. Carol har siden vært min redning i nøden i tilsvarende situasjoner der det er nødvendig med engelsk/kinesisk eskorte. Hun snakker perfekt engelsk. I dag inviterte hun meg på restaurant i forbindelse med at den portugisiske enklaven Macau, nær Hongkong, blir forenet med Folkerepublikken.

Men flere unge kvinner har etterhvert fått plass på stallen. Jeg har tatt opp kampen med amerikansk påvirkning, og begynte mitt korstog på MacDonald! Her er det engelsk corner hver lørdag og der headhunted jeg Kathy, 19 år. Hun er den mest ciegede av mine vertinner, litt naiv men meget sterk i troen, et slags kommunistisk gudsord fra landet. Hun er meget oppmerksom. Da jeg ville ta en rask sving forbi noen spurver, holdt hun meg igjen og gjorde meg oppmerksom på at jeg ikke måtte skremme fuglene. Hun er ikke helt blid om jeg tar øl nummer to heller. I dag hadde jeg en stor seier. Vi spiste middag på en Sechuan-restaurant, en provins kjent for sin sterkt krydrete mat. Hun beklaget seg over hvor «hot» maten var og spiste ris i stedet, mens jeg langet innpå av alle sorter. Det var vel ølet som slukket min ild!

Maten er naturligvis et meget viktig kapittel, i hvert fall for meg. Jeg har vært borti noen spesialiteter som hund, slange og grisemage. Slangen ga ikke mersmak, kanskje var det feil art, men hunden var god. Jeg er usikker på om det var rase eller kjøter. Grisemagen er fin og resten av den kinesiske grisen blir til så mangt. Og den er ordentlig feit, i motsetning til den utsultede norske stjernegrisen.

Jeg prøver å holde igjen litt på etingen, og kommer i lu noen vers fra Hävamål: «Ov-etar, om

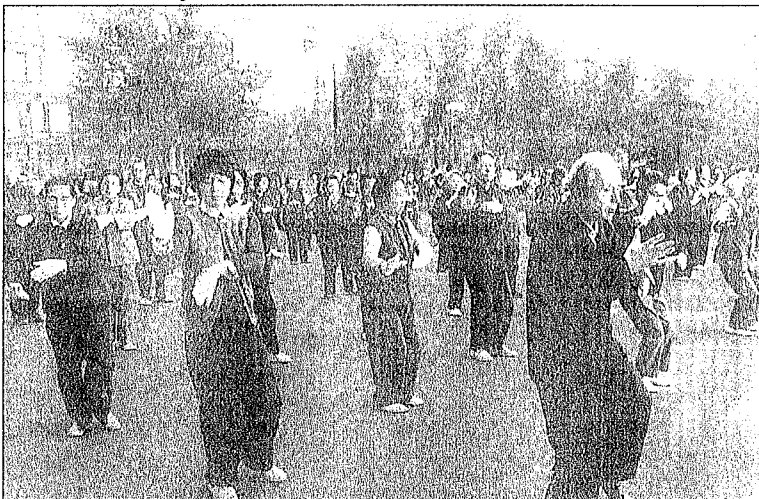
han ikke seg sansar, et seg heilt i hel.» Enkelte dager har det vel vært nære på! Men den kinesiske frokosten er ganske enkel og lunsjen på instituttet likeså. Det er i helgene faren er størst. Selv om jeg spiser med pinner uten å få det riktig til, er det bare et tidsspørsmål når skålen er tom! Det er så mye godt, fint oppskåret, med maksimal smakeffekt. Men det er sjelden de spiser opp maten, og bordmanerene er litt annerledes enn hjemme. Spesielt kan det være problematisk med smatting, når man selv har en 15-åring som elsker å provosere sin far med smatting. Fremdeles klarer jeg å stramme beltet til det samme bullet. Men det er tungt.

Bare en gang siden jeg kom hit 10 november har jeg falt for et vestlig måltid. Det var en frokost, engelsk. Kaffe (det drikker ikke kineserne), egg og bacon etc. Det var først da jeg kom til loffskiven, smøret (heller ikke i Kina) og jordbær-syltetøyet at jeg slapp en liten tåre fra mitt venstre øye. Som raskt ble tørket bort.

Jeg har hatt besøk av Kathys studievenner og diskutert kinesisk politikk. Mitt inntrykk er at de er tilstrekkelig indoktrinert til å stå imot den massive vestlige påvirkningen, først og fremst varekulten. Men det er ikke rart at kineserne ønsker å kjøpe de nye varene som det nå flommer over av. Vi får bare håpe at landets lederskap er like sterk i troen som tidligere ledere, og sørger for å få den utenlandske kapitalen ut av landet når Kina er ferdig med de fire moderniseringen i industri, jordbruk, utdannelse og teknologi og forsvar. De er tydeligvis klar over muligheten av at Kapitalen kan ta kvæltak på hele regimet.

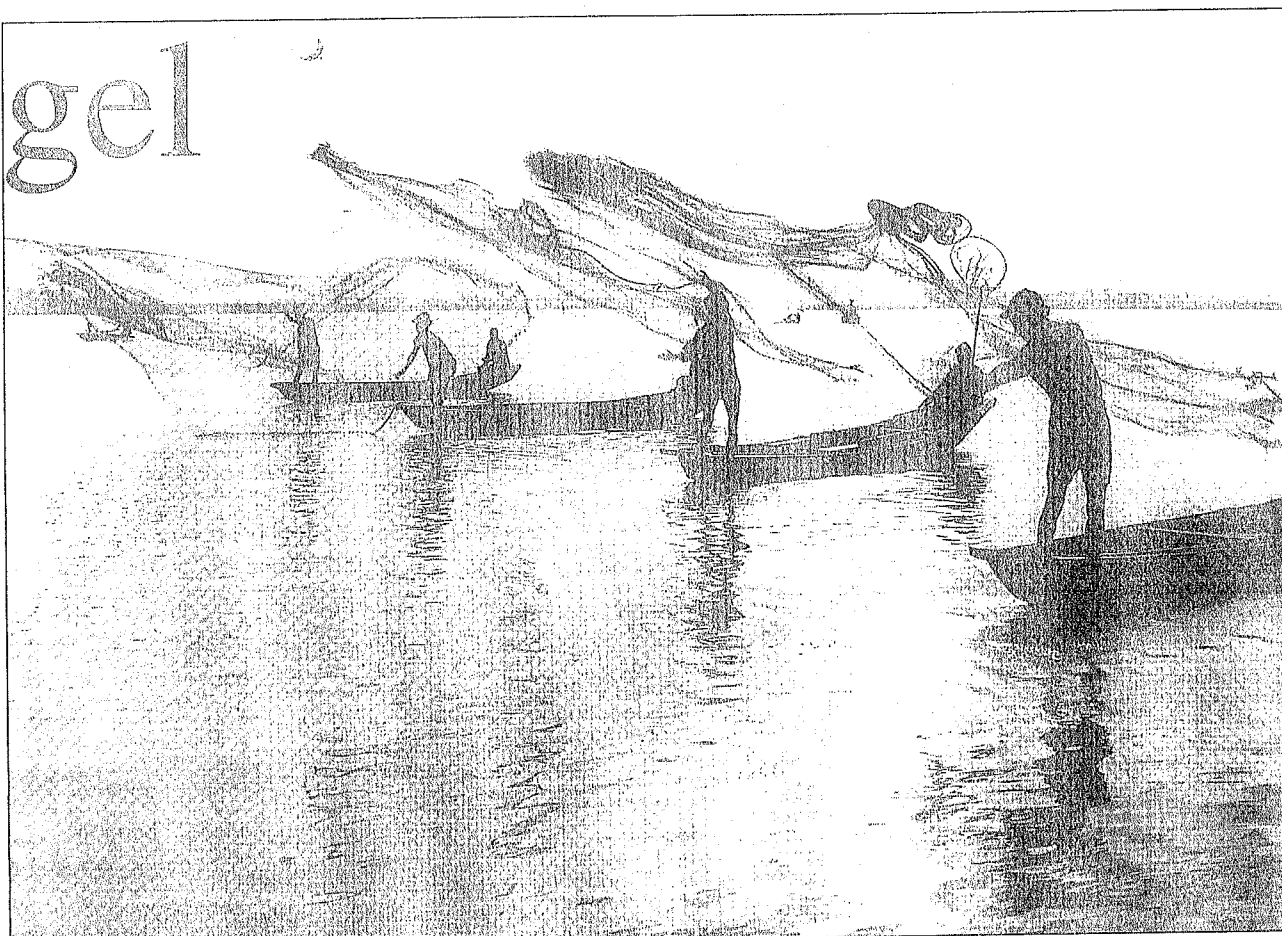
Moderniseringen av Qingdao, og andre byer, har gått i et enormt tempo og sentrum her minner mest om et lite New York. Og det jobbes døgnnet rundt, søndag som hverdag. Det gjelder å utnytte den billige arbeidskraften så lenge den er så billig.

Det har jo lenge vært en hovedsak når det gjelder Kina å fremstille Mao som en djevelens representant, og selvfølgelig med stort hell i den ensrettete vestlige propaganda-maskinen. I Kina, derimot, innrømmer man Maos feil, men regner han fortsatt som sin største leder. Den største pengeseddelen er 100 yen (1 yen = ca. 1 krone), der Maos ansikt var avbildet sammen med tre andre ledere. Nå er den

Skyggeboksing i Shanghai. Men for en del kinesere har swingdans tatt over for den tradisjonelle gymnastikken.

ligel

Fiske er en viktig næringsvei i Kina. Her på Shaosing-elva.

kommet i ny rød utgave, og med Maos portrett alene. Han er, etter min mening, opplagt den største nyskapende politiske tenker i dette århundre, og det er helt avgjørende at hans tanker blir retningsgivende for den videre utvikling. Deng åpnet Kina, og det var nødvendig for å få Kina ut av Tornerose-søvnen. Nå nærmer tiden seg da Kina må passe seg for å sikre at landet fortsatt skal være herre i eget hus. Kapitalens veier er som kjent uransakelige.

Det er tydelig å merke at Mao har en stor stjerne fremdeles: han omtales av alle med ærbødighet som Kinas største leder, mange har bildet hans på arbeidsplassen, i hjemmet etc. (Tungvektsbokseren Tyson, ørebiteren, har bilde av Mao på venstre skulder).

Når det gjelder offentlige bilder av Kinas lederskap har jeg hittil kun sett et reklameskilt med president Zemin og Mao, og et av Deng Xiaoping, blant en million reklameskilt for alt mellom himmel og jord. Alle TV-kanaler er kommersielle, men kvaliteten på programmene er bedre enn normalt for slike kanaler. De siste dagene har overtagelsen av Macao, den portugisiske enklaven i nærheten av Hong-Kong, fått voldsom oppmerksomhet. Det var en

meget høytidelig seremoni da det portugisiske flagget ble senket, og Kinas røde med de 5 stjerner gikk til topps. I tillegg fikk det nye kinesiske området sitt eget flagg, grønt med hvit lotusblomst. Kina er på veg inn i det rød-grønne!

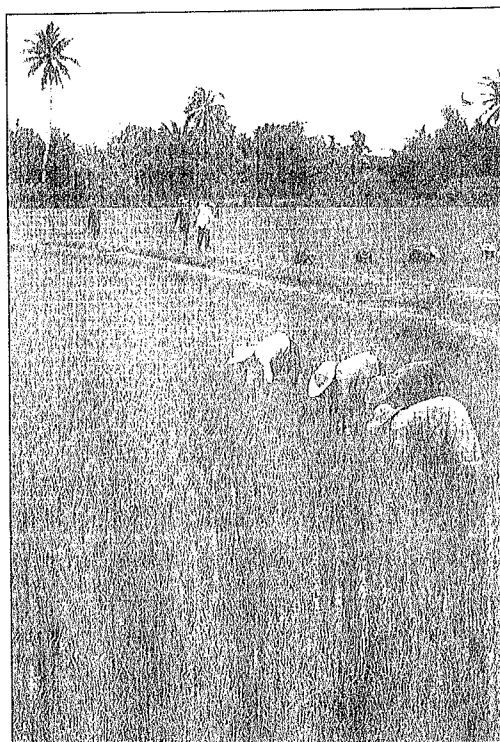
Det var visst ungdommen jeg holdt på med. Om søndagen er det English class på et av de mer fasjonable hotellene, som det er mange av. Jeg undrer på hvem som skal bo der. Det var ungdoms- og vokscengruppe, og jeg valgte naturligvis den første, omtrent 40 personer fra 12-18 år. Etter en stund kom læreren, en amerikansk dame i 50-årsalderen, Francis. Jeg var lærer på min måte. Den største fordelene jeg har er at min engelsk er lært, hennes er gratis. På den måten kommer de kinesiske ungdommene og jeg i samme båt. Jeg sier at jeg hater å snakke engelsk, men jeg må hvis jeg ønsker å snakke med andre folk. Jeg elsker å snakke norsk. Og dere elsker vel å snakke kinesisk? Da nikker alle kineserne, og vi er mer venner av den grunn.

Flommen av inntrykk som strømmer på, både gjennom øyner og ører, og ikke forglemme nesene, er enorm. Det er ikke så lett å venne seg til dette, spesielt for hypersensitive personer av min modell. Jeg

bruger flere kriterier når det blir nødvendig å foreta en taktisk retrett til hotellrommet. Kritisk blir situasjonen når jeg hører at kineserne snakker færøysk. Da praier jeg øyeblikkelig en taxi!

Tidligere i år, da jeg hadde frimåneder i Moskva, leste jeg Cervantes overdådige roman Don Quichote. De fleste har vel ikke lest boken, men kjenner muligens til hans kamp mot vindmøllene. Det er mye mer å hente i boken enn vindmøller. Don Quichote var åpenbart en person tidvis helt uten realitetsans, tidvis med stor fornuft og sterk fantasi. Og så hadde han sin væpner Sancho Pancha, svært tilforlatelig og jordnær. Don Quichote hadde lest for mange ridder-romaner og skulle gjenoppta det vandrende ridderskap, til beste for enker, faderløse og urettferdig behandlete.

Min ide er å få slutt på kapitalismen. Men jeg har ingen væpner. Kanskje kan jeg bruke mine kinesiske ungdommer. Og vindmøller er her mer enn nok av her i byen. 1800 vindmøller av alle størrelser roterer i den iskolde nordavinden i den største parken i Qingdao. Det er visst en vandrende utstilling. Så jeg har noe å øve meg på.

Tross alt fokus på modernisering, urbanisering og industrialisering i Kina de seinere åra, er jordbruket fortsatt sentralt. Bildet viser risdyrking på Hainan-øya.

UKEAVISA

Markantisk informasjon, høyeste og debatt

FRIHETEN

11. Avenue 100 - 1150 St. Laurent, 10.

NATO-ubåter krenket svensk farvann RUTINEMESSIG

Noen som husker den voldsomme anti-sovjetske heisen som utpukkete ubåtkrenkelser av svensk territorialfarvann medførte i 80-åra? Ingen var i tvil om hvor fartøyene kom fra.

Nå, når den ikke er færlig leger, kommer sannheten fram. USAs militærindustri i åra 1980-88, Caspar Weinberger, sier nå ut at NATO-ubåter rutinemessig brøt inn i svensk farvann for å teste ubåtskapens - eller avtale med svenske myndigheter. Nettopp derfor ble sjakten så resultatløs.

Friløst var alene om å lukke lunte i 80-åra. Norsk presse, som dengang deltok aktivt i heisen og insinuasjonene, er nå tans når sannheten kommer for en dag. Side 2

Illustrasjon: USA-ubåter som prøvde å finne svensk farvann.

Kosovo: Drap, mafia-styre, korrupsjon

Sannheten om Kosovo etter at det ble et NATO-protokollat med frie hender for UCK. I følge en FN-rapport står den FN-støtta albanske «sivilstyken» i Kosovo for tortur, mishandling, passertasjon, utpressing, drap og mafia-virksomhet.

Rapporten som er skrevet på oppdrag for FNs generalsekretær Kofi Annan er hemmelig, men den britiske avisen The Observer har fått fatt i den.

Flertallet i «sivilstyken» på rundt 5 000 soldater har tidligere vært soldater i den

kosovanbanne UCK-geriljaen. Styken har tatt seg grundig til rette etter at den formelt ble opprettet 21 januar, og opererer i praksis som en politistyrke.

FNs utsending i Kosovo, Bernard Kouchner, får stryk-karakter av kollegene som har utarbeidet rapporten.

Bildet viser en messe over myrdede sivile serbere. Gjerningsmennene er aldri tatt og blir det heller ikke så lenge de «humane intervensjons» kontrollerer provinsen.

Side 6

Nazi-trusler mot NKP - Vil ende med drap

Forrige uke brakte Bergens-avisen (BA) rapporten fra og om nazistene i Bergen (bildet). Blant annet hadde de et intervju med en nazist som ønsket å bli avbildet med tyske flagge utenfor partikontoret til NKP.

Hvor langt kan nazistene gå for partiet med PPT i øyeblikket setter inn nok ressurser i kampen mot disse? MA vil bli drap utført av nazistene først? Det er tydelig at de kan oppføre ganske fritt. For sannliggj som partiet etterforsker et overfall med kniv

på to afrikanere i Slanger, et overfall med klart rassistisk motiv er det et intervju med en nazist i BA.

På bakgrunn av denne hendelsen så partiet det nødvendig å rengjøre. Ved siden av anmeldelsen vedtok sentralstyrets AU uttalelsen «Stopp den politiske volden» som avsluttes med en oppfordring til aksjonsenhet mot den brunflekke volda.

Denne er nok også en viktig grunn til at nazistene nå retter søkelyset mot NKP.

Side 3

Regjeringsskiftet en høyredreining i politikk? Leder s. 2

Høyredreiningen betyr Oslo-utvespelse s. 3

Cavsky-fotomontaj i Dagbladet s. 4

Foreningslivet nasjonalverk? s. 5

Hvordan skal vi se på utvalgte s. 6

Bevæpning og politisk terror s. 7

Et nytt valg i Norge s. 8

En ny politisk situasjon s. 9

Havprat
Samtale mellom havforskere – og andre

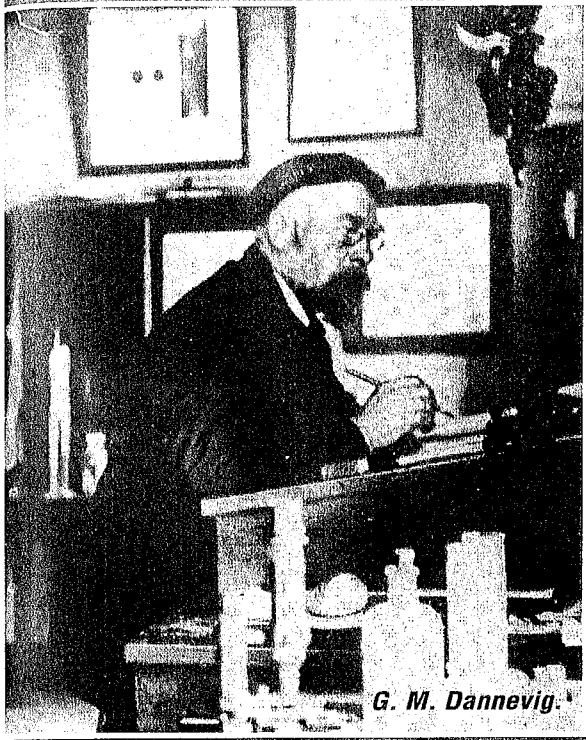
Skuespill
av
Per Solemdal

En forsinket jubileumsgave
til
Havforskningsinstituttet
i Bergen

Bergen, 2001

G. O. Sars.

G. M. Dannevig.

Johan Hjort

Stykket foregår hjemme hos G.O.Sars, år 1910.

De som er med:

Georg Ossian Sars, professor emeritus, 73 år, avslepen Bergensdialekt.

Mally Lammers, Sars søster, 60 år, avslepen Bergensdialekt.

G.M. Dannevig, tidligere seilskipkaptein, 69 år Sørlandsdialekt.

Johan Hjort, havforsker og fiskeridirektør, 41 år, Oslodialekt.

Désiré Damas, belgisk zoolog, 33 år, fransk aksent.

Knut Dahl, havforsker, 39 år, østlandsdialekt.

Bjørn Helland-Hansen, fysisk oseanograf, 33 år, Oslodialekt.

Oscar Sund, havforsker, 26 år, nordlending.

Einar Lea, havforsker, 23 år, Stavangerdialekt.

Thor Iversen, kaptein, 37 år, Oslodialekt.

G.O.Sars sitter i sin gyngestol med langpi-
pen tent, og blar i en gammel rapport med
gotisk skrift. Søsteren, Mally Lammers,
stuller omkring.

Tempo: Lento amore

Sars (langsomt): Hør, Mally, dette skrev
jeg for 43 år siden. Min arbeidsgiver, De-
partementet for det Indre, forlangte en rap-
port. Jeg var ansatt som praktisk-vitenskapelig
stipendiat, og det gjaldt for meg å
vise interesse i begge fagfelt. Etter lange
overveielser skrev jeg følgende:

«..... At gaa Sagen med en Gang lige ind
paa Livet og indlade sig paa Hypoteser og
Gisninger, før man har en nogenlunde sik-
ker Basis at staa paa, kan vel se noksa
godt ud og kan vel også stille Vedkom-
mende i et mer glimrende Lys, men er dog
efter min Mening altid misligt. Bedre er det
at gaa langsomt, men sikkert frem, selv om
man med Møie maa tilkæmpe sig hver
Fodbræds Terræn. Man kan da ialfald sige,
at, hvad der paa denne Maade er udrettet,
er en virkelig indvunden Kapital, hvorpaa
der fremdeles kan bygges videre.»

Han blar videre i rapporten og fortsetter:

«Ja, der kunde være Spørgsmaal, om man
ikke her ved kunst burde komme Naturen
tilhjælp for at sikre sig for Fremtiden mod
hine Uaar i Fiskerierne, der have en saa fø-
lelig Indvirkning ikke alene paa de umid-
delbart heri interesserede, men ogsaa paa
det hele Lands velstand. Jeg sigter her til
den kunstige Fiskeudklækning».

Mally (tenksom): Ossian, du må ha følt deg
ganske presset når du kunne komme med
idéen om utklekking av saltvannsfisk, som
aldri tidligere hadde vært forsøkt. Du
kjente jo til at rabulisten Wergelands far,
presten, klekket lakseegg, men det er visst
en enkel sak.

Sars (med vemod): Vår far viste meg
mange måter å avlure havets hemmelig-
heter, så jeg var ikke helt grønn. Husk at
Michael Sars var et stort internasjonalt
havforskernavn allerede før jeg var født.

Mally (legger til): Og lenge, lenge før jeg
var påtenkt!

Sars (med stor innlevelse): Allerede første
året i Lofoten oppdaget jeg at torsken
hadde egg som fløt i sjøen, alle autoriteter
til tross. Jeg så da muligheten for utsetting
av torskelarver for å redusere de veldige
vekslingene i fangstene, som i perioder
førte til slik nød hos kystbefolkningen.

Mally (imponert): Likevel, det var en dris-
tig idé. (pause, *Mally* ertende): Du hørte
vel ikke til autoritetene, du óg?

Sars (langsomt): Joda, vi påvirkes alle av
de rådende forestillinger. Men da de små
kulene jeg fikk i håven utviklet seg til tor-
skeunger i mitt glass, måtte jeg endre syn
(pause). Lofotfiskerne mente forresten at
eggene var nær overflaten, men det er som
bekjent mye stygt i sjøen.

(lengre pause) Idéer er grunnlaget for at
forandringer skal finne sted. Men de fleste
faller til jorden som nedfallsfrukt når de
kommer under lupen.

Mally (oppbrømt): Ikke dine, Ossian! Vi
Sars har fått vår kvote av idéer og kardi-
naldyden humor. Humor, fantasi, idéer og
god forskning hører sammen, det er nå min
mening.

En slik blanding ble resultatet når nasjo-
naliteter møtes, blandes og slår rot, Welha-
ven og Sars i skjønn forening. I Bergen, na-
turligvis.

Sars (spøkefull): Du likner på vår mor
Maren. Hun satt heller ikke familiens lys
under en skjepe.

Men vi barn var vel ikke bergensere i
eksklusiv mening, oppvokst i Florø,
Manger og Kristiania.

Mally (bestemt): Vi snakker jo språket,
ihvertfall nesten. Hjemme snakket vi ber-
gensk. Og så la du om til striledialekt for å
bli forstått.

Sars (smilende, rusker i Mallys hår): Stril,
javel, med avslepen bergensdialekt.

Mally (lett hoverende): Et liv i Kristiania
har ikke slettet vår språklige opprinnelse.
Ossian, har du falt i staver?

Sars (i erindringens verden) Når tankene
vandrer, stopper de alltid i en liten båt på
Vestfjorden en stille, vakker dag i mai for
46 år siden. Rorskarene, alltid med en
smellende replikk på tungen, og jeg, spei-
dende mot dypet, klar med min lille hånd-
håv. Hver dag nye oppdagelser av vinter-
torskens spede start i livet, og hver dag nye
opplevelser.

Jeg var 27 år, med store ambisjoner etter
en berømt far, en av landets første havfor-
skere, og med begge beina plantet i Vest-
fjordens uhorvelige barselstue.

Mally (tilgjort forurettet): Jeg var 14 år
dengang. Du kunne godt tatt meg med og
vist meg eventyret ditt.

Sars (bestemt): Du kjenner ikke Vestfjor-
dens raseri.

Mally (beundrende): Rapportene dine fra
alle Lofotsesongene er skrevet av en or-
dentlig forfatter. Tenk dét kunne du også ha
blitt. Det er noen som får det!

Amerikanerne oversatte dem til engelsk.
Men det var vel ikke akkurat av skjønnlite-
rære årsaker?

Sars (litt tilfreds): Utklekkingsidéen mod-
net etterhvert, og amerikanerne så naturlig-
vis muligheter for å gjøre business.

Mally (bestemt): Forretningstalant, det har
du virkelig ikke, Ossian, og vi kan ta vår
bror historikeren Ernst med i samme
slengen. Hvem leverer lønnen til sin mor,
senere til den ene søsteren etter den andre,
som husleie og bidrag til husholdningen.
Etterhvert ble det jo professorlønner.

Sars (rolig): Dette var en praktisk ordning
for oss ungarer. Vi fikk eksklusiv råderett
over vår tid, og kunne konsentrere oss helt
og fullt om våre interesser. Likevel ble det
knappt om tid.

Mally (ertende): Du var jo brelebarnet til
mor, deiligheten hennes, som hun kalte
deg. Ikke underlig at matriarkatet sto sterkt
hjemme, uansett hvilken statsform brø-
drene ellers måtte hylle!

Sars (alvorlig): Du må huske at far ikke
hadde store tanker om meg som barn. Han
mente jeg var tilbakestående til langt opp i
tenårene, pga min forsagte fremferd.

Mally (litt snurt): Men deg valgte han altså
som sin etterfølger. Det var aldri snakk om
at vi døtre skulle innvies i hans marine
hemmeligheter.

Vår liberale mor reklamerte såvisst ikke for vårt kandidatur.

Sars (forsvar): Husk på at det var meg som før overalt og samlet dyr og planter, akkurat som far i guttedagene i Bergen. På den måten signaliserte jeg min hengivenhet og stolthet til ham, på min beskjedne måte. Og tilslutt tok han tak i meg og ankret meg opp.

Mally (tankefull): Far arbeidet alene og hadde dårlig økonomi. Han spiste grøt hver kveld og gikk aldri på teatret. Idag er det andre tider.

Sars (dempende): La andre dømmme, Mally. I starten prøvde far å skaffe seg studiemateriale fra fiskerne. Men de mente at alt levende måtte kastes på sjøen igjen, og dermed måtte han finne andre studieobjekter.

Berømt ble han på studier av uspiselige dyr som maneter og sjøstjerner, spesielt deres kjønnsliv.

Mally (stolt): Faglig minner du mye om far, Ossian. Men så gikk du jo i lære hos han, og fullførte hans arbeider da helsen skrantet.

Du ledet de praktisk-vitenskapelige fiskeriundersøkelsene i 30 år. Torsk, sild, makrell, det ble alltid litt prøvofisk ekstra til middag!

Nå for tiden er det jo bare ørsmå krepsdyr som interesserer deg. Fiskeperioden din smakte iallfall meg mye bedre, Ossian!

Sars (smiler, så ydmyk): Jeg fikk i arv fars frie syn på undersøkelser som kunne gi nøkkelen til mengdefordelingen av dyrelivet i havet, som har praktisk betydning for fiskeriene.

Mally (undrende): Hvorfor er du så opptatt av havet, Ossian! Det kan ikke bare være arvelig belastning.

Sars (med overbevisning): Egentlig er det vel et spørsmål om graden av nysgjerrighet, som kan brukes til alt mellom himmel og hav.

For mitt vedkommende var det Lofotfiskerne, med sine forestillinger, undring og harde kamp for tilværelsen som vakte min nysgjerrighet. De lærte meg at forskning også er en praktisk gjerning. Det var en god start på mitt forskerliv, en avgjørende motivasjon.

Mally (tvilende): Jeg tror nå det er mye hell og flaks i denne forskningen (pause). Et år hadde vi besøk av eventyrfortelleren Asbjørnsen, jeg tror det var i 53.

Sars (spørrende): Var det ikke 54?

Mally (irritert): Vær ikke pedantisk, Ossian! Det viktigste er at han faktisk besøkte oss ute på strilelandet, det var ikke mange som fant vegen dit. (drømmende) Jeg husker så godt den store, snille, rare mannen.

Sars (rister lett på hodet): Eventyrforteller og havforsker, en uforenlig kombinasjon, skulle man tro. Kanskje påvirket de hverandre positivt, jeg glemte å spørre han.

Mally (memorerende): Jeg var ikke mer enn 3–4 år, men jeg husker at dere satt og fortalte dypvannseventyr. Asbjørnsen la ut om sin levende, men nesten fossile sjøstjerne fra dypet av Hardangerfjorden. Han hadde, typisk nok, gitt den navnet til Frøyas brystsmykke, Brisinga. Du kvitterte med din levende, nesten fossile sjølilje fra bunnen av Vestfjorden, som far fikk æren av å gi navnet Rhizocrinus lofotensis.

Jeg må si at dere hadde hellet med dere, begge to.

Sars (litt overbærende): Ja-ja, du har litt rett i det. Men husk at vi utviklet stadig bedre innsamlingsmetoder, kjennskapet til utbredelsen økte og stadig flere ble interessert i utforskningen av havet. Det dekker jo 70 % av jordoverflaten. Ikke til å unngå at vi fant nye arter! De er jo ikke født igår!

Mally (avsluttende): Så innrømmer du altså at flaksen er endel av forskningen. Verre med dem som ikke gjør det, men gir inntrykk av at det alltid er omfattende planlegging og systematisk gjennomføring som ligger bak de store overraskelsene. De lurer ikke meg.

Sars (overbærende): Du kan si hva du vil, Mally, men det er resultatene som teller (pause) Mally, nå er det visst du som faller i staver.

Mally (langsamt): Jeg minnes stemningen på Manger de få gangene familien skulle på Bergenstur. Forberedelsene pågikk i dagvis, prestegården sto på hodet, og mor var helt forandret. Vi måtte i båt og de var ikke akkurat innredet for passasjerer.

Tre mil til Bergen var langt den gangen, og det kunne gå år mellom hver gang vi besøkte mor og farforeldrene våre

Sars: Mor var ikke til å kjenne igjen. For min del fikk jeg mer enn nok av Bergen da jeg gikk på skole i Hansabyen.

Mally (rister på hodet): Hun fikk ikke mye luft under Welhavenvingene sine, verken i Florø eller på Manger. Selv sa hun at her begravet hun sin ungdom. Hun passet ikke på øde steder ut mot havet. Hun elsket liv og røre omkring sin person, hun var en typisk bergenser!

Sars (ivrig): Bergenser, det var jo far óg det, men en annen sort. Mor fortalte at hun forlovet seg med en glad og lystig ung mann. Det viste seg at hun var blitt gift med en alvorlig og streng vitenskapsmann.

Mally: I 24 år bodde familien ved havet. Mor fødte 14 barn, men bare 8 ble voksne. Det var mange sorger for en mor, og hun tok det like tungt hver gang.

Sars (vemodig): Det var en makeløs mor!

Mally (kjærlig): Vær ikke så egoistisk, Ossian. Hun var en usedvanlig kvinne!

Sars (med et rykk): Søster, tenk jeg hadde nesten glemt av hele tilstelningen i kveld; har du undersøkt om gjestene kan komme?

Mally (beroligende): Jeg har invitert alle. Men typisk nok, disse yngre forskerne er så opptatt. Enten står de på hodet i en sildeprøve, de kjemper mot en deadline, eller ankomsttider til Bergen fra tokt med «Michael Sars» eller fra et møte i København er usikre. Men de vil så gjerne komme, så vi får være tålmodige.

Sars (spent): Det er et eksperiment, men jeg har en intuitiv følelse av at det kan bli en blandet fornøyelse.

Mally (underfundig): Du er ikke av de mest selskaperlig anlagte, kjære bror. Men husk det var din idé!

Sars (ser på klokken): Kaptein Dannevig er vel i rute, kan jeg tenke meg. Kapteiner har respekt for klokken.

Mally (imponert): Han konverserer flytende både på fransk og engelsk og kan være ordentlig sjarmerende, når han vil.

Sars (med respekt): Han har imponerende kunnskaper og praktisk sans, men er sta og absolutt ikke enkel å være uvenn med.

Det ringer, Mally åpner og kaptein Dannevig trer inn, med stakk og «fiskerlue». En stor mann, preget av alderen. Hilser.

Tempo: Adagio

Dannevig (godmodig, ser på klokken): God dag? (ser seg omkring) Her råder som vanlig den totale søskenidyll. Har De kastet ut Deres komponistmann for anledningen, fru Lammers?

Mally (ler): Han skulle dirigere sitt siste orkesterstykke, men hadde nok gått under enhver omstendighet da han hørte hvem som var i vente her ikveld.

Dannevig (humoristisk): Det høres alvorlig ut. Det blir kanskje en sang fra sølvstrupen Deres, fru Lammers. (pause)

De steller vel godt med vår største havforsker?

Mally (stolt): Ja, han får det slik han ønsker, kaptein Dannevig. Av og til blir jeg litt misunnelig på min ungarbror. Ossian har fått alt: tegne, musikk og skrivetalent – og forskerbegavelse, naturligvis. Jeg vet ikke om hans naturlige beskjedenhet også skal regnes til hans talenter (pause)

Apropos sang, kaptein, så tror jeg det vil bli tilstrekkelig underholdning i kveld.

Dannevig (elskverdig og beundrende): Kjære fru Lammers, jeg minnes med stor glede Griegromansene som søstrene Mally(Lammers) og Eva(Nansen) turnerte land og strand med. Dere var jo nasjonens yndlinger! Deres bror spiller jo litt hardingfele til husbruk, men ellers sitter han jo der med sine krepsdyr. Nei, fru Lammers, la deg ikke dupere av en storebror! (kraftig) Men jeg har den største respekt for dr.Sars som støttet meg da det stormet som verst.

(pause, tenksomt) Foresten, beskjedenhet er en dyd, sies det, og den kler Deres bror. Jeg har aldri lagt noen vekt på denslags dyder.

Sars (lett alvorlig):

Flere av den yngre forskergarde som kommer hit ikveld kjenner De fra tidligere tider, og vil muligens falle Dem en smule tungt for brystet.

Dannevig (beroligende): Storparten av luften har vel gått ut av ballongen etter så mange år. Skjærmytslene idag er bare svake etterskjelv. Så jeg står han vel av, som nordlendingen sier.

Sars (entusiastisk): Det kunne være interessant, både for gammel og ung, å se vår havforskning i den praktisk – vitenskapelige sammenheng, som vi ynder å skåle for ved festlige anledninger. Det var tanken bak denne spesielle tilstelningen.

I havforskerkretser er De ikke regnet som helt stueren, men kjent for å komme med kjetterske bemerkninger til forskernes vakre tankebygg.

Dannevig (selvbevisst): Jeg har ikke de rette papirene, men lar meg ikke imponere av forskere, hverken deres intelligens og akademiske vendinger – og mer upraktiske mennesker har jeg aldri truffet på.

Min skippererfaring er alltid til hjelp i et knipetak.

Mally (meget vennlig): Ønsker kapteinen kaffe?

Dannevig (nesten kokett): Oui, oui, meget gjerne, merci!

Sars (undrende): De sluttet som kaptein da Arendals seilskipsflåte var den største i landet og byen den rikeste. Istedet ble De talsmann for Sørlandets kystfiskere. Det har alltid undret meg.

Dannevig (stolt): Kystfiske var en gammel pasjon fra ungsomsårene: vi fisket om vinteren mens seilskipene lå i opplag. Etterhvert lå kystfiskernes velferd meg mer på hjerte enn mannskapets farefulle arbeid med seilene høyt oppe på rærene.

Sars (viktig): Meldinger om at fiskebestandene på norskekysten gikk tilbake, samtidig som overfisket i Nordsjøen ble tydelig, bekymret oss alle, og ga Dem en idé.

Dannevig (smart): Nye fiskeredskaper og reguleringer førte til uenighet og strid mellom fiskergruppene langs kysten. En metode som kunne bygge opp fiskebestandene uten å skape bråk, hadde derfor sin sjanse.

Sars (stolt, sjenert): Så realiserte De min 20 år gamle idé om klekking og utsetting av torskelarver.

Med Deres evne til å åpne lommeboken hos det rike borgerskapet i Arendal og uomtvistelige egenskap som entreprenør, sto verdens første torskeklekkeri ferdig i Flødevigen. Var det i 83?

Dannevig (meget stolt): 84! Det er et årstall jeg håper ikke går i glemmeboken. Amerikanerne påsto de hadde et torskeklekkeri igang noen år tidligere, men det var bare bløff og reklame. Nå driver de stort etter mine metoder.

Mally (rister på hodet): Gud hvor tregt det går før det blir resultater av all forskningen deres!

Sars (med snert): Danneviger vokser ikke på trær, og litt treghet i systemet kan være bra. Det er ikke alle idéer som tåler lagring.

Dannevig (takknemlig): Men det gjorde denne! Og De hadde støttet meg helt fra jeg begynte å leke med den praktiske tanken.

Sars (med overbevisning): Ja, det skulle bare mangle. Det var et praktisk – vitenskapelig pionérprosjekt. Det var ingen skrivebordsløsning på det problemet. Idéen måtte prøves ut i stor skala.

Dannevig (mørkt): Men sjefen i den unge forskergarden motarbeidet meg fra første stund.

Mally (med et smil): Dr.Hjort er kanskje litt brå, men morsom óg. Og så har han en rungende latter som gir ekko overalt.

Dannevig (hånlig): Dr. Hjort trodde ikke det fantes lokale fiskebestander i våre fjorder, en nødvendighet for at utsettingene mine skulle komme de lokale fiskerne til gode. Også på dette felt støttet De meg.

Sars (overbevisende): Ut fra egne og andres undersøkelser var det åpenbart at lokale bestander eksisterer, uansett hva visse autoriteter måtte mene.

Dannevig (arg): De mener kanskje D'herter dr. Hjort og assistenten hans kand. Dahl? Deres fiskeforsøk i norske fjorder ga ubetydelige mengder torskeyngel, som passet deres hypotese som hånd i hanske. Men resultatet skyldes deres udugelighet som fiskere. Jeg vet hvor yngelen befinner seg!

Mally (litt naiv): Forskerne kan si hva de vil om Dem, kaptein Dannevig, men fiske, det kan De!

Sars (forsiktig): Men forskerne har visst kommet på bedre tanker, har jeg hørt.

Dannevig (ovenpå): Det tok sin tid. Dr. Hjort er nesten like sta som meg selv.

Tempo: Allegretto attacca

Det ringer, Mally åpner. Hjort raskt inn. Hilser normalt på Mally, formelt, litt ydmykt på Sars, overrasket og avmålt på Dannevig.

Hjort (toer sine hender, ser på klokken): Beklager, det administrative mørket har nok engang forsinket meg.

Mally (bekymret): Jeg tror De baler med for mye på en gang, dr.Hjort. En direktørjobb om gangen er nok, synes jeg.

Hjort (trett): De kan ha rett i det, fru Lammers. Men som faglig og administrativ leder får jeg det oftest som jeg vil. Og det er verdt de mørke stundene.

Dannevig (mørkt): Det er ikke hvem som helst i fiskerinæringen som får glede av dr. Hjorts voldsomme aktivitet. Han har visst best syn for storfolk og båter over en viss størrelse.

Hjort (brummer)

Pause

Sars (berømmende): Den store sildeundersøkelsen Deres tar omtrent all tid for tea-

met Deres, dr. Hjort. Jeg har forstått at aldersbestemmelsene av sildeskjellene viser at 1904-årsklassen dominerer. En slik ujevn fornyelse er en nyhet for meg, dr. Hjort, som har spennede konsekvenser både når det gjelder å forutsi fisket, og å forstå årsakene til vekslingene.

Hjort (belærende): Undersøkelsen forteller hvordan vekslingene foregår, men ikke hvorfor fornyelsen er så ujevn. Det blir nok et komplisert problem for fremtidige forskergenerasjoner, et problem som kanskje aldri vil få en fullgod løsning. Naturen er rett og slett for komplisert. Men jeg har en idé.

Sars (kraftig): Idéer er forskningens krumtapp. Uten dem blir vi bare kopister, bokholdere, samlere – eller idé-tyver. Derfor gjelder det å holde dem godt inntil brystet.

Hjort (triumferende): Det skal bli en bombe i Det Internasjonale Rådet når hele sildeundersøkelsen blir lagt frem.

Mally (engstelig): Jeg håper De ikke hisser dem opp, dr. Hjort. Tenk på blodtrykket! Det er klokere å ta dem med det gode.

De må tåle litt kritikk uten at De slår i bordet hver gang, dr. Hjort. Jeg vet De lider av det vulkanske Falsen-blodet. Men husk Skriftens kloke ord: Den som styrer sitt sinn, er bedre enn den som inntar en hel by.

Dannevig (foraktelig): Jeg ser for meg dr. Hjort motta Rådets applaus, mens alle slaverne hans i Bergen forbigås i taushet. Forøvrig tror jeg ikke Skriftens ord gjør særlig inntrykk på dr. Hjort. Såvidt jeg vet er han ateist.

Det ringer.

Hjort (puster ut): Gudskjelov, reddet av gongongen!

Tempo: Accelerando agitato

Mally åpner. Inn trer Knut Dahl, Désiré Damas (snakker med aksent) og Bjørn Helland-Hansen. Alle presenterer seg for Mally.

Mally (begeistret): Jeg har hørt og lest mye pent om dere, så det var på tide å se dere i levende live.

De tre i kor: Beklager at vi kommer sent, men vitenskapen krever sine ofre.

Dannevig (ser på klokken, rister på hodet): Dette er tydeligvis ikke sjøfolk!

Sars (overrasket): Interessant, hva står på?

I kor: Deadline, et grusomt ord!

Mally (bagatelliserende): Pytt, deadline er dagligdags her i huset. Sant, Ossian?

Sars (humoristisk): Dagligdags, nei, men jevnt og trutt kommer korrekturere seilende, med sine tidstrusler. Mally overdri- ver som vanlig. Hun likner sin mor.

Mally (reiser seg, skuer rundt): Nå skulle selskapet være stort nok for kaffe og noe å bite i. Sildefolkene står sikkert på hodet i en av sine prøver. Håper den ikke er av de mest rame. Lukten sitter i klærne, i veg- gene, lenge. Min mann liker ikke sild.

Helland-Hansen (fornærmet): Ikke se på meg. Jeg er ikke biolog, men oseanograf, arbeider bare med rent sjøvann, og lukter absolutt ikke.

Damas (lurt): Han leder jo en biologisk sta- sjon og lukter vel litt. Av og til.

Dahl (muntert, til Dannevig): Takk for sist, kaptein Dannevig.

Dannevig (med ettertrykk): Jeg trodde vi skiltes for godt ved Sørlandsstrendene.

Dahl (tvetydig): Vi hadde mange fine dager sammen med strandnoten og tor- skeyngelen, men litt uvær ble det, innimel- lom.

Sars (med pondus): Dere ble et skoleek- sempel på den norske praktisk-vitenskape- lige tradisjon, om i dette tilfellet ga en stor vitenskapelig overraskelse, men mindre praktisk nytte.

Andre ganger har det vært omvendt.

Dannevig (spisst, litt trist, men ikke arro- gant): Den praktiske nytten kan diskuteres, dr. Sars. Undersøkelsene er ikke avsluttet når det gjelder effekten av utsettingene. Men jeg har fått positivt svar på de fleste av mine spørreskjemaer.

Hjort (motsrebende): Vi må vel summere opp vårt felles forsøk på å vise nytten av kaptein Dannevigs utsettinger. Flødevigen var et pengesluk og i utlandet spurte og grov kolleger om nytten av utsettingene. Jeg ble nødt til å gjøre noe med saken

Dahl (humoristisk): Jeg har fisket småtorsk både med dr. Hjort og kaptein Dannevig, og det er ingen tvil om hvem som er den dyktigste fiskeren.

Dannevig (rykker til): Mener De meg? Ros fra kand. Dahl, nå står ikke verden til påske!

Mally (forvirret): Det er ikke så lett å følge med i denne diskusjonen, men så mye for-

står jeg at forskere innser at de ikke er ufeilbarlige, og at vår kaptein kan mer enn å gjøre opp sitt bestikk.

Dahl (alvorlig): Våre ryggtak på strendene i Sørlandsfjordene må være glemte, kaptein Dannevig.

Dannevig (overbevisende): Var det rart det kokte over. En ung akademiker skulle kontrollere mine resultater, attpåtil en av dr. Hjorts drabanter. Han gikk ustanselig i ve- gen under arbeidet og irriterte både meg og notfiskerne.

Hjort (stor gestus): Jeg er ferdig med dette. Jeg ønsker å bruke min arbeidskraft for å utvikle et havfiske, ikke pusle med disse småtteriene.

Kunne vi ikke skifte tema, dr. Sars må jo tro at krangelen om disse utsettingene ut- gjorde hele vår virksomhet. Hva med våre internasjonale forskerkurser som vi startet i Bergen i 1903 og som fremdeles pågår med stor deltagelse fra utlandet.

Sars (interessert): Det skjer visst meget under Deres myndige ledelse, dr. Hjort. Jeg ser fordelene av slike kurser i våre dager, med sterkt økende forskningsinnsats inn- sats i mange land.

Dahl (smilende): Jeg synes det bør nevnes at idéen dukket opp under en middag i Kristiansund en gang i 1902, ved avslut- ningen av et tokt. Jeg kan ikke huske hvem som hadde idéen, kan dere? (alle trekker på skuldrene, rister på hodet) Vi kan si den var kollektiv, så er det ingen som blir fornær- met.

Hjort (fortellende): Dr. Helland-Hansen ble etterhvert primus motor med sine mange internasjonale kontakter. På det første kurset i 1903 (vender seg spørrende til Helland- Hansen, som nikker) deltok 27 forskere, bl.a. 7 nordmenn. 5 russere, 5 tyskere og 4 engelskmenn. De trodde nok at lærerstaben i Bergen var en gruppe tilårskomne, alvor- lige herrer, og så var vi alle i begynnelsen av 30-årene, og ganske livlige.

Helland-Hansen (spøkefullt): En av kurs- deltagerne kom på land i Bergen med gevær for å forsvare seg mot isbjørn, og en russer ble så begeistret for miljøet at han måtte beordres hjem.

Mally (leende): Dro han frivillig?

Dahl (munter): Først fikk han forlenget oppholdet sitt. Men da han søkte om videre forlengelse kom det telegram fra Russland: Send øltønnen hjem. Da torde ikke dr. Hjort å ha han lenger, om ikke annet så av politiske grunner!

Helland-Hansen (leende): Det var jo mest etablerte forskere som deltok på kursene, og mange var svært anderledes enn oss. Men «normaliseringen» gikk raskt.

Kursene varte i 3 – 4 måneder og ble ble derfor også en trening i teamarbeid, som resulterte i undersøkelser som ble publisert internasjonalt. Når det gjaldt den sosiale treningen var hansapilsen god å ha!

Hjort (ivrig): Et forskningsmiljø med frontambisjoner må enten reise ut og besøke de rette forskerne eller få dem på besøk. Resultatene deres er ofte foreldet allerede når de blir offentliggjort. Derfor gjelder det om å få rede på hva som foregår omkring. Bergen ble sentrum for siste nytt i havforskning.

Damas (langsom, gebrokken): Dr. Hjort bruker kursene til «headhunting». Han «skjøt» meg på kurset i 1903, og her er jeg fremdeles i dette unike miljøet. Men lønnsforholdene har vært usikre. Bergens Museum likte ikke å underholde utlendinger, men dr. Hjort fikset det tilslutt.

Dannevig (tverr): Våre skattepenger skal tjene norske interesser, ikke lønne belgiske planktonforskere. Vi har jo vår egen verdenskapasitet, dr. Sars.

Mally (strengt): Min bror kan ikke rekke over alt, kaptein Dannevig!

Sars (smiler): Mitt krepsdyr-maraton startet i 1885, men jeg er ikke halvvegs ennå. Jeg er 73 år. Så får De regne ut hvor gammel jeg må bli før samtlige krepsyr er behørig tegnet og beskrevet.

Damas (beundrende): Det virker som om De vil komme i mål. Deres «An account of the Crustacea of Norway» er til uvurderlig hjelp for meg, dr. Sars. Jeg har nettopp avsluttet et arbeid om fordelingen av dyreplankton i norske farvann.

Sars (gratulerer Damas): Meget interessant! Håper De har et særtrykk til meg – med dedikasjon, naturligvis!

Mally (slår ut med hendene): Gud, det er visst ingen ende på de små krepsdyrene til Ossian. Hadde de enda vært spiselige!

Pause

Hjort (ivrig, store armbevegelser): Tiden rundt århundreskiftet var spekket med hendelser: Vi flyttet til Bergen og overtok den splittne og spesialutstyrte «Michael Sars». Året 1900 regner vi for starten for den moderne, norske, havforskning. Sammen med de andre skandinaviske land var vi de mest aktive da Det Internasjonale

Råd for Havforskning ble dannet i 1902. Det innledet en ny æra for havundersøkelser.

Dannevig (ondskapsfullt): Men De prøvde i det lengste å påvise at våre kystbestander er «Utstraalinger fra en uhyre havbestand, som aldrig aftager», for på den måten å redusere betydningen av kystfisket, og mine utsetninger. De er utholdende når det gjelder å holde liv i avfeldig tankegods, dr. Hjort!

Hjort (brummer): Det er nå et tilbakelagt stadium for min del.

Mally: (går rundt med kaffekannen og skjenker. Deretter bort til brettet med cherryflasken og glass): Jeg håper herrerne tar et glass sherry?

(Slår vin i glassene, går omkring med brettet og byr)

Sars (løfter glasset): Skål for de norske praktisk-vitenskapelige havundersøkelser.

(Alle løfter glassene, nikker, drikker, løfter glassene, nikker og setter ned glasset).

Dahl (oppbrømt): Vinen ga meg en idé. Vi har diskutert våre undersøkelser over vekselingene i fiskeriene lenge og inngående. Vi kunne gi dere en smakebit på vår arbeidsform.

Damas: Å, herregud, jeg trodde vi var ferdig med disse diskusjonene. Dahl elsker show, men min gebrokne norsk egn seg ikke for teaterscenen.

Helland-Hansen: God idé, Dahl, men det spørs hva vertskapet sier.

Mally (oppskjørtet): Tablåer hos oss. Det har ikke skjedd siden vår salige mor Maren holdt salong i Kristiania.

Dannevig (tverr): Jeg har hørt mer enn nok av den uforståelige akademiske sjargongen til dr. Hjort & Co, men jeg får være høflig mot vertskapet og tåle en reprise.

Hjort (spydig): Deres mangfoldige polemikker mot oss, både muntlige og skriftlige, tyder ikke akkurat på at De har problemer med å forstå oss.

Mally (diplomatisk): De skal være publikum sammen med Ossian, kaptein Dannevig. De kan kritisere skuespillerne etterpå.

Hjort (jovial): Såvidt jeg husker var det en frittalende kelner, muligens lett beruset, på Bellevue den sjeldne solskinnsdagen kand. Dahl snakker om. Dr. Sars er for beskjeden som kelner, men fru Lammers ville kle rol-

len, selv om hun er kvinne. Vi lar henne improvisere.

Sars (blink i øyet): Jeg venter store ting av deg, Mally, med den moren!

Mally: Dette skal bli moro. Hva trenger vi til sketsjen?

Dahl (ivrig): Jeg flytter det runde bordet bort i hjørnet og plasserer tre manuskripter.

Damas (ærbødig): Kan vi låne to manuskripter fra Deres samling, dr. Sars? Helst noen tykke. Hverken Helland – Hansen eller jeg har tatt med våre korrekturleste artikler. Men kaptein Dannevigs og kand. Dahls artikkel om resultatene av strandnotundersøkelsen i «Aarsberetning vedkommende Norges Fiskerier» fra 1906 har De vel, dr. Sars?

Dahl (roper, overmodig): Jeg glemte at jeg som vanlig er den raskeste gruppen å få arbeidet publisert.

Dannevig (freser): Unnskyld, unge akademikerspire, såvidt jeg husker er det mitt navn som står først på den artikkelen

Sars (humrende): Ta det De trenger, dr. Damas. Årsberetningene står øverst i høyre hylle

Hjort (spørrende): Har De den tyske hvitvinen Liebfraumilch, fru Lammers?

Mally (fniser): Ja-da, ta det rolig, dr. Hjort.

Hjort (forventningsfullt): De har vel ikke tre flasker?

Mally (ler): Jo-jo. Jeg viste ikke at dere var så si på flasken i havforskningen. (pause) Det kan være en idé å skjenke i glassene allerede. Jeg vet jo ikke når skålingen begynner. (setter frem fire glass, slår i vin)

(Hjort prøver å gi et svar men Mallys latter overdøver han)

Helland-Hansen (lett autoritær): Dr. Sars og kaptein Dannevig får sitte side om side (flytter stolene).

De tre riddere
En diskusjon fra norsk havforsknings gullalder

Tempo: Allegro calmato (med stor trygghet)

1908

Dahl (skygger for øynene): Dette er altså solen, Bergenssolen, en sjelden gjest.

Damas (opplivet): Dr. Hjort har innført en fin soltradisjon her på Bellevue, med kjeglespill, biff og et glass i arbeidstiden. Jeg setter pris på de kontinentale skikker.

Hjort (i godlage): For oss ikke-bergensere (tar en pause, ser på de tre, som nikker energisk, ihvontont), føles det som en nødvendighet å feire disse dagene.

Helland-Hansen (spydig): Regn er vel det eneste denne byen er verdensberømt for!

Dahl (peker utover byen): Byen har da sjarm, ihvortfall på avstand! Fra sjøsiden er den jo riktig presentabel.

Hjort (løfter glasset mot Knut Dahl, de andre likeså. Skåler.) Gratulerer med seieren, kand. Dahl, der fikk De nok en gang vist Deres treffsikkerhet. Men så er De også den fødte feltforsker under vanskelige forhold, enten det nå er som krokodillejeger i Australia eller torskeyngelfisker på Sørlandet.

Damas (beskjeden i forhold til de to andre ridderne, overbærende i tonen. Snakker gebrokkent). Etter 5 år i Bergen føler jeg meg som belgier ganske hjemme i den faglige sjargongen. Diskusjonens bølger går ofte høyt, men uværet legger seg merkelig nok. Tilslutt.

Biologer og oseanografer som arbeider side om side, det er uvant for meg.

Hjort (selvbevisst): Det skjer vel bare her i Bergen, såvidt jeg vet!

Damas (litt lur): Den nasjonale sjargongen var mer innbitt før unionsoppløsningen for 3 år siden: nå virker den mer avslappet. Denne barnslige, norske nasjonalismen har en påtagelig kraft, som til og med smitter på utlendinger som meg.

Hjort (rister smilende på hodet, tar derpå de to »placebo«- manuskripter pluss Dannevig's og Dahls ferdige artikkel fra bordet, langsomt og betydningsfullt): Disse tre undersøkelsene utført av dere (henvender seg til hver enkelt) i perioden 1900–1906 kaster nytt lys over et gammelt, sentralt problem i havforskningen, vekslingene i de store fiskeriene. Uavhengig av hverandre, ihvortfall nesten, støtte dere på det samme ukjente fenomenet. Vi nærmer oss en oppklaring.

Helland-Hansen (trett): Det har vært et slit å være ensom oseanograf sammen med dette kobelet av biologer. Vi snakker ikke samme språk og har forskjellige forbilder. Jeg tror nok jeg har lært mer biologi enn hva de har vært istand til å plukke opp fra mitt fag. Biologer kan ikke regne.

Hjort (alvorlig): Vekslingene i de store fiskeriene har i perioder resultert i ren nød hos kystbefolkningen, slik som ved århundreskiftet. Det var bl.a. derfor vi fikk «Michael Sars».

Dahl (fandenivolsk): Det er godt å være havforsker når det er lite fisk!

Hjort (forskrekket): Men kand.Dahl, da, visse grenser må da gjelde for Dem også. (bekymret) Men ennå har vi altså ingen vitenskapelig dokumentert studie over årsaken til disse vekslingene! En skandale!

Dahl (muntert): Vi er i godt selskap, dr. Hjort. Ingen har peiling på det. Prestene moraliserte og sa det var Guds straffedom at fisken forsvant!

Hjort (brummer): En borgermester i Hamburg fra 1700-tallet, Johann Anderson, mente at hver fiskeart var samlet i en kjempestim, som foretok lange vandringer, helt opp til Polhavet. På veggen sørover til gytefeltene tok stimen litt varierende retning fra år til år, til forskjellige kyststrekninger, og dermed oppsto vekslingene.

(Hjort vinker på kelneren)

Den joviale kelneren (slår ut med hånden mot solen): Typisk vær for Hjort-kvartetten. Det er vel fisk som står på programmet, kjenner jeg herrerne rett. Ikke akkurat det typiske konversasjonstema hos det bergenske borgerskap her på Bellevue.

Hva skal det være?

Hjort (skyldbevisst): Min Preussiske kone er så glad i tysk hvitvin. (Beslutsomt) En Liebfraumilch!

Kelneren (ironisk): Takk! Det er mange måter å gjøre ære på sin kone!

Hjort (betydningsfullt): På den tiden visste folk lite om fiskens forplantning og de tidlige stadiene, og antok at fornyelsen var konstant fra år til år.

(kelneren ut)

Dahl (ertende): Men nå er vi eksperter på forplantning, og bedre skal vi bli.

Kelneren kommer inn med flasken og skjenker i glassene

(pause): Forplantning sa De, dr.Hjort? Hvor mange barn har De?

Hjort (brummer): Jeg trodde De var kelner?

Damas (betydningsfullt): Nå er det slått en stor sprekk i det gamle tankegodset. Tyskeren Friedrich Heincke viste jo allerede for

10 år siden at silda ikke opptrer i en stor stim, men i geografiske grupper. Dette støtter tanken om lokale fiskebestander, men det tar jo sin tid før nye fakta når frem, eller hur, dr. Hjort? Er det ikke på sin plass med en skål for vår tyske kollega?

Alle reiser seg, Hjort litt motstrebende (talekor): Skål for den tyske grundighet!

Dannevig (overrasket): Det var pinadø på tide at de skålte for den store tyske forskeren, er De ikke enig, dr.Sars (nikker) Han har støttet meg akkurat som Dem, dr. Sars. Vi publikumere utbringer en ekstra skål for han. (Skåler, de andre ser overrasket på de to)

Helland-Hansen (talende): Vi arbeidet systematisk i fjordene, både biologisk og oseanografisk, for å vise at lokale fiskebestander ikke eksisterte.

Damas (hoderystende): Jeg mente dengang at det var et meget dårlig vitenskapelig utgangspunkt.

Dahl (lavt): En hypotese er nødvendig for å komme igang. Men det går lett prestisje i den.

Både som biolog og halvstudert oseanograf fortsatte jeg arbeidet for å demonstrere at lokale bestander ikke eksisterte. Det er tungt å innrømme at jeg tok feil.

Hjort (irritert): Vi tok feil, javel. Er det mer å si om det?

Dannevig (klapper): Nei, jeg har vel sagt det meste for lenge siden. De burde hørt på dr. Sars. Jeg trodde De hadde en viss respekt for hans syn.

Helland-Hansen (skarpt): Denne saken skadet vårt rykte, og kaptein Dannevig utnyttet situasjonen maksimalt. Han mente at våre oseanografiske undersøkelser ikke hadde ført til at det ble fisket en eneste sild eller torsk mer enn hva ellers ville være tilfellet.

Hjort (brummer, vifter med armen): Den retorikken kjenner vi. Den er ikke en sur sild verdt. Han forstår simpelthen ikke hva vi driver med.

Dannevig (reiser seg, bukker): Takk!

Helland-Hansen (fandenivolsk): Det er ikke alltid dere biologer forstår hva vi oseanografer driver med heller. De selv, dr.Hjort, reagerte på samme måte da De raste som verst mot planene til dr. Nansen og svensken dr.Pettersson om hydrografiske undersøkelser, som De kalte luftkasteller.

Hjort (slår i bordet, roper): Det er fiskeribiologenes fordømte plikt å si fra når oseanografene begynner med solospillene sine!

Helland-Hansen (med ettertrykk): Hvorfor skal ikke oseanografene være de toneangivne i havforskningen?

Hjort (oppkavet): Det er en vesensforskjell på sjøvann og liv, dr. Helland-Hansen

Dahl (leende): Kjære sjøvannsforsker. Om du lærer litt mer biologi, kan du overta butikken.

Hjort (raust, henvendt til Dahl): Kand. Dahl var den første som beskrev dette ukjente naturfenomenet i en rapport på norsk fra 1906 (blar i rapporten). De skulle kontrollere Dannevig's strandnottekk, både antall yngel i fangstene og notens fiskeevne.

Det foreligger to rapporter, en fra Dem og en fra kaptein Dannevig. Det tyder ikke på noen utpreget samarbeidsånd! (blar videre) Og konklusjonene er jo stikk motsatt når det gjelder betydningen av torskelarveutsettingene. Skulle ikke tro det var samme materialet.

Dannevig (kontrollert sinne): Det er en kjent sak at Deres underbetalte akademikere produserer resultatene som De ønsker.

Dahl (skøyeraktig): Når man er forelsket i en idé, slik som kaptein Dannevig, og det dessuten er penger involvert, er det ikke så lett å ta et nei for et nei. Det gjelder i kjærlighet også, det.

Hjort (brummer, henvendt til Dahl): Jeg er ikke troende på noen måte. Men jeg utvikler også en slags forelskelse til mine egne undersøkelser, spesielt til konklusjonene. Det er vel allment.

Damas (alvorlig): Det er ikke lett å se objektivt på sin egen virksomhet. Det er umulig. Alle drives vi av ønsker, også vi forskere.

Hjort (litt forvirret til Dahl): Ellers merker jeg meg at De går oseanografen i nærheten. Biologer som prøver seg som oseanograf er sjelden vare, og denne forvandlingen er ikke alltid like vellykket!

Når resultatene Deres viser at eggene driver ut fjorden, burde det være avgjørende argument mot lokale bestander. Dr. Helland-Hansen går god for Deres oseanografiske arbeid. Skål biolog-oseanograf! (Løfter glasset mot Dahl, alle reiser seg raskt, klinker og drikker)

Dahl (med styrke): Det er dr. Sars idé vi nå profiterer på, enten kaptein Dannevig's utsettinger har noe for seg eller ikke. Kaptei-

nen har tvunget våre blikk mot de tidligste stadiene i fiskens liv.

Sars (strekker seg, lytter, smiler)

Dannevig (overrasket): Kand. Dahl gir meg kompliment for andre gang. Undrer hvilke baktanker han har?

Helland-Hansen (fjern):

Sars og *Dannevig* ble en riktig vakker praktisk-vitenskapelig duo, som vi nå sitter og diskuterer fruktene av. Jeg mener våre undersøkelser av årsklassevariasjoner.

Sars og *Dannevig* (skåler, smiler, talekor): Godt at ikke alle forskerne er like historieløse!

Hjort (himmelfallen): De mener vel ikke at kaptein Dannevig skal ha æren for dette arbeidet?

Damas (med ettertrykk): Han har vært en nødvendig katalysator, og dr. Sars hans faglige rådgiver (Henvender seg til de tre andre med løftet glass, en lang gest med glasset mot kaptein Dannevig og dr. Sars. De tre reiser seg raskt, kaptein Dannevig og dr. Sars blir sittende.) Skål for den norske praktisk-vitenskapelige tradisjon! (drikker ut).

Hjort (irritert, deretter vennlig mot Dahl): Hvordan gikk det så med Dem og kaptein Dannevig, kom dere overens?

Dahl (med et smil): Som ung akademiker var jeg en torn i øyet på den gamle seilskuteskipperen under arbeidet på strendene.

Han ble ofte rasende, noen ganger voldelig, men jeg har opplevd tøffere situasjoner i Australia.

Dannevig (til Sars): Disse akademikerne tåler ikke mye og misforstår alt

Den smilende kelneren kommer inn og fyller på glassene; Liebfrauen forsvinner raskt i dette miljøet. En ny flaske?

Dahl (sitter med glasset i hånden): Skål for den kjempende vitenskap! (de fire skåler) Alle trenger mer vin. (Kelneren ut med tomflasken, med liten skvett, litt ustø på beina)

Pause

Hjort (hånlig): Resultatene når det gjelder utsettingene var som jeg hadde ventet. Hvorfor i allverden skal det være noen vits i å sette ut noen millioner torskelarver når havet allerede er fullt av dem?

Dahl (meget tankefull): Enig, men den biologiske undersøkelsen ga andre, meget interessante resultater. De store yngelmengdene i strandsonen viser at det foreligger en lokal torskebestand, og ikke «Udstrålinger fra en uhyre havbestand, som aldrig aftar», som er, eller var, Deres oppfatning, dr. Hjort.

Dannevig til *Sars* (lur): Det tok sin tid før ungdommen kom til sannhets erkjennelse (Sars nikker og smiler forsiktig)

Hjort (lett oppgitt): Deres oseanografiske undersøkelser hadde gitt meg et håp om at vår gamle hypotese hadde noe for seg, men disse harde biologiske fakta forteller noe annet. Er det rart jeg blir forvirret?

Dahl (river seg i håret): Hva tror De jeg er da, dr. Hjort?

Dahl (leser fra sin rapport): «Og denne sammenligning viser, at i de aar, som er rige paa yngel, er rigdommen fælles for en større kyststrækning, og naar der er lidet yngel, da kan fattigdommen ogsaa overalt paavises.» (ser opp fra rapporten)

I vår korte tidsserie viste 1904 seg å være et slikt rikt år.

Hjort (imponert): For et hell De har hatt som fikk et slikt ekstraordinært år mellom to «vanlige» år.

Kelneren inn med ny flaske

Dahl (i samme stil): Ja, Moder Natur har avslørt seg grundig disse tre årene.

Kelneren (litt tilgjort): Håper jeg ikke ødelegger for mye ved å bryte inn på denne måten; skal jeg fylle i glassene? Løft blikket litt fra papirene deres. Det er ikke hver dag vi har sol i Bergen! (fyller glassene)

Hjort (brummer): Kand. Dahl, tolker De resultatene slik at totalproduksjonen av yngel i hele området har vært like stor i alle år, mens den geografiske fordelingen har variert.

Dahl (litt uvel): Undersøkelsesområdet mitt er lite, og jeg kjenner ikke forholdene utenfor. Derfor har jeg nok tenkt litt i den retningen, men det har jo dr. Damas og dr. Helland-Hansen også gjort i diskusjonene av sine resultater.

Hjort (utålmodig): Jeg er interessert i Deres syn, de andre skal forklare seg etterpå. Men dere har vel allerede gjennomdiskutert problemet allerede, kjenner jeg dere rett?

Kelneren (muntert): Unnskyld, jeg glemte den dystre nyhet at Liebfrau nummer to er tom. Tar kvartetten sjansen på en ny?

Hjort (irritert): Ja, men ikke avbryt oss så ofte. Her kreves konsentrasjon (vifter kelneren bort)

Kelneren (mindre stødig, ørlite taleproblem): Beklager, men jeg får vel skjenke når glassene er tom? (Tar flasken, med liten skvett, roterer en gang og beveger seg mot døren).

Hjort (engasjert): Totalproduksjonen av yngel varierer kanskje fra år til år. Hvis det er tilfellet må det gi seg utslag over større områder enn det kand. Dahl har undersøkt. I gode år skulle det da være mye yngel overalt, i dårlige år lite.

Damas (poengtert): Siden ikke hele utbredelsesområdet er kjent er det vanskelig å uttale seg med sikkerhet. Men Dahls materiale burde etter min mening tolkes som en kombinert fysisk/biologisk effekt. Jeg respekterer Dahls forsiktighet. Han har kastet kraftig lys over et nytt fenomen.

(diplomatsk): Dere nordmenn er alltid så absolutte. Det går jo an å tenke litt både – og, eller er det et tegn på svakhet?

Hjort (brummer, tenksomt, mot Damas): En ny forestilling prøver å sprengte seg veg gjennom den gamle. Det kan føles tungt i første omgang. Jeg har hodepine.

Talekor: Det har vi alle!

Sars (til Dannevig): Hodepine har jeg aldri vært plaget av.

Dannevig (holder seg på pannen): Jeg må innrømme at dr. Hjort før i tiden ga meg adskillige meget tunge hodepiner med sine mange negative omtaler av meg og min virksomhet. Eneste middel mot dem var å svare med samme mynt. Svare, det kan jeg!

Hjort (beroligende til Damas): Foreløpig får vi glede oss over kand. Dahls gode og dårlige yngelår, hva de nå enn kan skyldes.

Damas: Fint, dr. Hjort.

Hjort (skjuler et smil, vendt mot Helland-Hansen): Dr. Helland-Hansen kan kanskje hjelpe oss. Han har undersøkt trålfangst hyse og torsk fra Nordsjøen, som er et mye større område enn Dahls Sørlandsfjorder.

Damas (opplysende): Områdets størrelse og strømforhold er viktige faktorer i denne interessante diskusjonen.

Hjort (ivrig): Materialet skulle vurdere omfanget av overfiske og utvikle metoder for å forutsi fisket. (stolt) Jeg brukte min posisjon og prestisje i Det Internasjonale Råd for Havforskning og fikk kloen i dette kjempematerialet samlet av et tysk og et engelsk forskningsfartøy.

Helland-Hansen (doserende): Forekomsten av den minste hysa, som ble kastet på sjøen fra trålerne, varierte meget fra år til år og i de forskjellige områder. I 1905 ble det kastet mest småhyse overbord. Denne hysa var født i 1904, det «magiske»-torskeåret til Dahl's yngel i Sørlandsfjordene. I Nordsjøen dukker altså vårt nye naturfenomen opp igjen som et biprodukt av den opprinnelig planlagte undersøkelsen, akkurat som kand. Dahls spennende resultater.

Dannevig (til Sars): Jeg har aldri helt forstått hva Dahl fant ut av våre strandnottrekk, men det er jo kjekt med positiv omtale.

Sars (til Dannevig): Jeg skal sette Dem inn i dette fenomenet en annen gang. Jeg tror De lettere vil forstå betydningen når vi to snakker sammen.

Hjort (smilende): Jeg synes å dra kjensel på formuleringene!

Det virker som om De har det samme dilemma som kand. Dahl. Er det varierende totalmengde av yngel eller er det fordelingsmønsteret som varierer fra år til år. Hvilken forklaring holder De som oseanograf for den mest sannsynlige?

Helland-Hansen (holder hendene foran ansiktet, tenker så det knaker): Jeg prøver å erindre teksten i artikkelen min: Statistiske undersøkelser kan ikke forklare grunnene til hvorfor fornyelsen av nye individer varierer voldsomt. Som oseanograf vurderer jeg også Nordsjøen for å være for liten til å forstå årsakene til dette naturfenomenet.

Hjort (konkluderende): De er forsiktig og holder døren åpen også for den gamle idéen.

Dahl (muntert): Dr. Helland-Hansen tror ikke sine egne øyne, han heller, dr. Hjort.

Hjort (forekommende, henvendt til Helland-Hansen og Dahl): Dere antyder at både Sørlandsfjordene og Nordsjøen er for begrensede områder til å kunne gi svar på dilemmaet deres. Kanskje De, dr. Damas, som har undersøkt et vesentlig større område, kan løse vårt problem.

Damas (høflig): Jeg beundrer Deres sans for internasjonalt samarbeid i havforskningen, dr. Hjort. De er jo ellers så norsk!

Hjort (fast): Nå, vi er europeere, men i enda større grad internasjonallister.

Kelneren, lyttende i døråpningen, med stor sigareske.

Damas (gebrokken): Området Nordsjøen, Skagerak, Norskehavet, Norskekysten like til Spitsbergen ble undersøkt fire ganger i året av en rekke land i Det Internasjonale Råd for Havforskning: Danmark, Tyskland, Sverige, Holland, England og Norge. Dette omfattende egg og fiskelarvematerialet har jeg analysert.

Dahl (leende): Stakkars Dem, De har hatt litt å holde rede på! Det er utrolig hva dr. Hjort får til når han slår i bordet. Hans posisjon i Rådet gjør Norge til en stormakt på havet.

Kelneren (ustø og litt mer problemer med å snakke): Det sies at dr. Hjort alltid går omkring med sin avskjedssknad i lommen. Slike storkarer får det som de vil med den metoden. (tar seg til lommen) Det er ingen som enser oss småfolk om vi truer med å si oss opp i protest.

Pause

Kelneren: Havforskernes forhandlinger har kanskje nådd sigarstadiet? (åpner esken)

Hjort (jovial): En sigar, det kjennes rett. Har De små Havana?

Kelneren (ertende, ustø): Ungdommer som dere tåler vel en skikkelig Havana uten å svime av?

Hjort (avgjørende): Ja, det er nødvendig når vi representerer fedrelandet internasjonalt. Havana til alle!

Kelneren klarer omsider å tenne en fyrstikk og tenner klosset sigarene. Alle lener seg tilbake, inhalerer litt av røken. Hjort blåser elegant røken ut, mens de tre andre hoster lenge. Legger sigaren fra seg.

Hjort (litt overlegent): Sigaren hører med til internsjonal forskning. Det er bare snakk om trening.

Damas (litt betinget): Jeg har funnet både biologiske og fysiske grunner til de årlige variasjoner av yngelmengden. Det ser ut som om antallet egg er avhengig av ytre faktorer også. Temperaturvariasjoner vil påvirke mengden av yngel.

Hjort (til Damas): De kan ikke unnskyld Dem med at området er for lite. Bli det en konklusjon eller bare det vanlige ritualet: Mer forskning!
Jeg er spent.

Damas (pause): Tidsserien er for kort til å gi et endelig svar.

Hjort (litt oppgitt): Enten er det for kort eller så er det for smått. Det var skuffende. Jeg håpet diskusjonen skulle ende med den ene eller den andre løsningen, det føles så norsk!

Damas (ettertenksomt): Intuitivt, dr.Hjort, vil jeg holde på den biologiske forklaringen, med varierende størrelser på årsklassene.

Dahl (lett triumferende): 1-0 til biologen!

Hjort (litt beveget) Ja, vi biologer er jo i flertall. Det blir et slags demokrati! (pause)

Denne diskusjonen har vært meget avklarende for mitt vedkommende. Dahls store naturfenomen har fått støtte fra to uavhengige studier. Selv om årsaken til fenomenet ikke er helt klarlagt, brenner tampen.

Jeg merket meg flere uttrykk og begreper som går igjen i artiklene deres. Det har vært et ekte gruppearbeid, vår tids arbeidsform.

Skål for mitt samarbeidende ridderskap! (Hjort skåler stående, «Ridderne sitter».)

Dahl (smilende): De er jo også en av de edsvorne i vårt diskusjonsforbund, dr. Hjort! («De tre riddere «løfter sine glass mot Hjort») Skål for en sjef som ikke trenger seg på som medforfatter i tide og utide!

Dannevig (til Sars): Det høres flott ut, men når det gjelder er det Hjorts stemme som avgjør. Det er vel like før de skåler igjen, kan jeg tenke meg.

Sars (imponert): Jeg er litt fascinert av arbeidsformen, kanskje mest fordi den ligger så himmelvidt fra min egen.

Hjort (beveget): Takk!

Vi vet idag nok til å ta i bruk et nytt uttrykk: Årsklassevariasjon! (Hjort vinker på kelneren, og ser samtidig på klokken): Jeg som lovet å komme tidlig hjem (De andre ser på klokken og alle ser litt redde ut, men strammer seg så opp.) Mer Liebfraumilch!

Kelneren løper ut og kommer etter et øyeblikk inn med den tredje flasken, skjenker i glassene: Her skjer visst store ting idag (pause, ser på flasken). Er det sild eller torsk det skåles for?

Dahl (høytidlig): Vi skåler for et av naturens mange undere, som vi har avslørt. De skåler vel med oss ved denne anledningen, kelner. Det kan bli lenge til en så soleklar skål.

Kelneren (oppkavet): Vent, jeg kan ikke drikke av flasken ved en slik anledning. (Løper ut, mer ustø enn tidligere)

(Kelneren kommer løpende, skjenker i sitt glass, søler på gulvet. Alle reiser seg raskt og utbringer en historisk skål): Skål for ÅRSKLASSEVARIASJONEN! (Alle rynker på nesen. Kelneren ser ut som et spørsmålsteget)

Talekor: Det er jo bare vann

Spillet er slutt.

Mally (storler): Tror dere Ossian og jeg har vinkjeller. Jeg er ikke noen vanlig Jesus. Dessuten tror jeg dere har fått nok.

Dannevig og *Sars* (ler like høyt, klapper frenetisk).

Skuespillerne stiller seg på rekke, *Mally* neier dypt.

Sars (overveldet): Jeg visste ikke at den unge havforskerгарde hadde slikt skuespiller talent.

Dannevig (meget syrlig): Det vet jeg altfor godt!

Sars (ler forbausende høyt): Dette hadde jeg ventet på. *Mally*, du var etande god. Vår mor ville ha kost seg.

Mally (undrende): Er det variasjoner dere holder på med. Jeg trodde det var fisk!

Damas (humoristisk): Vi har mange jern i ilden.

De tre ridderne står sammen og utbringer skåler for sine undersøkelsesområder.

Dahl (nasjonalt parodierende): Skål for de norske fronter! De Sørlandske fjorder!!

Helland-Hansen (seierrikt): Nordsjøen!!

Damas (beskjedent): Nordområdene! (legger til, takknemlig): Og takk til Moder Natur som så generøst har åpenbart en av sine hemmeligheter for oss!

Dahl setter bordet på plass. *Damas* legger *Sars* manuskripter og artikkel forsiktig tilbake i hyllen.

Mally (skjenker sherry til *Sars* og *Dannevig*): Mine herrer, nå er det deres tur, så kan kvartetten se hvor kjekt det er når andre skåler. (*Dannevig* og *Sars* skåler høytidlig). *Mally* bærer ut glassene og den siste Liebfraumilchflasken

Sars (imponert): Som sagt, jeg har alltid arbeidet allene. Dere har tydeligvis utviklet en arbeidsstil som både er effektiv og morsom. Dr.Hjort virker ikke så dominerende som en ellers har fått inntrykk av.

Dahl (ertende): Vi var jo tre mot en, professor *Sars*.

Dannevig (surt): Det kalles et skinndemokrati!

Hjort (brummer)

Dannevig (overrasket): Først på mine gamle dager forstår jeg at mitt klekkeri ga andre resultater enn jeg hadde forestilt meg. Har De opplevd noe liknende, professor *Sars*.

Sars (tenker): Noen tror at resultater så å si kan forutsies, men forskningen går ofte sine egne veier. Da blir den spennende.

Pause

Sars (nyfiken): Det er altså ingen bergensere i denne forskergruppen (energisk holderysting hos samtlig).

Hjort (oppgitt): Bergenserne slipper oss ikke inn på livet. Vi omgås med hverandre. Dr. Nansen uttalte engang at bergenserne er hanseater, og det vil de alltid være. Og han hadde bodd lenge i Bergen. I denne saken er jeg enig med han.

Dahl (spydig): Det ble for mange bergenssanger og lange skåltaler da vi prøvde å trenge oss inn bak de bergenske vollgraver.

Dannevig (snev av beundring): Forbausende for en avslappet tone dere holdt, bortsett fra dr. Hjort. Hans vulkanske temperament kan ingen temme.

Det ringer. *Mally* åpner, *Oscar Sund* og *Einar Lea* (*Sildelea*) kommer inn, sammen med «*Michael Sars*» kaptein, *Thor Iversen*. Ungdommene *Sund* og *Lea* er litt annerledes kledd enn de andre. De tre presenterer seg for *Mally*, *Sars* og *Dannevig*, mer uformelt til de andre.

Tempo. Accelerando agitato

Mally: Endelig (ser på klokken, går bort til *Sund* og *Lea* og snuser på dem) Det kjennes ut som sildeprøven er fersk idag.

Lea (raskt): Det stemmer, fru *Lammers*. Derfor ville vi bli ferdig med hele prøven, og det tok sin tid.

Mally (mildt): Jeg var forberedt på litt av hvert. (henvendt til kaptein *Iversen*) De lukter vel aldri fisk.

Kaptein Iversen (kraftig): Det hender, langt tilhavs, utenfor rekkevidden av Deres nese, fru Lammers.

Lea: Silden idag kommer direkte fra Torget.

Mally (fornærmet): Og så har dere ikke tatt med et par til Ossian og meg, som elsker stekt storsild. Var det rogn óg?

Sund (elskverdig): Ja. Akkurat passe moden. Det henger en sildehank på ytterdøren. Istedet for blomster.

Mally: Takk! Det var originalt. Hva har dere gjort med silden. Den er vel spiselig? (Henvendt til Sund) Jeg hører De er nordfra, hr Sund.

Sund (stolt): Jeg kommer fra Gildeskål i Nordland

Lea (muntert): Vi har ikke gjort noe hokuspokkus med havets sølv. Vi bare måler lengde og vekt, bestemmer kjønn, modningsgrad og istermengde, og tar noen få skjell for å bestemme alder, fødested og gytealder. Vi må være sikker på at silden er norsk.

Damas (pedagogisk): Tyskeren Heincke viste at silden opptrer i mange geografiske grupper. Som tysker var han svært omstendelig. Han tok 60 mål på hver sild for å være sikker på hvor den kom fra.

Kaptein Iversen (hoderystende): Jeg håper dere har funnet på noe mer praktisk. Den tyske metoden er umulig å bruke ombord: Vi måtte jo laste «Michael Sars» med silde-målere for å få unna prøvene.

Lea (belærende): Ja, vi baserer oss på de biologiske karakterene jeg nevnte. Med trening går det fort unna.

Hjort (ivrig): Det slo meg at aldersbestemmelser kunne gi det endelige svar på årsaken til vekslingene i fiskeriene. Derfor dro jeg høsten 1904 til Helgoland etter å ha hørt dr. Heincke forelese i Rådet om aldersbestemmelser. Han er forøvrig fornærmet på meg fordi vi ikke bruker hans håpløst tungvinte metode.

Dahl (insinuerende): Tro om ikke de gode resultatene i 1904 fra vår strandnotundersøkelse etter kaptein Dannevig's utsatte torkeyngel satte litt av farten i Dem. De hadde ikke vist noen interesse for aldersbestemmelser tidligere.

Hjort (irritert): Det hender at De ikke har den fulle oversikt over mine idéer, kand. Dahl.

For å få alle detaljer om aldersbestemmelsene sendte jeg Einar Koefoed, en tidligere headhunted dansk zoolog, til Helgoland. En student fra Kritiania, Hjalmar Broch, også headhunted, ble opplært, og laget den første rapporten om aldersbestemmelse av sild, på norsk, i 1906.

Lea (informerende): Det var en lykke at silden ble valgt for å vise hvordan årsklassevariasjoner påvirker den voksne bestanden. Den norske silden er lett å kjenne igjen, det er lett å få tak i prøver og fisket har vært svært vekslende, med gode og dårlige sildeperioder.

Kort pause

Hjort (lett henført): «Michael Sars» trauste, engelske trålerlinjer er en nytelse for en anglofil som meg.

Vi samarbeidet med russerne, som fikk sitt første havgående forskningsfartøy et år før oss.

Havområdene delte vi mellom oss slik at russerne undersøkte Barentshavet, og vi tok Norskehavet. Forsåvidt en naturlig ordning.

Dannevig (indignert): Begge fartøyene er bygget for penger som skulle brukes for å hjelpe nødstedte fiskerfamilier. Og så ble resultatet utvikling av havfiske og istedet begynnelsen til slutten for de som skulle hjelpes. Skammelig!

Hjort (hoderystende): Kaptein Dannevig har en egen evne til å sette alt på hodet.

Dannevig (ivrig): Jeg kunne gjerne fortelle disse to historiene som demonstrerer hvordan skruppelløse forskere skaffer seg utstyr på de mest tvilsomme måter. Men de har status og respektabilitet, og dermed har de troverdighet også.

Helland-Hansen (utålmodig): Nei, nå er det pinadø min tur! Dr. Nansen var med på det minneverdige jomfrutoktet med «Michael Sars», år 1900. Det dekket Norskehavet til Island, opp til Jan Mayen og Spitsbergen og tilbake til til Nord – Norge, altså våre nasjonale havgrenser.

Dr. Nansen tok innersvingen på dr. Hjort dengang. Han oste av norskhet og slagord fra de stornasjonale kunstnerne og forskerne i Lysakerkretsen, der han naturligvis var selvskreven formann.

Dr. Nansen trives nå best på sjøen han også.

Hjort (en anelse spydig): Han er jo den norske idrettsforskeren fremfor noen. Og det sier jo ikke så lite. Med sans for alles beundring. Vår nasjonale maskot!

Helland-Hansen (stolt): Vel, vel, han er isåfall en mangfoldig maskot!

Sammen påviste vi bredden av den atlantiske strømmen, som passet som hånd i hanske med fordelingen av Grans varmeelskende planktonalger.

Vanligvis er det Hjort som setter sitt preg på båten, med sin gutteaktige, ustoppelige aktivitet, entusiasme og uforliknelige latter. Gran og Hjort er jo perlevenner. Går omkring og erter hverandre dagen lang.

Mally (høyt): Vår kjære botaniker dr. Gran er naturligvis invitert ikveld, men beklaget å måtte melde avbud. (Henvendt til Hjort). Kanskje like bra, ellers hadde dere kanskje overtatt hele showet.

Hjort (brummer)

Sund: Utlandinger forundres alltid over den likefremme, demokratiske stilen ombord i «Michael Sars».

Kaptein Iversen (langsomt, sindig): Det er riktig, men det er uvanlig også etter norske forhold. «Michael Sars» er vårt første heltids forskningsfartøy, fulgt med argusøyner av fiskere langs hele kysten.

Helland-Hansen (litt diabolisk): Jeg og dr. Nansen har nettopp gitt ut et større verk, «The Norwegian Sea», som beskriver de fysiske forhold i vårt nasjonale storhav. Vi diskuterer også det sentrale problem om vekslingene i fiskeriene.

Hjort (syrlig): Jeg har lest den. Det er skuffende at De som vår oseanograf med mye biologisk ballast ikke har vurdert de biologiske resultatene mer kritisk.

Dr. Nansen demonstrerer tydelig at det er lenge siden han var biolog.

Helland-Hansen (insinuerende): Det forekommer meg at det er ikke-faglige motiver som ligger bak kritikken Deres, dr. Hjort. De liker nok ikke at jeg søker samarbeid med Deres konkurrent.

Hjort (brummer)

Mally (avledende): Livet ombord høres så idyllisk ut. Hadde dere en god kokk med på toktene.

Hva med sjøsyken?

Hjort: Sjøsyken snakker vi ikke om. Alle kunne arbeide, ihvertfall i perioder. Maten er i beste laget. Det er naturligvis et problem

Mally (ser beundrende på ungdommene): Det er flotte karer!

Helland-Hansen: Dr. Nansen mistet en av sine nye vannhenter på jomfrutoktet, instrumentet som måler temperatur og saltholdighet fra forskjellige dyp, oseanografernes være eller ikke være. Han tok ikke det så tungt. Vi har sett mye dyrt utstyr gå til bunns. Arbeidsforholdene er tidvis svært vanskelige ombord.

Hjort (plutselig): Og så fant vi sild i havet halvvegs til Island. Det kan gi grunnlag for et nytt fiske. Jeg fikk et tips fra Ålesund. Der er de ikke skvetten på havet.

Sars (lett drømmende): Jeg kom meg også tilhavs. Nå er det 34 år siden meteorologen dr. Mohn ledet Nordhavsekspedisjonene, med dampskipet «Vøringen» Dengang besto staben stort sett av bergensere.

Dahl (skøyeraktig): Det var vel taletid der ombord?

Sars (smilende og ettertenksom): Det ser nå ut som om trøndermunntøyet Deres også fungerer bra!

Jeg fikk inntrykk av at sildens hjemsted var havområdet Skottland-Island-Norge, men jeg klarte ikke å vise det. Sildas vandring ligger fremdeles i tåken.

(smiler) Jeg gnikket litt på hardingfelen min ombord. Den fikk jeg av far da han endelig kom seg til hektende økonomisk.

Mally (ivrig): Ossian ville bli maler og studere i Tyskland. Det var bare såvidt våre foreldre fikk han fra det. Ambisjonene i filolinspill var mer moderate.

Hjort (betydningsfullt): Nordhavsekspedisjonene viste hva havgående forskningsfartøyer betyr for forståelsen av livet i havet.

Og de omfattende rapportene med nydelige tegninger, bl.a. av Dem, dr. Sars, har ikke fått den vitenskapelige oppmerksomhet som de fortjener.

Dahl (skøyeraktig): Ikke så rart. Forskerne satt i over tyve år før materialet var behørig undersøkt, tegnet og beskrevet. Det var mange dyr og planter som var nye for vitenskapen.

Hjort (stolt): Materialet som vi i år har samlet på «Michael Sars» på et fire måneders Atlanterhavstokt vil nok holde forskere i ånde i minst 50 år! Det er lett å samle inn stort materiale på havet, men deretter kommer arbeidet som tar tid.

Det er godt å kjenne rike, interesserte engelskmenn som sponser oss. Ellers hadde det nok ikke blitt noe Atlanterhavstokt.

Sars (med kraft): Jeg overtok sildeundersøkelsene etter min altfor tidlig døde kollega Axel Boeck. Hadde han fått leve er jeg sikker på at hans vitenskapelige resultater ville vært fullt på høyde med dr. Heincke's. De arbeidet med samme problem, den geografiske gruppering av sild.

Lea (ærbødig): Hans originale arbeider ga meg mange idéer.

Hjort (puster): Han var vel dynget ned i administrasjon, han også, et nødvendig onde som mange gjør til fulltidssyssel, sannsynligvis fordi de ikke duger til annet. For å holde mitt faglige hodet over vannet lar jeg papirhaugen ligge til jeg har gått runden hos mine medarbeidere. Så holder jeg meg i det minste ajour.

Dahl (litt jålete!): Ja, vi venter hver dag i spenning på at fader Hjort skal se til oss i nåde!

Sund (raskt): Det er alltid overraskelser fra dr.Hjort! Han kommer farende, spør og graver, setter opp en rungende latter og haster videre. Teamet ligner en familie med far og mange sønner – men ingen døtre.

Dahl (hemmelighetsfullt): Du regner visst bare med forskerne. Dr.Hjort snakker visst litt med frøken Constance på kontoret? Jeg tror hun får bedre service enn oss. Hun er jo også den eneste bergenseren her, med rett bakgrunn og stiv overleppe. Hun er gull verdt for oss.

Hjort (vifter med hånden): Brummer

Sars (smiler): Når det gjaldt vintertorsken min, fikk jeg et hint om tilholdsstedet når den ikke var i Lofoten. Ved Spitsbergen ble det fanget en torsk med en typisk Lofotenkrok i kjeften. Men lenger kom jeg ikke.

Hjort (henvendt til Dannevig): Hører De dr. Sars ord, en mann som står Dem nær. Vi prøver å forstå hendelsene i fiskeriene langs vår lange kyst. Og nøkkelen til denne forståelsen ligger tilhavs.

Dannevig (sta): Det høres så riktig ut, men er naturligvis bare et vikarierende motiv. «Michael Sars» skulle undersøke om den omfattende hvalfangsten påvirket innsiget av torsk til kysten. Men ettertiden har vist at det var utviklingen av et havfiske som lå bak anskaffelsen. At dette må føre til en reduksjon i kystfisket burde være åpenlyst selv for en havforsker.

Sars (forstandig): Det som skjer i Nordsjøen, og det sig av trålerflåter nordover man nå er vitne til gir grunn til bekymring.

Hjort (infamt): Kaptein Dannevig mener det er riktig at utlendingene tar fisken før den når våre kyster.

Dannevig (litt usikker): Våre undersøkelser av fiskefelt til havs fører til at også utlendingene øker sine fangster.

Hjort (sterkt): De antyder muligheten for overfiske i våre områder. Umulig! Det er plass for alle på havet!

(lett drømmende) Jeg tenker på «Michael Sars», et herlig fartøy, og ikke så ensidig opptatt som kaptein Dannevig vil ha det til. Der ombord har jeg mine beste stunder, med begge beina i forskningen. Det er ikke så ofte.

Dannevig (foraktelig): Det er en tråler dr. Hjort, en engelsk tråler. Har ikke den tyske og engelske trålar armada gjort nok skade i Nordsjøen?

Hjort (brummer): Nordsjøen, bare småtterier.

Kaptein Iversen (litt utålmodig): Ja, vær så god, diskutér fiskeripolitikk. Jeg må få skryte litt av forskningsfartøyet vårt (ser sterkt på kaptein Dannevig). Det er virkelig en mangfoldig fangstmaskin: vi er istand til å arbeide med 9 horisontale håver og småtråler samtidig, på forskjellige dyp. Vi har 4000 meter wire for oseanografiske studier, og kan tråle helt ned til 3000 – 3500 meter.

Mally (slår ut med hendene): Jeg forstår ikke at dere klarer å holde orden på alle prøvene som kommer opp på dekk når båten gynger og alt beveger seg.

Kaptein Iversen (lurt): Det kan De ha rett i. Men verre er det når forskerne blir for ivrige og alle vil ha tak i det samme interessante dyret. Det kan bli håndgemeng, men jeg fikk trening i å skille kamphanene. Det skjer forresten stadig, så jeg skal ikke nevne navn.

Dannevig (sint til Hjort): Noen må ha interesse for å bedre mulighetene for de mange små i fiskerinæringen. Med Deres programklæring har de ikke mye å se frem til.

Hjort (meget bestemt, bruker pekefinger): For siste gang: vi prøver å forstå fenomenene i havet slik at overraskelsene blir så små som mulig for alle parter. Og da må vi tilhavs!!!!

Sund (usikker): Jeg er litt enig med dere begge. Som nordlending liker jeg best oppfatningene til kaptein Dannevig, men som forsker forstår jeg at vi må ut fra kysten.

Lea (ettertenksom): Det gjelder ikke bare nordlendinger. Vi ser hvor avhengige folk langs kysten er av havet, og ønsker å bidra til en bedre fremtid for dem.

Hjort (sterkt): Jeg forstår at dere unge tenker slik. Men det er også nødvendig at fiskeflåten bygges mer variert ut.

Kaptein Iversen (uten tvil): Dr.Hjort glemmer våre praktiske fiskeforsøk som foregår både på kysten og tilhavs. Resultatene kommer også de mindre fartøyene til gode.

Dannevig (surt): De resultatene har dere gjemt godt.

Hjort (underfundig): Kaptein Iversen fikk også i oppdrag å undersøke om støy skremte fisken, da motoren gjorde sitt inntog i fiskeflåten. Jeg agiterte for motoriseringen av flåten, men noen prøvde å slå politisk mynt på angsten for det nye. Denslags politisk tøy må vi også kaste bort tid på.

Kaptein Iversen (underfundig): Når det gjelder slike oppdrag har vi våre spesielle metoder.

Dannevig (foraktelig): Havforskernes holdning til kystfolket har alltid vært arrogant.

Det er stort sett akterenden vi kystfolk ser av «Michael Sars» på veg tilhavs.

Mally (litt fornærmet): Dere kunne godt ha snakket mer om livet ombord i «Michael Sars».

Kaptein Iversen (humrende): Det gikk rykter langs hele kysten om slaraffenlivet ombord i «Michael Sars». For å få slutt på disse ryktene, som var en del av kampanjen mot havforskningen, økte jeg tempoet i arbeidet ombord såpass at mannskapet mønstret av. Etter å ha gjort denne manøvreren 2-3 ganger tok ryktene en ny vending.

Mally (omtenksomt): Jeg forstår situasjonen, kaptein, men jeg håper De ikke sprenget mannskapet helt?

Kaptein Iversen (skøyeraktig): Jeg er ingen slavedriver, jeg bare økte tempoet lite grann.

Helland-Hansen (doserende): Det var style ombord da båten var ny. Mannskapet hadde uniformsplikt, bl.a hadde matrosene blå genser med fartøyets navn på brystet. De hadde spesiell plass i 17. maitoget i Bergen. Men uniformeringen vakte stor irritasjon, både ombord og langs kysten. Kaptein Iversen fikk slutt på det.

Dahl (spretter opp): Vi jobber på land også. Skal vi vise en situasjon på dr. Hjorts kjøkken i Olav Kyrresgate, vårt sildelaboratorium?

Damas, Lea, Sund og Helland-Hansen (talekor): Dahl elsker skuespill. Han kan spille alle rollene selv.

Sars (humoristisk): Dette blir jo annen akt. Vår stue ligner mer og mer vår salige mor Marens salong. Men der var det kulturelle innslag, dikt og sang og politikk, ikke silderisp og torskeyngel.

Mally (glad): Onkel Johan (Welhaven) var alltid så sarkastisk ved sin søsters tilstelninger. Det var på den tiden han kranglet så voldsomt med Wergeland. Han ble mildere stemt da den kampen var overstått.

Sars (overbevisende): Men uansett, så fikk mor han alltid i godt humør. Det var en skjønn kvinne, Mally!

Mally (hektisk): Jeg løper ut på kjøkkenet og henter det som trengs, målebånd, vekt og fat. Er det mer, kand. Lea?

Lea (høyt): Vi trenger silden vi ga Dem

Mally (tenker): Vi kan vel spise silden også når den er utforsket for annen gang? (går ut på kjøkkenet og henter nødvendige saker.)

Sund (overbevisende): Jøsda, silden er minst like god da. (går ut og henter sildehanken)

Dahl (ydmyk): Dr.Sars, kan vi få låne Deres mikroskop?

Sars (i godt lune): Vørsågod, og legg merke til optikken. Tysk, Zeiss fra Jena.

Kaptein Iversen (imponert): Bedre finns ikke.

Alt plasseres på det runde bordet.

Dahl (snakker lavt til de andre skuespillerne): Det er viktig med brå entréer. Vi lar deltagerne komme inn den døren (peker mot gangdøren).

Helland-Hansen (utålmodig): Hvor lenge skal jeg bli stående på gangen og vente på tur?

Dahl (leende): Det er skuespillerens lodd (henvendt til Helland-Hansen)

Mally (erindrende): «Det viktigste er ikke å gjøre en god entré, men en god sortie» sa mor alltid. Vi bruker kjøkkendøren som altandør og De (henvendt til Helland-Hansen)

får den vanskelige sortien. De kan jo stå på gangen og øve på den, mens De venter.

Lea og Sund (i kor): Vi vil sitte ved bordet og arbeide, ikke stå på gangen som skuespillere!

Kaptein Iversen (seriøst): Ombord i «Michael Sars» sitter dere hele dagen med fiskeprøver, så det passer bra.

Damas (høytidlig): Det store publikum sitter 2 og 2 i 2 rekker, de eldste forrest.

Kaptein Dannevig (med et smil): Alderen krangler vi ikke om.

Sars (vennlig, en antydning til irioni): Det er bra med udiskutable problemer. Engang iblant.

Sars kveiker langpipen. Spillet begynner.

I sildelaboratoriet – Olav Kyrres gate. 1909.

Allegro calmoto (stor trygghet)

Sund foretar målingene, og Lea noterer og undersøker sildekjellene under mikroskopet.

Sund (nordlending, holder en storsild opp i luften): Her har vi en ekte Norse herring som Hjort kaller storsild og vårsild i Rådet. Neste steg på den nasjonale vegen blir vel Norsk sild, eller Norsk vårgytende sild. (gir målene: 26 cm, 200 gram, hunn, stadium 3, full av ister. Tar et par skjell og legger på en glassplate. Gjentar mål hele tiden)

Lea (ser i mikroskopet, utbryter): Enda en sild født i 1904, her skal resultatene bli så tydelig at det ikke er nødvendig å bruke statistiske tester. Ofte er jeg like klok etter denslags øvelser.

Sund (ertende): Du er vel ikke utlært i det faget enda. Ikke jeg heller for den saks skyld.

Døren smeller opp, og Dahl kommer raskt inn, snuser i luften:

Dette må være fersk sild fra Torget. Sjelden å få spiselig fisk på dette kjøkkenet.

Lea (stolt): Det store innslaget av 1904-årsklassen ser ut til å forsterke seg i år.

Dahl (opprømt): Vi visste allerede i 1904 at det året var nokke for seg sjøl når det gjaldt yngel av flere fiskesorter. At det også gjelder for sild forundrer ikke meg. Nå viser vi hvordan den enorme 1904-årsklassen påvirker den voksne sildebestanden. Dette skal bli husket!

Sund (dempet): Som du pleier å uttrykke deg: er du verdensmester idag? Det kan høres slik ut!

Dahl (vifter med en trykksak): Sa du silde-skjell! Her kommer Brochs beskrivelse av aldersbestemmelsen, på tysk. Broch skrev en liten rapport på norsk i 1906, men det gjelder ikke som ordentlig videnskap.

Min beskrivelse av sildeskjellene kom for to år siden. Jeg slo han ned i støvlene!

Sund (litt irritert): Jeg er ihvertfall istand til å lese norsk. Du burde ikke være så kjep-phøy. I sannhetens navn var det Koefoed, som Hjort sendte til Helgoland høsten 1904, som la grunnlaget. Han satte seg inn i aldersmetodene til tyskerne.

Lea (beskjedent). Det er vanskelig å vite hvor idéene kommer fra. Dr. Hjort fanget dem opp i rette øyeblikk, det er hans spesielle egenskap.

Dahl (undrende): Jeg forsto ikke hvorfor Hjort fikk slikt hastverk med silden i 1904. Heincke holdt et foredrag i Rådet som satte en rakett i enden på han. Kanskje de store mengdene torskeyngel kaptein Dannevig og jeg fikk det året kan ha gitt han idéen, som han ville forfølge med aldersanalyser på den voksne sildebestanden.

Damas (langsomt, med overbevisning): Den ene idéen har vel tatt den andre i vår intime gruppe. Ikke lett å holde noe hemmelig. Den mentale virksomhet fungerer som en kjedereaksjon om under slike forhold.

Sars (nikkende): Et godt bilde, dr. Damas. Jeg begynner langsomt å forstå fordelene ved dr. Hjorts arbeidsmetode.

Sund (:alvorlig) I 1905 var aldersmetoden på sildeskjell utviklet av Broch, og i 1906 kommenterte Hjort hans norske rapport slik:» Å, fanden, Broch! De forstår sikkert ikke rekkevidden av de resultater De har nådd frem til her!» Denne uttaltelsen bør bli husket av senere norske havforskergenerasjoner.

Dahl: (sniffer): Ikke så ille! Jeg kan gjerne overta mikroskopet for deg, Lea. (Pause).

Lea (ser på klokken) Elleve. Over midnatt i dag også. (henvendt til Dahl) Ta deg en tur på Boulevard og tenk på oss for hver slurk Hansapils du svelger. Du kan ta kveldsskiftet imorgen.

Dahl (litt stormannsgal): Signe arbeidet! Og husk at hver sild som undersøkes er en spiker i den likkisten av vrangforestillinger som vi her i Bergen er de fremste til å bekjempe. (Løfter armen) Skål!

Sund (rister på hodet): Jeg må le av Dahl. Han er som en forvokst guttunge av den morsomme typen, og en historieforteller av Guds nåde. I Australia arbeidet han i et område der den hvite mann knapt hadde satt sin fot. Tilslutt fikk han vite av sine hjelpere at de var kannibaler. De fortalte Dahl at slektningene deres nylig hadde spist en fet kvinne! Dahls reaksjon var å skyte mer vilt slik at folkene hans aldri ble sultne! Det kaller jeg overlevelsessevne. Han er ikke redd, den karen!

Alle ler.

Mally (forundret): Spiste de bare damer?

Dahl (smilende): Du får lese boken (Alle ler enda mer)

Mally (gyser): Den høres så nifs ut.

Lea: Den Dahl, den Dahl. Ikke rart han kalte boken sin «Blant Australias ville».

Sund (stopper målingene for et øyeblikk, henvendt til Lea):

Mange ganger har jeg lurt på hvordan vi kan være sikre på å få et materiale av sild som er representativt for hele bestanden. Det må jo være svært viktig for vår problemstilling. Vi skal jo uttale oss på vegne av hele den norske sildestammen, og den er i sannhet tallrik.

Lea (løfter blikket fra mikroskopet): Enda et 1904-eksemplar.

Vi har et omfattende nett av prøvetagere langs kysten som foretar målingene og og sender resultatene sammen med noen skjell i posten til oss.

Sund (spørrende): Kan vi stole på den type informasjon i en vitenskapelig undersøkelse?

Lea: Det er ikke mulig å skaffe ferske prøver fra hele kysten. Dyrt blir det, og tenk deg hvilken jobb det ville bli for oss. Og den stanken!

Vi har muligheter til å avsløre juks med målingene. Men det problemet er foreløpig ukjent for oss, heldigvis.

Sund: Det har kommet klage fra naboen, og helserådet forlanger at all silden på altanen må fjernes

Synd om en slik epokegjørende studie skulle stoppes av lukt.

Dannevig (hoverende): Forskerne tror visst de kan gjøre som de vil. Det er bra vi har myndigheter som kan holde dem i ørene.

Lea (med kraft): Ingenting kan stoppe oss nå (Med stor innlevelse). Disse hemmelig-

hetsfulle sildeskjellene, som små smykker. Aner bare hva de skjuler av opplysninger om sildens liv. Jeg teller ringene, finner ut alderen og når den begynte å gyte. Kanskje en beskjed om fødested. Hva mer kan skjellet fortelle? (trekker pusten dypt) Det er med spenning jeg legger hvert nytt skjell under lupen. Materialet bygger seg opp. Dette skal bli beviset på at vi tenkte rett.

Døren åpner seg på samme brå måte, og Hjort kommer inn.

Hjort (i humør): Dahl har tydeligvis fri ikveld. Han sitter på Boulevard og teller halvliterer (slår opp en rungende latter).

(Henvendt til Lea). Hvordan utvikler det seg med aldersfordelingen?

Lea og *Sund* (talekor): Akkurat slik som vi tenkte, dr. Hjort!

Lea: Dr. Hjort, det kommer til å bli uhorvelig mange tall i denne sildeundersøkelsen. Har De tenkt på en metode som kan gi prognoser ut fra vårt materiale.

Hjort (alvorlig): De husker sikkert den grufulle ulykken ved Titran der 140 fiskere omkom en stormnatt høsten 1899?

Sars (trist): Den ulykken glemmer jeg aldri.

Sund: Det ble mange enker og faderløse den natten.

Hjort (streng): Senhøstes 1906 ble jeg leder for en kommitté for å utrede tvungen ulykkesforsikring for fiskere.

Lea (uinteressert): Hva har det med vår undersøkelse å gjøre?

Sund (humoristisk): Nå skal det kanskje bli mulig for silden å forsikre seg?

Hjort (skjuler et smil): Ikke verst, Sund! Vi stjeler metoden for å ordne våre informasjoner om silden, slik at vi kan gi prognoser om utviklingen i bestanden. Silden har mange likheter med mennesket: fødsel, vekst, vandring, fornyelse og død.

Dannevig (syrlig): Havforskningsdirektøren er altså ikke så original som folk tror.

Hjort (brummer)

Kaptein Thor Iversen braker inn, en liten mann med et sterkt ansikt. Han har pondus på linje med Hjort.

Kaptein Iversen: Det har blitt en vane for meg å stikke innom laboratoriet når «Michael Sars» er i byen. Her er det sjelden mørkt.

Lea og *Sund* (talekor): Velkommen blandt de døde sild!

Hjort: Etter toktplanen stikker «Michael Sars» til sjøs imorgen tidlig. Heldigvis. To direktørjobber krever friske avbrudd til sjøs. Hvis ikke blir jeg muligens gal, men helt sikkert mer og mer udugelig som forsker. (Pause). Dette laboratoriet er et lyspunkt når det administrative mørke tar overhånd.

Kaptein Iversen: Vi er klar til å gå, dr. *Hjort*.

Hjort (stolt, viser *Iversen*): Dette er vår rasjonaliserte prøvetaking for sild. Tyskerne tar 60 målinger av hver sild for å bestemme type. (henvendt til *Sund*): Vis kaptein *Iversen* vår praktiske metode.

Sund (demonstrer målinger av lengde, vekt og vurdering av kjønnsmodning, isterfylling og uttak av sildeskjell for aldersbestemmelse)

Kaptein Iversen: Tyskerne har alltid en tendens til å ta tingene for alvorlig (pause) Denne praktiske løsningen er akkurat etter min smak. Metoden kan brukes ombord.

Hjort: Jeg kjenner svært godt til den tyske mentaliteten, både gjennom studier og ekteskap.

Heincke var nok en pionér som fikk oss ut av de gamle forestillingene, som vi alle hadde et snev av her i landet. Med det nye utgangspunkt har vi bidratt med en metode som kan foreta fiskeristudier i stor skala, både til lands og til vanns.

Døren går opp med et brak, og *Helland-Hansen* kommer inn. Ser lett foraktelig på de to prøvetakerne.

Lea (spydig): Hva skylder vi, grisete biologer, æren av ditt besøk, store, rene, en-somme oseanograf.

Helland-Hansen: Bare for å forsikre meg om at dere ikke hadde krepert i likstanken (snuser i luften) Men her er det jo bare vanlig biologlukt.

Går mot altandøren, åpner forsiktig, stikker ansiktet ut. Setter i et skrik, kommer inn, holder seg for nesene:

Fy fan! Kjære publikum, vær glad for at dere skånes for biologenes orgier med det anløpne havets sølv!

Publikum klapper.

Skuespillerne setter sakene på plass:

Lea (takknemlig, setter mikroskopet på plass): Takk, dr. *Sars*, optikken var enestående, det er tydeligvis ikke utseendet det kommer an på.

Mally (interessert, tar fatet med åpnet sild, lukter): Den er jo helt fersk fremdeles.

Kaptein Dannevig (bestemt, ørlite smil): Joda, men nå tåler den ikke mer forskning, fru *Lammers*!

Kaptein Iversen og *kand.Sund* vil sette sakene tilbake på kjøkkenet.

Mally (stopper dem): Takk for omtanken, mine herrer, men jeg tror det er best at jeg setter sakene på plass.

Alle setter seg på sine gamle plasser.

Tempo: Presto furioso

Sars (lurt): Det virket jo mer som en gutteklubb enn et laboratorium. (tenker)

Jeg kunne godt tenkt meg å delta.

Mally (moderlig): Du har sittet for mye for deg selv og forsket, du *Ossian*. Det er nok forsent å omskolere deg.

Dahl: Som nevnt, bergenserne har ingen sans for oss innflyttere. Derfor ble kjøkkenet til dr.*Hjort* i *Olaf Kyrresgate* og *Café Boulevard* i *Vaskerelven* våre stamsteder.

Mally (spørrende): Men kone og barn, når får de den store ære av å hilse på sine verdensberømte forskermenn/fedre?

Sund (forklarende): *Lea* og jeg er ungarer og fruene til de andre er visst forståelsesfulle. *Bergen* er en sjøfartsby. *Sjøfolkene* i utenriks seiler i flere år om gangen, er hjemme en stund, starter opp neste barn, og så ut igjen. Det blir da folk av ungene her i byen også, såvidt jeg vet.

Parallelen er vel ikke helt dekkende, men har nok visse likhetspunkter.

Dahl (lur): Hvor ofte spiser De middag med familien *Deres*, dr. *Hjort*?

Hjort (litt brydd): Spør mine barn

Dannevig (ondskapsfullt til *Hjort*): *Deres* posisjon har vært synkende i det Internasjonale Rådet, og De får det ikke lenger som De vil. Som plaster på såret fikk De 3000 til å engasjere ungdommen *Lea*. Jeg håper ikke det blir enda en slave.

Hjort (på kokepunktet): Det er det frekkest! (Brummer svært høyt)

Sars (diplomatisk): *Kaptein Dannevig* har en polemisk kraft som kan virke både støtende og oppklarende. Men generelt er han en mann som har vært levende opptatt av de norske fiskerier, med stor kunnskap, skarpsindighet og skriveferdighet. Som lekmann er han unik.

Hjort (utålmodig): Men han er ingen forsker, og dermed ikke istand til å vurdere vår virksomhet.

Dannevig: Forskere er vanligvis ikke opptatt av praktisk bruk av sin sin forskning. De vil heller skrive fine artikler i internasjonale tidsskrifter, bli berømt og få mer lønn.

Mally (indignert): Artikler er det nok av her i huset, men lønnen har stått på stedet hvil i mange år. Det vet jeg!

Dannevig: Hva er ellers vitsen med all denne forskningen hvis den ikke skal brukes til noe.

Hjort (sint): For aller siste gang: vi prøver å forstå det som foregår i havet, slik at overraskelsene blir minst mulig for både fiskere og for nasjonen. Jeg reiser ikke langs kysten for å sette rekord med et juk-sasnøre!

Mally (bekymret): Nå vet jeg snart ikke hvor jeg har dere.

Hjort (behersket): Jeg trodde ikke på idéen om utsettinger av torskelarver for å forbedre bestanden. *Kaptein Dannevig* brukte rundspørringer for å vurdere effekten, men svarene egnert seg mer til morsomme innslag i festtaler enn som dokumentasjon.

Dannevig (sta): Jeg prøvde å undersøke saken, mens De gikk omkring og trodde og baktalte meg

Hjort: Jeg hadde ikke så gode lobbyister i Stortinget som *Dem*, *kaptein Dannevig*, og dermed fortsatte virksomheten *Deres* som før. De bør jo være fornøyd.

Dannevig (bitter): Men *Deres* ustanselige negative omtale internasjonalt har ødelagt noe som for lengst kunne blitt en stor virksomhet for meg.

Dahl (harm): Den virksomheten ville i såfall være bygget på en Fordømt løgn, som jeg omtalte *Deres* første rapport fra strandnotundersøkelsen.

Dannevig (meget sarkastisk): Etter å ha kontrollert mine fangster på stedet behager akademikeren å omtale min rapport som en Fordømt løgn. Om det er min løgn må det i såfall være like mye *Deres*.

Dahl (dirrende): Det er mange måter å fremstille et biologisk materiale på, *kaptein Dannevig*. De er ikke trent som forsker og dermed heller ikke istand til å vurdere materialet objektivt.

Hjort nikker forsiktig, skuler mot Dannevig, som langsomt reiser seg. Mally reiser seg også. Ser skremt ut.

Dannevig (innett til Dahl): Jeg kjenner Dem mer enn godt nok fra mine strandnotundersøkelser. Dere akademikere er som en frimurerorden., støtter hverandre, men kritiserer andre. Dr. Hjort har bombardert meg årtier, og her kommer De og kaller meg en løgner.

Sars (igjen diplomatisk): Såvidt jeg vet har det kommet betydelige, vitenskapelige resultater fra utsettningseksperimentene, selv om en praktisk effekt ikke lot seg påvise. Et spark i baken på vår unge havforskerstand var vel en god erstatning!

Damas (beundrende): Et treffende uttrykk, dr. Sars. Havforskningsinstituttet skulle inn i et praktisk – vitenskapelig spor. Dette var en god start!

Sars (mer bestemt, sterkere enn vanlig): De må da innrømme det, kand. Dahl, at det var kaptein Dannevigs virksomhet som ga Dem en gylden mulighet til å komme igang med noe viktig.

Dahl (nøylene): Det er dr. Hjort som har gitt meg muligheter.

Dannevig (stående fremdeles, dirrende, henvendt til Hjort): De skylder meg et svar på hvorfor De bare angrep meg? Det ville vært naturlig å kritisere dr. Sars som var idéens far. (kraftig håndbevegelse mot Sars).

Mally setter seg årvåkent ned stolen igjen.

Hjort (litt brydd): Dr. Sars er en mannsalder eldre enn meg. Han ledet de praktisk – vitenskapelige undersøkelser i trediva år med stor faglig tyngde.

Sars: Jeg har aldri følt meg som noen autoritet, og alderen kan jeg vanskelig gjøre noe med.

Mally (beskyttende): Ossian, han autoritær? Han er jo så sjenert, til og med hjemme hos meg.

Dannevig (stor kraft): Jeg, som er like gammel som han, men uten akademisk portefølje, kunne De skyte på av hjertens lyst.

Men jeg ga Dem og løperguttene Deres kand. Dahl svar på tiltale.

Hjort (lett oppgitt): Jeg husker hvert ord De skrev dengang, kaptein Dannevig!

Dannevig (infam): Deres medarbeidere har ikke faglig integritet. Jeg kan nevne eksempler på at faglig dyktige personer, med positivt syn på min virksomhet, er blitt frosset ut av miljøet Deres.

Hjort (apoplektisk, høy stemme): Ikke første gang jeg hører den insinuasjonen, men den blir ikke sannere med tiden.

Dannevig (langsomt): De fleste medarbeiderne Deres er uten fast jobb og De kan skalte og valte med dem som De ønsker.

Hjort (slår i bordet): Nå er det nok, kaptein Dannevig. De har ingen rett til å forulempe mine medarbeidere.

Dannevig (høyere): Det er Dem jeg kritiserer, dr. Hjort. Og samtidig som De ødela min virksomhet, kom De med idéen om oppdrett av saltvannsfisk. Uten å nevne Flødevigen og mitt navn, som er en forutsetning for et slikt oppdrett.

Mally (fattet men rolig): Jeg hadde det på gefuhen helt fra starten. De er samme sorten. Dr. Hjort er en typisk Falsen, slekten med det mest vulkanske temperement i fedrelandet. Dannevig må komme som en meget god nummer to.

Sars (rolig): Jeg er vaksinert mot utblåsningene til disse herrene.

Dahl (muntert): Vi får prøve å roe stemningen ned (henvendt til Mally) fru Lammer, situasjonen innbyr kanskje ikke til en skål, men effekten blir kanskje bra.

Mally (sukker, skjenker i glassene): Det er forsøket verdt. (løfter glasset): Skål for dem som gidder bry seg om vårt kjære fedreland (alle reiser seg, klinker)

Sars (nesten ærbødig): Penger er visst den avgjørende faktor for moderne havforskning. Jeg var mer beskjeden da jeg satt som leder av de praktisk – vitenskapelig undersøkelser til dr. Hjort overtok i 1893. Han er nok den rette faglig-administrative leder, med sans for de store summer.

Damas (lavt til Sars): Deres faglige arbeider vil nok bli husket lengst, dr. Sars, tross Deres beskjedne pengebruk.

Helland-Hansen (litt famlende): La oss holde oss til det faglige, og se framover. Kanskje kan vi forutsi hvor mye vi kan fiske. Det høres eventyrlig ut, men slik skal forskning være.

Hjort (amper): Det kan vi enes om, men vil vi klare å opprettholde vår nåværende virksomhet her i Bergen.

Helland-Hansen har blitt gallionsfiguren i bergensernes akademiske flaggskip, og er muligens på veg ut av vår midte. Hvordan klarte De å bli deres yndling?

Helland-Hansen (underfundig): Det kunne jo være av faglige grunner! Husk at dr. Nansen og De selv utnevnte meg til leder av den biologiske stasjonen Tenk at De, dr. Hjort, utnevnte meg, en oseanograf, i en slik stilling. Hvorfor?

Hjort: (Brummer)

Sars (diplomatisk): Jeg har aldri tvilt på at dr. Helland-Hansen er et stort vitenskapelig talent, som vårt Universitet også er på jakt etter.

Hjort (nedlatende): Men da startet Svaneapotek-Lothe og byens store, liberale skipsreder i Museumsstyret en redningsaksjon. Den bergenske borgerånden ble mobilisert og det økonomiske grunnlaget for et Bergens-professoratet til Helland-Hansen var klart.

Dahl (trøstende): Med våre erfaringer her i byen forstår jeg godt dr. Hjorts sjalusi.

Hjort (rasende): Sjalusi, det får være Deres opplevelse av situasjonen, kand. Dahl. Men det dreier seg om rasing av fiskeriforskningsmiljøet her i Bergen.

Det er riktig en fisefin vitenskapelig høyskole Museumsfolkene her i byen drømmer om. Kun høyere grads studenter skal tas opp. Meningen er å øke Bergens akademiske respektabilitet og bli en rival til Universitetet i Kristiania. En slik utvikling tjener ikke våre fiskeriinteresser, og jeg vil motarbeide planen med alle midler (slår i bordet)

Dannevig (fremdeles stående, men mer sarkastisk enn rasende): Dette var et klassisk eksempel på dr. Hjorts reaksjon når han ikke får det akkurat som han vil. En slik mann skal lede forskning og administrasjon av en fiskerinæring med så store interessemotsetninger.

Sars (interessert): Jeg har hørt om denne konflikten mellom dr. Hjort og Helland-Hansen, men nå først forstår jeg alvoret.

Dahl (ironisk): Oseanograf-biologen Helland-Hansen overtar vel snart hele den norske havforskningen. Hva skal vi arme biologer da finne på?

(manner seg litt parodisk opp) Vi må løse gåten om de store og små årsklasser.

Hjort (roet seg ned, lur): Jeg har en liten tanke om det problemet, men jeg velger foreløpig å holde den for meg selv.

Sars (interessert): Det forekommer meg at løsningen på dette problemet må ligge i de tidlige stadier av fiskens liv. Min oppdagelse i Lofoten for 46 år siden tyder på det. Det må være i de øvre vannlag, den planktoniske verden, at liv eller død avgjøres. Men det er en komplisert verden og dette problemet vil nok holde forskernes nysgjerrighet vedlike i lange tider.

Hjort (føler seg frem): Jeg er enig med professor Sars, rent generelt. Årsklassevariasjon er selv sannsynligvis også et resultat av variasjoner i miljøet. Hva er da mer naturlig enn at de aller tidligste stadiene i fiskens liv er mest utsatt.

Dahl (litt sur): Men da blir det et arbeid for både biologer og oseanografer.

Damas (nikker betydningsfullt): Ja, det spørs om ikke det er en naturlig utvikling, som burde ligge godt tilrette for fagmiljøet her i Bergen.

Mally (ser på klokken): Tiden går fort med en slik forsamling i huset, men nå tror jeg tiden er inne. Min bror er jo kjent for sin regelmessighet, som dere sikkert vet.

Sars (ser også på klokken): Min søster ordner det meste for meg. Dette var et interessant eksperiment.

Dannevig (hørtelig): Takk, begge to. Forskerne la riktig godviljen til ikveld: jeg forsto faktisk nesten alt de sa. Fantastisk! Jeg håper vi ikke har trettet dere helt ut.

Hjort (elskverdig): Takk, dr. Sars, for at De tok dette initiativet. De er nok den eneste i landet som har tilstrekkelig respekt i vår fagkrets for å holde et slikt selskap. Og absolutt ikke å forglemme Deres søster. Hun har vært en strålende vertinne.

Dannevig (beregrende): I forbindelse med studiene av årsaken til vekslingsene i fiskeriene, er Deres vitenskapelige metode fra Lofoten stadig aktuell. Ved å gå langsomt frem, opparbeides faglig kapital, som det er mulig å bygge videre på. Det er vel noe å tenke på for de unge forskere.

Hjort (spisst): Vi har også lest vår Sars, kaptein Dannevig.

Sars (tenksomt): Metoden har ihvertfall båret frukter for mitt vedkommende.

Helland-Hansen (galant): Takk for i kveld, professor Sars og fru Lammers. Det ble litt høy temperatur. Med slike gjester var det vel uungåelig.

Mally (overbærende): Å ja, det bruser alltid litt ekstra i ungdommer

Lea og *Sund* (til *Mally*). Takk for en interessant og variert kveld. De er alltid velkommen på vårt kjøkken.

Mally og *Ossian*, allene
Tempo: Lento amore.

Mally (beundrende): Du lar deg ikke vippe av pinnen i fiskerispørsmål, broder.

Sars (vanlig beskjeden): Alder gir visdom, sies det. Men vi som er eldre trenger å oppdateres, slik som her i kveld. Jeg følger ikke så godt med lenger. Husk at det er en mannsalder mellom dr. Hjort og meg.

Diskusjonene om lokale fiskebestander, hjemstedet til sild og torsk etc. husker jeg godt. Det var en tid med nye tanker på så mange områder.

Mally (liten latter). Og du og Hjort er nå ikke akkurat samme sorten heller da!

Sars (gjesper): Det var litt av en seanse i kveld, og helt etter oppskriften tørnet den gamle kaptein og unge Hjort sammen. Gammelt og nytt, noe godt er det vel hos begge. Kapteinen brukte meg i sin tid for alt jeg var verdt, ikke det dårligste praktiskvitenskapelige ekteskap, i etterpåkløskapens hva-sa-jeg. Han har jo også en herlig common sense og retorisk kraft, litt rå, og naturligvis uten akademisk vokabular.

Mally (henrykt): Og så er han så belevn og flink til å konversere damene på flere språk. Det virker ikke som om Hjort har slike egenskaper. Men han er en flott mann.

Sars (litt utålmodig etter avbruddet): Utbruddet mellom Hjort og Helland-Hansen var en overraskelse for meg (med et lett smil) Det er visst grenser for hva den nye arbeidsmetoden til Hjort kan tåle. Dr. Nansen og bergensborgerne har klart å sprengt en kile mellom de gamle vennene.

Mally (litt forvirret): Det er vel kamp om jobbene. Dahl er den mest interessante av ungdommene: han er så vittig.

Sars (ettertenksom): Vi var bare to ved starten. Nå teller de et kompani av spesialister. Idag er havforskning en nasjonal nødvendighet og et internasjonalt anliggende.

Mally (stolt): Jeg husker svakt vår far sittende i forskerhytten på Manger, bøyet over mikroskop og bøker. Der fikk han fred fra resten av familien, og vi kunne leve et normalt liv. Verdensberømt ble han i sin ensomhet, akkurat som du, Ossian.

Sars (forklarende): Prester og bisper hadde vasset langs kysten vår tidligere og beskrevet det de fant. Far fortsatte langs denne linjen, men ga dessuten marin forskning en ny retning, studiet av utviklingen hos de lavere sjødyr. Han brukte levende dyr og kunne på den måten beskrive forvandlingen fra larvestadium til voksent individ. Utstyret var enkelt: skrape, håv, glass, mikroskop – og sprit. Og ikke å forglemme hans mentale spenn, selve gudegnisten.

Mally (litt skadefro): Nå må de ha et helt dampskip for å få plass til utstyret sitt. Bra at de hadde vett nok til å kalle båten opp etter far, så går han ikke i glemmeboken langs kysten. Vanligvis blir jo ingen profet i sitt eget land.

Sars (i tanker): Det er imponerende hva dr. Hjort har fått istand: teamarbeid, virksomheter på sjø og land og det omfattende internasjonale samarbeidet. Han har nok mer sans for de store summer enn meg.

Mally: Som sagt, økonom er du ikke!

Sars (leter i sine ryddige hyller og tar frem et gammelt, gulnet brev) Eventyrhavforskeren Asbjørnsen har gitt en fin karakteristikk av vår far:

«Det gjør godt at se et saadant aabent freidigt Ansigt, som Sars's at høre saadan en hjertelig latter som hans, at blive behandlet saaledes aldeles ligefrem som bon Cammerad af en saa udmerket og fortræffelig Mand gjør naturligviis ogsaa godt, især i vore fornemt penible, kedsomt splittede Forhold. Jeg vil ikke tale om, at jeg i videnskabelig Henseende virkelig profite-rede mere af de faa Timer jeg var sammen med Sars, end af de Andres semesterlange foredrag. Forresten ryger han Tobak som en Burian og bander som om han aldrig havde været paa en Prækestol».

Den er så slående.

Mally (undrende): Hva er en burian for noe, Ossian? Kan du huske at far bannet?

Sars (smil): Han kunne være utålmodig. Men burian, det er nok Asbjørnsens oppfinnelse, tror jeg.

Mally (tenksom): Havforsker og eventyrforteller har vel litt med hverandre å gjøre. Det gjelder vel ikke bare Asbjørnsen. En havforsker uten fantasi er vel ikke rare greiene.

Sars (tar frem et gammelt nummer av «Illustrert Tidende»): Eventyrfortelleren var en trofast venn av vår far. Han skrev en lang «reklameartikkel» om far i 1854, det året han fikk ekstraordinært professorat i

Kristiania. Ved fars død skrev han også langt og pent om far. Artikkelen slutter slik: «Naar det gjaldt Videnskaben og dens Op-gaver var Sars ivrig, iherdig og bestemt, men hans Optreden var ikke destomindre som det sømmer sig den sande Dygtighed, den jevne og fordringsfrie Mands. I Livets almindelige Idrætter og Rivninger var han sædvanlig mer tilbageholden og forsigtig, i visse Tilfælde maaske ikke langt fra at være timid; ofte var han derhos saa besynderlig naiv, at det idetmindste ved enkelte Leiligheder næsten saa ud som om Videnskaben derude i Ensomheden ved Havet altfor udelukkende havde optaget hans Evner og Aandskraft.»

Mally (spørrende): Kaller man ikke slike mennesker fagidioter nå for tiden?

Sars (alvorlig): Jo, og det regnes ikke som positivt. Men idag er det vel nødvendig å være litt fagidiot, om man vil henge med i galoppen.

Mally (ertende): Sånn som du, Ossian? Du er litt fagidiot, arvelig belastet (ler godt)

Sars (bestemt): Av religiøse grunner fikk far visse problemer med å svelge Darwins revolusjonernde verk «Artenes opprinnelse». Men siden hans egne studier støttet Darwin, fordøyet han utviklingslæren ganske raskt. Jeg hadde ingen problemer!

Mally (ettertenksomt): Har du glemt at du ble nektet å undervise om dette emnet? Spesielt upopulær i universitetsledelsen ble du etter å ha brukt eksempler fra Det gamle testamentet for å anskueliggjøre den nye lære.

Sars (avvepnende): Åja, de kom snart til fornuft!

Mally (stolt): Nå er det min tur å sitere vår store far. Han traff engang den store tyske anatom og fysiolog Johannes Muller, som han beundret. Da far hadde rost hans arbeider, sa Muller: «Men det er jo Dem som først har vist oss veien!»

Sars (nikker): Kortere kan fars pionervirksomhet knapt formuleres.

Mally (smilende): Det gikk mange historier om vår preste-havforsker.

Sars (smilende): Prester som graver etter sjøstjerner følger ikke liturgien

Mally (betenkt): Historien om messefallet i Herdlakirken, med dåpsbarn etc, kan ikke være sann. At far kunne ligge i Harkestad-sundet og grave sjøpølser var ikke noe nytt. Men at rorskarene ikke fikk båten til

Herdla i tide er usannsynlig. De hadde vel talens bruk den gang også.

Sars (bestemt) Men ellers er det anektoter nok! Han ble vel sett på som en særting av bygdefolket. De var visst glad da de ble kvitt han.

Mally (kjed): Nå er det nok med uspiselige sjødyrs kjønnsliv, havforskere, prester og eventyrfortellere. (drømmende). Vi vil minnes tiden i Kristiania, da mor endelig fikk springe ut. Hun hadde ikke tørket bort de 24 lange årene ved havet, men lagret sin vitalitet.

Da de kom til Kristiania smalt korken, og hun rørte champagnen!

Sars (opplivet): Det bor visst en skjønnånd i deg også, Mally

Mally (smiler): Kanskje. Men hva har jeg å skryte av?

Sars (sterkt erindrende): Kjære søster, har du glemt mors salong i Kristiania? Hun var et naturlig midtpunkt i en blandet forsamling av allslags kunstnere, politikere etc. Og musikken, Sarsenes egentlige varemerke, satte sitt preg på tilstelningene.

Vår kjære far, Beethovenelkeren! Og mine to søstre, Mally og Eva, sang så vakert for oss eller de turnerte land og strand rundt.

Det er jo ikke mer enn et par timer siden kaptein Dannevig berømmet din surrende mezzosopran.

Mally (tenksom): Jeg er ikke døv, Ossian

Du var da tilstede mors salong, du også, Ossian. Men du sang ikke, og sa heller ikke så mye. Men du var der.

Sars (memorerende): Ja-da, Mally, jeg husker det godt, med bergensmoren vår som et naturlig midtpunkt og bergensfaren stolt hvilende på sine marine laurbær.

Mally (drømmende): Jeg har hørt mormor fortelle hvor glad mor var i sin bror, dikteren. De syntes visst at det ble litt for mye av det gode.

Så fikk vi alle del i hennes store kjærlighetsevne, og den var nok til oss alle.

Sars: Mor fikk 37 år i sitt rette element etter de 24 magre år ved havet. Det ble jo en slage rettferdighet tilslutt.

Mally (plutselig): Ossian, det er en skvett sherry igjen etter havforskerorgien. La oss ta en skål for Maren, vår store mor, som holdt orden i butikken, til glede for både vitenskapen og oss dødelige! (klinker og skåler)

Sars skvetter til): Pokker, jeg har glemt deadline for en bokanmeldelse i morgen (setter seg til skrivebordet)

Mally: Ossian, jeg har også glemt noe, visstnok hovedpersonen her i kveld.

Sars (spørrende): Det har vel noe med Hjort å gjøre, kan jeg tenke meg.

Mally: Sild, Ossian, utforsket sild! Jeg må forske silden ferdig idag, ellers påstår Dahl at den går sin veg til i morgen tidlig.

Sars: Mally, dette sier jeg bare en gang: du skal ikke høre på alt forskerne sier, ihvertfall ikke Dahl!

Mally (spørrende): Nå!

Sars (med stort smil): Selv blant forskere finner du skøyere. Den sorten ser ut til å være vanligere hos den unge forskergarden

Mally (ler): Jeg skulle vel kjenne den gamle garde også, både som far og bror.

Sars skriver, Mally går ut på kjøkkenet etter skjærebrett, kniv og sild på fat.

Mally (lett): Etter en slik kveld passer det å gjøre opp silden her sammen med deg, hva sier du?

Sars (konsentrert): Vanligvis er det jo hjelpen som gjør slikt arbeid, men dette er en uvanlig dag, så hvorfor ikke. Når kommer din mann hjem? Han liker jo ikke sild.

Mally (trekker på skuldrene, blåser): Den er jo fersk fra Torget idag. Den lukter ikke!

Mally begynner å skrubbe silden. Sars skriver litt, kveiker så langpipen

Teppet

Versjon 1-9

Moskva, august-september, 1999

Versjon 12

Quingdao, Folkerepublikken Kina,

12 desember 1999

Versjon 13

F/F «G.O.Sars», i Malangen, 23 mars, 2000

Versjon 13,

endelig Huglo og Bergen, 2 juni, 2000

Versjon 13

Budapest, Bergen og Huglo, primo juli,

Versjon 13

Kolstien, 13 august 2000

Versjon 13

Bergen, 17 august, 2000

Versjon 13

Bergen, 28 august, 2000

Per Solemdal

Uten norske skattebetaleres penger,
gjennom Fiskeridirektoratet og
Havforskningsinstituttet
ville dette festskrift ikke sett dagens lys.

**P.S. Ikke å forglemme bidraget fra
kollegaer i Havforskerlaget.**

